

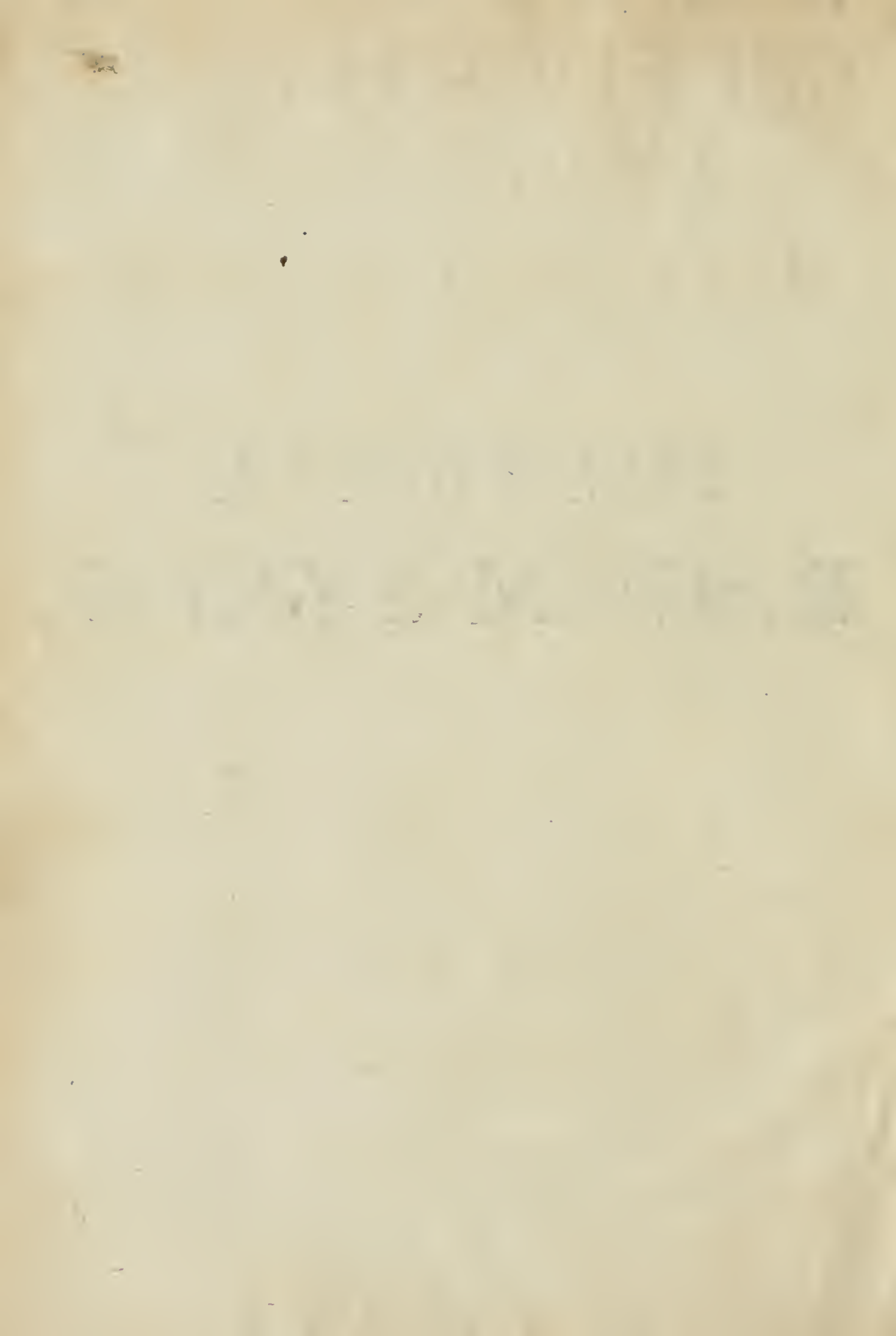

CB/1

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Research Library, The Getty Research Institute

HISTORIA
REGUM SYRIÆ.

SELEUCIDARUM IMPERIUM, SIVE HISTORIA REGUM SYRIÆ

ad fidem NUMISMATUM accommodata,
Per J. FOY-VAILLANT Bellow. D. Med. & Regis Antiq.

LUTECIÆ PARISIORUM,

Excudebat LUDOVICUS BILLAINE, an. M. DC. LXXXI.

CUM PRIVILEGIO REGIS CHRISTIANISS,

REVERENDO ADMODUM PATRI
P. FRANCISCO
DE LA CHAIZE,
E SOCIETATE JESU,
REGI A CONFESSIONIBUS:

JOANNES FOY-VAILLANT.

Habes, REVERENDE PATER,
*absolutum Opus, quod olim im-
perasti, integrum SELEUCIDA-
RUM REGUM seriem expressam
è probatissimis Nummis, quorum indubitata
fide quantum accedat ad veritatem, sacrae
praesertim Machabæorum Historiae illustran-*
ã iij

EPISTOLA.

dam, nemo meliùs videt quàm Tu in rebus illis versatissimus, nemo clariùs intelligit. Non potui tot veluti rediivivis Principibus nobilius patrocinium quærere, quàm si, quod unum nunc superest, nominis tutorem illis providerem eum, quem Regum omnium potentissimus idem ac sapientissimus LUDOVICUS MAGNUS Conscientiæ suæ Arbitrum habere voluit ac Moderatorem. Voluit, inquam; quæ tua maxima laus est. Nec enim Te, quod aliis contigit, aut casu oblatum, aut Procerum gratiâ commendatum, aut solo clarissimæ Societatis tuæ iudicio probatum accessit: sed suâ ipsius voluntate electum, suâque incredibili prudentiâ bene exploratum, ad tantum munus admisit. Unde quantum Tibi præ cæteris gloriæ accedat, videre satis nemo potest, qui singularem Regis solertissimi in deligendis hominibus sagacitatem non intelligit.

Regebas Tu quidem Lugdunensem, quam Tui vocant, Provinciam insigni prudentiæ, humanitatis, religiosarumque virtutum om-

EPISTOLA.

nium laude clarissimus; natusque ad majora, gravissimis illis negotiis præludebas, quibus Te ad Ecclesiæ Religionisque utilitatem & ornamentum REX CHRISTIANISSIMUS admovit. Et eras præterea felici casu aliunde quoque jam mihi notissimus tum eximiâ tuâ eruditione, quæ Provinciæ unius finibus contineri non poterat, tum facilitate illâ morum admirabili, quæ Tibi omnium animos amoresque conciliavit. Expertus loquor, nec rejiciendus in meâ causâ testis. Nimirum cùm in Italiam amplificando Regio Thesauro profectus essem, excepisti me Lugduni perhumaniter, nummisque etiam elegantissimis donatum dimisisti: sic tamen jam captum ingenii tui admiratione, sic humanitatis tuæ amore devinctum, ut ex eo tempore totus esse tui juris cœperim, tuoque è nutu pendere.

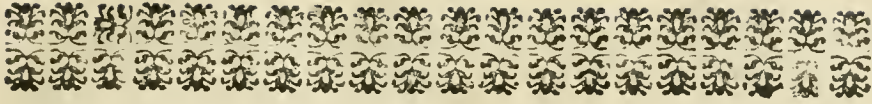
Quamobrem cùm hortareris perquàm amicè, ut quod ego Tecum communicaveram contextendæ SELEUCIDARUM Historiæ consilium non deponerem, neque me incepti difficultate deterreri ullo pacto sinerem, quin rem

EPISTOLA.

intricatissimam aggressus evolvere, extremam illi denique manum imponerem: tua jam inde voluntas mihi pro imperio fuit: addixi itaque operam, promisi, fidem dedi, quam num feliciter datam exolverim, unus Tu, REVERENDE PATER, inter cæteros & videre & æstimare potes. Nosti quid operæ in pervestigandis Nummis, quid in eruendis industriæ, quid in divinandis inscriptionibus solertiæ, quid in illustrandis studii ponendum sit ac laboris. Hâc si in re meam Tibi probari diligentiam sensero, bene collocatos æstimabo labores meos, satisque me laudis adeptum esse arbitrabor, si à tam laudato Viro vel aliquâ ex parte commendatum me esse intelligam. Vale.

Ex Musæo nostro Parisiensi
an. MDCLXXXI.

LECTORI.

LECTORI.

COGITANTI mihi aliquando quæ sit Numismatum veterum utilitas, quantumque ad illustrandam Historiam præsidii in his positum sit, plenus ecce talium Nummorum sacculus affertur. Hunc ad me quidam amicorum notus olim Byzantii familiariter, cùm illic ad Thesaurum Christianissimi Regis locupletandum versarer, à peregrinatione recens mittebat.

In his cùm multos Regum Syriæ nummos reperissem, venit in mentem quàm possem plurimos colligere, si fortè integram ex his seriem possem efficere, quæ Principum illorum Historiæ alioqui apud scriptores intricatissimæ, aliquid lucis afferret. Hoc consilio veterum scripta perlegere aggressus, fragmenta ex his deprompsi, & in unum veluti Chronologiæ corpus redegì, verbis ipsis auctorum fermè repræsentatis, ne quis sensum à me detortum suspicari posset.

Regum Syriæ exordium Historici maximam partem in annum 1. Olymp. 117. eamque vo-

P R Æ F A T I O.

cant ÆRAM SELEUCIDARVM: sed in assignando anni tempore dissentiunt. Prior quidem Machabæorum liber cum Josepho ad mensem Nisan, qui Martio & Aprili nostro respondet; at posterior Machabæorum liber à Tisri inchoat, qui in Septembrem nostrum & Octobrem incurrit: non integro illum anno differt, uti Chaldæi faciunt, quomodo est à P. Petavio doctissimè comprobatum. Cæterùm quænam ab ipsis Regibus Syriæ epocha potissimùm usurpata fuerit, nemo apertè docuit. Sed Antiochenes, quæ civitas fuit totius Syriæ metropolis, rem videntur definiisse, signato in aversâ numismatum suorum parte signo Arietis cum Sole conjuncti; quod à me sub istius operis finem deprehensum est, ut ostenderem anni exordium ab Æquinoctio verno ducere solitos fuisse.

Quo tempore Seleucidarum regnum desierit, haud magis liquet, quàm quo idem acceperit: de singulorum verò Regum tempore multò obscurior quæstio est, eaque res occasionem præbuit recentioribus Chronographis occasionem cujusque Regum contrahendi pro arbitrio, vel amplificandi: quo magis necesse fuit, ut in tantâ hujus historiæ quasi penuriâ à veteribus nummis auxilium petere. In his scilicet Regum tempora aliunde ignotissima defi-

PRÆFATIO.

niuntur , adnotatis Seleucidarum annis , sive Græcorum , ut appellantur in Machabæorum libris , quorum ad chronologiam inire se se accommodant.

Nec verò exiguus labor fuit tot Reges cognomines inter se distinguere , quos Historici ludicris tantùm & ad ignominiam fictis appellationibus notant , cùm in his ipsis nummis non nisi honorifico & illustri cognomento insigniantur. Enimverò jam confundi cœperant tot Seleucorum atque Antiochorum nomina , tamen ora ipsa & vultus discreparent : cùm Antiochus III. in lapso fermè sæculo primus æram Seleucidarum suis aliquot nummis apponi jussit , quò posset à cæteris dignosci , quod est ab ejus filio Seleuco & Antiocho , qui regno potiti sunt , factitatum. Sed postremus ille majoribus ambiciosior , superbum titulum ΘΕΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ quo fuerat à Samaritanis honoris causâ donatus , nummis ascribi voluit. Hujus exemplum secuti deinde posteri Reges , quò se alii ab aliis discernerent , peculiare quisque cognomen sumpserunt , idque illustre scilicet , signatis etiam quandoque Seleucidarum annis. Atque his usus præsidii , labore quidem non exiguo seriem integram eorum Regum ex numismatis absolvi , ab Alexandro Magno ad Pompeium usque Magnum , à quo Syria in provinciam redacta

P R Æ F A T I O.

est, postquam ibi regnatum à Seleucidis fuerat per annos CCXLIX. vel etiam ut Eusebio placet, ad CCL. usque Pompeii ex ejus regno exitum.

Regum Syriae numismata reperiuntur ex auro, argento, & ære cusa, quorum argentea quidem æreis rariora sunt, aurea verò longè rarissima. Nonnulla quorundam numinum vultus adjectos præferunt; sed ex his solam Regum effigiem incidi curavi, quò faciliùs post-hac quisque assuesceret illos ipsâ ex facie dignoscere, quæ nullam interdum epigraphen, aut cognomen adscriptum habet. Nam quæ annorum numero consignata sunt, in his errori locus non est: hæ porò notæ numerales, ductis à dextrâ ad lævam characteribus, Phœnicum more expressæ sunt. Hæc ut faciliùs distinguerentur, suâ quæque magnitudine excudi curavimus.

Cæterùm hanc nummorum seriem per singulos Reges ductam explere nusquam potuissem, nisi Illustrissimi viri GVILLELMVS LAMONIVS, & ACHILLES HARLÆVS, ille nuper Parisiensis Senatus Princeps, hic Regius hodieque Procurator; tum ex amicis alii suorum aliquot mihi nummorum copiam fecissent, quos apud me apertos ac locupletes hujus historiae testes extare, quàm apud se mutos

P R Æ F A T I O.

ignotosque delitescere maluerunt. Nec minùs officiosè vir cl. P E T R V S C A R C A V I V S Regiæ nummorum Gazæ ut & Bibliothecæ Præfectus, ectypa quædam necessaria commodavit. Sed laborem hunc nostrum adjuvit in primis R. P. D E L A C H A I Z E Regi à Confessionibus, vir veterum numismatum non tantùm studiosissimus amator, sed etiam æstimator peritissimus, qui mihi tum suscipiendi operis sanè ardui auctor fuerat, tum ejus absolvendi causa propemodum unica extiterat.

In hac lucubratione totâ solis veterum scriptis sum usus, nisi quòd eorum fragmentis inter se connectendis verba quædam aliis alia locis inserenda fuerunt, sub extrema præsertim hujus historiæ tempora, ubi summa ejus erat inopia. Novos, qui sua ex illis omnia derivarunt, eò tantùm adduxi, ut appareat quantum privatas opiniones sectati, quandoque à vero aberrarint in aliquot Regum temporibus definiendis. In scriptoribus autem representandis, atque in ipsis adeò Machabeorum libris multa sæpe recisa consultò prætermisissaque sunt, quæ vel ad Seleucidarum historiam parùm facere, vel prolixitate nimiâ tedium afferre posse videbantur. Eorum autem qui veteres Græcos interpretati sunt, verba ipsa Latina descripsi, ne quid de sensu detraheretur, quoties nihil ad-

PRÆFATIO.

versus rerum veritatem peccatum erat. Denique Regum istorum numismata eatenus explicare studui, ut eorum historiam illustrarem. Ex isto quasi specimine incitabuntur aliqui ad alia in singulos annos numismata conquirenda: ego verò opere præteritum mihi fecisse videbor, si quod à me in hac editione peccatum fuerit, utcunque excusatur. Quòd si labor hic meus benevolè ab eruditis excipiatur, erit fortasse tempus cùm & PTOLEMÆORVM HISTORIAM eorum nummis illustratam edam in lucem.

CANON CHRONOLOGICUS

REGUM SYRIÆ.

Olymp.	ANNI			Reg. Syr.
	ante Chr.	Se- leuc.		
117.	312.	1.	1.	S ELEUCUS I. cognomento Nicator, regnum auspica- tus est annis 12. post mortem Alexandri Magni, Pto- lemæo Lagide in Ægypto jam tum regnante.
	311.	2.	2.	
	310.	3.	3.	
	309.	4.	4.	
118.	308.	5.	5.	
	307.	6.	6.	
	306.	7.	7.	
	305.	8.	8.	
119.	304.	9.	9.	
	303.	10.	10.	
	302.	11.	11.	
	301.	12.	12.	Antigonus, commisso ad Ipsum prælio, à Seleuco victus, occiditur.
120.	300.	13.	13.	
	299.	14.	14.	
	298.	15.	15.	
	297.	16.	16.	
121.	296.	17.	17.	
	295.	18.	18.	
	294.	19.	19.	
	293.	20.	20.	
122.	292.	21.	21.	
	291.	22.	22.	
	290.	23.	23.	
	289.	24.	24.	
123.	288.	25.	25.	
	287.	26.	26.	Demetrius victus, & fugiens ex acie, Seleuco seipsum tra- didit.
	286.	27.	27.	
	285.	28.	28.	
124.	284.	29.	29.	
	283.	30.	30.	Ptolemæus Philadelphus, mortuo patre Ptolemæo Lagi- de, regnat in Ægypto.
	282.	31.	1.	Antiochus I. seu Soter, post mortem Seleuci patris re- gnat in Syria.
125.	281.	32.	2.	
	280.	33.	3.	

CANON CHRONOLOG.

Olymp.	ANNI		R. S.	
	A. Ch.	Scl.		
	279.	34.	4.	
	278.	35.	5.	
	277.	36.	6.	
126.	276.	37.	7.	
	275.	38.	8.	
	274.	39.	9.	
	273.	40.	10.	
127.	272.	41.	11.	
	271.	42.	12.	
	270.	43.	13.	
	269.	44.	14.	
128.	268.	45.	15.	
	267.	46.	16.	
	266.	47.	17.	
	265.	48.	18.	
129.	264.	49.	19.	
	263.	50.	20.	
	262.	51.	1.	Antiochus I I. Θεός, id est Deus, cognominatus, regnat in Syria.
	261.	52.	2.	
130.	260.	53.	3.	
	259.	54.	4.	
	258.	55.	5.	
	257.	56.	6.	
131.	256.	57.	7.	Parthi duce Arsace rebellant M. Atilio Regulo II. Marco Vulsone
	255.	58.	8.	cons. anno V. C. 494
	254.	59.	9.	
	253.	60.	10.	
132.	252.	61.	11.	
	251.	62.	12.	
	250.	63.	13.	Parthi, duce Arsace, à Syria Regibus circa hæc tempora defecerunt.
	249.	64.	14.	
133.	248.	65.	15.	
	247.	66.	1.	Seleucus II. dictus Callinicus, regnat in Syria. Ptolemæus Evergetes, mortuo patre Philadelpho, regnat in Ægypto.
	246.	67.	2.	Ptolemæus totam penè Asiam Callinico eripit.
	245.	68.	3.	
134.	244.	69.	4.	Smyrnæi & Magnetes fœdus ineunt cum Seleuco.
	243.	70.	5.	Antiochus Hierax Seleucum fratrem prælio superat.
	242.	71.	6.	

REGVM SYRIÆ.

Olymp.	ANNI		R.S.	
	A.Ch.	Sel.		
	241.	72.	7.	Seleucus vicissim Antiochum fratrem acie vincit hoc
135.	240.	73.	8.	anno & sequenti.
	239.	74.	9.	
	238.	75.	10.	
	237.	76.	11.	
136.	236.	77.	12.	
	235.	78.	13.	Antiochus Hierax post varios fortunæ casus à latro-
	234.	79.	14.	nibus interficitur.
	233.	80.	15.	
137.	232.	81.	16.	
	231.	82.	17.	
	230.	83.	18.	
	229.	84.	19.	
138.	228.	85.	20.	
	227.	86.	1.	Seleucus III. Ceraunus appellatus, post mortem Se-
	226.	87.	2.	leuci patris regnat in Syria.
	225.	88.	3.	
139.	224.	89.	1.	Antiochus III. cognomento Magnus, post fratrem Se-
	223.	90.	2.	leucum regnat in Syria.
	222.	91.	3.	
	221.	92.	4.	Ptolemæus Philopator, mortuo parente Ptolemæo Ever-
				gete, regnat in Ægypto.
140.	220.	93.	5.	Achæus, sumpto diademate, in Asia cis Taurum re-
	219.	94.	6.	gnare tentat.
	218.	95.	7.	
	217.	96.	8.	
141.	216.	97.	9.	Ptolemæus, victo ad Raphiam Antiocho, Cœlesyriæ
	215.	98.	10.	urbes recipit.
	214.	99.	11.	Achæus, Sardibus obsessus, & Bolidis proditione An-
	213.	100.	12.	tiocho traditus, capite plectitur.
142.	212.	101.	13.	Antiochus adversus Arfacem Parthorum Regem ex-
	211.	102.	14.	peditionem suscipit.
	210.	103.	15.	
	209.	104.	16.	
143.	208.	105.	17.	
	207.	106.	18.	
	206.	107.	19.	
	205.	108.	20.	
144.	204.	109.	21.	Ptolemæus Epiphanes post mortem patris Philopatoris
	203.	110.	22.	regnat in Ægypto.

CANON CHRONOLOG.

Olymp.	ANNI		R. S.
	A. Ch.	Scl.	
	202.	111.	23.
	201.	112.	24. Onias III. Simonis filius, hoc circiter tempore fit Pon-
145.	200.	113.	25. tifex Judæorum.
	199.	114.	26.
	198.	115.	27. Antiochus Cœlesyriam & Phœnicen recuperat, & Sy-
	197.	116.	28. riæ Regibus deinceps possidendas relinquit.
146.	196.	117.	29.
	195.	118.	30. Hannibal, Carthagine ob metum Romanorum se sub-
	194.	119.	31. ducens, ad Antiochum fugit.
	193.	120.	32.
147.	192.	121.	33.
	191.	122.	34.
	190.	123.	35. Victus ab Romanis ingenti prælio Antiochus, Asiam
	189.	124.	36. cis Taurum cedere cogitur.
148.	188.	125.	37.
	187.	126.	1. Seleucus I V. dictus Philopator, post mortem patris An-
	186.	127.	2. tiochi régnat in Syria.
	185.	128.	3.
149.	184.	129.	4.
	183.	130.	5. Hoc vel sequenti anno Hannibal, ne Romanis trade-
	182.	131.	6. retur, veneno se enecavit.
	181.	132.	7. Ptolemæus Philometor, mortuo patre Epiphane, re-
150.	180.	133.	8. gnat in Ægypto.
	179.	134.	9. Perseus, Macedonum Rex ultimus, hoc anno regnare
	178.	135.	10. incipit post mortem Philippi.
	177.	136.	11. Heliodorus, quodd ærarium Templi Jerosolymitani spo-
			liare vellet, ab Angelo percussus.
151.	176.	137.	1. Antiochus IV. Epiphanes cognominatus, mortuo fra-
	175.	138.	2. tre Seleuco regnat in Syria.
			2. Jesus, qui & Jason, ab Antiocho Rege Pontificatum
			Judæorum pecuniâ obtinet.
	174.	139.	3. Jason populares suos Judæos ad ritum Græcorum tra-
	173.	140.	4. ducere cœpit.
152.	172.	141.	5. Menelaüs, supplantato Jafone, summum sacerdotium
			ab Antiocho impetrat.
	171.	142.	6. Antiochus, sub specie vindicandæ sibi tutelæ, Ægypti
			regnum occupat.
	170.	143.	7. Ptolemæus Evergetes, unâ cum fratre Philometore, ab
	169.	144.	8. Alexandrinis Rex constituitur.
153.	168.	145.	9. Templum polluitur ab Epiphane, posito super altari
			idolo Jovis Olympii.

REGVM SYRIÆ.

Olymp.	ANNI		R. S.	
	A. Ch.	Sel.		
	167.	146.	10.	Mathathias cum suis, ne prophanis sacrificiis contaminaretur, fugit ad montes.
	166.	147.	11.	Judas Machabæus, defuncto patre Mathathia, dux Judæorum constituitur.
	165.	148.	12.	Gentibus devictis, & everso Jovis Olympii idolo, Templum purgatur à Machabæo.
154.	164.	149.	1.	Antiochus Epiphanes moritur, succedit filius Antiochus V. Eupator appellatus.
	163.	150.	2.	Menelao Pontifice jussu Regis occiso, Alcimus substituitur.
	162.	151.	1.	Demetrius I. Soter nuncupatus, Seleuci I V. filius, occiso Eupatore, regnum occupat.
	161.	152.	2.	Judas Machabæus cum Bacchide pugnans occiditur, Jonathas frater ei subrogatur.
155.	160.	153.	3.	Alcimus Pontifex à Deo percussus moritur, nullo in pontificatu ei substituto.
	159.	154.	4.	
	158.	155.	5.	Jonathas, factâ pace cum Bacchide, principatus confirmationem obtinet.
156.	157.	156.	6.	
	156.	157.	7.	
	155.	158.	8.	
	154.	159.	9.	
157.	153.	160.	10.	Alexander, occupatâ Ptolemaïde, Jonathæ pontificatum concessit; qui sacrâ stolâ tunc primùm indutus est.
	152.	161.	11.	
	151.	162.	1.	Demetrius victus occiditur ab Alexandro Bala, qui regnum Syriæ invadit.
158.	150.	163.	2.	
	149.	164.	3.	
	148.	165.	4.	Demetrius, filius Demetrii Soteris, contra Alexandrum in Ciliciam movet.
	147.	166.	5.	Philometor Rex Ægypti Antiochiam Syriæ occupat, & Demetrio favet, Alexandro offensus.
	146.	167.	1.	Demetrius II. dictus Nicator ob victum hoc anno Alexandrum, regnat in Syria.
159.	145.	168.	2.	1. Ptolemaeus Evergetes, qui & Physcon, mortuo fratre Philometore, solus regnat in Ægypto. Antiochus VI. Balæ filius, juvante Tryphone Demetrium vincit, & Antiochiam occupat.
	144.	169.	3.	2. Demetrius semper regnabat in aliquibus Syriæ & Phœniciae urbibus. Jonathas à Tryphone occiso, Simon frater ejus, Dux & Pontifex constituitur.

CANON CHRONOLOG.

		ANNI		
Olymp.	A. Ch.	Sel.	R. S.	
	143.	170.	4. 1.	Diodotus Tryphon, sublato pupillo suo Antiocho Antiochiæ Rex salutatur.
	142.	171.	5. 2.	Simon, expugnatâ arce Jerosolymitanâ, ab Judæis tollit jugum gentium.
	141.	172.	6. 3.	Demetrius Nicator in Mediam contra Parthos proficiscitur.
160.	140.	173.	7. 4.	
	139.	174.	5. 1.	Demetrio à Parthis capto, Antiochus ejus frater Tryphoni bellum infert.
	138.	175.	2.	Antiochus VII. Sidetes vulgò dictus, occiso Tryphone solus regnat in Syria.
	137.	176.	3.	
161.	136.	177.	4.	
	135.	178.	5.	Simone initiò hujus anni occiso, Joannes ejus filius ei succedit.
	134.	179.	6.	
	133.	180.	7.	Antiochus, fratrem Demetrium repetiturus, contra Parthos proficiscitur.
162.	132.	181.	8.	Phraates Rex Parthorum Demetrium remittit in Syriam.
	131.	182.	1.	Antiocho apud Parthos occiso, Demetrius redux iterum regnat in Syria.
	130.	183.	2.	Joannes Hyrcanus Garizitanum templum Samaritanorum evertit.
	129.	184.	3. 1.	Alexander II. ab Antiochenis Rex constituitur contra Demetrium.
163.	128.	185.	4. 2.	
	127.	186.	3.	Demetrius ab Alexandro Zabina victus paulò post occiditur, sicut & filius ejus natus major Seleucus V.
	126.	187.	4. 1.	Cleopatra Demetrii uxor Antiochum VIII. minorem filium regni paterni consortem facit, & Alexandro opponit.
	125.	188.	5. 2.	
164.	124.	189.	6. 3.	Ptolemæus Physcon in gratiam Cleopatræ sororis Antiocho mittit auxilia.
	123.	190.	4.	Antiochus VIII. Grypus vulgò cognominatus, mortuo Alexandro solus regnat.
	122.	191.	5.	Cleopatra Regina, & Antiochi mater, hoc circiter anno mortua est.
	121.	192.	6.	
165.	120.	193.	7.	
	119.	194.	8.	
	118.	195.	9.	
	117.	196.	10.	Hoc aut sequenti anno Antiochus junior, fratris sui Antiochi Regis insidias metuens, Cyzicum secessit; unde dictus est postea Cyzicenus.

REGVM SYRIÆ.

ANNI				
Olymp.	A. Ch.	Sel.	R. Syr.	
166.	116.	197.	11.	Ptolemæus Lathurus unâ cum matre Cleopatra re-
	115.	198.	12.	gnat in Ægypto post Physconem.
	114.	199.	13.	1. Antiochus Cyzicenus, seu IX. Grypi frater uteri-
	113.	200.	14.	2. Alexander Lathuri frater à Cleopatra Rex Cypri
167.	112.	201.	15.	3. Grypus à fratre Cyziceno victus, Apendum in Ly-
	111.	202.	16.	4. Grypus Apendo reversus Syriam obtinet, & Cyzi-
	110.	203.	17.	5. Samaria hoc anno ab Hyrcano Judæorum Ethnar-
	109.	204.	18.	6. Æra Seleucic ^{ense} um.
	108.	205.	19.	7.
168.	107.	206.	20.	8.
	106.	207.	21.	9. Aristobulus succedit Hyrcano patri, & primus Haf-
	105.	208.	22.	10. Alexander Jannæus à Salome Aristobuli uxore ei
	104.	209.	23.	11. Æra Ascalonitarum.
169.	103.	210.	24.	12.
	102.	211.	25.	13.
	101.	212.	26.	14.
	100.	213.	27.	15. Alexander à Cleopatra matre Rex Ægypti declara-
	99.	214.	28.	16. tur, pulso in Cyprum Lathuro.
	98.	215.	29.	17.
170.	97.	216.	30.	1. Seleucus VI. mortuo patre Antiocho Grypo, re-
	96.	217.	2.	Seleucus, occiso Antiocho Cyziceno, solus regnat.
	95.	218.	1.	Antiochus X. cognomento Pius, sublato Seleuco,
	94.	219.	2.	1. Antiochus XI. Seleuci frater, sumpto diademate,
171.	93.	220.	3.	2. Grypi tertius filius.
	92.	221.	4.	3. 1. Demetrius III. Grypi quartus filius, favente Lathu-
	91.	222.	5.	4. 2. Alexander Cleopatram matrem occidit, quo fugien-
172.	90.	223.	6.	5. 3. Pius à Philippo & Demetrio fratribus superatus, fu-
				git ad Parthos.

CAN. CHRON. REG. SYR.

	ANNI			
Olymp.	A.C.	Sel.	Reg. S.	
	89.	224.	7.6.4.	Demetrius Alexandrum Jannæum Judæorum regem superat.
173.	88.	225.	8.7.5.	Antiochus Pius, à Parthis redux, regnum recipit à Philippo occupatum.
	87.	226.	9.8.1.	Demetrio à Parthis capto, Antiochus XII. Dionysus dictus, ejus frater, & Grypi quintus filius, Damasci regnat.
	86.	227.	10.9.2.	
	85.	228.	11.10.	Antiochus Dionysus ab Arabibus victus occiditur, Antiocho Pio & Philippo de regno contendentibus.
174.	84.	229.	12.1.	Syri regum suorum dissensionibus fatigati, Tigrani Armeno regnum conferunt, qui Magadatem cum exercitu Syriæ præfecit, & duos reges fugavit.
	83.	230.	13.2.	Antiochus Pius à Magadate fugatus, in Cilicia vel Commagene latuit.
	82.	231.	14.3.	Ptolemæo Lathuro mortuo filia Cleopatra succedit,
	81.	232.	15.4.	cui statim jussu Syllæ Dictatoris Alexander prioris
175.	80.	233.	16.5.	Alexandri filius sufficitur.
	79.	234.	17.6.	Alexandro Jannæo defuncto, Alexandra ejus uxor re-
	78.	235.	18.7.	gnat in Judæa, Hyrcano filio majore Pontifice
	77.	236.	19.8.	constituto.
176.	76.	237.	20.9.	
	75.	238.	10.	His circiter temporibus obiisse videtur Antiochus
	74.	239.	11.	Pius, relictis ex Selene duobus filiis Antiocho & At-
	73.	240.	12.	que Seleuco.
177.	72.	241.	13.	
	71.	242.	14.	
	70.	243.	15.	Tigranes in Syriam veniens Selenem reginam, Antiochi Pii uxorem, interficit.
	69.	244.	16.1.	Lucullus Tigrani bellum infert, qui Magadatem è Syria revocat; quâ nactâ occasione, Antiochus XIII. Asiaticus & Commagenus vulgò nuncupatus, Syria regnum recuperare conatur. Hyrcanus post matrem Alexandram regnat in Judæa.
178.	68.	245.	17.2.	
	67.	246.	18.3.	Tigranes, pace à Pompeio Luculli successore obtentâ, Cappadociam & Syriam cessit, servatâ Armeniâ.
	66.	247.	4.	
	65.	248.	5.	
179.	64.	249.	6.	Pompeius Orientis victor Antiochum Asiat. etsi deprecantem Syria regno privat, Commagene ei relictâ. Regnum Seleucidarum finem accepit, Syriâ in provinciam redactâ.
	63.	250.		

SELEUCUS I.

SELEUCUS I.

SELEUCI virtus clara, & origo ad-^{Iustin. l. 15.}
mirabilis fuit: siquidem mater ejus ^{c. 4.}
Laodice, cùm nupta esset Antiocho,
claro inter Philippi duces viro, visa
est sibi per quietem ex concubitu A-
pollinis concepisse; gravidamque fa-
ctam, munus concubitûs anulum à deo accepisse, in
cujus gemmâ anchora sculpta esset: jussaque donum
filio, quem reperisset, dare. Admirabilem fecit hunc
visum & anulus, qui posterâ die, ejusdem sculpturæ,
in lecto inventus est, & figura anchoræ, quæ in fe-
more Seleuci nata cum ipso parvulo fuit.

Laodice anulum Seleuco eunti cum Alexandro Ma-
gno ad Persicam expeditionem, edocto de origine sua,

App. Syr. dedit, monuitque regnaturum eum ubicumque is anulus fortè fortunâ exciderit. Amissus est autem circa Euphratem, quin & illud fertur, cùm postea Babyloniam obiret, eum offendisse ad lapidem, quo effodi jussu apparuisse anchoram; cùmque vates terret hoc prodigium quasi remorationem portenderet, Ptolemæum Lagi, qui eum comitabatur, dixisse securitatis id signum esse, non morarum: quibus de causis etiam regnum adeptus, anchorâ utebatur in anulo signatorio. *Iustin. l. 15. c. 4.* Originis ejus argumentum etiam in posteris mansit, siquidem filii nepotesque ejus anchoram in femore veluti notam generis naturalem habuere.

Pausan. in Asiæ.

Non obscura prodigia futuram Seleuci felicitatem significarunt; cùm enim ex Macedoniâ cum Alexandro profecturus Pellæ Jovi sacrificaret, ligna aris imposita ultrò ad dei simulachrum accesserunt, nullisque subjectis ignibus accensa sunt. In Macedoniâ quoque paternum focum ingenti flammâ incanduisse accedente nemine. Non desunt qui affirmant Alexandro inspectante aliud omen futuræ potentæ obtulisse Seleuco hujusmodi: Alexandrum ex Indiâ reversum Babylonem lustrasse navigio paludes, ut despiceret de parandis emissoriis ad agrorum irrigua: abreptumque ei diadema vento delatum ad arundinetum sepulchro cujusdam Regis contiguum, fatali obitûs imminente Regi præfagio; tum nautarum unum enataste, & diadema siccum retulisse ad Alexandrum impositum suo capiti: repensumque ei talentum argenti pro hoc officio, vatibus monentibus ut tolleretur is homo. Quidam sublatum aiunt, ne-

Appian. Syriac.

gant alii, rursum alii contendunt nequaquam nau-
tam, sed ipsum Seleucum nataſſe: & ne diadema
fieret madidum, impoſuiſſe ſuo capiti, fuiſſeque omen
ratum ambobus.

Cùm Alexander Babylone migraret vitâ, in ipſo
ætatis ac victoriarum flore, Principes regnum & im-
peria ſpectarunt. Inter ipſos æqualitas diſcordiâ
movit, nemine tantùm cæteros excedente ut ei ali-
quis ſummitteret. Armati itaque in regiam coëunt ad
formandum rerum præſentium ſtatum; pedites con-
tra equites indignati, ſopito tandem tumultu in Ari-
dæum, Alexandri fratrem, Regem conſentiunt, & Per-
diccam, cui Alexander moriens anulum tradiderat,
regni Procuratorem conſtituunt. Perdiccas concilio
Principum convocato, inter eos provincias ſorte di-
vidit. Summus caſtrorum Tribunatus Seleuco ceſ-
ſit; aliis ſit Præfectus alæ domesticorum Regis equi-
tum, cui Hephæſtion Rege vivo, & poſt eum Per-
diccas præfuerat: hinc per gradus ad Satrapiam Baby-
lonis, & poſtremò ad regnum promotus eſt.

*Iuſtin. l. 13.
c. 1. 2. 3. 4.*

*Idem l. 13.
c. 5.
App. Syr.*

Poſt quatuor annos cùm Perdiccas bellum Ptole-
mæo intuliſſet, caſtris ab urbe Peluſio non procul po-
ſitis, & à caſtelli, quod Camelorum Murus diceba-
tur, expugnatione diſcedere coactus, caſtris noctu
motis, in locum quendam venerat, ubi Nilus inſu-
lam efficit, ad cujus transitionem cùm duo millia
perierant, alienior à Perdicca multitudo facta eſt;
mox ducum primores, inter quos erat Python, de-
ſciſcunt; & equitum nonnulli conſpiratione factâ
Perdiccam in tentorio oppreſſum trucidant. Alii
aiunt Perdiccam apud flumen Nilum à Seleuco &

*Diodor. Sic.
lib. 18.*

*Corn. Nep.
in vita Etti-
menk.*

Antigono interfectum; quo mortuo Macedones Antipatrum curatorem Aridæi eligunt, qui novam provinciarum fortitionem instituit, inter quas Babylonia Seleuco cessit.

*Plutarch. in
vita Eume-
nis.*

Antigonus Imperator exercitûs regii ab Antipatro designatus est, ut Eumenem capite damnatum debellaret. Eumenes prælio victus, in castellum Phrygiæ Noram confugit, ex quo post annuam obsidionem liberatus est. Antipater senio confectus mortuus erat, & Polysperchon ab eo paulò ante mortem Curator Regum designatus est. Antigonus verò, auditâ Antipatri morte, imperium Asiæ sibi vindicare statuit; ad quem Cassander se confert. Tunc Antigonus Eumenis amicitiam quærit, at Eumenes pro liberis Alexandri sollicitatus bellum adversus Antigonum declarat.

*Diodor. lib.
19.*

Eumenes, dum in pagis Babyloniæ, qui Καρπῶαι nominantur, hibernabat, missis ad Seleucum Babyloniæ commorantem, & Pithonem Mediæ Satrapam legatis, petiit ut auxilia Regibus fœderatis contra Antigonum subministrarent. Illi Regibus quidem opem se non denegaturos respondent, Eumenis verò imperata nunquam facturos. Mesopotamiæ tamen Satrapa Amphimachus, quem sexcentos equites comitabantur, Eumeni se adjunxit. Eumenes igitur ut copias è provinciis superioribus evocaret, thesaurisque regiis uteretur, Susa contendere in animo habuit. Dum juxta Tigrim flumen castra metatur, & navigia ad transitum conquirat, Seleucus & Pithon adnavigantes Macedonibus persuadere nituntur, ut Eumeni imperium abrogent. Cùm Argyraspidum dux Antigones

nullo pacto ad hoc induci poterat, Seleuciani ruptâ quâdam fossâ totum illum tractum in quo Eumenes castra posuerat, stagnantem reddunt. Eumenes autem in tumulum quendam confugit, fossâque iterum aver-
sâ se cum exercitu servavit, & Tigrim transgressus in Sufianam pervenit.

Antigonus, motis è Mesopotamiâ castris, in Baby-
loniam venit, & societatem iniit cum Seleuco & Pi-
thone, acceptâque militum ab his manu, Tigrim tra-
jecit, & ubi Susa in regiam pervenit, Seleucum terræ
Satrapam creavit. Post initâ inter Antigonum & Eu-
menem prælia, in quibus semper victor Eumenes fue-
rat, ipse invidiâ ducum cum quibus erat, perfidiâ-
que militum veteranorum hosti Antigono est dedi-
tus. Antigonus præter spem Eumene ejusque copiis
potitus, citra controversiam Asiæ dominus extitit,
Babyloniam Satrapiis de novo ordinatis repetit. Se-
leucus regalibus cum donis honorat, exercitumque
universum convivio excipit. Ibi dum rationes pro-
ventuum à Seleuco exigit Antigonus, ille se non ob-
strictum esse ad reddendas de hac regione rationes,
quam Macedones ob navatam vivente Alexandro ope-
ram sibi dederint, respondet. Dissidio in dies glif-
cente, Seleucus Pithonis mortem reputans, moni-
tusque à Demetrio Antigoni filio, ejus virtutem de-
mirante; (ille enim literis declaraverat patris sui in
illum fraudem) cum quinquaginta equitum comitatu
in Ægyptum se transfert. Ibi omnibus humanitatis
officiis à Ptolemæo exceptus, peracerbam cœntra An-
tigonum criminationem instituit, quâ illum accendit
ad bellum instruendum.

*Diodor. lib.
19.*

*Libanius
orat. 11.*

Diodor. l. 9.

Diod. ibid. Seleucus amicos etiam in Europam misit, qui Cassandrum & Lyfimachum inimicos Antigono reddant. Contrà ipse Antigonus missis ad Ptolemæum, Lyfimachum & Cassandrum legatis, rogat ut pristinam amicitiam secum tueri ac conservare velint. Ptolemæus, Lyfimachus & Cassander legatos etiam suos ad Antigonum miserunt, qui introducti ad confessum postularunt, ut Cappadocia Lyciaque Cassandro Cariæ Satrapæ, Phrygia juxta Hellespontum Lyfimacho, Syria verò tota Ptolemæo, & Babylonia Seleuco traderetur, & ut partiretur Antigonus thesauros, quos à pugnâ cum Eumene sibi vindicasset: quòd si nihil horum faceret, se conjunctis viribus bellum ipsi facturos. Cùm verò asperius ille responderet, factum est ut legati re infectâ regrederentur.

Idem ibid. Antigonus cùm videret quanta belli surgentis moles esset futura, nationes ac civitates principes ad societatem invitavit, ipse in Phœniciam movet. Tum maris dominium penes hostes erat. Dum navalia designat, castris juxta mare positis, venit ex Ægypto Seleucus cum navibus centum regaliter instructis, & ad navigandum satis expeditis, & contemptim prætervehit ejus castra, Cyprumque appulit, Cerymnam & Lapythum expugnat, & pellecto in suas partes Stasiæco Manensium Rege, Amathusiorum Principem obsides dare cogit. Citiorum verò urbem, cùm adjungere illam non posset, omnibus admotis copiis obsidet. Interea Polyclitus Seleuci legatus è Cypro transmittens, Cenchreas appulit: hic defectione Alexandri Polyperchontis filii cognitâ, cùm nihil copiarum hostilium videret, Pamphiliam versùs navi-

gationem intendit; inde Aphrodisiadem Ciliciæ de-
 vectus, audivit Theodotum Antigoni navarchum ex
 Patharis Lyciæ cum classe Rhodia prætervehi, & Pe-
 rilaum cum agmine terrestri classem in littore comi-
 tari. Hos terrâ marique adortus ex insidiis Polyclitus,
 utrumque ducem cum navibus universis cepit, & tan-
 to usus successu, citra periculum in Cyprum, atque
 inde in Pelusium renavigavit.

Seleucus tandem instigavit Ptolemæum in Syriam *Idem ibid.*
 movere contra Demetrium Antigoni filium, qui ibi
 subsistebat: prælio ad Gazam commisso, Demetrius
 in fugam vertitur. Ptolemæus tum locorum quæ
 sunt circa Syriam effectus est dominus: quamobrem
 tum roganti Seleuco ut milites cum eo in Babylo-
 niam adscensuros concederet, propensè cupidèque
 assensit, omniaque se præstiturum quo ad pristrinam
 ille Satrapiam recuperasset.

Acceptis à Ptolemæo octingentis peditibus, & equi-
 tibus ducentis, Seleucus Babylonem versùs ducit,
 bonâ spe animatus, ut etiam si nullis copiis instru-
 ctus fuisset, cum amicis tamen & pueris in superiores
 ascendere terras constituisset, certò persuasum habens
 Babylonios pro veteri erga se benevolentiam propensè
 partibus suis accessuros. Hac igitur alacritate dum
 pergit, amici qui cum illo erant videntes perpaucos
 militiae socios adesse, hostibus verò contra quos ten-
 debant, magnos in promptu exercitus, largosque com-
 meatus, & numerosam auxiliorum multitudinem sup-
 petere, animis non mediocriter dejectis erant. Quos
 consternatos animadvertens Seleucus, hac commone-
 fatione exhortatur. Alexandri commilitones pro-

pter virtutem tantopere ab illo provectos, decere, non exercitûs robore prorsum atque opibus confisos, negotia capeffere; sed peritiâ & ratione prudenti, quibus etiam ille res magnas omnibusque admirandas effecisset. Deorum præterea oraculis fidem adhibendam, quòd dignum inceptis exitum habitura fit hæc expeditio. Nam cùm in Branchidis olim oraculum confuleret, Seleucum Regem à deo appellatum, & Alexandrum in somnis adstantem, imperii futuri, quod progressu temporis adepturus esset, indicium edidisse. Erga commilitones etiam civiliter se gerebat, æqualem se omnibus exhibens, ita ut unusquisque illum revereretur, & profusam hanc audaciam lubens toleraret.

*Diod. ibid.
Appian. Sy-
riac.*

Promotis ergo castris, postquam in Mesopotamiam pervenit, Macedonum, qui Carrhis confederant, alios suadendo pellexit, alios vi compulit ad ejusdem militiæ societatem. Simul ac verò Babyloniam ingressus fuit, complures incolarum ei occurrunt, & adsociati, quidquid ei visum foret, communi se operâ facturos pollicentur. Per quadriennium enim regionis præses probè erga omnes se gesserat, ut hac ratione benevolentiam multitudinis provocaret, & longè antè sibi præpararet adjutores, si occasio disceptandi de imperio sibi aliquando daretur.

Adjunxit se Polyarchus Seleuco, administrationis quoddam munus gerens, cum ampliùs mille armatis. Cæterum qui amicitiam cum Antigono tuebantur, ubi multitudinis imperum cohiberi non posse vident, in arcem cui Diphylus custos impositus erat, confugiunt. Hujus oppugnationem instituit Seleucus, eâque

que per vim captâ, pueros & amicos illic asservatos, (quos, post discessum illius ex Babylone in Ægyptum, in custodiam tradiderat Antigonus) inde eripuit. His autem confectis, milites conscribit, & equos à se contemptos, iis qui uti possent tradidit. Dumque in congressibus humanum se omnibus præbet, & spem bonam excitat, paratos & alacres ad quemvis eventum periculorum socios sibi conciliat. Hoc itaque modo Seleucus Babyloniam recuperavit.

Cùm verò paulò post Nicanor Mediæ Dux, milites adversus ipsum, peditum videlicet supra decem, & equitum septem millia, è Mediâ Persiâque & finitimis locis contraxisset, in occursum subitò contendit. Seleucus autem tunc' habebat in universum aliquanto plus tribus millibus peditum, & equites quadringentos. Transgressus autem Tigrim fluvium, cùm paucorum viâ dierum hostes abesse audiret; milites in paludibus propinquis occultavit, nec opinantes opprimere constitutum habens. Nicanor, cùm promotis ad Tigrim signis hostem non inveniret; prope regia quædam stativa castris locum deligit, longiùs illos fugisse opinatus. Nocte insequente dum contemptu hostis Nicanor excubias negligentius ageret; Seleucus derepente illum adortus, tumultum ac pavorem magnum excitavit. Persis enim pugnam conferentibus, accidit, ut tum Evager Satrapa illorum, tum alii duces occumberent: post quem eventum major pars militum, quòd & periculum extimescerent, & administratione Antigoni offenderentur, ad Seleucum transitionem faciunt. Nicanor autem cum paucis relictus, cùm ne hostibus traderetur for-

App. Syr. midaret, cum amicis per deserta fugit. Eum alii manu Seleuci interfectum tradunt. Ita valido potitus exercitu Seleucus, dum & humanum se se omnibus præstat, facilè Sufianam & Mediam, & nonnulla de conterminis locis ditioni suæ adjecit, ac de rebus à se gestis ad Ptolemæum cæterosque amicos perscripsit; jam regiam majestatem, & gloriam principatu dignam consecutus.

Suidas. Seleucus Νικτωρ cognominatus est, sed potiùs Νικτωρ, id est Victoriosus; hoc enim credibilius est, quàm

App. Syr. Nicatore cæso cognomen retulisse eum, quasi optimum spoliium.

SELEUCIDARUM Æram Seleuci Nicatoris ab anno primo Olympiadis C X V I I. inchoat Eusebius. Hac Seleucidarum ærâ, quæ ab hujus anni Nisan initium ducit, utuntur Jose-

anteChr. sephus & auctor primi Machabæorum libri: annos

302. Græcorum vocant. Secundus verò Machabæorum liber Seleucidarum æram à mense Tisri inchoat. Judæi à Nisan incipientes, annos Seleucidarum sex solidis mensibus ante Antiochenes, qui à Tisri incipiunt, videntur uno anno anticipare, illos Antiochenes sequitur Eusebius, ut videtur Scaligero, Judæis cum Antiochenis convenit in ratione annorum Seleucidarum à Tisri ad Nisan: à Nisan autem à Tisri Judæi anteveniunt epocham Antiochenam solido semestri intervallo. In autumno secundùm Antiochenos incipit annus, & vere apud Judæos. Ptolemæus verò Mathematicus æram à sequente Thot inchoat, hancque Chaldæorum vocat. A Cyri imperio ad Seleuci primum annos 248. numerat B. Hieronymus: igitur æra Seleuci secundùm Chaldæos à sequenti, ut notat Capellus, initium ducit.

In Chron. Euseb.

Comm. in Dan. c. 9.

Lib. hist. pag. 444.

Antigonus certior factus per tabellarium literas habentem à Nicanore Mediæ duce, aliisque Satrapis, de reditu Seleuci & successibus ejus prosperis, de superioribus provinciis anxie sollicitus, Demetrium filium mittit cum peditum ex Macedoniâ quinque millibus, & mercenariis decem millibus, equitumque millibus sex, ut Babyloniam usque ascenderet, & recuperatâ Satrapiâ, celeriter ad mare descenderet. Demetrius itaque Damasco Syriæ egressus, patris mandatum studiosè exequitur. At Patrocles, à Seleuco Babylonix præses datus, postquam Mesopotamiæ hostes imminere cognovit, adventum illorum expectare non ausus, quòd paucos circum se haberet, Babylonis suadet ut urbe excedant. Ipse cum adjunctâ manu, fluminum & fossarum objectu loco propugnaculorum se tutans, in Satrapiâ versatus est: tum insidias hosti moliens, tum ad Seleucum in Mediam, de iis quæ subinde fierent missitans, eumque ad ferendum celerrimè suppetias exhortans.

Demetrius ubi Babylonem pervenit, urbemque reperit desertam, arcium oppugnationem aggressus est, quarum alteram captam, militibus diripiendam concedit, ejectoque inde Seleuci præsidio, suum ibi septem millium militum imposuit: alterâ per aliquot dies obsesâ, cum tempore indigeret, Archelaum ad obsidionem reliquit, 5000. peditibus & 1000. equitibus illi traditis. Ipse cum jam tempus excurreret, quo ut hanc expeditionem conficeret injectum erat, quæcunque ex illâ provinciâ rapere possent, in prædam suam vertere militibus jussis, ad mare descendit: firmius Seleuco relinquens imperium; quippe

S E L E U C .

an. 2.

Diod. l. 19.

Plutarch. in

Demetr.

SELUC. qui cedere videretur, dum vastat quasi jam non
an. 2. suum.

*Plutarch. in
Demetr.*

Ad mare regressus Demetrius, Halicarnassum quam obsidebat Ptolemæus, celeriter succurrit. Pacem interim cum Antigono incunt Ptolemæus, Lyfimachus & Cassander, scriptâ hac pactorum formulâ, ut Cassander summus Europæ Dux esset, donec Alexander Roxanes filius ad maturam ætatem pervenerit: Lyfimachus Thraciam in potestate haberet: Ptolemæus Ægypto & conterminis in Africâ & Arabiâ urbibus imperaret: Antigonus toti Asiæ præesset; & Græci suis legibus viverent. Non tamen diu his pactis steterunt, sed unusquisque probabiles captans prætextus, subinde plura acquirere nitebatur.

an. 3. Ptolemæus Antigonum criminatus, quòd Græcas
Diod. l. 20. urbes nonnullas præsidiiis munivisset, bellum cum ipso renovat: mittit cum copiis Leonidam, & Asperam Ciliciæ urbes Antigono eripit. Antigonus misso in Ciliciam Demetrio, Ptolemæi duces superat, & urbes recuperat.

an. 4. Lagides, ubi duces suos urbes in Ciliciâ amisisse, eosque superatos cognovit, cum classe profectus Phaselidem Pamphyliaë urbem expugnavit. Hinc in Lyciam delatus, Xanthum Antigoni præsidio infessam vi cepit. Inde Caunum appulsus, urbem sibi deditam accepit, arcesque præsidio occupatas violentâ manu subegit. Heracleum exscidit: Persicum verò deditione militum in manum ejus venit; tum in Con insulam profectus est.

an. 5. Magnâ classe è Myndo Ptolemæus navigans per insulas, in transitu Andrum reducto præsidio libera-

vit, Sicyonem & Corinthum recepit. Cæteras insu- SELEUC.
per Græciæ urbes in libertatem vindicare sibi propo- an. 5.
suerat, sed Græcis promissis non stantibus indigna-
tus Lagides, pace cum Cassandro inîtâ, in Ægyptum
rediit.

Demetrius validis copiis navalibus simul & terre- an. 6.
stribus instructus, à patre missus est, ut omnes per Ptoarch. in
Græciam urbes, quæ Ptolemæi præsidio occuparen- Demetr.
tur, in libertatem vindicaret, à patre revocatus, post-
quam Ptolemæus exiit, in Cyprum trajecit, ut cum
ipsius ducibus bellum gereret. Menelai Ptolemæi fra-
tris aliquot copias fudit, ipsum Salamine obsidet.
Clade suorum auditâ Ptolemæus in Cyprum delatus,
Citium appellit. Demetrius adornatâ ad prælium clas-
se suâ, urbem circumnavigat, commissoque prælio ma-
gnam de Ptolemæo victoriam refert: ipse rebus Cy-
pri desperatis, cum octo navibus ex centum & qua-
draginta in Ægyptum profugit. Demetrius rerum
feliciter gestarum nuntium ad parentem misit Ari-
stodemum Milesium. Antigonus, successûs magni-
tudine elatus, diadema sibi imposuit, & Regis dein-
ceps nomen usurpavit, eundem titulum & honorem
etiam filio Demetrio concedens. Ægyptii quoque,
his nuntiatis, ne ob cladem abjecisse animos viderentur,
Regem Ptolemæum dixere: ille igitur diade-
mate etiam caput evinxit, & in omnibus exinde li-
teris Regem se se appellavit. Horum exemplo, reliqui
principes Seleucus, Lysimachus & Cassander Reges
se proclamarunt, fratre, matre, & filiis Alexandri
Magni jam extinctis.

Seleucus non Babylonix solùm, sed etiam Me- an. 7.

SELEUC. diæ Rex factus, Bactrianis expugnatis, Persas, Par-
 an. 7. thos, Arabes, Tapyros, Sogdios, Arachotas, Hyrcan-
 App. 57r. nos, reliquæque gentes usque ad Indum fluvium ab
 Alexandro priùs devictas, imperio suo adjecit.

D. edr. lib. 20. Antigonus cum Demetrio filio expeditionem in
 Ægyptum suscipit, sed ubi reperit ad omnes Nili flu-
 minis exitus firmissima præsidia, ostio tamen Pelusia-
 co præoccupato, elapsis jam multis diebus cum &
 pabulum & frumentum deficeret, Antigonus re infe-
 ctâ Syriam repetivit. Ptolemæus discessu hostium læ-
 tus, datis ad Seleucum, Lysimachum & Cassandrum
 literis de prospero successu, Alexandriam remeavit.

an. 9. Seleucus transmissio Indo fluvio, cum Sandrocotto
 seu Androcotto bellum gerit: ille enim eâ tempesta-
 Iust. l. 15. te quâ Seleucus futuræ magnitudinis fundamenta ja-
 c. 4. ciebat, occisis Alexandri Magni Præfectis Indiam oc-
 Plutarch. cupaverat, populum quem ab externâ dominatione
 in Alex. vindicaverat, ipse servitio premebat: sexcentis enim
 militum millibus Indiam peragrans universam, re-
 degit in potestatem.

an. 11. Cassander Macedonia Rex, missis in Asiam lega-
 Diod. l. 20. tis ad Antigonom, ut secum pacificaret, oravit:
 ille se nullam agnoscere pacem, nisi Cassander res
 suas ipsius arbitrio permetteret, respondit. Cassan-
 der & Lysimachus communicato inter se consilio, ad
 Ptolemæum Ægypti Regem, & ad Seleucum, qui su-
 periores provincias in potestate habebat, bellique hu-
 jus periculum omnibus commune esse docent; expe-
 dire igitur, ut bellum commune contra Antigonom
 suscipiant. Ptolemæus & Seleucus lubenter huic con-
 silio auscultant, & numerosas copias pollicentur, om-

nesque Reges per epistolas se invicem confirmantes, SELEUC. an. II.
tempus locumque coëundi conducunt.

Seleucus, cum Sandrocotto India Rege contractâ Strabo l. 15. Plistarch. 175 Alex.
affinitate, regiones ad Indum sitas, quas Arianis ademptas Alexander Magnus proprias colonias fecerat, dono illi dedit, vicissimque ab eo quingentos elefantos accepit: atque ita pactione factâ, compositisque in Oriente rebus, in bellum adversus Antigonum descendit.

Lyfimachus in Asiam ex Europâ primus transit, Diod. l. 20.
quo cognito Antigonus à Syriâ discessit, superatoque Tauro in Cappadociam tendit. Lyfimachus cum Antigono solus decertare non censuit, sed potiùs Seleuci è provinciis superioribus adventum expectare decrevit: ideo in Salmoniæ campo versùs Heracleam Ponti milites in hiberna distribuit; idem fecit & Antigonus.

Cassander, pace cum Demetrio factâ, exercitum sub Plistarcho duce duodecim millia peditum & quingentorum equitum Lyfimacho auxiliatum misit: Demetrius cum exercitu è Græciâ à patre Antigono accersitus, directo per insulas cursu, Ephesum transmissit. Ptolemæus ex Ægypto profectus cum instructissimo exercitu dum Sydonem obsidet, falso rumore accepto, commisso scilicet inter Reges prælio, Lyfimachum & Seleucum victos, Heracleam se recepisse, in Ægyptum remeavit.

Per id tempus Seleucus cum numeroso exercitu ex superioribus præfecturis ducto in Cappadociam venit, militesque præparatis tabernaculis in hiberna collocavit. Habebat autem sub signis in peditatu

SELEUC. viginti millia, in equitatu sagittariis equestribus ad-
 AN. II. numeratis circiter duodecim millia, elephantos qua-
 dringentos & octoginta, currus falcatos supra cen-
 tum. Regum itaque copiæ hunc ad modum coi-
 bant; quòd omnes ad futuram ætatem armis disce-
 ptare constitutum haberent.

an. 12. Postquam Reges contra Antigonum coïssent in A-
 Arrian l. 7. siâ, & cùm ad manus esset ventum, ad Ipsum Phry-
 Diod. l. 20. giæ oppidum pugna commissa est, Olympiad. CXIX.
 Appian. Sy- anno quarto, ineunte scilicet. Habebant Antigonus
 riac. & Demetrius peditum supra septuaginta millia, de-
 cem millia equitum, elephantos quinque & septua-
 ginta. Hostibus peditum erant quatuor & sexaginta
 millia, equites decem mille & quingenti, elephantum
 quadringenti, currus centum & viginti. Demetrius
 cum præstantissimâ parte equitum, Antiochum Se-
 leuci filium adortus est: cùmque illum præclarâ pu-
 gnâ fudisset, intempestivè eum nimisque impensè in-
 sequendo labefecit victoriam; neque enim regressus
 conjungere se peditatui valuit, elephantis interjectis.
 Seleucus, cernens hostilem aciem nudatam equitatu,
 impressionem se facturum in eam simulando perter-
 ruit, & ad se transeundi potestatem fecit. Magna pars
 ultrò ad eum concessit transizione voluntariâ; reliqua
 in fugam versa est. Antigonus filium suppetias ven-
 turum expectans, ad extremum grandine telorum in
 Plutarch in eum conjectâ occubuit. Demetrius reversus, cùm aciem
 Demetr. cernit fusam, & ipse continenti fugâ Ephesum
 perrexit. Reges victores Antigoni & Demetrii im-
 perium in partes diviserunt, easque inter se partiti,
 prioribus suis provinciis adjecerunt.

Seleucus

Seleucus die vigesimâ tertiâ Xanthici, sive Aprilis mensis, in Cassio monte Jovi Cassio sacrificans, de loco urbis condendæ illum consuluit, ubi aquila, raptâ parte carnis sacrificii, ad mare in Pieriæ emporio dejecisse eam dicitur. Ibi igitur statim fundamenta urbis posuit, quam à nomine suo Seleuciam appellavit. In quâ tamen condendâ, alii augurium fulminis eum secutum fuisse; ideoque fulmen, tanquam numen consecratum, hymnis propriis, ibi deinceps cultum fuisse referunt.

SELEUC.

an. 12.

Io. Malela
Chr. in ed.Appian. Sy-
riac.

Inde progressus Seleucus, Iopolim in Silphio Syriæ monte positam petiit; & post triduum Jovi Fulminatori in fano, die primo Arthemisii, sive Maii mensis, ibi sacrificavit. Deinde Antigoniam veniens, in aris ab Antigono exstructis sacrificio Jovi oblato, unâ cum Amphione sacerdote oravit, ut signo aliquo demonstraretur, utrùm Antigoniam incolere ipsum oporteret, alio occupandam nomine, an urbem novam alio in loco condere: & tum quoque aquila ablatam ab altari partem holocausti, juxta Silphium montem deposuisse dicitur: unde è regione montis illius & Iopoleos prope Orontem fluvium, ubi vicus erat nomine Boltzia, in quo altare Jovi Boltziæo Alexander construxerat, mænium jecit fundamenta die vigesimâ secundâ mensis Arthemisii, urbeque Antiochi filii nomine appellatâ, Jovis Boltziæi templum statim condidit: quam anno regni sui duodecimo exstructam confirmat Eusebius.

Io. Malela.

Id. m.

Seleucus, solo adæquatâ Antigoniâ, materiam inde per Orontem fluvium traduxit, atque Athenienses & Macedonas numero quinque mille & trecentos

SELEUC. ab Antigono ibi collocatos, Antiochiam transtulit.

an. 12. Diodorus, Antigoniam quidem Seleucum destruxisse, sed incolas in conditam à se Seleuciam deduxisse auctor est. Verùm habitatorum Antiochiam à Nicator ex Antioniâ traductorum meminit etiam Strabo. Antiochiam verò urbem, ex Antiochi filii nomine, Seleucum appellasse, præter Malelam & Cedrenum, tradit etiam Julianus Imp. quam ex Antiochi patris sui nomine ita eam nuncupasse Strabo, Appianus, & Justinus.

an. 13. Socii Reges, cùm de prædâ imperii Antigoni non convenirent, in semetipsos arma verterunt, & iterum in duas factiones deducuntur; Seleucus Demetriò, *Plutarch. in Demetr.* Ptolemæus Lyfimacho adhæsit. Seleucus, qui ex Apame Artabazi Darii ducis filiâ Antiochum susceperat, missis ad Demetrium legatis, Stratonicem ex Philâ filiam petiit sibi dari conjugem: affinitatem enim Demetrii sibi expetendam censuit; quandoquidem videbat Lyfimachum ex Ptolemæi & Eurydices filiabus, unam filio Agathocli, alteram sibi in matrimonium assumere, subveritus ne uterque ipsum invaderet.

Idem ibid. Demetrius, cui hæc Seleuci affinitas insperatò oblata est, assumptâ Stratonice filiâ, cum totâ classe, quam Athenis receperat, navigavit in Syriam. In itinere verò Ciliciam attigit: huic se adjunxit uxor Phila, è Cypro navigans. Demetrio & uxori Philæ occurrit ad Rhosum Seleucus: prior in tabernaculum suum invitavit in castris Demetrium; inde Demetrius illum in tredecim ordinum navi accepit. Per otium collocuti amicè, totosque dies conversati sunt, absque armis &

stipatoribus, donec Seleucus, ductâ secum Stratonice, magnâ cum pompâ Antiochiam rediit. SELEUC.
an. 14.

Seleucus à Demetrio socero postulavit, ut pro certâ pecuniâ traderet sibi Ciliciam, quam nuper occupaverat, Plistarcho Cassandri fratri à Regibus, post conflictum cum Antigono commissum, donatam: renuente Demetrio, Sidonem cum stomacho poposcit Seleucus, animosè respondens Demetrius, ne si milies quidem victus fuisset, affinitatem Seleuci mercede unquam se amplexurum: atque urbes illas præsidio firmavit.

Regina Stratonice filiam nomine Philam enixa est, quæ tandem nupta est Antigono Demetrii filio, qui cognominatus est Gonatas. an. 15.
ARATUS.

Juno Stratonici in somno jussit templum sibi extruere in sacra urbe Heliopoli, & si minùs pareret, multa ipsi comminata est; quæ cùm somni rationem non haberet, gravis eam morbus corripuit, Seleucoque visionem exposuit, Junonemque placare cupiens, ipse ædem se condituram promisit: statim ubi convaluit, Rex ipsam cum ingenti pecuniâ Heliopolim, templum ædificandi causâ, & securitatis, cum exercitu misit, comite formoso adolescente Combabo, qui se inutilem ac mancum amputatis virilibus reddidit, ut Stratonicis amorem veritus effugeret. Templum jam summâ curâ condebatur, quando Combabus ad Regem accusatione revocatus est, sed cognitâ ejus innocentiam, ad ædem perficiendam, concessâque illi æneâ, honoris & præmii causâ, in templo statuâ, rursus mittitur. Statua autem, Hermoclis Rhodii opus, formâ quædam mulieri similis, vestitum autem virilem gerens. an. 16.
LUCIAN. de
Dea Syr.
Plinius.

SELEUC. Stratonice, etiamsi turpi deformata calvitio ex il-
 an. 16. lo morbo fuisset, ambibat tamen à poëtis hyacinthi-
 nos capillos, mollesque illorum globos & nexus de-
 cantari, iisque oblato talento, certamen proponebat,
 quicumque majori arte atque ingenio ejus comam
 laudibus illustrasset.

an. 17. Demetrius Seleuci focer, recuperatâ, ut diximus,
 18. 19. Ciliciâ, quasdam Asiæ urbes occupavit, Cyprum-
 que obtinebat, in Europam iterum descendere decre-
 vit, de integro in Atticam incurrit, captâque Eleu-
 sine, Athenienses qui illum è pugnâ cum Regibus fu-
 gientem excipere recusaverant, obsidet. Lachare A-
 thenarum tyranno tandem fugato, & cogente neces-
 sitate, Athenienses Demetrio missis legatis portum
 patefecerunt, qui urbem præsidio munivit. Athenis
 Demetrius redactis in potestatem, Spartanos aggre-
 ditur, sed nuntio de suis in Asiâ urbibus à Lyfima-
 cho occupatis, & Cypro à Ptolemæo captâ, percussus
 Demetrius Lacedæmone avellitur.

an. 20. Antiochus Seleuci filius, infrunito amore cor-
 reptus, novercam suam, & jam ex patre Seleu-
 co enixam, deperit: agnoscens tamen cupidita-
 tem nefariam, nec tentavit quicquam, nec prodi-
 dit; sed languens decumbebat, ultro cupiens mori:
 nec celeberrimus Medicus Erasistratus potuit morbum
 conjicere, donec animadvertens corpus purum ab
 omnibus depravatis humoribus, cogitavit animi esse
 vitium, cujus contagio laboret corpus etiam: tristitias
 autem & iras, curasque cæteras non solere celari, amo-
 rem à modestis occultari. Sed cum ne tum quidem
 quicquam fateretur Antiochus, licet blandè rogatus,

LUCIAN. de
 Imag.

Plutarch. in
 Demetr.

affidebat Medicus , observans mutationes corporis , SELEUCO:
 quo modo afficeretur singulis intrantibus cubiculum. AN. 20.
 Ut verò deprehendit ad aliorum accessum æqualiter
 corpus deficere ac tabescere: quoties autem Stratonice
 adiret visendi gratiâ , mentem quidem tum maximè
 turbari pudore ac conscientiâ , silente juvene , cor-
 pus autem suapte sponte vividius vigentiusque fieri , ac
 rursus eâ discedente deficere , dixit Seleuco filium ejus
 esse insanabilem: cùmque Rex præ dolore exclama-
 set ; subjecit ille : Amor est , quo disperit , & amor
 mulieris , sed quâ potiri non poterit. Altero verò de-
 mirante si non posset cuiquam persuadere Seleucus ,
 proposito conjugio filii , additis etiam precibus & au-
 ro , aliisque muneribus , insuperque toto regno am-
 plissimo , quod maneret huncce decubantem Regem ,
 ac vel nunc dandum esset in salutis pretium , modò
 poscat aliquis ; cupienteque tantùm discere quænam
 sit illa fœmina , Erasistratus respondit : meam ux-
 orem amat. Tum Seleucus: Ergo-ne , bone vir , cùm
 sis amicus tot mutuis devinctus gratis , & ad hæc
 cum primis honestus ac sapiens , non servabis mihi
 juvenem regium , amici Regis filium , amantem in-
 feliciter , & ad mortem usque celantem morbum præ
 modestiâ? Despicias-ne hoc modo non Antiochum
 solùm , sed Seleucum etiam? Ille tergiversando retu-
 lit argumentum ceu invincibile: Ne tu quidem , quam-
 vis sis pater , si tuam amaret uxorem , ei cederes? Ibi
 verò per omnes regios deos dejuravit Seleucus , om-
 nino volentem libentemque se ei daturum fuisse , ut
 egregium exemplum ederet paternæ benevolentix in
 modestum & continentem in morbo filium , tali ca-

SELEUC. lamitate indignissimum. Multa deinde in hanc sententiam locutus, cepit molestè ferrè quòd non posset infelici medicus fieri, ut nihil opus haberet Erasistrato. Quod ut ille vidit Regem præ se ferentem feriò, rem aperuit, narravitque quomodo celantem prehenderit. A Seleuco deinde pro Antiochi curatione centum talentis donatus est Erasistratus.

Plin. l. 29.
cap. 1.

Appian.
Syriac.

Seleuco verò jam lato negotium supererat, persuadere id filio, & aliud, persuadere idem uxori. Postquam autem persuasit, advocato in concionem exercitu, qui fortasse jam aliquid præsenferat, enumeravit suas res gestas, & imperium majus. quàm ullus ex Alexandri successoribus habeat, adèò ut sibi senescenti difficile sit ad regendum præ magnitudine. Nolo igitur, inquit, eam molem dividere, simulque consulere vestræ securitati de futuro, & partem ejus nunc dare meis carissimis: vos autem æquum est adjuvetis me in omnibus, qui meis post Alexandrum auspiciis crevistis in tantam potentiam. Sunt autem mei carissimi, & hoc imperio digni, ex liberis hæc jam adultus, & hæc uxor; qui ætate florenti ambo prolem brevi daturi videntur stabilituram opes amplissimas: hos enim jungo connubio in vestrâ præsentia, & mitto ut regnent in mediterraneis gentibus; nec vos Persarum aliarumve gentium mores magis spectare jubeo, quàm unam legem communem omnibus: semper æquum esse quod à Rege vobis præscribitur. Hæc ubi dicta sunt, exercitus acclamavit Regi post Alexandrum maximo, & patri optimo. Seleucus uxorem & filium eodem modo præmonitos junxit matrimonio, & in regnum dimi-

fit. Celebratior ob hoc factum, quàm propter ac- SELEUC.
quisitas tot victorias, quando seipsum vicit. all. 20.

Tam latè regnum Seleuci patebat, cujus majore parte filio traditâ, tantùm quæ inter Euphratem & mare sita sunt, sibi retinuit: ornavit & imperium suum, exstructis per totam ejus longitudinem urbibus, quarum sedecim à patre denominavit Antiochias, inter quas illius quæ ad Orontem condidit, campos urbi vicinos Apollini dicavit. Prope eam cum inter venandum ad Daphnes transformatæ arborem appulisset equus, pedis unguâ terram percussit, unde cuspis aurea cum inscripto Phœbi nomine exilivit, ubi Seleucus templum exstruxit celeberrimum in Apollinis honorem: & hæc Antiochia ad Daphnem cognominata est. Sex urbes à matre Laodiceas, novem à se Seleucias, quatuor ab uxoribus, tres Apameas, & unam Stratoniceam. Cùm verò Seleuciam, quæ ad Tigrim est, conderet, aiunt magos jussos diem fundamentorum eligere, mentitos esse horam, quòd nollent tantam urbem contra se moliri, milites tamen visi sunt sibi audisse vocem juven- Paus. Attic.
bentis. In eam Babylonios inquilinos deduxit, nec muros Babylonis demolitus est, neque Beli templum evertit, sed Chaldæis, ut proxima templo loca inhabitarent, permisit.

Aliis urbibus Græca Macedonicaque nomina in- App. Syr.
didit, aut ex aliquo suo facinore, aut in Alexandri Magni honorem: quo factum est, ut in Syriâ, cæterâque mediterrancâ terrâ, celebrentur multa vel Græca, vel Macedonica oppidorum nomina, qualia sunt Berrhæa, Edessa, Perinthus, Maronea, Callipo-

SELEUC. lis, Achaia, Pella, Oropus, Amphipolis, Arethusa;
 an. 20. Astacus, Tegea, Chalcis, Larissa, Herea, Apollo-
 nia: in Parthiâ quoque, Sotera, Calliope, Charis, He-
 catompolis, Achaia: in Mediâ, Laodicea, Apamea,
 & Rhaga: in Indiâ, Alexandropolis: in Scythiâ, Ale-
 xandrescara. Ex victoriis etiam ejus acceperunt no-
 mina, Nicephorium in Mesopotamiâ, Nicopolis in
 Armeniâ Cappadociæ finitimâ.

Iust. l. 16.

Alexander Cassindri filius in ultionem maternæ ne-
 cis gesturus cum fratre Antipatro bellum, auxilium à
 Demetrio petiit: nec Demetrius spe invadendi Mace-
 donici regni, moram fecit, cujus adventum ægrè fe-
 rens Lysimachus, persuasit genero suo Antipatro, ut
 malit cum fratre in gratiam reverti, quàm paternum
 hostem in Macedoniam admitti. Inchoatam igitur
 inter fratres reconciliationem cùm præsensisset De-
 metrius, nihilominus cum exercitu advenit, & per
 insidias Alexandrum interfecit; occupatoque Mace-
 doniæ regno, cædem excusavit: deinde aggressus eo-
 rum oppida, expugnavit.

an. 21.

Lysimachus, cùm bello Dromichætis Getarum Re-
 gis premeretur, ne eodem tempore & adversus De-
 metrium dimicare necesse haberet, traditâ Demetrio
 alterâ parte Macedoniæ, quæ Antipatro ejus genero
 obvenerat, pacem cum eo fecit: Lysimachum verò à
 Dromichæte captum ubi Demetrius accepit, Thra-
 ciam se occupaturum sperans, eò properat; sed mox
 deficientibus Bæotiis, retrò se recipit, offenditque Bæo-
 tios jam acie à filio suo Antigono cæsos, Thebas ite-
 rum obsidet.

*Plutarch in
 Demetr.*

Seleucus in eas urbes quas exstruxit, Judæos transf-
 tulit,

tulit, jus eis civium, & municipalium ordinem cum Græcis æquali honore concedens: cujus rei meminit Josephus. Ab Asiæ Regibus, inquit, honorati sunt Judæi: nam Seleucus Nicator in conditis à se per Asiam & inferiorem Syriam urbibus, in ipsa denique metropoli Antiochiâ jus civitatis eis dedit, voluitque pati ibi cum Macedonibus ac Græcis conditione degere.

SELEUC.
an. 22.
Ensch. Chr.
Joseph. l. 12.
c. 3.

Demetrius, cum totum imperium armis recuperare moliretur, tantis viribus Asiæ imminebat, quantas secundum Alexandrum habuit nemo. Seleucus autem, Ptolemæus, & Lyfimachus tantum apparatus meritò habentes suspectum, in eum conspiravere; missisque ad Pyrrhum legatis, eum hortati sunt, ut Macedoniam sibi assereret. Pyrrhus comitem se & belli focium illis junxit. Eodem tempore Græciam Ptolemæus ingenti classe sollicitavit: Macedoniam verò Lyfimachus ex Thraciâ, ex vicino Pyrrhus incursionibus populati sunt; ad Pyrrhum milites Demetrii defecerunt. His cognitis, Demetrius trepidus, causiâ & pullâ chlamyde tectus, subduxit se castris, & regno iterum exutus est.

an. 25.
P. usarch. 17.
Demetr.

Cassandriam refugerat Demetrius, inde in Græciam contendit, ubi pacem cum Pyrrho iniit, deinde in Asiam cum undecim hominum millibus navigavit, Cariam & Lydiam Lyfimacho adempturus; Miletum appulit: multæ ultrò urbes venerunt in potestatem ejus, multasque vi subegit; cepit etiam Sardes; defecerunt ad eum aliquot Lyfimachi milites. At superveniente Agathocle Lyfimachi filio cum exercitu, Phrygiam petiit Demetrius: ibi frumentatione

an. 26.

SELEUC. & pabulatu prohibitus est , morbus deinde exerci-
 an. 26. tum infestare cepit , militum octo millia amisit , reli-
 quos retrò duxit. Ut Tarsum descendit , cupivit qui-
 dem abstinere à prædando , ne Seleucum irritaret :
 cùm verò id fieri non posset in ultimâ militum ino-
 piâ , dedit ad Seleucum literas , quibus prolixè for-
 tem lamentatus est suam.

Seleucus Demetrii soceri misertus , Præfectis suis scripsit , ut illum sumptibus Rege dignis , & exercitum ejus alimentis largè foverent ; sed Procles , Seleuco valdè familiaris , ipsius animum variâ suspicione ita im-
 buit , ut contra eum Ciliciam versùs ille duxerit exer-
 citum. Mutationem miratus Demetrius , ad loca Tauri munitissima se recepit , missisque legatis ad eum petiit , ut ipsius bonâ pace liceret sibi aliquam liberorum barbarorum provinciam occupare , in eâque errorum & fugarum sine facto , reliquum vitæ suæ exigere ; sin id noller , saltem copias per hiemem ibi aleret , neque omnium rerum egenum summoveret , & hostibus objiceret. Seleucus omnia hæc sinistrè interpre-
 tatus , id modò ei permisit , ut datis obsidum loco primoribus suorum amicorum , per duos menses in Cabaoniâ hiemaret , simulque fauces quibus patebat iter in Syriam , obstruxit.

Demetrius undique instar feræ inclusus , vertit se necessariò ad vim , finesque Seleuci depopulatus est ; ac cum ad orientem confligens Seleuco , semper fuit superior ; claustra Syriæ , dejectis præsidiis in suam redegit potestatem. Jamque planè animo erectus , parabat cum Seleuco de rerum summâ dimicare , cùm gravis morbus illum occupavit , & res evertit , militi-

bus partim ad hostem transeuntibus, partim ex ca- SELEUC.
 stris aliò dilabentibus. Recreatus morbo tandem De- an. 26.
 metrius, superato Amano monte, regiones usque ad
 Cyrresticam populatus est: castra proximè posuit Se-
 leucus, cùmque ad manus cum Demetrio venisset,
 hortatus mercenarios ejus milites, ut ad se transirent,
 ipsi eum tandem Regem salutarunt. Id Demetrius
 intelligens, ad Amani montis portas confugit, ad
 Caunumque Cariæ urbem pergere cogitans, ob fre-
 quentes hostium ignes substitit: & cùm quidam di-
 xisset, debere cum Seleuco se tradere, stricto ense
 mortem sibi consciscere voluit; verùm amicorum
 tandem consiliis persuasus, misit ad Seleucum, se suaf-
 que res illi dedens.

Eâ re nuntiatâ, ministris mandavit Seleucus, ut
 tentorium regium, & alia quæ ad excipiendum De-
 metrium pertinerent, magnificè appararent: misit-
 que confestim ex comitatu suo Apollonidem, Deme-
 trii quondam familiarem, qui eum consolaretur,
 ostenderetque, citra ullum metum tanquam ad ne-
 cessarium & generum ipsum esse venturum. Eâ sen-
 tentiâ Seleuci vulgatâ, pauci primùm, mox plurimi
 amicorum, ad Demetrium certatim confluerunt: quæ
 res miserationem Demetrii in invidiam vertit; æmu-
 lisque inde data est occasio Seleuci humanitatem di-
 vertendi, cùm, simul atque conspiceretur Deme-
 trius, multas novationes in castris exituras dice-
 rent.

Pausanias igitur cum peditibus mille circiter &
 equitibus obviam missus, remotis cæteris, Demetrium
 non in Seleuci conspectum, sed in Syriæ peninsulam

SELEUC. abduxit. Ibi validâ adhibitâ custodiâ , cultus suffi-
 an. 26. ciens Seleuci jussu præbitus ei fuit , pecuniaque , & ad
 victum necessaria quotidie subministrata prolixè : ad
 hæc amicis , qui fuerant ejus fugam comitati , quicum-
 que vellent , potestas cum eo vivendi. Alii ad eum
 à Seleuco ventitabant , cum benignis mandatis , bo-
 no animo esse hortantes , spemque libertatis , certo-
 rum pactorum interventu , facientes , ubi Seleuci filius
 Antiochus , & uxor ejus Stratonice advenissent.

Euseb. Chr. Seleucus , capto Demetrio , Syriæ & Asiæ pariter
 imperavit , & utroque regno unum fecit imperium :
 Paus. Eliac. & ipsius , tum ob alias res gestas , tum ob captum
 bello Demetrium , illustre fuit apud omnes gentes
 nomen ; ob idque factum Elæus Tydæus statuam il-
 lius posuit.

Plutarch. in Demetr. Demetrius , cùm in eam fortunam captivitatis de-
 venisset , ad filium , suosque apud Athenas & Corin-
 thum duces atque amicos scripsit , ne literis ipsius ,
 neque sigillo crederent ; sed perinde ac si mortuus es-
 set , urbes & res reliquas Antigono reservarent. An-
 tigonus verò allatam patris captivitatem graviter fe-
 rens , sumptâ veste lugubri , cùm ad alios Reges , tum
 ad Seleucum supplex scripsit , quidquid ipsi relictum
 fuerat , atque adeò seipsum pro parente obsidem of-
 ferens. Idem à Seleuco multæ civitates & dynastæ
 petierunt.

an. 27. Solus Lysimachus , legatione ad Seleucum missâ ,
 Excerpt. monuit , ne hominem summâ flagrantem cupiditate ,
 Valef. ex qui omnibus Regibus insidiatus esset , ullatenus è
 Diod. p. 263 manibus dimitteret ; ac bis mille talenta daturum se
 promisit , dummodo illum Seleucus è medio tolleret.

At Seleucus Rex legatos acerbè increpuit, qui se, non solum ad violandam fidem, sed ad tantum scelus erga conjunctissimum hominem suscipiendum impellerent. Cæterùm ad Antiochum filium, qui in Mediâ morabatur, scriptis literis, consilium ejus exquisivit, quid Demetrio faciendum esset: illum enim custodiâ liberare, atque in pristinum regnum splendidè reducere constituerat; cujus beneficii gratiam cum Antiocho communicatam volebat; quòd is Stratonicen Demetrii filiam in matrimonio haberet, liberosque ex eâ sustulisset.

SELEUC.
an. 27.

Ptolemæus Ceraunus, Ptolemæi Soteris ex Eurydice filius, cùm pater Ptolemæo, qui Philadelphus dictus est, juniore filio regnum dare decrevisset, ex Ægypto, metu profugus, ad Seleucum se recepit: quem ille, ut amici filium miseratus, liberaliter & honorificè tractavit, promissis etiam additis, fore ut defuncto parente in paternum Ægypti regnum ab eo deduceretur.

an. 28.
*Memn
apud Phot.
c. 9. & 13.*

Demetrius tertium jam annum in Chersoneso Syriæ inclusus, ex otio sagine & vino in morbum delapsus, è vitâ migravit, post patris Antigoni excessum annis 17. Ob Demetrii mortem Seleucus malè audivit, & non mediocriter ipsum pœnituit, quòd suspectum eum habuisset. Funus curavit filius ejus Antigonus.

an. 29.
*Plutarch. in
Demetr.
Porphyr. in
Euseb.*

Seleucus cùm Syriæ imperaret, Judæi annum stipendium, trecenta argentea ei dabant talenta; nec tamen per externos magistratus, sed per sacerdotes suos regebantur, patrioque ritu vivebant.

*Sulp. Sev.
sacr. Hist.
lib. 2.*

Lysimachus, Arsinois uxoris fraude seductus, Aga-

an. 30.

SELEUC. thoclem filium in carcerem conjectum trucidari jubet, insidias sibi structas falsò criminatus : quo interempto , Lyfandra ejus uxor, Arsinois verò soror, utraque Ptolemæi & Eurydices filia, ad Seleucum cum filii profugit. Fugienti addidit se comitem Alexander, ipsius Lyfimachi ex Odrissiade uxore filius, qui cum Babylonem pervenissent, à Seleuco supplices contendunt, ut bellum contra Lyfimachum suscipiat.

Idem.
App. Syr.

Philetærus Eunuchus, à Lyfimacho thesauri custodiæ in munitione Pergamenâ præfectus, Agathoclem interfectum dolens, eamque ob rem Arsinois criminationibus petitus, Pergamum occupavit ; atque inde per legatum se pecuniamque omnem Seleuco obtulit. Cùm verò Lyfimachus post necem filii, principes suos qui occisum Agathoclem dolebant, supplicio affecit. Itaque multi ex Ducibus & Præfectis ejus certatim ad Seleucum defecere ; cumque pronum jam ex æmulatione gloriæ, bellum Lyfimacho inferre compulerunt.

an. 31. Seleucus Sardensium arcem oppugnavit : in eâ Theodotus præerat, custos thesaurorum Lyfimachi. Cùm arcem capere non posset, proclamare jussit, se centum talenta daturum ei qui Theodotum occidisset. Theodotus metu prodicionis prodire non audebat : vulgus verò molestè ferebat, sibi fidem non adhiberi. Ergo Theodotus prævertens, noctu portam aperuit, & introducto Seleuco, thesauros ei tradidit.

Paus. Attic.
Memn. c. 9.
Iustin. l. 17.
Oros. lib. 1.
Porphy. ap.
Euseb.

Cùm Lyfimacho nuntiatum fuit Seleucum bellum suscepisse, statim in Asiam trajecit : collatis verò signis cum eo congressus, *ἔει' Κόρυ πένδον* in Phrygiâ,

quæ Helleſponto adjacet. Lyſimachus dum fortiter dimicat, magnâ clade acceptâ, ab Heraclienſi quodam Seleuci milite, Malacone nomine, pilo trajectus eſt. Ultimum hoc certamen commilitonum Alexandri fuit; Lyſimachus annos ſeptuaginta Appiano, ſeptuaginta quatuor Juſtino, octoginta verò Luciano natus; Seleucus ſeptem & ſeptuaginta: ſed in hac ætate utrique animos juveniles gerebant.

*Syriac. l. 17.
in Μακρο-
βίης.*

Arsinoë, Lyſimacho marito ſuo vitâ defuncto, cum maximus Ephēſi motus oriretur, & qui Seleuci partibus favebant, muros dejicerent, portasque aperirent, in cubili regio famulam regiâ ſtolâ amictam collocavit, multisque ſatellitibus eam munivit: ipſa verò laceros induta pannos, & ſordidatum vultum, per aliam januam egreſſa, cucurrit ad naves, & ſolvit. Menecrates, unus è ducibus, impetu in cubile factò, confodit famulam, Arsinoëm eam eſſe exiſtimans.

Polyan. l. 8.

Extincti Lyſimachi corpus canis domesticus diu protegens, alites feraſque arcuit, donec jam tabidum inventum eſt. Eo tandem ſublato, regnum ejus ad Seleuci ditionem ut pars acceſſit; qui tantâ victoriâ lætus, & quod majus putabat, ſolum ſe de cohorte Alexandri remanſiſſe, victoremque victorum extiſſe, non humanum fuiſſe opus, ſed divinum munus, gloriabatur.

*Pausan.
App. Syr.*

*Memn. ut
ſup.
Juſtin. l. 17.
c. 2.*

Heracliēſes Ponti, audito Lyſimachi interitu, qui Heraclitum illis præfecerat, illum captum in cuſtodia detinuerunt: metu dehinc ſoluti, mænia arcis ad fundamenta uſque diruerunt, & miſſâ ad Seleucum legatione, Phocritum civitatis curatorem fecerunt.

*Memn. Ex-
cerpt. c. 3.
c. 10.*

SELEUC. Zipætēs Bithyniæ regulus, Lysimachi antea, tunc an. 31. etiam Seleuci causâ (nam cum utroque simultates habebat) Heracliensibus infensus, excursionibus in agros factis, à nullo maleficiorum genere abstinuit: sed neque illius exercitus cladium expers fuit; haud multò mitiores quàm intulit, ipse recipiens.

Ibid., c. 12. Interea Seleucus Aphrodisium in urbes Phrygiæ, & eas quæ adjacent Ponto, Procuratorem misit. Hic rebus, quarum causâ venerat, confectis, post reditum in aliarum quidem civitatum laude prolixus erat: Heraclienses autem criminabatur, ut Seleuco parùm addictos. Seleucus ergo hoc iratus, legatos ad se profectos fastidivit, & minis increpitans terruit: quorum unus tamen Chamæleon nihil his percussus, ita Regem compellavit: Hercules καίρῳ Seleuce. Quam vocem cum Rex non intelligeret, conceptâ in irâ persistens, se avertit. Quæ cum Heracliensibus renuntiarentur, tum cæteris se muniverunt, tum copias auxiliares collegerunt.

Iustin., l. 17. Seleucus in Macedoniâ patriâ suâ, quod reliquum c. 2. senectutis erat, transigere instituit: impulit enim *App. Syr.* amor patriæ, ex quâ cum Alexandro militatum *Memn. Ex.* *script.* 13. iverat: Asiam suo filio commendavit, & Hellespontum trajecit, ignarus prorsus non multò post fragilitatis humanæ seipsum exemplum futurum. Cum Lysimachiam peteret, aram vidit in loco sitam conspicuo, ubi percontatus, Argos ei nomen fuisse didicit: cumque verò in mentem revocaret oraculum de Argis, & ulterius causam appellationis sciscitaretur, Ptolemæus Ceraunus, quem benemerita nihilo meliorem fecere, benefactorem à tergo aggressus confodit: atque

atque ita Seleucus regnum, quod Lyfimacho eripuerat, cum vitâ pariter amittit. Lyfimacho superstes Seleucus fuit circiter septem menses, regnavit annos XXXI.

SELEUC.
an. 31.

Prolemæus Ceraunus, equi cursu adjutus, Lyfimachiam profugit: ubi imposito sibi diademate, & ad exercitum reversus, pecuniam Seleuci militibus diripiendam tradidit: illi necessitate compulsi, eum receperunt, & Regem salutarunt, qui paulò antè Seleuco sacramenti religione erant adstricti. Corpus Seleuci cremavit Philetærus Eunuchus Pergami Dynastes, pro magno auri pondere à Cerauno sibi traditum.

Memn. ib.

Seleucus, maximus post Alexandrum Rex fuit, animoque maximè regio præditus, maximæque post illum terræ portioni imperavit; Satrapias enim septuaginta duas habuit. Ab Alexandro Elephantorum Magister ordinatus, ab eo tamen non amatus, contra oderat quòd forti & generoso esset animo. Princeps justitiâ & pietate Reges proculdubio omnes antecelluit, moderatione & industriâ excellens, non alienus à literis, Megasthene Historico, quem legatum ad Sandrocottum Indiæ Regem misit, & Erasistrato Medico ut plurimum usus.

Arrian. l. de
reb. Alex. 7.

Asi. Syr.
Jelium. lib.
12. c. 16.

A. Gell. lib.
6. c. 17.

Atheniensium bibliothecam, quam Xerxes advexerat, Seleucus in Perside reperit, eamque illis reddidit sine pretio: ut & Harmodii & Aristogitonis, qui ipsorum urbem tyrannide liberarent, effigies æneas, quas Xerxes ipse sustulerat, in pristinam sedem reportandas curavit; idcirco ab Atheniensibus illi statua ænea ante porticum erecta est. Apollinis Colof-

Paus. Attic.

Valer. M.

Paus. Lac.

sum, Milesiis ab eodem Xerxe ademptum, & Ecbatana asportatum, in Branchidas reportandum curavit. Laodicensibus concessit Dianæ signum, illud quod à Bravone fuit Susa portatum.

*Athen. l. 6.
c. 16.*

Lemnii, Atheniensium coloni, ut gratiam Seleuco referrent, quòd eos non solùm à duro & acerbo Lyfimachi dominatu liberasset, verùm etiam oppidum utrumque suum, Myrinam scilicet & Hephæstiada, reddidisset, templa Seleuco exstruxerunt; & poculum, quod libandi causâ affundebant, dum ad epulas convenirent, Seleuci servatoris appellarunt. Antiochenes Seleucum ut Heroa coluerunt, & in Cassio monte apud Seleuciam, festum ei diem egisse refert Strabo: Arrianus verò ei templum, quod Nicatorium appellarunt, exstructum scribit.

*Appian. Sy-
riac.*

Seleucus vasto robustoque fuit corpore, adeò ut taurum ferocem sacrificante Alexandro profugum, solus cornibus arreptum retinuerit manibus. Labo-

Pausan.

ribus per omnem vitam functus est maximis. Bosphorum Cimmerium jungere vult mari Caspio. Dicere

*Lucian. de
Dea Syria.*

solebat: Si multi scirent quantumque negotii, tantummodo tot epistolas scribere ac legere, nec humi projectum diadema tollerent.

Enidas.

Seleucus ob tantas & insignes victorias cognominatus est ΝΙΚΑΤΩΡ, id est Victoriolus, potius quàm ΝΙΚΑΝΩΡ, ex Nicanore quodam Antigoni duce interfecto. Hanc verò ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ vocem à plurimis scriptoribus usurpatam arguit legitima ΝΙΚΑΤΟΡΟΣ in successorum Seleuci nummis epigraphe. Monendi sunt hâc de causâ Antiquarii Goltzium cautè legendum, nec ei fidem in Syriae Regum cognominibus scribendis semper adhibendam, cum sæpius illustria & legitima promiscuè cum minus decoris ΣΕΔΗΤΟΥ, ΓΡΥΠΟΥ, ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ huc usque non inspectis, vulgaverit.

*Theaur.**Add. ad 10.**2 fol. 1.**Thef. fol. 27**Differe. 5.**fol. 375.*

Nummum exhibuit Tristanus cum epigraphe ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΝΙΚΑΤΟΡΟΣ, quem malè Seleuco primo tribuit. Similis iterum à Carolo Patino eidem adscriptus prodiit: sed paucos ante annos monuerat Ezech. Spanhemius hunc nummum Seleuco Syriae regni fundatori haud tradendum, quòd intercedere videretur Epiphaniis cognomen- tum, quale demum ab uno ex Seleuci hujus successoribus in- nuere videretur Appianus, illum verò V. cl. Seleuco VI. An- tiochi vulgò Grypi filio natu majori, ut infrà demonstrabimus, rectè adscripsisset.

Jupiter in averfâ parte nummi Seleucum arguit in Alexan- dri Magni memoriam cûsum, vel ipsum, ex cujus cognatione videri volebat, imitari: Alexander autem Jovis filium se pas- sim prædicans, in nummis faciem ejus signabat; ita Seleu- cus nummos cum Jove in averfâ parte ut in anteriori semet- ipsum ad Herculis formam, percussit, ut generis Alexandri, sic & sui, auctores Jovem & Herculem testaretur. Jupiter cum victoriâ sedens, post victorias tandem quiescendum monet; quod innuit hasta inversa.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput pelle leoninâ ornatum cum alâ supra aurem, in parte aversâ bos cornupeta cum epigraphe ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ.

Seleucus Nicator iterum prodit cum exuviis leonis, & ala, ut in aliquot nummis Bithyniæ Regibus etiam observatur. Hunc nummum vulgavit Spanhemius, alam cornu fuisse autumat, sed integra, ut in sequenti Antiochi Soteris numismate, percussa conspicitur. *Dissert. 6.
fol. 305.*

Bos cornupeta adludere videtur ad Seleuci factum. Seleucus, inquit Appianus, adèd vasto robustoque corpore fuit, ut taurum ferocein sacrificante quondam Alexandro, vinculis profugum, solus cornibus arreptum retinuerit manibus. Alam de fortitudine etiam interpretantur.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput Jovis barbatum, laureâ coronatum. In aversâ parte currus quatuor elephantorum Pallade aurigante, eâque jaculum dextrâ vibrante, clypeum si-

nistrâ, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΕΛΕΥ-
ΚΟΥ.

Ad Seleucum Nicatorem pertinet hic nummus cum Jovis capite. Permulti Syriæ Regum nummi Jovis, Apollinis, aliorumque numinum effigiem exhibent, quos deinceps prætermittimus, nummos Regum capita solum exponentes, ut eorum facies hætenus ignotæ dignoscantur.

Diod. l. 20. Currus elephantorum Seleuci potentiam in his bestiis possidendis demonstrat. Ipse 480. elephantos contra Antigonum ex Asiâ duxit: à Sandrothotto Indiæ Rege, cum quo pacem inierat, 500. accepit. Plurimos autem in quodam Syriæ loco Laodiceam versùs alere solitum memorat Strabo. Triumphalem eorum currum in victoriæ memoriam agit Pallas tutelaris Macedonum Regum dea, contra hostes etiamnum armata.

ANTIOCHUS I.

SELEUC.
an. 31.

ANTIOCHUS, Seleuci & Apames filius, patri in imperio successit; quem jam jusserat regnare in mediterraneis regionibus cum Stratonice novercâ illi in uxorem à patre traditâ: eam tamen patre tantùm defuncto accepisse refert Julianus, de quo sic ait. Cognitum Antiochi *in Misopog.* morbum Erasistratus Medicus patri Seleuco exposuit; ille, quòd liberos amaret, permittere se ait filio uxorem: at is tum quidem recusavit; patre autem mortuo

SELEUC. non multò post, munus, quod antea sibi datum ge-
an. 32. nerosè repudiaverat, arripuit.

App. syr. Philetærus cineres Seleuci ad Antiochum remisit, qui in maritimâ Seleuciâ eos conditos honoravit, delubro addito, & fano ei sacrato, quod Nicatorium vocavit.

*Memn. Ex-
cerpt. c. 14.
& 15.*

Antigonus Gonatas, cæde Seleuci intellectâ, expeditionem suscepit in Macedoniam, pedestribus & navalibus copiis Ptolemæum Ceraunum antevenire properans. At Ptolemæus expeditas habens Lysimachi naves, instructâ acie ei occurrit, superiorque commisso prælio evasit. Victus autem Antigonus, in Bæotiam se recepit; & Ptolemæus in Macedoniam transiens, regnum obtinuit.

*Iustin. l. 17.
c. 2.*

Occupato Ceraunus Macedoniae regno, omni arte adulatur Antiocho, cum quo bellum etiam habiturus videbatur, patris cædem proculdubio ulturus: at pulso Antigono per Ptolomæi Philadelphi fratris copias, navali prælio, pacem cum Antiocho fecit, affinitatemque cum Pyrrho, datâ ei in matrimonium filiâ suâ, junxit.

Pyrrhus, qui ingens momentum futurus, cui parti socius in hoc bello accessisset, pace inter Reges inîtâ, Tarentinis adversùs Romanos laturus auxilium, ab Antigono naves ad exercitum in Italiam deportandum, mutuò petiit; ab Antiocho pecuniam, qui opibus quàm militiâ instructior erat, à Ptolemæo Macedonum militum auxilia.

an. 33.

Memn. c. 15.

Antiochus, qui cùm vix tandem multis præliis nec universum tamen patris regnum recuperasset, expeditam manum in ulteriora Tauri mittit, Patrocle du-

ce; qui Hermogenem, Aspendium genere, legatum SELEUC. an. 33. sibi adoptavit. Hic cum alias urbes, tum Heracleam Ponti infestare constituerat: verum Heracliensium legatione placatus, è finibus eorum excessit; & percussio cum eis amicitiae foedere, per Phrygiae agros in Bithyniam se convertit: sed Bithyniorum insidiis exceptus, unà cum exercitu internecione casus est, cum strenui viri facinora suo loco in hostes edidisset. Zipates verò Bithyniae Rex, Antiochi copiis ita deletis, urbem ad Lyperum montem condidit, nomine suo insignem. Memn. Ex. c. 1. c. 21.

Ptolemæus Ceraunus, dum se belli metu deposito, omnia tranquilla credit, accidit ut Gallorum multitudo, fame ex patriâ migrare coacta, Macedoniam invaderet, à quibus conferto prælio, Rex ipse vivus capitur, & caput ejus amputatur, paucis ex Macedoniâ fugâ servatis. Diod. l. 24. Paus. Phoc. Iust. l. 24.

Sosthenes, unus de Macedonum principibus, contractâ juventute, & Gallos victoriâ exultantes compefcuit, & Macedoniam ab hostili populatione defendit: ob hæc virtutis beneficia Rex ab exercitu appellatus est. Idem ibid.

Antiochus in Bithyniam, ob eadem Patroclis, an. 34. expeditionem instituere decrevit; Rex eorum Nicomedes, Zipatis filius, per legatos auxilium ab Heracliensibus petiit, & impetravit, gratiam se relaturum, ubi simili necessitate tempus flagitaret, pollicitus. Memn. c. 17.

Sosthene Macedonum duce, qui Gallos repulerat, an. 35. defuncto, Antiochus & Antigonus Gonatas Macedoniam tanquam paternum regnum ambiebant, in co- Idem. c. 19.

liciter pugnaretur, resque magno versaretur in discrimine, Rex ut bonas spes militum animis induceret, vidisse dixit in quiete Alexandrum M. monentem, ut pro signo quoddam sanitatis symbolum, τὸ ὑγιαίνειν, proponeret, id quod pro tesserâ Tribunis daret, ac militum lacernis insideret, sic fore, ut certâ faciliq̄ victoriâ potiretur: hoc adhibito symbolo, equitatus Gallorum Theodotæ Rhodii ductu, disiectus est. Antiochus victoriâ moderatè usus est, & lacrymas quidem profudit, quòd in belluis exercitûs sui salus steterit; ideo in trophæum elephantem sculpi iusserit, cujus frequens in Antiochi nummis typus etiam observatur. Gallis itaque in Asiam longè latèque irrumperere minantibus profligatis, Antiochus Σ Ω Τ Η Ρ Ο Σ cognomentum accepit.

SELEUC.
an. 38.
Cæl. Rhod.
quæst. l. 3.

App. Syr.

De diversis in Asiâ bellorum motibus, quos non attigit Justinus, his annis memorat; & quidem Antiochi omnia penè gesta tenebris obsita jacent.

Justin. l. 26.
c. 1.

Magas, Ptolomæi Philadelphi eâdem Berenice matre frater, patre verò Philippo Macedone quodam genitus, cum Apamen, Antiochi filiam, uxorem duxisset, socero persuasit, ut violato fœdere, quod ejus patri Seleuco cum Ptolemæo Sotere ictum fuerat, in Ægyptum invaderet. Quod cum Antiochus comparato exercitu moliretur, Ptolemæus in omnes populos quibus imperabat Antiochus, copias dimisit, ex quibus aliæ prædonum more agros popularentur, aliæ hostem agmine factò arcerent. Hoc consilium omnem Antiocho in Ægyptum proficiscendi facultatem eripuit.

an. 49.
Paus. vit.

In Margianâ Parthiæ provinciâ campus desertis am-

Strabon l. 11.

SELEUC. biebatur, Antiochus admiratus loci naturam, muro
an. 49. circumdedit, cujus ambitus mille & quingentorum
erat stadiorum, atque urbem de nomine suo Antio-
chiam condidit: alteram etiam in Phrygiâ, nomine
Apamæam, in Marsyæ fluvii ostiis ipsam perlabentis
construi iussit, civesque è Celenis urbe in eam transf-
tulit.

an. 51. Rex, cum felicitate ad senium profectus, altero fi-
lio occiso, altero Rege nuncupato Antiocho, deces-
sit: regnum non deterius quàm acceperat, reliquit;
omne tamen infestum ac malevolum trepidabat metu
rerum. Ephesi diem extremum obiit. Ab Athenien-
sibus Lemni incolis consecratus est cum Seleuco pa-
tre. Stratonice ejus uxor, post mortem etiam à
Smyrnensibus consecrata est, Deaque cognominata,
delubro ab eis addito, & fano illi sub nomine Vene-
ris Stratonicidis, ex oraculo Apollinis, consecrato, cui
jus asyli totique urbi concessum est à Seleuco II. ejus
nepote.

Post mortem Stratonicis aliam duxit uxorem, cu-
jus nomen ignoratur, ex quâ Laodicem filiam habuit,
Polyæn. l. 8. Antiochi successoris uxorem, sic inquit Polyænus: An-
tiochus, cognominatus Deus, duxit Laodicem ὁμοπά-
τειον ἀδελφῶν, id est sororem ejusdem patris; unde in
Appiano Πτολεμαίου Φιλαδέλφου Ἰουδαίῳ in numero sin-
gulari legendum est.

.....

NUMMI ANTIOCHI SOTERIS.

EX MUSEO HARLÆO.

Caput diadematum cum alâ supra aurem , in cujus
aversâ parte Apollo nudus sedens, dextrâ telum,
sinistrâ arcum cum epigraphe ΒΑΣΙΛΕΩΣ AN-
TIOΧΟΥ, id est REGIS ANTIOCHI. .

ANTIOCHUS, Seleuci Nicatoris filius , solo diademate
contentus , nudam Regis Antiochi appellationem in num-
mis exhibuit, nec ΣΩΤΗΡΟΣ cognomine ipsi post fugatos
Gallos, Appiano teste, attributo usus est: unde forsan ad eum
pertinere nummum inanis suspectus, quem effigies patri non
absimilis, eadem ala quam in Seleuci nummo, formaque ejus
temporis numismatum penitus arguunt.

Ala supra aurem Antiochi Soteris percussa est, ut similis in altero
maximo argenteo Bithyniæ Regis Prusiæ, Cynici cognominati,
nummo observatur: alæ autem avium capitibus Regum ad po-
tentiam & dignitatem populis conciliandam, ut animalium cor-
nua Heroum galeis ad hostium terrorem, ex Herodoto & Dio-
doro, admovebantur.

Apollo in aversâ parte in memoriam generis Seleuci patris
signatus est; siquidem Justinus ipsum ab Apolline originem

duxisse testatur his verbis: *Laodice cum nupta esset Antiocho, claro inter Philippi duces viro, visa est sibi per quietem ex concubitu Apollinis concepisse.* Apollo Jovis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana editus est in Delo insulâ. Hic jaculum & arcum gerit, ideoque quidam illi cum apparatu nomen $\delta\alpha\pi\acute{o}\nu$ & $\delta\alpha\pi\acute{o}\lambda\lambda\upsilon\sigma\theta\alpha\gamma$ derivant, quòd jaculis perderet. Sedet, ut opinor, supra machinam illam impositam terræ hiatus, unde Delphis virgo insistens innoxie ex aditu accipiebat, ut oraculum petentibus communicaret. Imberbis est, perpetua illi ut Phœbo adscribebatur juvenus, unde Ovidius:

Solis perpetua est Phœbo, Bacchoque juvenus.

Idem enim erat cum Phœbo. Longos habet capillos instar sceminx, unde Horatius:

Intonsusque agitaret Apollinis aura capillos.

ANTIOCHUS II. SELEUC. an. 51.

ANTIOCHUS II. Antiochi Soteris an. 52.
 & Stratonices filius, patri in regno suc- App. Syr.
 cessit, à Milesiis Θ Ε Ο Σ cognomina-
 tus est, quòd Timarchum eorum Ty-
 rannum sustulisset, ipso in auxilium
 pulso.

Cùm Rex Byzantinis bellum inferre decrevisset, ipsi an. 53.
 ab Heracleotis Ponti quadraginta triremes in auxi- Memn. Ex-
cerpt.
 lium accepérunt; & horum factum est operâ, ut ad
 minas tantummodo progressum haberet bellum.

SELEUC. Antiochus, patris voluntatis ut & regni hæres, bel-
 an. 54. lum adversùs Ptolemæum Philadelphum à patre in-
 choatum renovat, quod in multos annos productum
 Hieron. in est: totis enim Antiochus Babylonis atque Orientis
 Dan. viribus contra eum dimicavit.

an. 56. Rex Eleazarum Pontificem Judæorum, Simonis Ju-
 Philo de sti filium, inimicum habuit, qui anno ejus regni sex-
 Temp. to mortuus est. Antiochus jus civitatis in Ioniâ Ju-
 Ioseph. l. 12. dæis concessit, suisque moribus vivere permisit; quod
 c. 3. olim Seleucus Nicator eis concesserat, ipse confir-
 mavit.

* an. 57. ^{hæc} Laodice Andromachi filia, Antiocho Antiochum
 hæc non fuit Andromachi filia F. filium peperit, qui Hierax est cognominatus.

an. 62. Cùm Antiochus adversùs Philadelphum bella quàm
 Hieron. in plurima gessisset, volens itaque Ptolemæus post mul-
 Dan. c. 11. tos annos molestum finire cum ipso certamen, fi-
 liam suam Berenicen Antiocho uxorem dedit; etsi
 Polyzn. l. 8. de priore uxore Laodice, ex eodem patre sorore, &
 quidem adhuc vivente, duos filios haberet, Seleu-
 cum & Antiochum: deduxitque Ptolemæus filiam
 suam Pelusium usque, & infinita auri & argenti mil-
 lia dotis nomine dedit; unde *Ἐπρωφὸς*, id est dota-
 A hen. l. 2. lis appellatus est. Tantis impensis filiam curavit Pto-
 c. 2. lemæus, ut ad eam Nili aqua deferretur, ut solius hu-
 jus fluminis aquam Berenice biberet.

an. 63. Arsaces & Teridates fratres, qui genus à Persarum
 Mem. Ex- Regibus ducebant, dum Persidis Satrapa ab Antiocho
 c. 17. Deo Agathocles Macedo esset constitutus, qui cùm
 G. Synell. amaret Teridatem, ut ei vim inferret facilius, strue-
 retque insidias, spe frustratus, ab ipso Teridate, fratris
 Arsacis auxilio, consciis etiam aliis quinque, interfe-

ctus

Stus est : gentem deinde Macedonum pellentes, imperium ipsi arripuerunt. Hanc defectionem accidisse Manlio Vulsone & Attilio Regulo Coss. refert Justinus. Arfacem septuaginta duobus annis post mortem Alexandri Magni regnare cepisse scribit Mircondus : quod tempus uno tantum anno Vulsonis & Reguli Consulatam antecedit.

SELEUC.

an. 63.

lib. 41. c. 4.

Eodem etiam tempore Theodotus mille urbium Bactrianarum Præfectus defecit : quod exemplum secuti totius Orientis populi, à Macedonibus defecerunt. Alii Euthydemum Græcos Bactrianam incolentes, à Macedonum obedientiâ abalienavisse tradunt : deinde Arfacem Theodoti Bactriani incrementa fugientem, Parthiam ad defectionem pertraxisse. Addit etiam Apollodorus Bactrianos illos Græcos viribus auctos, etiam Indiam penetrasse, atque Hypanum fluvium versùs ortum transgressos, ad Isamum usque pervenisse, majoremque quàm ipsum Alexandrum Indiæ partem subegisse.

Strabo l. 12.

in Parthia.

* Imacine.

Ubi socerum Ptolemæum fato functum vidit Antiochus, submotâ planè Berenice, priorem suam uxorem Laodicem cum liberis suis, ejus amore superatus, in regiam reduxit. Hæc metuens ambiguum viri animum, ne Berenicen reduceret, virum per ministros veneno interfecit ; dissimulandi verò sceleris gratiâ, Artemonem è plebe hominem, Antiocho similem, in lectulo perinde quasi ipsum Regem ægrum Laodice collocavit ; admissumque universum populum, & sermone ejus & vultu consimili fefellit ; ac tam diu defunctum maritum dissimulavit, quoad ex arbitratu ejus regni successor Seleucus, filius natu

an. 66.

App. Syr.

Hieron. 12.

Dan.

Valer. M.

l. 9. c. 14.

Plin. l. 7.

cap. 12.

SELEUC. maximus, ordinaretur.

an. 66. Antiochus regnavit annos quindecim, relictiſtis è Laodice quatuor filiis, Seleuco & Antiocho fratribus, Stratonice Ariarathis ejus nominis quarti Cappadocum Regis uxore; è Berenice verò Ptolemæi Philadelphi filiâ puerulo adhuc in cunis vagiente, cum matre poſtea trucidato.

Marm. A-
rind.

Rex poſt mortem à Smyrnensibus conſecratus eſt, ut fuerat jam ab illis pater Antiochus, & mater ejus Stratonice, honoribusque egregiis tum publicè à plebe, tum privatim ab unoquoque civium decoratus eſt.

~~~~~

NUMMI ANTIOCHI DEI.

EX MUSEO NOSTRO.

Caput diademe cinctum, in aversâ parte Apollo sedens cum attributis & epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ANTIOXOY, id est REGIS ANTIOCHI.

ANTIOCHUS II. Antiochi Soteris & Stratonices filius, à Milesiis ΘΕΟΣ apud Appianum cognominatus est, quòd Timarchum eorum Tyrannum sustulisset: licèt verò inter Syriæ Reges DEI appellationem primus obtinuerit, valde tamen dubito an primus in nummis illam sibi vindicavit. Spanhemius nummum Gazæ Mediceæ cum inscriptione, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ANTIOXOT ΘΕOT ei attribuit: sed forsan mutila est cujusdam Syriæ Regis cum adjuncto DEI cognomine aliam appellationem usurpantis epigraphe; superbam enim & ambitiosam illam in nummis nomenclationem Antiochus IV. à Samaritanis sibi datam primus exhibuit.

*Differs. 5.
fol. 403.*

Diversa Antiochi II. à patre effigies, prioris quidem ampla, & nasus oblongus, hujus verò circumscripta, paululumque nasus repandus, uno denique intuitu dissimilis. Uterque eorum nummus simplici ΒΑΣΙΛΕΩΣ ANTIOXOT epigraphe gaudet, distinctione cognominis initio principatus haud necessaria, cum pater & filius à populis abundè dignoscerentur.

Apollo cum eodem typo, ut in patris successorumque Regum nummis, ad originis Seleucidarum memoriam, vel forsan ab Antiochensibus in honorem Apollinis, apud eos peculiari cultu in Daphnes suburbio habiti, percussus est.

Nummi hujus Regis ex omni magnitudine & metallo reperiuntur: sed quanta sit Syriæ Regum nummorum in auro raritas seu præstantia, ex eo notanda occurrit, quòd in tota eorum serie, duorum Regum nummi aurei nobis hætenus sint inspecti.

SELEUC.
an. 66.

SELEUCUS II.

*Infin. l. 27.
c. 1.*

SELEUCUS II. Antiochi Dei & Laodices filius, natu maximus, patri in imperio successit, auspiciaque regni à parricido, hortante matre, quæ prohibuere debuerat, cepit. Illi **CALLINICI** nomen fecisse matrem aiunt, quasi præclaram de suis hostibus victoriam consecuto: alii per derisionem sic denominatum asserunt à victoriis, quas nullas habuisse autumant; sed falluntur, ut infrà videbimus. Pogon à barbâ, teste Po-

sub fin. l. 2.

lybio, vocatus est, sed nomen ludibrii.

SELEUC.

Cùm Rex novercam Berenicen cum parvulo, quem patri Antiocho pepererat, Icadioni & Gennæo Antiochiæ principibus occidendum tradidisset, Berenice illos ad se interficiendam missos didicit, protinusque Daphnæ suburbio Antiochiæ se clausit, ubi cùm obsideri eam cum parvulo filio nuntiatum Asiæ civitatibus esset, recordatione paternæ majorumque ejus dignitatis, casum tam indignæ fortunæ miserantes, auxilia ei omnes miserunt: frater quoque Ptolemæus, periculo sororis exterritus, relicto regno, cum omnibus viribus advolat; sed ante adventum auxiliorum Laodices insidiis interceptus est puerulus: quod Berenice graviter ferens, armata currum conscendit, persecutaque satellitem regium Gennæum urbis Præfectum, crudelis imperii ministrum, quem hastâ nequicquam petierat, saxo ictum prostravit, ac super ejus corpus actis equis, inter infesta contrariæ partis agmina, ad domum in quâ interfecti pueruli corpus occultari arbitrabatur, perrexit.

an. 66.

Hieron. in
D. 12. l. 11.
Iust. l. 27.

Val. Max:
l. 9. c. 10.

Qui interfecerant puerum, alium quendam interfecto simillimum produxerunt in populum, eumque, ut ille esse videretur, regio satellitio stipaverant: Berenici verò præsidium stipendiariorum Gallorum dederunt, eique locum regiæ firmissimum tradiderunt, & jusjurandum atque fœdus inibant: Aristarcho enim Medico, quem secum habebat, suadente, ut pacem cum eis faceret, Berenice credidit; at illi juramento quasi stratagemate usi, Berenicen statim adorti jugularunt. Quæ verò circa eam erant mulieres, defensionem parabant, plurimæ ceciderunt: Panariste au-

Polyan.
Strab. l. 8.

- SELEUC. tem, Mania, & Gethosyne corpus Berenices obruen-
 an. 66. tes terrâ, aliam quandam in lectum collocarunt, qua-
 si illam adhuc viventem, & vulnus acceptum sanatu-
 ram; ac tantisper subditis persuaserunt, donec accer-
 situs ab ipsis Ptolemæus frater veniret.
- an. 67. *Justin. l. 27.* Universæ civitates quæ defecerant, cùm ingen-
 tem classem comparassent, repente exemplo crudeli-
 tatis exterritæ, simul & in ultionem ejus quam defen-
 suri erant, Ptolemæo se tradiderunt. Ptolemæus,
 dum occisi filii & peremptæ Berenices quasi supersti-
 tum adhuc nominibus inscriptas literas circummittit,
 ingressus Syriam, Laodicen interfecit, Ciliciam &
 Cælesyriam cum Seleuciâ cepit, superiores partes
 trans Euphratem, & propemodum universam Asiam,
 & quidem sine bello & pugnâ, Panaristes stratage-
 mate usus, obtinuit. *Polyb. l. 5.*
Hier. 17
Daa.
- an. 68. *Justin. l. 27.* Ptolemæus, nisi in Ægyptum domesticâ seditione
 revocatus esset, totum regnum Seleuci occupasset:
 tantum vel illi odium parricidiale scelus, vel huic fa-
 vorem indignè peremptæ mors sororis attulerat. Cæ-
 lesyriam tamen Ptolemæus retinuit, Ciliciam autem
 amico suo Antiocho gubernandam tradidit, & Xan-
 tippo alteri duci provincias trans Euphratem. Diri-
 piens regnum Seleuci, quadraginta millia talento-
 rum argenti tulit, & vasa pretiosa simulachraque eo-
 rum duo millia & quingenta, in quibus erant & illa
 quæ Cambyfes captâ Ægypto in Persas portaverat,
 unde Ægyptii, quia post multos annos deos ipsorum
 retulerat, ΕΥΡΥΓΕΤΟΥΣ cognomentum illi tri-
 buerunt. *Hier. in*
Daa.
- an. 69. Post discessum Ptolemæi, qui relicto Seleuciæ

quam occupaverat præsidio, Seleucus adversus civitates, quæ defecerant, ingentem classem comparavit; sed repente, veluti diis ipsis parricidium vindicantibus, ortâ tempestate, classem naufragio amittit; nec quicquam illi ex tanto apparatu præter nudum corpus, & spiritum, & paucos naufragii comites residuos fortuna fecit: misera quidem res, sed optanda Seleuco fuit, siquidem civitates, quæ odio ejus ad Ptolemæum transferant, velut diis arbitris satisfactum sibi esset, repentinâ amicorum mutatione in naufragii misericordiam versâ, imperio ejus se restituerunt.

SELEUC.
an. 69.
*Polyb. l. 5.
Lustim. l. 27.*

Smyrnæi & Magnetes, qui sunt ad Sipyllum montem, fœdus ad amicitiam & societatem cum Rege Seleuco inierant, ut ostenderet populus nec hostium impetu territus, nec rerum suarum cladem pensi habens, erga ejus Majestatem benevolentiam servasse, & in hoc perseverare proposito, & pro viribus adesse, sicut ab initio susceperat, unde honorem Seleucus accumulavit eorum civitati, tum ob benevolentiam & studium, quo populus ipsius Majestatem affecerat, tum quòd pater ejus Antiochus Deus, & mater patris Dea Stratonice consecrati apud eos essent, & honoribus egregiis honorati, tum publicè à plebe, tum privatim ab unoquoque; & stabilivit populo libertatem, & statum popularem: quin porrò scripsit ad Reges, principes, civitates & gentes sancivisse se non modò fanum Veneris Stratonicidis aviæ suæ inspoliatum fore, sed & urbem Smyrnæorum inspoliatam. Quæ privilegia Smyrnæi cum Magnetibus communicarunt, fœdere inter se inito.

*Marmor.
Arund.*

SELEUC. Seleucum in Mesopotamiâ urbem nomine Calli-
an. 69. nicopolim condidisse ad annum primum Olympiad.
CX XXIV. Fasti Siculi indicant, qui in hunc Seleuci-
darum LXIX. incidit, desumptâ eorum ærâ, ut supra
observavimus, à primo anno Olympiadis CXVII.

Onias Judæorum Pontifex hoc anno detrectat tri-
butum Ptolemæo Regi solvere, quod pro populo
majores ejus de suo solebant Syriæ Regi pendere, ta-
lenta argenti viginti non solvendo, ad iram commo-
vit Evergetem.

an. 70. Lætus malis suis Rex, & damnis ditior redditus;
Justin. 17. sed quasi ad ludibrium tantum fortunæ natus esset,
nec propter aliud opes regni recepisset, quàm ut
amitteret, bellum Ptolemæo inferens, prælio victus,
non multò quàm post naufragium comitior, tre-
pidus Antiochiam confugit: inde ad Antiochum fra-
trem literas facit; quibus auxilium ejus implorat,
oblatâ ei Asiâ inter fines Tauri montis in præmium
latæ opis.

Idem ibid. Antiochus cùm esset annos quatuordecim natus,
supra ætatem regni avidus, occasionem non tam pio
animo quàm offerebatur, arripuit; sed latronis mo-
re totum fratri eripere cupiens, puer sceleratam vi-
rilemque sumit audaciam: unde Hierax est cogno-
minatus, quia non hominis, sed accipitris ritu, in
alienis eripiendis vitam sectaretur. Accipitris verò
cognomento delectatum fuisse refert Plutarchus.

*De select.
ant.*

*Justin. l. 27.
c. 2.*

Ptolemæus, cùm Antiochum in auxilium Seleu-
co fratri venire cognovisset, ne cum duobus uno tem-
pore dimicaret, in annos decem cum Seleuco pacem
fecit.

Pax

Pax ab hoste data interpellatur à fratre, qui con- SELEUCI.
ducto Gallorum mercenario exercitu, pro auxilio an. 70.
bellum, pro fratre hostem imploratus exhibuit.

Aradii, qui cum cæterâ Phœniciâ Syriacis Regibus Strabo l. 16.
ut amicis obtemperabant, duobus fratribus dissi-
dentibus, Seleuco adhærentes, in has condiciones conve-
nerunt, ut ad se ex regno confugientes recipere lice-
ret, nec tradere invitos; sed nec etiam quidquam in-
jussu Regis enavigare prætermittere: quo privilegio,
quasi jure asyli, illi valde locupletati sunt.

Antiochus Asiam fratri extorquere conatus, cum
Gallis adversus Seleucum movit: prælio tandem An- Trog. Prob.
l. 27.
cyræ inter fratres commisso, victor quidem vir-
tute Gallorum Antiochus fuit. Seleucus autem, ut ne Polyan. l. 4.
amici quidem intelligerent eum cum paucis se fugæ
mandare, Amactionis ducis regiæ jam Armigerum
se esse simulabat, sumptâ veste ad habitum Armigeri
accommodatâ, cum effugisset, & multitudo equitum
peditumque cum eo confluxisset, receptâ stolâ, seipsum
militibus conspiciendum agnoscendumque præbuit,
Antiochiamque est reversus.

Pytha, quæ aliis Mytha, Seleuci amasia, ab hosti- Idem l. 3.
bus etiam capta, abjecto regio vestitu, fœminæ pau-
perrimæ pannis laceris induta, inter captivos venit;
ducta in Rhodum cum cæteris mancipiis, confessa
est quæ esset, Rhodii redditâ emptori pecuniâ splen-
didè eam ornata Seleuco Antiochiam miserunt.

Cum Seleucus clam fugisset, pro mortuo creditus Plut. de frat.
terno amor.
est, nuntioque fratri Antiocho allato, ipse purpuram
deposuit, pullâque sumptâ veste, & clausâ regiâ, fra-
trem luxit. Galli etiam arbitantes Seleucum in præ-

H
per via longum iter uagalus, ac tam animum obinopiam dependens, ad casam quan- Plut. de car.
ritate.
dam peruenit, ac cum forte fortuna in dominum eius incidisset, panem et aquam petiit: is non
ista modo, sed que alia nisi aderam liberaliter comiterque præbuit: cumque faciem regis
agnovisset, non contuit se pro gaudio istius casus, neque aspicientis labere regis dissimulâmen
adiiuit: sed cum ad viam usque duxisset, et iam discederet, salus, dixit, rex Seleucus, tum
rex porrecta dextra, eum ad se habens, veluti osculatus, uni comitum iuravit ut certam homini præderet

SELEUC. an. 70. *Iustini. l. 27.* lio cecidisse, in Antiochum arma vertere, liberiùs depopulaturi Asiam, si omnem stirpem regiam extinxissent; quod ubi sensit Antiochus, velut à prædonibus auro se redemit; auditâ deinde fratris incolumitate, diis rem sacram ob latum nuntium fecit, civitatibusque sibi subditis, ut sacrificarent & ser-ta gererent imperavit: sed ubi fratrem contra se exercitum alium colligere accepit, societatem cum mercenariis suis junxit.

Idem l. 41. Arsaces, Theodorus, & alii Orientis populi, qui ab imperio Antiochi Dei defecerant, illorum impunitatem fratrum discordia dedit; qui dum sibi invicem eripere regnum volunt, persequi defectores omiserunt. Inter eos Arsaces acceptâ opinione Seleucum à Gallis in Asiâ victum, Hyrcanorum quoque regnum occupavit, atque ita duorum regnorum imperio præditus est.

an. 71. *Strabo l. 11.* Interea Eumenes Pergami Dynastâ, sparsis consumptisque bello intestinæ discordiæ fratribus, quasi vacantem Asiæ possessionem invasurus, victorem Antiochum Gallosque aggreditur: nec difficilè, faucios adhuc ex superiore congressu, integer ipse viribus, apud Sardes prælio congressus, Antiochum superat, & in fugam vertit. Hæc victoria Seleuco fratri metum incussit.

an. 72. *Idem ibid.* Victo Antiocho, cum Eumenes majorem partem Asiæ occupasset, ne tunc quidem fratres, perduto præmio, propter quod bellum gerebant, concordare potuerunt, sed omisso externo hoste, in mutuum exitium, bellum reparant. Seleucus multas copias interim comparaverat, fratremque Antiochum aggredi-

tur ; ipse profugit in Mesopotamiam. Itaque cum Armeniorum montes transgressum, Arsabes, cum quo ei amicitia intercedebat, excepit. Duces Seleuci Andromachus & Achæus cum infinitis copiis persequerentur, & magno quidem impetu manus conferebant : tandem Antiochus accepto vulnere profugit in montis colles superiores, exercitu sine ordine sub lateribus montis castra metante, famam divulgavit, illum in prælio cecidisse : exercitus verò non exiguam partem noctu colles montis occupare iussit. Sequenti die Antiochi milites legatos miserunt Philætarum Crentensem, & Dionysium Lyfimachæum, certisque conditionibus ejus corpus ad sepeliendum postularunt, seipsos atque arma tradentes. Andromachus inquit nondum Antiochi corpus inventum esse, quærerent interiùs in vinculis, se missurum qui arma & milites acciperent. Venerunt quatuor millia virorum, non ad pugnam faciendam parati, sed ad accipiendos captivos instructi : qui postquam ad latera montis venissent, hi qui colles occuparant, desuper effusi, magnam eorum stragem ediderunt : Antiochus verò regio habitu recepto apparuit, & viventem & vincentem se ostendens. Sed Antiochus deinde à Seleuco victus est, quem Andromachus dum in Mesopotamiam usque persequi conatur, à Ptolemæo Evergete captus, in vinculis aliquandiu detentus est. In bello quod inter se fratres repararunt, Plutarchus ait, fratri juniori matrem auxilium tulisse ; licèt dixerit Appianus, eam à Ptolemæi militibus occisam fuisse initio illius imperii.

SELEUC.
an. 72.
Polyæn. .4.

Prolog. Trog.

de fra. er. amore.

Antiochus in hâc provinciâ denuò victus est, mul-

H ij

an. 73.
Justin. .27.

SELEUC. torumque dierum fugâ fatigatus, tandem ad cognatum suum Ariarathem Regem Cappadociæ provehitur. Seleucus, toto fratris exercitu funditus deleto, accerrimum hostem tandem profligasse lætus, in egregiæ monumentum victoriæ, urbem Callinicipolim, quam unâ Olympiade prius exscriptorum errore in hâc provinciâ conditam Fasti Siculi indicant, hoc anno ædificavit.

an. 74. Antiochus cùm primùm ab Ariarathe benignè exceptus esset, interjectis diebus, cognito quòd insidiæ sibi pararentur, salutem fugâ quæsiivit. Igitur cùm profugo nusquam tutus locus esset, ad Ptolemæum hostem, cujus fidem tutiorem quàm fratris existimabat, decurrit, memor vel quæ facturus fratri esset, vel quæ meruisset à fratre: sed Ptolemæus non tam amici debito quàm hostis functus, servari eum in arctissimâ custodiâ iussit.

an. 75. Laodice Andromachi filia, Seleuco Callinico Antiochum filium peperit, qui in imperio successit Seleuco, fratri natu maximo, & MAGNVS est cognominatus.

an. 76. Rebus itaque quietis, Seleucus contra Orientis defectores exercitûs ducendi consilium cepit. Arsaces eo audito, illius metu, & Theodoti Bactrianorum Regis ingentem etiam parat; sed citò morte Theodoti liberatus, cum filio ejus & ipso Theodoto fœdus

an. 77 ac pacem fecit: nec multò post cum Seleuco Rege ad defectores persequendos veniente congressus, victor fuit. Hunc diem Parthi exinde solennem velut initium libertatis observarunt.

an. 78. Revocato deinde novis in Asiam motibus Seleuco; acceperat forsan Antiochum fratrem è Ptolemæi carcere fugisse: ipse enim operâ cujusdam meretricis ad-

jutus, deceptis custodibus elapsus est ; sed fugiens à latronibus interfectus est. Arsaces dato sic laxamento regnum Parthicum format, militem legit, castella munivit, civitatesque firmat. SELEUC. an. 78.

Olympias, Pyrrhi Epirotarum Regis filia, amisso marito eodemque fratre Alexandro, cum tutelam filiorum ex eo susceptorum Pyrrhi & Ptolemæi, regni-que administrationem in se recepisset, ab Ætolis partem Acarnaniæ eripere volentibus, ad Regem Macedoniae Demetrium decurrit, eique habenti uxorem Seleuci sororem, filiam suam Phtiam in matrimonium tradit. Factis itaque nuptiis, prior uxor sponte sua ad Seleucum discedit, eumque in mariti bellum impellit. an. 79. Justin. l. 28.

Rhodii terræmotum passi, quo dejectus est colossus Soli dicatus, legatos miserunt ad civitates & Reges, qui certatim donaria amplissima largiti sunt ; inter quos Seleucus, præter immunitatem Rhodiis omnibus concessam, qui in ditionem suam navibus appellerent, præter quinque remes, instructas decem, & mensurarum frumenti ducenta millia, hoc amplius xyli, resinæ, & crinis aliquot dena millia cubitorum, & millena pondo, largitus est. an. 80. Polyb. l. 5.

Seleucus comparato iterum exercitu contra Arsacem movisse videtur : Athenæus enim illum à Barbaro captum, diu apud Arsacem commoratum refert, habitumque fuisse regiâ prorsus magnificentia & impensâ, tandemque dimissum pace initâ. Justinus ait : Amisso regno, equo præcipitatus, finit. Regnavit annos viginti, relictis è Laodice duobus filiis, Seleuco & Antiocho, & filiâ, Mithridati V. Ponti Regi nuptâ, cui majorem Phrygiam pater in dotem dedit. an. 85. ex Possid. l. 5. an. 86. l. 27. c. 4. Idem l. 38. c. 5.

සමයෙහි සමයෙහි සමයෙහි සමයෙහි සමයෙහි සමයෙහි සමයෙහි සමයෙහි සමයෙහි සමයෙහි

NUMMI SLEUCI CALLINICI.

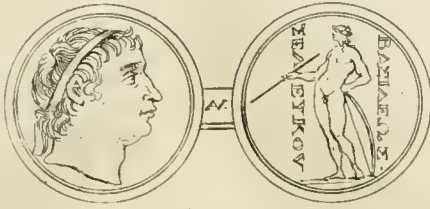

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum : in aversâ parte Apollo nudus stans, dextrâ telum, sinistrâ innixus tripode, cui corona lauri imposita, cum epigraphæ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ, id est REGIS SELEUCI.

Seleucus II. cognominatus est Callinicus; quod nomen per ludibrium ipsi inditum existimant, quasi nullas obtinuerit victorias : insignem tamen de fratre Antiocho retulit, in cujus memoriam urbem in Mesopotamiâ de suo nomine Callinico-polim condidisse indicant Fasti Siculi ; qui titulus in ejus ex omni metallo nummis non observatur, quòd Reges Syriæ ab initio cognomina posteritati consignare non ita essent solliciti.

De Apolline plura, de illius tripode pauca degustemus. Tripus à machinâ illâ terræ impositâ, unde oracula petebantur, quæ tribus fulcris sustinebatur, nomen accepit. Corona tripodi imposita ex lauro concinnata est : laurus peculiariter Apollini sacra dicitur in memoriam Daphnes Penæi fluvii filia, ipsius complexus fugientis, in hanc arborem mutata.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum: in aversâ parte Apollo stat, dextrâ telum, sinistrâ arcu innixus, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ, id est REGIS SELEUCI.

AD Seleucum Callnicum spectat hic nummus; eadem est quæ in superiori effigies, & planè à Seleuco I. dissimilis, plena siquidem Nicatoris facies, Callinici verò macilenta, ut & nasus oblongus conspicitur: ad hæc Seleuci I. numismata exuviis leonis semper sunt insignita.

Apollo, pro tripode in anteriori nummo, hîc arcu innixus stat, in Seleuci originis memoriam, aut in Apollinis honorem, ab aliqua civitate, forsân Antiochiâ percussus: illam Callinicus tertîâ parte auxit, unde memores Antiochenses summo honore Apollinem venerati, illum in nummo Seleuci signarunt.

EX MUSEO NOSTRO.

Caput idem juvenile diademate ornatum, in aversâ parte equus cum eâdem epigraphæ.

Equus in plurimis Macedoniæ urbium nummis signatur, quòd in hoc regno illi in famâ & pretio essent: hinc fabulati sunt in Thessaliâ primum equum ortum fuisse, & primò ibi domitum. Syriæ Reges, qui à Macedoniâ originem ducebant, generosis equis delectabantur, & optimo pollebant equitatu; quod innuere videtur equus in nummo Seleuci, nisi denotet bellicosum populum, quo symbolo Syro-Macedones egregiam belli fortitudinem demonstrarent.

Stella in vertice nummi signata, ad Aradum urbem, cujus insigne & peculiaris nota est, ut sæpius videbimus, pertinet.

SELEUCUS III.

SELEUCUS III.

SELEUC.
an. 87.

SELEUCUS III. Seleuci II. & Laodices filius natu maximus, mortuo patre, Asiæ regnum suscepit: ipse à D. Hieronymo & ab aliis Ceraunus appellatur. Cùm audiret patrem ab Arsace detentum, cum Antiocho fratre, ipsius ultione, & spe victoriæ provocatus, exercitu congregato, arma corripuit; sed accepto ejus mortis nuntio, ipse ad regni moderationem se convertit: Antiochus verò ad superiora Asiæ transiit, Babiloniæque moratus est.

*Hier. in
Dan.*

SELEUC. Rex ut audivit Attalum Pergamenum loca omnia
 an. 88. quæ sunt citra Taurum montem in Asiâ, suæ ditioni
Polyb. l. 4. subjecisse, ipsi protinus bellum inferre decrevit, co-
 piasque comparavit. Rebus itaque consulendum ra-
 tus, Hermiæ è Cariâ oriundo ad rerum curam ad-
idem lib. 5. moto, fide ejus fretus, regnum commendavit, ma-
 ximisque viribus contra Attalum secundo imperii sui
 anno Taurum transgressus est. Illum Achæus, An-
 dromachi filius, & Laodices Seleuci conjugis frater,
 propter jus cognationis ad hoc bellum comitatus
 est.

an. 89. Per aliquod tempus protrahi bellum videbatur,
App. syr. cùm Seleucus, qui nec valetudine firmus nec opibus,
 exercitum in officio continere non posset, dolo ab
Polyb. l. 4. amicis Apaturio Galatâ & Nicanore appetitus, vene-
 no in Phrygiâ sublatus est. Illius cædem Achæus ul-
 ciscens, ut Seleuci cognatus, Apaturium & Nicanore-
 rem trucidavit: copias verò & res universas cùm pru-
 dentiâ, tum magnitudine animi singulari administra-
 vit; nam cùm diadematis capiti imponendi occasio-
 nem nactus, accederet etiam populorum voluntas re-
 gnum illi certatim deferentium, ipse inclinare in eam
 partem noluit; sed Antiocho juniore, Seleuci fratri,
 imperium conservans, per omnes regiones bellum
Hier. in Dan. circumferens, quidquid citra Taurum fuerat amissum,
 recepit.

Exercitus qui erat in Syriâ, Antiochum ad regnum
 de Babylone vocavit; & Epigenes, qui Seleuci copiis
Polyb. l. 5. præerat, illas in Syriam reduxit. Seleucus regnavit
 ex Porphyrio & Eusebio annos tres: an habuerit uxore-
 rem, incertum est.

සමස්ත ලෝකයේ පැවති ප්‍රධාන රජුන්ගේ රාජ්‍ය කාලයන් සහ ආගමන සම්බන්ධව විස්තර කළ පොතකි. SELEUC. an. 89.

NUMMI SELEUCI CERAUNI.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in aversâ parte Apollo ut in aliis sedens, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ, id est REGIS SELEUCI.

SELEUCUS III. Callinici filius, cognominatus est CERAUNUS; sed unde illi à celeritate nomen, an ut Parthis terrorem incuteret, qui captum in prælio patrem detinebant, contra quos exercitum ducere parabat. Id cognomen in nullis hujus nominis Syriæ Regum nummis hæctenus inspeximus; quem tamen ad Ceraunum revocare placet, cujus conjecturæ testis, una ipsius Seleuci agnitio, quæ ex aliis nobis superest: cæteri enim aut literis numeralibus, aut aliquo cognomine ab aliis distinguuntur. *Hieron. in Dan.*

De Apolline jam plura, ideo explicatione non indiget. Hic Seleuci nummus inter rariores reponendus.

SELEUC.
an. 89.

ANTIOCHUS III.

Polyb. l. 5.

ANTIOCHUS III. Seleuci II. & Laodices filius, Seleuco fratri successit adhuc impubis & puer annorum quindecim; ob res præclarè gestas MAGNUS cognominatus est. Regnum defecto-ribus plenum aggressus, omnem citra Taurum provinciam Achæo commendavit, Mediæ Molonem, & fratrem ejus Alexandrum Persidis Satrapam constituit; Hermiæ, quem Seleucus III. regno præfecerat, summum aulæ moderamen concessit.

Achæus, subactò multis cladibus Attalo, quidquid fuerat amissum recepit, illumque inter paterni regni fines compegit: regionibus cis Taurum dominans, non speciem solùm regiam, & potentiam obtinebat.

SELEUC.

an. 90.

Polyb. l. 4.

Duo fratres Molo & Alexander, Antiochi Regis pueritiam aspernati, spe etiam illâ ducti, quasi Achæus consilia cum ipsis esset consociaturus, præcipuè autem calumnias & crudelitatem Hermiæ veriti, deficiendi, & satrapias suas ab Antiocho avertendi consilium inierunt. Rex cum suis de defectione Molonis & Alexandri consilium cepit, quomodo illorum defectioni esset occurrendum, iussitque ut ex animi sententiâ quisque diceret. Omnium primus Epigenes censuit non contemnendam sibi eam rem videri, sed appropinquare Regem iis locis oportere, ut ipse præsentia suæ majestate exorientem nubem dissiparet. Tum indignatus Hermias, perfidiæ insinulavit Epigenem, quasi corpus regium in manibus conspiratorum ponere studuerit, censuitque Regi periculosum, copias adversùs Molonem ducere, sed in Ptolemæum summâ celeritate ducendum putaret exercitum ad Cælesyriam recuperandam. Igitur adversùs Molonem duces Xenon & Herodotus Hemiolius mittuntur; Antiochum autem Hermias hortatus est, ut mox res Syriacas aggrediretur, id satagens, ut Regi quamplurimis curis implicito necessarium se redderet, & præsentem authoritatem non amitteret.

an. 91.

Interea Hermias fingit epistolam quasi ab Achæo missam, eamque Regi offert, quâ significabat Achæus sollicitari se à Ptolemæo ut imperium sibi vindicet;

SELEUC. polliceri Ptolemæum naves, pecuniam, omnia incepto necessaria, si modò diadema assumeret, & palam ejus imperii insignia sibi arrogaret, quod reipsâ obtineat, quantumvis ipse sibi titulum invidens, oblatam à fortunâ coronam respiciat. Istitis literis Rex fidem habens, prompto pronoque animo erat ad suscipiendam in Cælesyriam expeditionem.

an. 92. Antiochus inter hæc, dum ad Zeugma agebat, Seleuciam advenit Diognetus dux classis, ex partibus Cappadociæ ad Euxinum, Laodicen Mithridatis Regis filiam ducens, virginem matrimonio Antiochi destinatam. Rex quanto par erat comitatu obviam progrediens, cum ingenti clientum turbâ virginem excipit, ac statim magnifico regioque omnium rerum apparatu nuptias celebrat. Peractis nuptiarum solennibus, Rex Antiochiam venit, ibique Laodicen salutari Reginam jussit, totusque se deinde ad bellum comparat.

Eodem tempore Molo, præparatis ad omnia populorum præfecturæ suæ animis, quâ commodorum spe injectâ, quâ metu proceribus incusso, productis ad ipsum epistolis Regis minarum plenis, & falsis; habens etiam promptum ad omnia coadjutorem fratrem Alexandrum; proviso denique ne quid è proximis provinciis metuendum haberet, benevolentiam eorum qui inter cæteros eminebant, largitionibus sibi conciliatâ, adversus regios duces cum magno exercitu est profectus. Xenon & Theodotus ejus adventu perturbati, intra urbes se recipiunt. Molo, Apolloniatico potitus agro, commeatibus omnis generis abundabat, jam formidabilis propter regni magni-

rudinem, principiò Seleuciam obsidere, Tigri traje- SELEUC.
cto, est conatus; deinde quominus copias transmit- an. 92.
teret à Zeuxide qui fluviatiles omnes naves occupa-
verat, impeditus, ad castra, quæ vocant Ctesiphon-
tem, concessit, ibique necessaria exercitui ad hiber-
nandum comparavit.

Antiochus, auditis Molonis successibus, & fugâ
ducum suorum cognitâ, paratus quidem erat, omisso
Ptolemæo, exercitum adversùs Molonem ducere: sed
Hermias pernegat Regis majestati convenire, ut ipse
præfens cum perduellibus manus conferat. Igitur an. 93.
Xenætas Achæus Hermiæ consilio mittitur, cui exer-
citus & summum imperium attribuitur. Juvenem
Regem Hermias habens in potestate, perguit ire, &
Apameæ copias cogit, inde Laodiceam castra movet,
unde profectus cum exercitu Rex, desertum emensus
per convallem Marfyam nomine, inter Libanum &
Antelibanum sitam, quibus montium faucibus hinc
castellum imminet Brocchi, inde Gerra quam perve-
nit: hanc urbem Theodotus Ætolus, cui fides erga
Ptolemæum adhuc constabat, diligenter munierat, ei
vim facere Antiochus principiò instituit; sed quia
propter locorum munitissimam naturam plus ipse
detrimenti accipiebat, quàm hosti inferebat, incepto
destitit.

Xenætas, qui contra Molonem profectus, Se-
leuciam castra moverat, Diogene accito Susianæ
Præfecto, & Pythiadâ, Tigrim amnem pro mu-
nimento habens, in conspectu hostium confedit: mul-
ti flumen transnatantes, è castris Molonis ad Xenæ-
tam veniebant, affirmantes, si copiæ amnem trajice-

SELEUC.
an. 93.

rent, univcrsum Molonis exercitum ad partes ipsius esse inclinaturum: nam & Moloni plerofque invidere, & multitudinem egregiâ cumprimis erga Regem esse voluntate. Hac perfuafione inflatus Xenâtas, annum transire ftatuit: ex universo exercitu fortiffimos quofque equites peditesque legit, ac relictis ad tuitionem castrorum Zeuxide & Pythiadâ, decem ferè millia passuum infra Molonis castra fîlentio noctis prætergressus, postquam sine periculo navibus impositas copias trajecisset, nocte eâdem opportunum castris locum cepit, qui hostibus imminebat, ibique confedit. Molo, re intellectâ, equitatum in hostem mittit, partim ut transitu eos impediret, partim ut jam transgressos funderet: at Xenâtas sperans defecturas ad se Molonis copias, hosti jam proximus, metatur castra; tum verò Molo, ut imperatoriâ arte hostem falleret, relictis in castris impedimentis, noctu inde discessit, itinere versùs Mediam factò. Xenâtas, occupatis hostium castris, suos ut bono animo essent, optimamque de futuris spem haberent, hortatus est, utpote jam in fugam converso, & in summâ rerum desperatione constituto Molone. Quæ cum dixisset, curare singulos corpora jussit, paratosque in posterum diem esse ad hostem insequendum. Multitudo, auctis animis, & omni genere prædæ referta, ad crapulam se ebrietatemque convertit: Molo verò, postquam opportunum locum nactus, cœnâ militem refecisset, converso mox itinere in hostes redit, quos cum somno vinoque sepultos reperisset, summis viribus sub auroram adoritur. Xenâtas novitate rei perterritus, cum paucis impetu in hostes factò,

facto, profligatur, dormientium magna pars in ipsis SELEUC.
 castris trucidantur, reliqui in flumen se projecerunt. an. 93.
 Molo castris hostium potitus, Seleuciam cum exercitu venit; hâc quoque impetu primo captâ, Zeuxis aufugerat, & Diomedon Præfectus illius perterritus hanc dereliquerat; & peragratâ provinciâ, civitates, nemine resistente, in fidem accipit. Post hæc totius Babylonix, & locorum omnium qui sunt circa Mare Rubrum, præfecturam consecutus, Susâ contendit, & urbem quidem mox debellavit; arcem verò, in quam Diogenes dux se receperat, cum frustra tentasset, Seleuciam ad Tigrim remigravit: ibi summâ curâ refocillato milite, multitudinem adhortatus, ad reliqua sua consilia exequenda perrexit, & in regione quidem ad annem sitâ, omnia usque ad Europum urbem occupat, in Mesopotamiâ verò omnia usque ad Dura.

Antiochus de Xenæthæ interitu, & Molonis victoriâ certior factus, propriis rebus consulendum putavit; spei de Cælesyriâ conceptæ renuntians, ad bellum istud omnem convertit impetum. Convocato iterum concilio, Epigenes sermonem denuò occupans, oportuisse ait jam antè usos consilio, quod ipse dederat, non cunctari, nec procrastinatione uti, & hortari ut in ejus belli curam Rex incumberet. Hermias in incepto persistens, Regem obsecrabat, ne tam imprudenter recipiendæ Cælesyriæ spem deferret; offendit apud multos, ipsi quoque Antiocho molestus: probatâ Epigenis sententiâ ut magis necessaria & utiliora suadentis, decretum est bellum contra Molonem gerendum esse, & ut Rex ipse copias ad-

SELEUC. versùs ipsum duceret; ibi tum Hermias totum sese ad
 an. 93. sententiam aliorum componere, fierique repente alius.
 Apameæ congregato exercitu, cùm fortè seditio quæ-
 dam inter milites orta fuisset propter reliqua stipen-
 diorum non depensa, perculsum animo Regem na-
 ctus Hermias, sedaturum se militum animos promi-
 sit, si modò concederet sibi Rex, ne huic expeditioni
 interesset Epigenes. Rex, etsi Epigenem consilio at-
 que industriâ plurimùm in rebus bellicis pollere di-
 dicerat, circumventus tamen ab Hermiâ, & præoc-
 cupatus à fisci administris, custodibus & cubiculariis,
 sui juris non erat: quamobrem præsentibus malis me-
 dendum ratus, confestim Epigenem dimisit Apa-
 meam. Exercitus postulata sua consecutus, Hermiæ
 favebat. Soli Cyrrestæ numero circiter sex millia,
 factâ seditioe, à Rege defecerunt, & multas aliquan-
 diu molestias Regi exhibuerunt, donec victi tandem
 ab aliquo è regis ducibus, plerique perierunt. In-
 terea Hermias operâ usus est Alexidis, qui tum archi-
 Apameæ præerat, qui confictis literis tanquam à Mo-
 lone ad Epigenem missis, insontem occidit. Antio-
 chus ut ad Euphratem venit, assumptis viribus quæ
 ibi erant, castra inde movit: cùmque ad Antiochiam
 in Mygdoniâ pervenisset, ibi substitit, donec desævi-
 ret hiems.

an. 94. Rex inde profectus quadragesimo pòst die, Libam
 venit. Eo loci cùm Rex suos consuleret quâ viâ ad-
 versùs Molonem esset pergendum, qui erat in tracti-
 bus Babylonæ vicinis, censebat Hermias secundùm
 Tigrim esse progrediendum, ita ut pro munimento
 exercitui essent tum hic, tum alii duo amnes Lycus &

Kapros. Zeuxis, etsi quominus liberè suam profer- SELEUC.
ret sententiam, tristissimo Epigenis exitu terrebatur; an. 94.
quia tamen Hermiæ consilium erat cum manifesto
errore conjunctum, dicere ausus est Tigrim omnino
esse trajiciendum: primò quòd si hostes locum Fos-
sam Regiam dictum præoccuparent, nullâ ratione
trajicere essent valituri; contrà si Tigrim trajicerent,
nequaquam dubium esse quin Apolloniatis regio-
nis incolæ, pœnitentiâ ducti, Regem ad se voca-
rent, jam non voluntate, sed necessitate ac me-
tu Molonis: neque porrò ambigendum esse, quin
propter soli ubertatem omni genere com meatuum
exercitus esset abundaturus: postremò Molonem, ubi
interclusus ei foret reditus in Mediam, & omnis com-
meatus ereptus, coactum iri ad dimicandum descen-
dere; aut si prælium detrectaret, sine morâ copias
ejus universas mutatis animis ad spes Regis esse respe-
cturas. Zeuxidis laudatâ sententiâ, confestim exer-
citu trifariam diviso, tribus locis copias cum impedi-
mentis flumen trajecerunt; & versùs Dura Antiochus
cum copiis profectus, obsidionem ejus urbis, quam
scilicet unus ex Molonis ducibus obsidere cœperat,
repentè dissolvit; deinde octavo die Orico monte su-
perato, Rex Apolloniam pervenit.

Molo, cognito Regis adventu, ne reditus in Me-
diam sibi intercluderetur, Tigrim ponte statuit jun-
gere, & copias transmittere, ut prior montana regio-
nis Apolloniatis occuparet, quòd in funditorum,
qui nominantur Cyrtii, multitudine magnam fidu-
ciam poneret. Postea appropinquantibus utrinque
copiis, accidit ut quæ fuerant præmissæ delectorum

SELEUC. manus, in quibusdam jugis sibi invicem occurrerent.
 an. 94. Hi primò laceffere feſe mutuò, ac pugnam confere-
 re; deinde ubi propiùs ambo exercitus acceſſerunt,
 è conflictu diſceſſere, ac tum quidem ad ſuas legio-
 nes reverſi quinque millium intervallo, metantur ca-
 ſtra. Molo quàm periculofæ & ancipitis res ſit alex
 reputans, ut rebelles cum Regibus ſuis interdium &
 fronte rectâ congregiantur, nocte adoriendum ſibi
 Antiochum eſſe cenſuit. Delectis igitur fortiffimis,
 occultis quibusdam callibus eoſ circumducit, ut de ſu-
 periore loco impetum in hoſtem faceret: verùm ubi
 in itinere intellexit decem juvenes ad Antiochum
 tranſiſſe, ab incepto deſiſtens, & ſub lucem primam
 in caſtra reverſus, inopinato adventu ſuis terrorem
 injecit. Poſtero die Rex copias educit, & ad præ-
 lium evocat: in dextro cornu primò Xyſtophoros
 locat, duce impoſito Ardye, viro in bellicis rebus
 egregiâ virtute cognito: his proximos admovet Cre-
 tentes: adhærebant iſtis Galatæ Tectofages, deinde ad
 horum deinceps latus applicuit peregrinos ex Græciâ
 mercede conductos: poſt omnes ſequebatur agmen
 phalangis, diſpoſitis cohortibus ad inſtar priorum.
 Lævum cornu equitibus dedit, quos Hetæros, ſive
 Regis focios vocitant: elephantos (ii erant numero
 decem) ante aciem per intervalla collocavit: ſubſi-
 diarias verò manus, quâ peditum, quâ equitum, in
 cornua diſtribuit; & ut hoſtem, ubi ſemel inchoata
 pugna fuerit, circumirent, præcepit: ordines deinde
 interequitans, paucis pro tempore militem eſt cohortatus:
 lævum cornu Hermiæ & Zeuxidi tradidit, ipſe
 in dextro curabat. At Molo, propter conſternatio-

nem animorum, quæ præcedente nocte erat versata, SELEUC.
 confusè ac perturbatè aciem struere ad formam aciei an. 94.
 hostilis propter duas rationes accommodans, equites
 in cornu utrumque dividit: scutatos, galeatos, &
 quod erat gravis armaturæ, medio inter equites loco
 statuit: præterea sagittarios, funditores, & id omne
 genus leviter armatorum, ultra equites ad dextram
 & sinistram circumfudit: falcatos currus ante aciem
 in spatio collocavit, sinistrum cornu Neolao fratri
 commisit, dextrum ipse tenuit. Post hoc, proceden-
 te paulatim utroque exercitu, dextrum quidem Mo-
 lonis cornu fidem servavit, magnoque ac forti animo
 impetum in Zeuxim fecit; lævum verò cornu, simul
 atque in conspectum Regis ventum est, transitionem
 fecit. Molo, postquam proditum se à suis, & cir-
 cumclusum ab hostibus vidit, mortem sibi conscivit.
 Neolaus, ubi pugnâ evasit, & in Persidem ad Ale-
 xandrum fratrem pervenit, matrem & Molonis libe-
 ros obtruncat, dein super mortuorum cadaveribus
 ipse se jugulat, postquam Alexandro persuasisset, ut
 ipse quoque idem faceret. Rex, direptis hostium ca-
 stris, Molonis corpus loco totius Mediæ conspicuo
 iussit in crucem tolli: delatum namque cadaver in
 Chalonitidem regionem in ascensu Zagri montis affi-
 xum est; rebellem exercitum Rex duris verbis incre-
 pitum, in fidem datâ dextrâ recipit; & in Mediam
 misit, qui res ejus provinciæ ordinarent.

Seleuciam Antiochus è superiore regni tractu re-
 gressus, circumjacentium præfecturarum statum com-
 ponit: pari mansuetudine ac prudentiâ Hermias Se-
 leucenses variè criminatus, mulctæ nomine mille ta-

SELEUC. an. 94. lenta à civitate exigere; Diganes (id magistratus apud illos est nomen) in exilium pellere, in multos civium mutilatione membrorum, cædibus ac tormentis sævire; quæ mala Rex ægrè tandem, modò iram Hermiæ verbis leniens, modò pro arbitrio suo quædam disponens, mitigavit, contentusque Seleuciensium errorem centum quinquaginta talentorum multâ castigasse, in pristinum statum eam restituit. His rebus peractis, Diogenem Mediæ Præfectum, Apollodorum Susianæ reliquit; Tychonem in proxima Rubro mari loca misit. Ac Molonis quidem rebellio, quique illam est insecutus superiorum Asiæ præfecturarum motus, hac animadversione sopita est, omniaque in hunc modum sunt composita.

Antiochus successu læto rerum suarum ferox, minis terrere, ac metum injicere volens barbarorum populorum Dynastis, qui provinciis suis imminentes, earum fines attingebant, ne in posterum auxilia vel com meatum rebellibus suis subministrarent, expeditionem adversùs eos suscipiendam sibi duxit: omnium autem primum Artabazanem, qui Atropatios dominio obtinebat, aggredi statuit. Eo tempore Regem filio esse auctum, nuntii attulerunt. Hermias, qui ut arma in Ptolemæum verterentur optabat, eò lubentiùs ad eam expeditionem consensit, persuasus, si Antiocho aliquid humanitus contingeret, tutorem se infantis futurum, & omne imperium in suâ potestate habiturum. His ita constitutis, Zagrum montem superant, & in ditionem Artabazanis impressionem faciunt. Hoc regnum inde à Persarum temporibus durabat, tempestate Alexandri Magni neglectum. Ar-

tabazanes Regis adventu perterritus, maximè propter SELEUC. an. 94. ætatem jam decrepitam, vi majori cedendum ratus, cum Antiocho pacem quibus ipse voluit legibus, fecit.

Hac pace firmatâ, Apollophanes Medicus, Regi dilectus, illum monere ausus est, ut ab Hermiâ sibi caveret: Antiochus, qui & ipse jam graviter ferre & formidare Hermiam cœperat, Apollophanis consilium probavit, eumque hortatus est, ut non modò verbis, verùm etiam operibus suæ amicorumque salutis provideret. Apollophane paratum se ad omnia asserente, tale quiddam machinati sunt. Simulant Regem vertigine quâdam laborare: ad paucos dies familiam, & eos qui circa Regem stationes obire soliti erant, dimittunt; ita cùm Regem amici pro se quisque inviserent, conveniendi separatim quoscumque vellent illorum, opportuna fuit occasio. Præparatis igitur illis qui ad hoc incœptum idonei esse videbantur, cùm propter Hermiæ odium haud difficulter omnes consentirent, destinata pergunt exequi: Antiocho imperant Medici, ut luce primâ, dum adhuc frigidior est aër, prodeat ambulatum: ad constitutam horam præsto est Hermias, & unâ cum eo quotquot ex amicis participes consilii facti fuerant; à reliquis cessatum est, quia multò maturiùs Rex quàm pro solito more exhibat. Hoc pacto Hermias è castris abducitur in locum quendam; deinde ubi paululùm ex itinere velut necessitatis cujusdam causâ deflexisset, à circumstantibus confoditur. Hoc modo vitam finivit Hermias, supplicium perferens sceleribus suis. Rex deinde domum reducere constituit exercitum. Pro-

SELEUC
an. 94. vinciales omnes factum laudabant, quòd Hermias ab administratione summotus esset : quo etiam tempore Apamensium uxores, Hermiæ uxorem, liberi liberos lapidibus obruerunt.

Achæus, cùm bellum à Rege cum Artabazane gerebatur, postquam Attalum in urbem Pergamii conclusisset, omniaque circùm loca in potestatem suam redegisset, & cum Ptolemæo Philopatore consiliorum societatem iniisset, cogitans fieri posse, ut in eâ expeditione aliquid humanitus Antiocho eveniret; aut etiam ut id non esset, sperans facile sibi esse propter ingens locorum intervallum, in Syriam priùs irrumperere, quàm ille reverteretur, & Cyrrestis qui à Rege defecerant adjuvantibus, regnum illud celeriter obtinere, è Lydiâ cum universo exercitu fuerat profectus. Laodiceam Phrygiæ ut ventum est, diadema capiti imposuerat, nomen regium tum primùm assumens, & cum legatis cæterisque responsa dabat, & cùm ad civitates scribebat, Syniride exule præ cæteris ut id faceret ipsum impellente. Mox itinere aliquandiu continuato, ubi jam Lycaoniæ appropinquabat, seditio in exercitu est orta, ægrè ferente milite duci se ad bellum gerendum contra eum, quem sibi Regem natura dedisset. Itaque Achæus, qui veritè in contrarium voluntates ipsorum sentiret, conatis absistit; atque ut armatis suis persuaderet de invadendâ Syriâ nihil unquam à se fuisse cogitatum, mutato itinere Pysidiam populatur. Hac ratione dirato exercitu, conciliatâ sibi benevolentia ac fide militum, reversus est domum.

an. 95. Antiochus, dimissis in hiberna copiis, nuncios ad Achæum

Achæum cognatum suum missitat, fidem illius primò SELEUC. an. 95. accusans, quòd diadema capiti imponere, & Rex salutare ausus fuisset: deinde quòd palam Ptolemæi partes sequeretur. Tum paratis quæ ad bellum contra Ptolemæum gerendum necessaria videbantur, copias omnes Apameæ congregat; & consilio Apollophanis Medici, Seleuciensis genere, urbem Seleuciam recuperare primo vere statuit. Ea urbs Regum Ægypti præsiidiis tenebatur à tempore quo Ptolemæus Evergetes, propter casum Berenices Seleuco Regi iratus, bello Syriæ illato, eâ urbe potitus est. Antiochus Diogneto Navarcho mandat, ut ad Seleuciam classe navigaret: ipse Apameâ cum exercitu profectus, stadiorum fermè quinque intervallo ab urbe juxta Circum signa constituit. Missus est Theodotus Hemiolus cum idoneâ manu in Cælesyriam, jussusque à Rege fauces occupare, & illi regioni præsidere. Seleucia in littore maris Mediterranei ad Orontis ostia sita est. Antiochus priusquam quicquam moliretur, in urbem misit, qui principibus viris pecuniam offerrent, si modò urbem absque certamine traderent; & cùm illos flectere non posset, eorum qui per partes curabant, nonnullos corruptit. Exercitu trifariam diviso, propositis voce præmiis, suos cohortatus est. Zeuxidi cum ipsius commilitonibus portam quæ itur Antiochiam, attribuit: Hermogeni loca proxima fano Castoris & Pollucis: Ardyem & Diognetum ab eâ parte ubi navale erat & suburbium, irruptionem facere præcepit. Convenerat enim hoc ferè modo inter Regem & proditores, ut si per vim caperetur suburbium, urbs illi mox esset tradenda. Ubi datum

SELEUC. an. 95. signum fuit, omnes simul undique acriter magnâque vi irruere: eximiâ tamen præ cæteris audaciâ irruptionem conati Ardys & Diognetus. Itaque cùm miles è classe navalia, Ardys suburbium scalis applicitis acerrimè invaderent, nec possent oppidani opem ferre, quia ab omni parte hostes urgebant, postquam esset aliquandiu pugnatum, in Ardyis potestatem suburbium devenit: quo occupato, confestim duces illi à Rege corrupti, ad Leontium, penes quem summum erat imperium, accurrunt, & ut ad Antiochum legati de pace mittantur, priusquam per vim urbs expugnetur, postulant. Leontius, qui fraudem suorum ducum ignorabat, consternatione illorum perterritus, misit ad Antiochum, qui pro securitate omnium qui in urbe erant, paciscerentur. Rex, acceptis conditionibus quæ offerebantur, liberis nihil se nociturum pollicetur: erant autem hi ad 100 000. Traditâ autem urbe, non liberis solùm pepercit, sed etiam restitutis in patriam civibus qui in exilium pulsi fuerant, & leges suas civitati, & suas cuique privatorum facultates reddidit; portum verò & arcem præsidiis firmavit.

Erat adhuc in his Rex occupatus, cùm literæ à Theodoto illi afferuntur: is Ætolus erat, Ptolemæi Præfectus, & ante biennium à Syriâ fortiter Antiochum repulerat; nunc autem contempto Rege Ptolemæo ob injuriam quandam, & aulicis diffidens, occupatâ per se Ptolemæide, per Panætolum Tyro, aliasque urbes quas obtinebat, Antiocho tradere paratus erat. Eo nuntio accepto, hæerere ac fluctuari dubius animi Rex, tandem expeditione adversus Achæum in

aliud tempus dilatâ, cum exercitu profectus, eandem SELEUC.
 quam antè convallem Marfyam emensus, ad lacum an. 95.
 qui montes interjacet, cum copiis infedit. Ibi co-
 gnito Nicolaum Ptolemæi ducem Ptolemaidem ob-
 sidere, in quâ Theodotus esset inclusus, relicta gravi
 armaturâ, datoque ducibus negotio, ut Brocchi ca-
 stellum situm in ipso prope lacum transitu obside-
 rent, ipse cum expeditis militibus ad eximendam ob-
 sidione Ptolemaidem iter intendit. Nicolaus, qui
 Regem adventare famâ nunciante jam antè didicerat,
 castra movet, ac Lagoram Cretensem cum Dorymene
 Ætolo ad occupandas fauces prope Berytum mittit:
 in hos statim ducit Antiochus, manus conferit, tergâ
 vertere hostes cogit, & mox in istis faucibus castra
 metatur. Eo loci copiis cæteris acceptis, cum uni-
 verso exercitu ire pergebat. Processerunt illi obviam
 Theodotus & Panætolus amicis suis comitati; quos
 omnes cum benignè Antiochus appellasset, Tyrum
 & Ptolemaidem illi tradiderunt cum omnibus appa-
 ratibus qui in oppidis illis erant. Inter cætera ibi
 repertæ sunt naves quadraginta, quarum erant vigin-
 ti tectæ, omnibus armamentis egregiè instructæ: ha-
 rum nulla minor fuit quadriremi, cæteræ, triremes,
 dicrota & celoces: & hæc quidem naves Diogneto Na-
 varcho sunt traditæ.

Rex factus certior Ptolemæum Memphim concess-
 sisse, copias Pelusii esse congregatas, Nili aggeres re-
 cludi, omnes aquæ dulcis scaturigines obrui, mutatâ
 sententiâ de exercitu ducendo versùs Pelusium, quo-
 quoversum agmen ductans, urbium alias vi, alias æ-
 quitate conditionum sibi adjungere: igitur quæ levi-

SELEUC. ter munitæ erant, hæ illius adventu perterritæ, ad
 an. 95. ejus amicitiam fidemque se applicabant. Rex volens
 Polyæn. l. 6. Damascum in suam potestatem redigere, quam Di-
 non Ptolemæi dux cum præsidio tenebat, præcepit
 exercitui atque universæ regioni ut convivium Persi-
 cum summâ celebritate obirent; mandavitque omni-
 bus principibus, ut copiosum afferrent convivii ap-
 paratum, in quo celebrando cum prorsus occuparetur
 cum omnibus suis, Dinon audito celebritatis lu-
 xu, aliquantum de excubiæ diligentiam remisit: An-
 tiochus autem imperans ut concoctum frumentum ad
 quatuor dies secum portarent, duxit exercitum per
 solitudinem & vias obscuras ac præcipites, atque ex
 improvise irruptione factâ cepit Damascum.

Polyb. l. 5. Ptolemæus, subveniendi rebus suis, & accedendi
 propius ad hostem, sicut par erat ipsum facere manifestâ
 adeo perfidiâ appetitum, ne consilium quidem aut ra-
 tionem ullam præ socordiâ inibat, usque adeo rei mi-
 litaris cura atque exercitatio omnis ab eo fuerat spre-
 ta. Sosybius & Agathocles, quibus regni habenas
 Ptolemæus commiserat, decernunt in præparatione
 belli operam sibi naviter esse ponendam: interim ve-
 rò legatos ad Antiochum mittendos censent, qui im-
 petum illius relaxent: ita denique omnia in speciem
 esse comparanda, ut Antiochus in eâ quam conce-
 perat de Ptolemæo opinione confirmetur; nunquam
 videlicet ausurum ipsum bellare secum, verum per
 amicos & colloquia acturum, & ut Cælesyriâ exce-
 dat rogaturum. Hæc ubi placuit sententia, Agatho-
 cles & Sosybius ad Antiochum de pacis conditioni-
 bus miserunt; quinetiam Rhodios, Cyzicenos, By-

zantios & Ætolos sollicitant ad procurandam inter SELEUC.
 Ptolemæum & Antiochum pacem, cùm è vestigio le- an. 95.
 gationes ad utrumque Regem mitterentur : facta est
 interea Ægyptiis opportunitas parandi quæ ad bel-
 lum necessaria forent. Antiochus interim urbem
 Phœniciaë Dora obsidione premebat ; cujus incepti
 cùm exitum nullum videret, appetente jam hyeme,
 missis à Ptolémæo legatis demùm annuit, ut & indu-
 ciæ ad menses quatuor fierent, & de summâ re ad
 conditiones æquissimas se descensurum diceret. Hoc
 autem ille faciebat cùm longè ab eo abesset, ut ve-
 ram animi mentem prodiret : sed qui diutiùs à ditio-
 ne suâ abesse nollet, Seleuciam exercitum reducere ad
 hibernandum properabat. Jam enim manifestum
 erat rebus ipsis struere insidias Achæum, à quo Pto-
 lemæum adjuvari nemo dubitabat.

Factis induciis, legatos emittit Antiochus, jubet-
 que ut quid Ptolemæo videretur, statim renuntiarent,
 sibi que ad Seleuciam occurrerent ; ipse relicto in lo-
 cis illis præsidio, & rerum curâ Theodoto commissâ,
 exercitum versùs Seleuciam duxit : & cùm legati in
 sermonem de pace descendissent, Rex nihil à se nisi
 jure factum affirmabat ; Antigonus enim Coclitem,
 & Seleucum Nicatora, qui primi ea loca occupave-
 rant, verissimos ac justissimos dominos fuisse aiebat,
 quamobrem ad se, non ad Ptolemæum, Syriaë re-
 gnum hæreditario jure pertinere, quippe Ptolemæum
 Lagi filium contra Antigonus pugnasse non sibi, sed
 Seleuco eorum locorum imperium quærentem. Præ-
 terea communem omnium Regum concessionem in
 medium afferebat : nam quo tempore, superato An-

SELEUC. an. 95. tigonon, dividere inter se regna Cassander, Lyfimachus & Seleucus voluerunt, Seleuco esse omnem Syriam judicavere. At legati Ptolemæi his contraria afferre conabantur: aiebant enim Ptolemæum Lagi filium unà cum Seleuco adversus Antigonom gessisse bellum, ut totius Asiæ imperium Seleuco vindicaret, Syriam verò & Phœnicem sibi adscisceret: ideoque & in proditione Theodoti, & in hostili profectioe Antiochi in Syriam, omnino injuriam factam esse condebant: ad extremum re infectâ legati discessere. Maximam verò utrisque difficultatem afferebat Achæi negotium: nam Ptolemæo id summo studio agente, ut fœderibus comprehenderetur, Antiochus contrà, ne fieri quidem mentionem ullam omnino ejus rei ferre poterat, rem esse indignam clamitans, audere Ptolemæum rebelles protegere, aut cujusquam illorum meminisse.

an. 96. Ineunte vere Antiochus copias suas cogit, veluti terrâ marique hostem aggressurus, & reliquas Cælesyriæ partes nondum subactas redacturus. Nicolaus Ptolemæi dux, acceptis copiis & comœatu qui Gazam adfatim convehatur, audacter bello se accingit, adjuvante Perigene, quem classi Ptolemæus præfecerat. Nicolaus genere Ætolus erat, qui usu bellicarum rerum, & audaciâ nemini eorum ducum, qui Ptolemæo tunc militabant, concedebat. Hic præoccupatis angustiis quæ sunt circa Platanum Phœniciæ urbem, cum reliquo exercitu Porphyreonem profectus est, ut ingressum Antiochi impediret, navibus copiis, rectis quidem navibus triginta, onerariis verò amplius quadringentis adjuvantibus. Antio-

chus Marathum progressus, cùm ad eum Aradii ve- SELEUC.
 nissent de societate acturi, non solùm accepit illos in an. 96.
 societatem, sed etiam controversiam quæ insulanos
 Aradios & eos qui continentem habent, invicem an-
 tea alienabat, sedavit, atque ut inter se concorditer
 viverent effecit: deinde per eum locum, quem Θεοῶ
 ῥωσιπποῦ vocant, Syriam ingressus, Berytum venit, &
 in transitu Botrym occupavit, Trietem & Calamum
 incendit; Nicarchum inde & Theodotum præmisit
 ad angustias, quæ sunt circa Lycum fluvium, præoc-
 cupandas; ipse cum reliquis copiis profectus, juxta
 Tamyram fluvium castrametatus est, Diogneto præ-
 fecto classis haud procul navigante. Hic rursus assum-
 ptis secum Theodoto & Nicarcho cum eâ expedito-
 rum manu quam habebant, fauces quas Nicolaus præ-
 occupaverat, speculatum est profectus, naturâque lo-
 corum probè inspectâ, in castra se recepit. Nico-
 laus, cùm loca illa ubi Libanus mons brevem diffi-
 cilemque juxta mare viam relinquit, muniisset, facilè
 arcere se posse Antiochum existimabat. Rex divisit
 in tres partes copiis, (unam enim partem Theodoto,
 addito præcepto ut secundùm Libanum montem ho-
 stem peteret, manum confereret, perrumperet deni-
 que; alteram Menedemo, cui imperavit ut per me-
 dium flumen tentaret transitum; tertiam Diocli, qui
 Parapotamiæ ad Euphratem præfecturam obtinebat,
 assignaverat) ad res mari gerendas reservavit: ipse
 cum prætoriâ suâ cohorte medius inter omnes stetit,
 ut & cuncta aspicere, & opem ferre laborantibus pos-
 set. Simul & Diognetus & Perigenes navales copias
 ad pugnam direxerunt, terræ, quantum fieri poterat,

SELEUC. an. 96. appropinquantes, & ut terrestris navalisque prælii una duntaxat facies appareret connitentes. Mox cum omnes uno dato signo ingressi essent, mari quidem pugnae discrimen æquabatur: terrâ verò licet principio superior esset Nicolaus, locorum præsertim naturâ cum adjuvante, mox tamen postquam Theodotus stationem in monte locatam vi dejecit, pervasitque, & è superiore loco impetum in hostes fecit, Nicolaus cum suis fugam capit. Circiter duo millia eorum inter fugiendum sunt caesa, nec pauciores vivi sunt capti, reliqui Sidonem se recipiunt. Perigenes Navarchus, inspectâ terrestrium copiarum clade, retrò ipse concedens Sidonem petit.

Antiochus cum exercitu profectus, ad Sidonem signa constituit; urbis tamen oppugnationem non sibi censuit esse tentandam: assumptis igitur legionibus Philoteriam ducit; Diogneto verò Navarcho dat negotium, ut classe Tyrum appellat. Philoteria ad lacum ipsum est sita, quem Jordanis amnis influit, qui inde egressus, per planitiem Scythopoleos labitur. Hisce duobus oppidis in deditioem acceptis, Rex reliqua incepta Ataburium occupando se comparat. Eo tempore Keræas, unus è Ptolemæi præfectis, ab eo defecit, qui ab Antiocho munificè susceptus, animos multorum è ducibus Regis Ægyptii erexit. Itaque non multò post Hippolochus Thessalus cum equitibus quadringentis ad Antiochum transfugit. Postquam Rex præsidio Ataburium firmasset, castra movit: inter cundum oppida Pellam, Camum, Gephrum, dedita sibi accipit. Hic adeò felix rerum successus adjacentis Arabiæ populos movit, ut cohortationibus mutuis

mutuis incitati, communibus suffragiis se illi omnes SELEUC.
adjungerent. Quâ novâ spe auctus Rex, opibusque an. 96.

Arabum subnixus, in Galatidem devenit, eâque positus, Abila in potestatem redigit. Restabant adhuc Gadara, locus opinione hominum præ cæteris eximie munitus. Admoto autem exercitu, erectisque machinis, Rex oppidanos ita terruit, ut in deditioem confestim venirent. Post hæc, cum ei nuntiatum esset in urbem Arabiæ Rabatamanam (ea est Rabbath ben Ammon) magnum hostium numerum convenisse, e ductis copiis eò tendit, & tandem loco aquationis intercluso, obsessos deditioem facere coëgit. Ibi Nicharchum cum idoneo præsidio reliquit: Hippolochum autem & Keræam, quos defecisse à Ptolemæo diximus, cum quinque millibus peditum ad vicina Sâmaria loca proficisci iussit, ut eos qui suum imperium agnoscerent, ab hostium vi atque injuriis tutarentur. Ipse Ptolemæidem versùs castra movet, eo loci hybernaturus.

Antiochus & Ptolemæus, præparatis omnibus re- an. 97.
bus, in eo jam erant, ut expeditionem susceptam prælio terminarent. Igitur ineunte vere Ptolemæus Alexandria movet, secum trahens septuaginta millia peditum, equitum quinque millia, elephantos Libyicos tres & septuaginta. Antiochus, cognito hostem adventare, & ipse copias suas in unum cogit. Erant autem in ejus exercitu; Dæ, & Carmani Cilices, ad instar expeditorum ornati, quorum & curam & ducatum Byttaco Macedoni dederat: Theodotus Ætolus, qui Ptolemæum prodiderat, viginti hominum præerat millibus, ex universo delectis regno, Mace-

SELEUC. donico armatu , & erant plerique eorum argenteis
 an. 97. clypeis insignes : pariter & phalanx viginti millium
 ipsa quoque numerum fermè explebat ; erantque hu-
 jus duces Nicarchus , & Theodorus cognomento He-
 miolus. Aderant præterea Agriani & Persæ , sagit-
 tarii & funditores bis mille , & unà cum his mille
 Thraces , duce Menedemo Alabandensi. Aderant &
 Medorum , Cissiorum , Caddusiorum & Carmanorum
 ad quinque millia , qui parere Aspasiano Medo iussi.
 Arabes , & è finitimis populis alii decem ferè millium
 summam efficiebant , & ducem Zabdiphilum seque-
 bantur. Mercede conductorum è Græciâ manus ad
 millia quinque accedebat , eratque eis præfectus Hip-
 polochus Theffalus. Habebat & Cretenses mille quin-
 gentos , ductore Eurylocho ; & Neocretas mille , qui-
 bus Zebes Gortinius imperabat : unà cum his & Lydi
 jaculatores erant quingenti : item Cardaces sub Lysi-
 macho Gallo mille. Equitatus verò universi ad sex
 millia accedebat , quorum millia quatuor ducem agno-
 sciebant Antipatrum Regis nepotem : cæteris præerat
 Themison. Summa totius exercitus Antiochi , pedi-
 tum duo & septuaginta millia , equitum sex , elephan-
 ti duo supra centum.

Ptolemæus Pelusium profectus , in eâ primùm urbe
 castra posuit. Ibi assumptis qui sequebantur à tergo ,
 postquam frumentum exercitui esset mensus , movet
 castra , pergitque ire , per terram carentem aquâ pro-
 pter Casium montem , & ea quæ vocant Barathra , iter
 habens. Gazam ut ventum est , pars exercitus iterum
 ibi est assumpta , placidè leniterque ut antè processit.
 Quintis castris quò destinaverat pervenit , ibique sta-

dia quinquaginta ab oppido Raphiâ signa constituit. SELEUC. an. 97. Hæc urbs Cælen Syriam ex Ægypto petenti, post Rhinocolura occurrit prima omnium è Syriacis. Per eodem dies etiam Antiochus eodem cum exercitu advenit, qui urbem Raphiam prætervectus, decem fermè stadia ab hoste locum castris noctu cepit. Ac primò castra castris collocata hoc intervallo habebant: post paucos verò dies Antiochus, partim ut commodiore loco minùs commodum mutaret, partim ut animis suorum audaciam adderet, propius Ptolemæum confedit, non longiore stadiorum quinque intervallo inter utraque castra relicto. Quo tempore sæpe factum, ut qui aquatum & pabulatum exhibant, sæpe manus confererent. Eodem etiam tempore Theodotus Ætolus, qui à Ptolemæo defecerat, observato loco tabernaculi regii, duobus tantùm comitatus, sub lucem hostile vallum intravit; cùmque dignosci propter tenebras non posset, obvios omnes fefellit: verùm ubi in tentorium illud irrupit, in quo responsa dare adeuntibus, & cœnare solitus Rex erat, omnes scrutatus angulos, à Rege aberravit, qui extra illud insigne tabernaculum alibi tum fortè quiescebat: cæterùm ex iis qui ibi cubabant duobus vulneratis, Andréâ etiam Archiatro Regis obruncato, facinus Ætolicæ quidem, sed tamen virilis prorsus audaciæ, sine discrimine in Antiochi castra se recepit, quoad audaciam sui voti compos, imprudentiâ tantùm lapsus.

Postquam per dies quinque opposita invicem castra Reges habuissent, descendere tandem in prælium utrique visum est. Cùm igitur prior Ptolemæus suos

SELEUC. AN. 97. vallo eduxisset, extemplo Antiochus quoque educere è castris, & aciem contra dirigere. Phalanges suas ambo, & delectorum aciem armatu Macedonico instructorum invicem frontibus collocarunt: cornua Ptolemæus ordinaverat hoc modo. Lævum curabat Polycrates cum iis equitibus qui ducatum ejus sequebantur. Inter hos & phalangem primi erant Cretenses; ad latus ipsum equitum sequebantur regii Prætoriani, quos Agema vocant: deinde Cetrafi duce Socrate: hi Libycos contingebant, qui Macedonum armis erant ornati. Dextrum cornu tenebat Echeocrates Thessalus, equites habens quibus præerat: ad lævam Echeocratis Gallos & Thraces locaverat: deinceps Phocidam cum mercenariis Græcis, qui Ægyptiacæ phalangi adhærebant: ex elephantis quadringenta in lævo cornu fuerant locati, ubi Ptolemæus ipse pugnam erat facturus; tres & triginta dextrum cornu & mercenarios equites protegebant. Antiochus verò bestias sexaginta, quibus erat præpositus Philippus ejus collectaneus, ante cornu dextrum, ubi dimicaturus ipse erat cum Ptolemæo, locat: horum à tergo equites bis mille duce Antipatro stare jussit, quibus totidem alios in modum forcipis dispositos advinxit: juxta equites in fronte aciei Cretenses statuit, deinde eos qui mercede fuerant è Græciâ acciti: inter hos & Macedonicam armaturam quinque illa interposuit millia, quæ Byttaco Macedoni parebant. Lævam deinde aciem dirigens, in ipso quidem cornu equites bis mille posuit, quorum dux Themison: his Cardacas applicuit, & Lydos jaculatores: deinde expeditorum tria millia sub Menedemi ducatu: his adhærebant Cis-

ſii, Medi, & Carmanes : his Arabes, & finitimi populi, qui jam phalangem ipſam contingebant : reliquos elephantos ſiniſtro cornui præpoſuit, præfecto illis Myiſco inter pueros regioſ in aulâ quondam educato.

SELEUC.
an. 97.

Ad hunc modum inſtructis utrinque copiis, uterque Rex amicis ac ducibus comitatus, aciei frontem obequitans, ſuos alloqui cepit, fortitudinem militum extollere, ordines ſuos hortari, maximam in phalangibus ſpem habere. : phalanges enim Rex uterque, & delectos Macedonico more armatos contra ſe invicem collocarant. Milites autem unâ cum Ptolemæo Andromachus Aſpendius, Sofybius, & Ptolemæi ſoror Arſinoë hortabantur: Antiocho verò Theodotus & Nicarchus ſuos monendo rogandoque, ſecundas agebant. Mox ut pervenêre Ptolemæus quidem & ſoror ipſius ad aciei ſuæ lævum cornu ; Antiochus verò cum regiâ equitum turmâ, clafficum incinere juffis tubicinibus, prælium elephantis commiferunt. Ceterùm belluarum Ptolemæi pleræque certamen detrectabant: nam Libycis elephantis id accidere ſolet, ut neque odorem, neque barritum Indicorum ferant. Cum igitur ſubitò conſternati omnes, & in fugam verſi, ordines perturbarunt, Ptolemæi agema illis urgentibus eſt inclinatum. Antiochus circumducto ſupra beſtias agmine, in Polycratem & equitatum cui ipſe præerat, dedit impetum : ſimul Græcorum mercenarii, qui circa phalangem fuerant ab Antiocho conſtituti, Ptolemæi cetratos impellunt, quorum jam antè ordines beſtiæ turbaverant, ac lævum quidem Ptolemæi cornu hoc pacto oppreſſum, omni ex parte

SELEUC. in fugam inclinavit. Echeocrates verò qui in dextro
 an. 97. curabat, posteaquam pulverem ingentem ferri in suos
 vidit; bestias autem quæ à suis partibus stabant, ne
 accedere quidem ullo modo ad hostem velle, Phoxi-
 dæ Græcorum mercenariorum ductori mandat, ut op-
 positos sibi inimicos invaderet: ipse equitibus longo
 agmine eductis, extra periculum positus ab incurfu
 elephantorum, hostilem equitatum à tergo & latere
 adoriens, in fugam citò vertit: idem & Phoxidas, &
 omnes qui circa illum erant, fecerunt: in Arabas nam-
 que & Medos factâ impressione, terga dare omnes
 coëgerunt. Igitur dextrum quidem Antiochi cornu
 vincere, at sinistrum vinci: & cùm hoc pacto pha-
 langes amborum nudatæ suis cornibus essent, ipsæ in-
 terim medio campo manebant, inter spem merum-
 que de futuro pariter fluctuantes. Antiochus in dex-
 tro cornu prosperam pugnam faciebat: Ptolemæus
 verò, qui in phalangem se receperat, cùm in medium
 venisset, seque militibus ostendisset, tantam suis ala-
 critatem, hostibus verò pavorem ingeneravit, ut qui
 Andromacho & Sositybio in acie restiterunt, qui Ni-
 carchi ductu regebantur, pugnam omiserunt. An-
 tiochus ut rerum imperitus ac juvenis, quia ipse ex
 adverso stantes hostes vicerat, cæteras quoque sui exer-
 citus partes vincere omnes ratus, fugientes perseque-
 batur: tandem verò ab aliquo è senioribus quid age-
 retur monitus attendere, cùm ille ei pulverem indi-
 caret, qui è mediâ acie ad castra ipsius ferebatur, tum
 demùm re cognitâ, in eum locum ubi steterat acies,
 accurrere conatus, ubi omnes suos fugæ se mandasse
 comperit, etiam ipse Raphiam concessit. Ptolemæus

prosperum summæ rerum eventum per phalangem SELF UC.
 consecutus; per equites verò & mercenarios dextri sui an. 97.
 cornu multis fugientium hostium occisis, in castra se
 recipit: postridie verò sublatis suorum corporibus,
 humatisque, inimicorum autem spoliatis, movet si-
 gna, & Raphiam ducit.

Antiochus statim à fugâ suis collectis, extra urbem
 castra munire voluerat; sed quia milites ejus magnâ
 ex parte intra mœnia penetraverant, ipse quoque in-
 gredi fuit coactus. Sequenti die eductis sub auro-
 ram copiis, Gazam contendit, ubi positis castris, ad
 Ptolemæum de tollendis cadaveribus mittit, impetra-
 tâque ab eo veniâ, mortuis justa facit. Desiderati
 sunt ex Antiochi militibus non multò pauciores de-
 cem millibus peditum, equites trecenti, & eo plures:
 capti sunt vivi supra quatuor millia; elephanti in con-
 flictu periere tres, è vulneribus postea duo. E Pto-
 lemaïcis occisi sunt pedites mille quingenti, equites
 verò septingenti: ex elephantis sedecim sunt trucidati,
 reliquorum pars major capta. Hic fuit ejus pu-
 gnæ exitus, quam de Cælesyriæ imperio ad Raphiam
 Reges pugnarunt.

Victor Ptolemæus & Raphiam & reliquas Cæle-
 syriæ urbes à civibus suis traditas recepit; cùm omnes
 civitates in dominatu ipsius instaurando, & deficien-
 do ad illum, de celeritate inter se certarent. Est fa-
 nè mos hic cunctis mortalibus in ejusmodi temporibus,
 ut præsentis fortunæ semper se accommodent. Fit etiam
 nescio quomodo, ut Cælesyriæ populi ad
 venerationem hujus Regiæ magis inclinent. Antio-
 chus simul ac cognominem sibi urbem est ingressus,

SELEUC. Antipatrum fratris filium, & Theodotum Hemiolum
 2n. 97. legatos de pace ad Ptolemæum mittit: admodum
 enim verebatur, ne ab hostibus bello peteretur; &
 cum propter acceptam cladem subditorum suorum
 multitudini parum fideret, etiam ab Achæo, ne hac
 occasione adversus se uteretur, sibi metuebat. Quo-
 rum omnium nihil reputans animo Ptolemæus, vi-
 ctoriâ tam inopinatâ contentus, & omnino Cælesy-
 riæ imperium recuperasse, ad eum non erat alienus à
 quiete, ut plus etiam quam par esset, ejus desiderio
 tangeretur, impellente ignaviâ, & cæteris animi mor-
 bis, qui per universam vitam fuerunt illi familiares.
 Itaque ergo ubi Antipater cum reliquis legatis ad
 eum venit, minaciter paululum eos allocutus, & de
 Antiochi questus injuriis, inducias in annum conces-
 sit, ac deinde firmando fœderi Sosybius misit; ipse
 verò tres in Syriâ ac Phœniciâ menses moratus, ad
 componendum singularum civitatum statum, mox
 omnibus illis præfectum relinquens Andromachum
 Aspendium, cum sorore & amicis ad repetendam A-
 lexandriam castra movet, imposito eo fine huic bel-
 lo, quem subditi, reliquæ ejus vitæ atque instituto-
 rum quare satis mirari non poterant.

an. 98. Ubi fœdus cum Sosybio affirmasset Antiochus, ad
 bellum contra Achæum, ut antè proposuerat, magnâ
 curâ per hyemem adornavit; ineunte æstate Taurum
 superat, & factâ cum Attalo Pergami Rege societate,
 Achæum bello est aggressus. Galli interea, quos
 propter opinionem virtutis Attalus ad bellum contra
 Achæum ex Europâ acciverat, discesserunt, quos Pru-
 sias tandem delevit; sobolem verò propemodum om-
 nem

mem atque conjugia in ipsis castris jugulavit. Achaus SELEUC:
 tandem Sardes se recipit, & ibi obsidetur, circa quas an. 98:
 leves dimicationes & pugnae sine intermissione ullâ Polyb. l. 7.
 continuè committebantur noctu atque interdiu, quia
 urbs erat munitissima, & de quâ capiendâ pauca spes,
 nisi ad inopiam rerum omnium obsessi redigeren-
 tur.

Antiochus altero jam anno Sardes oppugnabat, an. 99.
 cùm Lagoras Cretensis, vir qui rei bellicae non me-
 diocrem usum habebat, partem muri qui arcem cin-
 gebat, incustoditam manere, ex vulturum inspectio-
 ne & familiaritate deprehendit: nam in eo loco ba-
 rathrum erat, in quod moris erat cadavera mortuo-
 rum & equorum interanea jacere. Itaque silentio no-
 ctis accedens quâ adiri locus posset, & scalâ admo-
 veri; quod cùm id commodè fieri invenisset, Regi
 communicavit, & ab illo rem probante petiit ut Theo-
 dotum Aetolum & Dionysium praefectum satellitum
 pro sociis adjungeret. Hi tres igitur consilia de rebus
 omnibus inter se communicantes, viros quindecim
 & corporis & animi robore validissimos delegerunt in
 admovendis scalis, & triginta designarunt, qui subsi-
 dio ipsis forent. Primi mœnibus superatis, ad pro-
 ximam portam accedentes, intrinsecus irruerunt car-
 dines portarum: electi sunt bis mille, à tergo secu-
 turi, qui factâ à superioribus in urbem irruptione,
 theatri summam praecinctionem occuparent. Quo pa-
 cto cùm res successisset, patefactâ portâ & occupatâ,
 continuò alii intrare urbem, alii portas effringere:
 Artabazus urbis praefectus, & omnes qui in urbe erant,
 cum aliis in arcem fugâ se facto impetu recepit; re-

SELEUC. liquus verò exercitus simul irrumpens, urbem deva-
an. 99. stavit universam: atque hoc modo in potestatem An-
tiochi Sardium oppidum venit.

Polyb. l. 8. Achæus in arce obsessus, Bolidis cujusdam Creten-
sis prodicione in hostium potestatem devenit. Bolis
ille in aulâ Ptolemæorum diu vixerat, quem Sofybius
Ptolemæi Consiliarius magnâ mercede conduxit, ut
modum aliquem ac rationem liberandi Achæum com-
minisceretur: ab hoc Achæus proditus est, & ad An-
tiochum adductus, cui præ admiratione hæsit vox
faucibus, ut post diuturnum silentium sortem illius
ad extremum miseraretur, & lacrymas funderet, con-
siderans quàm inopinati sunt fortunæ casus. Achæus
enim erat filius Andromachi fratris Laodices, quæ Se-
leuco III. nupsit: duxerat uxorem Laodicen, Mithri-
datis Regis filiam. Postquam in concilio proceres se-
derunt, variæ de illius supplicio fuerunt sententiæ;
demùm placuit, primùm ut extremis membris miser
Achæus mutilaretur, deinde ut post caput amputa-
tum, atque utri asinino infutum, truncus in crucem
tolleretur. Quo factò, ubi rem exercitus rescivit, adeò
castra universa fanaticus quidam furor & animorum
consternatio incessit, ut Laodice uxor, cui hoc dun-
taxat innotuerat, maritum exiisse, casum illius è tu-
an. 100 multu ac motu castrensi conjiceret. Rex post mor-
tem Achæi totus ad arcis obsidionem intentus, ortâ
inter inclusos seditione, scissi sunt in partes, aliis cum
Artabazo, aliis cum Laodice sentientibus; quam ob
causam dum sibi invicem diffidunt, celeriter utraque
factio & se, & arces fidei Regis permiserunt.

an. 101. Mediam occupaverat Arsaces Arsaces filius, qui Par-

thicum imperium sub Seleuco II. Antiochi patre SELEUC.
 fundaverat; quâ re cognitâ, Antiochus adversus eum AN.102.
 expeditionem suscepit. Arfaces existimabat Regem
 Ecbatanam Mediæ regiam usque venturum; sed ad
 continentem his terram desertam nequaquam aufu-
 rum tantis præsertim cum copiis trajicere, ac maxi-
 mè propter aquarum inopiam. Cæterùm Arfaces ut
 videt Regem per solitudinem iter ingredi, puteos sta-
 tim omnes obrui & corrumpi jubet: quod postquam
 Antiocho est renuntiatum, Nicomedem iterum cum
 mille equitibus misit: sed jam Arfaces cum copiis pe-
 dem retulerat: quando hi venerunt, equites solum
 nonnulli canalium ora corrumpentes sunt inventi,
 quos regii primo impetu terga vertere, & conjicere
 se in pedes coegerunt; ipsi mox ad Antiochum sunt
 reversi. Rex solitudinem emensus, ad oppidum ve-
 nit Hecatompylon in mediâ Parthiâ situm: ibi resi-
 ciendum ex laboribus itineris militem pauci dies sum-
 pti sunt. Sed Arfaces patriam reliquerat, propterea in
 Hyrcaniam, quò se receperat, progredi statuit.

. Tagas ut venit Antiochus, & ab indigenis scisci- AN.103.
 rando cognovit, quantis difficultatibus viæ essent im-
 peditæ, quas pertransire ipsum priùs oportebat, quàm
 ad Labutæ montis summa illa juga perveniat, quæ in
 Hyrcaniam vergunt; quanta item barbarorum mul-
 titudo, occupatis locis quibusque opportunis, viæ
 immineret, faciendum censuit, ut expeditorum om-
 nem numerum in varia partiretur agmina, ut divisis
 ipsorum ducibus, quò cuique tendendum esset signifi-
 caret: fecit item in operariis quos oportebat, expe-
 ditorum manum quocumque pergerent comitari, &

SELEUC. ut quisque locus ab iis occupatus, eum ita concinnā-
 an. 103. re, ut phalanx & jumenta facilè illuc transfirent. Id
 cùm Rex consilii cepisset, primum ducere agmen
 Diogenem jussit, tradiditque ei sagittarios, fundito-
 res, & è montanis hominibus eos qui jaculandi &
 mittendi peritiam haberent: huic alterum subjecit
 Cretensium clypeatorum ad duo millia, ductore Po-
 lyxenidâ Rhodio: postremos ducebant Nicomedes
 Cous, & Nicolaus Ætolus. Progredientibus autem
 istis in itinere, longè asperior & angustior locorum
 natura est reperta, quàm Rex putarat; maxima pars
 montis conficienda erat per confragosam convallem,
 à torrente cavatam, saxis & super pendentibus rupi-
 bus sponte delatis plenam, in quam barbari arbori-
 bus cæsis continuas fecerant concædes: at quominus
 leviter armati & expediti per nudas rupes scanderent,
 id verò naturam non vetare. Diogenes intra con-
 vallem ascensum moliens, in primam stationem ho-
 stium incidit. In primo statim conflictu transversis
 itineribus loca illa emensi, supra caput hostium eva-
 serunt, ita ut jaculatione crebrâ & saxis barbaros re-
 gii depulerunt, & locum ipsorum occuparunt: tunc
 operarii omnia complanavêre, & cum funditoribus,
 sagittariis & jaculatoribus barbaros relictis iis locis ad
 ipsum montium verticem se recipere coëgerunt. An-
 tiochus cùm rutò locorum angustias pertransiisset,
 non sanè absque difficultate & multo tempore: vix
 namque octavo die in jugum collis evaserunt; quò
 item barbari cùm venissent conferri, atque ii sibi per-
 suasissent ascensu hostem prohibere se posse, atrox præ-
 lium est ortum: pulsati sunt ad extremum barbari.

Rex itaque confecto agmine & composito descen- SELEUC.
 dit in Hyrcaniam : postquam Tambracem est ven- an.103.
 tum, muros quidem non habentem, sed amplam, ut
 in quâ sit regia, eo loci est commoratus. Ac quoniam
 plerique omnes, sive qui è pugnâ evaserant, sive qui
 ex omni circâ regione aufugerant, in oppidum se re-
 ceperant, quod Syringem vocant, à Tambrace non
 longè distantem, Hyrcaniæ quasi caput, vi illud ex-
 pugnare cœpit. Copiis igitur iterum acceptis, eò
 ducit, & positis circa urbem castris, obsidionem in-
 stituit. Barbari, muris tandem per cuniculos subru-
 tis, de summâ re in desperationem adducti, Græcos
 qui in urbe erant, obtruncant, supellectilis quod erat
 pretiosissimum rapiunt, & fugâ sibi noctu consulunt.
 Eo Rex animadverso, Hyperbatim cum mercenario
 milite mittit, in quem barbari cùm incidissent, pro-
 jectis impedimentis, in oppidum denuò sunt reversi;
 cetratis deinde per ruinas muri magnâ vi irrumpenti-
 bus, omni planè jam spe depulsi in deditonem ve-
 nerunt.

Arfaces adversùs Antiochum centum millibus pe- an.104
 ditum, & viginti millibus equitum instructus, mirâ
 virtute pugnans, tandem in societatem ejus assumptus
 est: pax enim inter eos eâ lege inita est, ut Arfaces
 unâ cum Antiocho bellum gereret in Euthydemum
 Bactrianorum Regem.

Euthydemus, qui rebellionem fecerat cum exerci- an.105.
 tu, circa Taguriam erat; quo Antiochus per nuntios
 cognito, equitum decem millia ad tutandam Arii am-
 nis ripam, regioni præsidere; damnatâ expugnationis
 spe fluvium trajicere, & pergere in hostem decrevit.

SELEUC. TRIDUI tunc iter à flumine aberat Antiochus, qui ubi
 AN. 105. per biduum moderato gradu agmen duxisset, tertio die, à cœnâ dato cæteris præcepto, ut simul lux esset orta, castra moverent, ipse cum equitibus, peditibus expeditis, cetratis decem millibus noctu profectus, citatim ad ulteriora contendit. Sciscitando namque didicerat equitatum hostium interdium quidem stationes in ripâ fluminis habere, noctu verò ad quoddam oppidum se recipere, viginti stadia inde distans. Itaque silentio noctis confecto quod supererat itineris, priusquam illucesceret, pars equitatus sui maxima flumen trajecerat. Bactriani equites per signa quæ à speculatoribus edebantur rem edocti, auxilii ferendi causâ properantes, in ipso itinere in hostes incidunt. Rex primum illorum impetum & procellam equestrem sustinens, duo equitum millia secum pugnare solita cohortatus, cæteris imperat ut per signa ac turmas aciem ordinarent, & stationes consuetas singuli caperent; ipse cum iis, quos diximus, equitibus pergere in hostem, & cum primâ acie Bactrianorum pugnam capeffere. Antiochus eo certamine egregiè præ omnibus suis rem manu gessit. Perierunt utrâque ex parte multi. Qui Regem comitabantur, aliam equitatus hostilis primam superarunt: secundâ mox, & item tertiâ ingruente, premi regia cohors cœpit: jamque adeò malo loco res erant, cum maximâ jam equitatus parte in aciem structâ, Panatolus dato signo inducendi in pugnam equites, Regem & eos qui simul periclitabantur, sustinuit: Bactrianos verò qui passim invehantur, non servatis ordinibus, terga dare, & effusâ fugâ compulsi fugere. Et illi quidem, cum Pa-

nætolus fugientibus infestus incumberet, multis suo-
 rum desideratis, non priùs loco steterunt, quàm Eu-
 thydemo fuerunt conjuncti. Regii equites, postquam
 multos cepissent vivos, multosque occidissent, rece-
 ptui cecinerunt, & nocte illâ ad ripam fluminis te-
 tenderunt. In hoc prælio accidit, ut Regis equus ac-
 cepto vulnere moreretur; ipse fauciatus in ore, den-
 tes quosdam amitteret: & omnino fortitudinis famam
 ex eâ maximè pugnâ sibi pareret. Secundùm dimi-
 cationem hanc Euthydemus metu percussus, Zariaspa,
 quod est Bactrianæ oppidum, se recepit.

SELEUC.

an. 105.

Antiochus tædio tandem affectus ob diuturnitatem
 belli contra eos qui rebellaverant in superioribus sa-
 trapiiis, Euthydemum post multa prælia in amicitiam
 recipere cogitat: ad eum igitur Teleam misit, cum
 quo disceptans Euthydemus, dicebat facere injustè
 Antiochum, qui se deturbare de regno tanto studio
 contenderet: neque enim à Rege descivisse; sed cùm
 alii descivissent, eorum posteros sustulisse, & Bactria-
 norum imperium hoc pacto obtinuisse. Ubi in ean-
 dem sententiam plura disseruisset, legatum rogare in-
 stitit, ut pacis per benevolentiam conciliandæ inter-
 pres esse vellet, utque Antiochum oraret, ne regiam
 appellationem sibi invideret, neque ejus decoris splen-
 dorem; cùm præsertim, si huic petitioni Rex non ad-
 nueret, neutrius res futuræ essent satis securæ: adesse
 enim Nomadum Scytharum non exiguam manum,
 per quam utrique sint periclitaturi: regionem certè
 universam, si semel incolæ Nomadas admiserint, abs-
 que ullâ controversiâ barbaris oppletam, in mores
 barbaricos atque instituta degeneraturam. Hæc lo-

an. 108.

SELEUC. cutus, Teleam ad Antiochum misit. Rex, qui ter-
 an.108. minandi belli rationes dudum circumspiciebat, auditis Teleæ mandatis, eas ob causas pacis conditiones non invitus accepit: & Teleas quidem ultrò citròque sæpius ad ambos ivit rediitque: tandem verò Euthydemus Demetrium filium suum ad sanciendum fœdus misit, cujus indole Rex cùm esset delectatus, cumque adolescentem regno dignum, & propter speciem, & propter quandam majestatem, quam in congressibus præ se ferebat, judicasset, primò quidem unam è suis filiabus se ei desponsaturum promisit; deinde ejus patri regii nominis usurpandi fecit potestatem: tum autem fœderis conditiones super cæteris rebus scripto complexus, & societate jurejurando firmatâ, castramovit; ubi primùm militibus comœtum largiter dedisset, & elefantos omnes accepisset, quos Euthydemus secum habebat.

Superato Caucaſo, Indorum fines ingressus, amicitiam cum Sophagafeno Rege renovavit; ibique elefantos alios accepit, ut jam centum quinquaginta bestias haberet: deinde exercitui frumentum denuò mensus, copias cœpit reducere, Androsthene Cyziceno relicto ad devehendam gazam sibi à Rege promissam. Arachosiam inde ventum est, unde trajecto amne Erymantho in Carmaniam venit, itinere per Drangianam habito. In eâ provinciâ Rex, quia hyems jam appetebat, in hybernis copias collocavit. Hunc habuit exitum suscepta ab Antiocho in superiores provincias expeditio; cujus ille fructum tulit, ut non solùm illarum regionum superiorum Satrapas imperio suo adjiceret, verùm etiam urbes maritimas,

&

& omnes cis Taurum Dynastas sibi subjiceret: postremo ut perculsis audaciâ & navitate suâ universis subditis, regnum non mediocriter stabiliret. Effecit namque Antiochus expeditione illâ, ut non solum Asiæ, verum etiam Europæ populis imperio dignus vulgò censeretur.

Ineunte vere Antiochus exercitum è Carmaniâ Persidis provinciâ, ubi hyemaverat, eduxit; & contemptâ Ptolemæi Philopatoris ignaviâ, eò quòd deperiret Agathocleam psaltriam, fratremque ejus & ipsum Agathoclem haberet concubitum, quem postea Ægypti ducem constituit, incredibilem de superioribus locis exercitum congregavit.

Auditâ Ptolemæi morte, qui puerum quatuor annorum, aliis verò quinque, ex Eurydice sorore & uxore relinquebat, legatos ad Philippum Macedonia Regem de ipsius regno invadendo misit. Philippus, qui pacatâ Græciâ, in Asiam Prusiæ Bithyniæ Regi genero suo opem laturus transferat, pactionem cum Antiocho fecit sub hac conditione, ut proximas civitates regno suo singuli de regno Ptolemæi jungerent, ita ut post victoriam Cælesyria & Phœnice Antiocho, sibi verò Ægyptus & Caria cederet.

Mors Ptolemæi ab aulicis diu occulta fuit; cognitâ tandem aula turbatur seditionibus procerum Ptolemy & Agathoclis, cui Ptolemæus Epiphanis pueritiam commiserat. Is nomine Tutoris regia munia obibat; sed odiosus omnibus, occisus est. Quidam dicunt Ptolemæum testamento tutorem Populum Romanum filio reliquisse.

Antiochus rupto fœdere ad Raphiam inito, in Cæ-

SELEUC. Iesariam contra Ptolemæum Epiphanem eduxit. Philippus instructâ navali acie è Macedoniâ solvit ut Cariam appelleret; sed Rhodii interea inito cum Attalo Rege Pergami fœdere, Philippi in hanc provinciam descensum prohibere littoribus ejus occupatis decreverant: fitque inter eos ad Chium insulam dimissio, ubi Philippus etiam si victus, certis tamen de causis victoriam sibi vindicabat; sed detrimenta quæ acceperat, ægerrimè ferens, cum stupendâ quâdam animi præsentia contra hostes insurrexit: Rhodii enim ad Ladera insulam è Miletî urbis regione stationem habebant. Philippus cum classe eos est adortus: prælium non inferius quàm ad Chium fuit, sed longè acrius, Rhodii amissis aliquot quinquereimis aufugerunt; Macedones verò hostes & quinquereimes captas ad naves suas religarunt, & subductis navibus ad insulam Ladem in ipsis Rhodiorum castris stationem fecerunt. Milesii rei eventu obstupefacti, Philippo urbem ingresso coronam obtulêre.

*Hieron. in
Din. c. II.
Liv. l. 31.*

*Valisii Ex-
cerpt. pag.
70. & 71.*

an. 112. Alexandrini legatos ad Romanos miserant, orantes ut tutelam pupilli fusciperent, tuerenturque regnum Ægypti, quod jam Philippum & Antiochum factâ inter se pactione divisisse dicebant. Grata legatio Romanis fuit, causam belli adversus Philippum quærentibus. Mittuntur legati C. Claudius Nero, M. Æmilius Lepidus, & P. Sempronius Tuditanus, qui Antiocho & Philippo denuntient, regno Ægypti abstineant; & M. Lepido mandatur, ut tutorio nomine regnum pupilli administret. Dum hæc aguntur, legationes interim Attali & Rhodiorum injuriis Philippi querentes, & Asiæ civitates sollicitari nun-

*Iustin. l. 30.
c. 2. & 3.*

tiantes, Romam venerunt : his legationibus respon- SELEUC.
sum est, curæ Asianam rem Senatui fore. an. 112.

Philippus Miletum ingressus, Cariæ urbes aggressus, Polyb. l. 16.
Jassum, Bargyliam, Euromum, Pedasam, Peræam-
que Rhodiorum ditionis regionem sibi subjecit, agros
vicinos depopulatus, per Cariam Ioniamque decur-
rens, regnum Attali est ingressus, Pergamum usque Valef. Exc.
venit, in Deorum simulachra & templa sæviit, mox p. 66. 68.
adversus Thyatira profectus, legatos ad Zeuxim
Lydiæ pro Antiocho præfectum misit, postulans ut
commeatum subministraret, ac reliqua sibi præstare
ex præscriptis fœderis vellet. At Zeuxis parere qui-
dem fœderi velle se imprimis simulabat, sed reipsâ
nolebat Philippum opibus ac potentiâ augere, licet
Athenienses cum ipso bellum tunc contraxissent.

Preces Atheniensium excitarunt Romanos ad re- an. 113.
novandum bellum adversus Philippum jam ipsi in- Liv. l. 31.
fensos, quod P. Sulpitio Consuli est demandatum.
Philippus incunte jam hyeme Bargyliis moratus,
prorsus hyemare in Asiâ nolebat, idcirco cessit in
Macedoniam, præsidiis in urbibus quas occupaverat
relictis. Cedentem Attalus Rhodiique secuti, Ægi-
nam venerunt, inde Athenas, ubi cum Romanorum
legatis societatem contra Philippum inierunt, qui re-
gio animo usus, nec Romanorum bello territus, oc-
cupare Græciæ opportuna loca cogitavit; ideo ad po-
pulandos Atheniensium agros missus, ipse Maroneâ
& Æno occupatis, deinde progressus ad Chersone-
sum, illius urbes recepit. Abydeni Regi portas clau-
serunt, illos obsessit: at Romanorum legati audito
Rhodi de illorum obsidione cum ipso Philippo col-

SELEUC. loqui cupientes, sicut in mandatis acceperant, Aby-
 an. 113. dum M. Æmilius minimus natus trium consensu na-
 vigavit, & ut ad Philippum venit, questus est Attalo
 Rhodiisque arma illata, & quòd tunc Rex maximè
 urbem oppugnaret; sed oratio ferocior Regi visa,
 illum dimisit. Æmilius Rhodum reversus, legati
 omnes ad Antiochum & Ptolemæum, ut controver-
 sias illorum dirimerent, contenderunt: interea Aby-
 do potitus Philippus, imposito in eâ præsidio in re-
 gnum rediit.

an. 114. Scopas Ætolus, princeps gentis, Ptolemæo me-
 rens, ab Alexandria cum magno auri pondere in Æ-
 toliam missus, sex millia peditum & equites mercede
 conductos Ægyptum advexit; nec ex juventute quen-
 quam reliquisset, ni Damocritus nunc belli quod in-
 staret admonens, partem juniorem castigando domi
 continuisset.

Antiochus, adventu legatorum Romanorum in
 Ægyptum, & tutore Ptolemæi M. Æmilio Alexan-
 driæ morante, Antiochiam est reversus; arma tamen
 non deposuit, sed memor fœderis cum Philippo ini-
 ti, ditionem Attali invasit. Regnum ejus vacuum
 tunc erat præsidiis navalibus & terrestribus: Attalus
 enim pro Romanis contra Philippum moverat, sed
 Liv. lib. 32. cognito Antiochi adventu, per legatos oravit Sena-
 c. 8. tum, si suâ operâ uti ad Macedonicum bellum vel-
 lent, præsidium sibi ad sua defendenda mitterent. In-
 terea Scopas, Antiocho Pergami regnum vastante,
 I. Joseph. l. 11. magno in Ægypto exercitu collecto, & ad mediter-
 c. 3. ranea verso impetu, multas Cælesyriæ urbes & Judæam
 in potestatem Ptolemæi retraxit.

Senatus legatos ad Antiochum misit, qui nuntient SELEUC.
Attali, naviumque ejus & militum operâ adversus AN. IIJ.
Philippum communē hostem uti populum Roma- Liv. lib. 32.
num: gratum eum facturum & Senatui, si regno At- c. 8.
tali abstineat, belloque absistat. Antiochus Roma-
norum auctoritate motus, finibus Attali suas deduxit
copias, & id libenter cū audierat, Scopam cum co-
piis ad Cæleſſyriam recuperandam id tempus ele-
gisse. Versus hanc igitur provinciam Rex celeriter
contendit, & contra Scopam, qui multas ejus urbes
receperat, decertavit: prælium inter ipsos ad Panium Valef. Exc.
juxta fontes Jordanis est commissum. Scopas in dex- p. 77. 79.
tro cornu phalangem cum modicâ parte equitatus ad
pedem montis posuit: cornu verò sinistrum, in quo
ordinati equites, planitiem tenuit. Antiochus par-
tem copiarum primâ luce, præfecto majore è filiis An-
tiocho, præmisit, ut editiora montium loca, quæ ho-
stibus imminebant, occuparet. Sole demum illuce-
scente, trajecto cum reliquis copiis fluvio, inter utra-
que castra in planitie aciem instruxit, ac phalangem
quidem rectâ mediæ hostium aciei opposuit, equita-
tus verò partem sinistrum phalangis cornu constituit.
Antiochus fugavit in eo prælio Scopam, & cum de-
cem millibus armatorum obsedit clausum in Sidone,
ob quem liberandum Ptolemæus misit duces inclytos
Æropum, Menoclem, & Damoxenum; sed obsidio-
nem solvere non potuit, donec fame superatus Sco-
pas, manus dedit, & nudus cum fociis dimissus est.
Deinde Rex Gazensium urbem obsedit & vastavit; Joseph. l. 12.
Bataneam, Samariam, Abila & Gadara recepit. Judæi c. 3.
quoque ultrò deditioem fecerunt, receptumque in-

SELEUC. tra mœnia Antiochi exercitum & elephantos libera-
 an. 115. liter aluerunt, & oppugnantibus præsidium in arce
 à Scopâ relictum, impigre auxilium tulerunt. Quam-
 obrem Antiochus æquum ducens aliquam Judæis pro
 studio suarum partium referre gratiam, scripsit ad
 amicos & duces literas testes beneficiorum quæ con-
 tulerant, in quibus etiam significabat quomodo re-
 munerari eos decreverat. Receptis tandem Rex quæ
 erant in Cælesyriâ & Phœniciâ in suam potestatem
 civitatibus, in hyberna Antiochiam concessit. Hæc
 Polyb 117. itaque Antiochi victoria has provincias Regibus Syriæ
 deinceps possidendas reliquit.

an. 116. Initio veris Antiochus bellum transitumque in Eu-
 Liv. lib. 33. ropam moliens, præmissis terrâ cum exercitu filiis
 6. 19. duobus Ardye & Mithridate, jussisque Sardibus se o-
 periri, ipse cum classe centum tectarum navium, ad
 hoc levioribus navigiis, curcurisque ac lembis ducen-
 tis proficiscitur: simul per omnem oram Ciliciæ &
 Cariæ tentaturus urbes, quæ in ditione Ptolemæi es-
 sent; simul Philippum exercitu navibusque adjuturus,
 Zephyrio, Solis, Aphrodisiade, & Coryco; & supe-
 rato Anemurio Ciliciæ promontorio, Selinunte, aliis-
 que ejus oræ castellis omnibus aut metu aut volun-
 tate sine certamine in ditionem acceptis, Corace-
 fium portis clausis tenebat eum, illud Rex oppugna-
 bat, dum legati à Rhodiis missi ei denuntiaverunt, si
 intra Nephelida promontorium Ciliciæ copias suas
 non contineret, se obviam ituros; non ab odio ullo,
 sed ne conjungi cum Philippo paterentur. Licet hæc
 accendere regium animum possent, Antiochus tem-
 peravit iræ, & legatos se Rhodum missurum respon-

dit, iisque mandaturum ut renovarent vetusta jura, SELEUC. AN. 116. cum ea civitate, sua majorumque suorum, & vetarent eos adventum pertimescere Regis: nihil aut sociis eorum noxæ futurum fraudive; nam Romanorum amicitiam se non violaturum: argumento & suam recentem ad eos legationem esse, & Senatus honorifica in se decreta, responsaque. Cùmque hæc legati Regis in concione Rhodiorum agerent, nuntius venit de bellatum ad Cynocephalas Philippum esse, octo circiter millia hominum ex suis cecidisse, captosque fuisse vivos non pauciores quinque millibus, ipsumque in Macedoniam fugisse. Hoc nuntio accepto, Rhodiis dempto metu à Philippo omni, erat consilium obviam eundi classe Antiocho. Interim Rex Coracesium expugnavit, Andriacem cepit, Lymiram, Pataram & Xantum; perlustratâ deinde Asiæ orâ, ac terrore urbibus circumlato, Ephesum occupavit, atque ibi hyemavit.

*Hier. in
Dan. c. 11.*

Pace Populi Romani cum Philippo initâ, non AN. 117. aliam ob causam quàm quòd Antiochus è Syriâ cum Polyb. l. 17.
Liv. lib. 33. exercitu erat profectus, & Europam versùs instituerat, Decemviros Romani in Græciam miserunt, qui de communi sententiâ unâ cum Q. Flaminiô res Græciæ componerent: ante eos primi omnium legati Regis Antiochi sunt vocati, & apertè illis pronuntiatum est, ut Antiochus excederet Asiæ urbibus quæ aut Philippi aut Ptolemæi fuissent, sineret liberas omnes esse Græcas: ante omnia denuntiatum, ne in Europam aut ipse transfiret, aut copias trajiceret. Dimisso tandem Decemvirorum conventu omnes partiti munia inter se; ex iis P. Villius & L. Terentius ad An-

S LEUC an. 117. tiochum discesserunt. Cùm autem hybernasset Rex Ephesi, omnes Asiæ civitates in antiquam imperii formulam redigere est conatus. Smyrna & Lampfacus libertatem usurpabant, periculumque erat, ne si concessum his foret, quos metuebat, Smyrnam in Æolide, Ionique Lampfacum in Hellesponto, aliæ urbes sequerentur. Igitur & ipse ab Epheso ad Smyrnam obsidendam misit, & quæ Abydi copiæ erant, præsidio tantùm modico relicto duci, ad Lampfacum oppugnandum jussit. Contra Antiochum Smyrnæ, Lampfacenique, & cæteri qui recusabant illius imperata facere, missâ ad Flaminium legatione, Romanorum opem auxiliumque petierunt. Ipse initio veris ab Epheso profectus, Hellespontum venit, terrestres copias Madytum trajecit Chersonesi urbem, terrestri navalem exercitum junxit; & quia clauserant portas, circumdedit mœnia armatis: sed jam opera admoventi deditio est facta. Idem metus tum incolentes alias Chersonesi urbes in deditioem dedit. Lyfimachiam inde omnibus simul navibus terrestribusque copiis venit, quam cùm desertam ac stratam propè ruinis invenisset, cupido eam restitui nobilem urbem & loco sitam opportuno cepit: videbatur ei locus commodissimus in totâ Thraciâ, ceu horreum apparatibus quos destinabat commodum, & ut filius Seleucus eam sedem regni haberet. Ipse parte dimidiâ terrestrium copiarum ad depopulandum proxima Thraciæ est profectus; alteram partem, navalesque socios omnes reliquit in operibus reficiendæ urbis.

*Polyæn.
Strabig.*

Cùm autem Antiochus oppugnaret Cypselam urbem
in

In Thraciâ, multos habebat Thraces nobili genere SELEUC.
 natos, quibus præerant Tiris & Dromichætes: hos an. 117.
 ornavit torquibus aureis & armis argenteis, atque sic
 ad pugnam faciendam prodiit. Illi prosequentes è Cy-
 pselis propinquos & vernaculos suos multo auro ar-
 gentoque ornatos, beatos ac felices prædicabant, qui
 sub Antiocho stipendia mererent, & abjectis armis
 Regi se dediderunt, & pro hostibus focii facti sunt.

Sub hoc tempore L. Cornelius, missus à Senatu ad App. Syr.
 dirimenda inter Antiochum & Ptolemæum Reges cer-
 tamina, Selymbriâ subsistit, & ex decem legatis P. Len-
 tulus à Bargyliis, P. Villius, & L. Terentius à Thasso
 Lysimachiam petierunt, eodem & à Selymbriâ L. Cor-
 nelius, ex Thraciâ post paucos dies Antiochus con-
 venerunt; Hegesianax & Lysias, qui ad Flaminium à
 Rege missi fuerant, in tempus illius conventus etiam
 advenerunt. Primus congressus cum legatis, & dein-
 ceptus invitatio benigna & hospitalis fuit; ut de man-
 datis statuque præsentis Asiæ agi cœptum est, animi
 exasperati sunt. Romani omnia acta Regis, ex quo
 tempore è Syriâ classe solvisset, displicere Senatui non
 dissimulabant: petierunt igitur ab Antiocho, ut Pto-
 lemæum Populi Romani amicum sineret paterno po-
 tiri regno integro, & Asiæ civitates, quas Philippus
 tenuerat, libertati suæ relinqueret: iniquè enim usur-
 pari ab Antiocho quæ Populus Romanus Philippo
 ademerit, & mirum esse cur Rex jam infestet Euro-
 pam, & urbes in eâ ædificet, Thraciamque subigat,
 nisi ipsum ad aliud bellum gradum faciat. Ad ea
 Rex Thraciam quondam possessam à majoribus suis,
 deinde alienatam occupatis eis alibi, se nunc recupe-

SELEUC. rare per otium, & ibi Lyfimachiam condere Seleuco
 an. 117. filio domicilium; ceterum Asiæ civitates liberas se
 relicturum, si velint non Populo Romano habere
 gratiam. Ptolemæi verò cognatus sum, inquit, mox
 socer futurus; nec ex Philippi quidem adversâ fortu-
 nâ petii, nec adversus Romanos in Europam trajeci:
 miror autem ego cur Populus Romanus magis in-
 quirat quòd Antiochus in Asiâ, quàm Antiochus quid
 Polyb. l. 17. in Italiâ faciat. Tum cum dixisset, L. Cornelius æ-
 quum videri, ut Lampfaceni Smyrnæique vocarentur,
 & dicendi potestas illis fieret; quod ita factum est.
 Aderant Lampfacenorum quidem legati Parmenion
 & Pythodorus, Smyrnæorum verò Cæranus, quibus
 liberam orationem habentibus indignatus Antiochus,
 quòd videretur apud judices Romanos eorum quæ
 fecisset rationem contendentibus secum reddere, lo-
 quentem Parmenionem tacere jussit, non sub Roma-
 nis iudicibus, sed Rhodiis disceptare has controver-
 sias sibi placere affirmans: ita colloquium tunc est
 solutum, cum nullo modo inter ipsos convenisset:
 rumore postea sine ullo satis certo auctore allato de
 morte Ptolemæi, Antiochus qui suam fore Ægyptum,
 si tum occasio esset. Dimissis itaque legatis, relicto-
 que Seleuco filio cum terrestribus copiis ad resti-
 tuendam, ut instituerat, Lyfimachiam: ipse omni clas-
 se navigans Ephesum, legatis ad Flaminium missis,
 qui ad fidem de societate agerent, oram Asiæ legens,
 L. 1. 33. pervenit in Lyciam. Patatis cognito vivere Ptole-
 mæum, cogitare de Ægypto desistit, sperans illâ omis-
 sâ, potiturum se Cypro, in quam trajiciebat: celeri-
 ter autem tempestate deprehensus circa flumen Sarum,

multas naves amisit, & nonnullas cum famicis cæterisque vectoribus. Collectis reliquiis naufragii, minùs opulento agmine quàm profectus erat, cùm res non in eo esset ut Cyprum tentaret, in Seleuciam Syriæ delatus, classem quassatam reparavit, & ibi celebravit liberorum nuptias Antiochi & Laodices, quos matrimonio junxerat: deinde subduci navibus jussis, quia jam hyems instabat, ipse in hyberna Antiochiam processit.

Decem legati Romani reversi, de rebus Antiochi & ejus in Syriam profectioe Senatam edocuerunt. Interea Flaminius legatis Antiochi de societate agentibus respondit, nihil se absentibus decem legatis sententiæ habere, Romam eundem ad Senatam esse. Sic dimissi sunt ad Regem, qui usque ad æstatem comparandis militibus Antiochiæ steterat; cùm Hannibal legatos qui Româ Carthaginem venerant, sui exposcendi gratiâ missos ratus, cedere tempori & fortunæ statuit. Itaque præparatis jam omnibus, antè ad fugam Africâ excessit, & in Syriam ad Regem fugit: prospero cursu Tyrum pervenit, exceptusque à conditoribus Carthaginis ut alia patria, vir tam clarus omni genere honorum, paucos moratus dies, Antiochiam navigat. Ibi profectum Regem cùm audisset, filium ejus solenne ludorum ad Daphnem celebrantem convenisset: comiter ab eo exceptus, nullam moram navigandi fecit. Ephesi Regem Antiochum est consecutus, fluctuantem adhuc animo, incertumque de Romano bello; sed non parvum momentum animo ejus ad moliendum adventus Hannibalis fecit.

SELEUC.
AN. 117.an. 118.
Liv. l. 34.

Idem l. 33.

SELEUC. Antiochus Hannibalem propter nomen artibus
 AN. 119. imperatoriis receperat magnificè; sententia ejus una
 Liv. lib. 34. atque eadem semper erat, UT IN ITALIA BELLUM
 GERERETUR, SI NIHIL IBI MOVEATUR, LICEAT-
 QUE P. R. VIRIBUS ET COPIIS ITALIÆ EXTRA
 ITALIAM BELLUM GERERE, NEQUE REGEM,
 NEQUE GENTEM ULLAM PAREM ROMANIS
 ESSE. Sibi centum tectas naves, decem millia pe-
 ditum, mille equites deposcebat: eâ se classe primùm
 Africam petiturum; magnopere confidere & Cartha-
 ginenses ad rebellandum ab se compelli posse, si illi
 cunctentur, se in aliquâ parte Italiæ bellum excitatu-
 rum Romanis: Regem cum cæteris omnibus transire
 in Europam debere, & in aliquâ parte Græciæ copias
 continere; neque trajicientem, & quod in speciem
 famamque belli satis fit, paratum trajicere. In hanc
 sententiam cum adduxisset Regem, præparandos sibi
 ad id populorum animos ratus, literas, ne quo casu
 interceptæ palam facerent conata, scribere non au-
 sus est, Aristonem quendam Tyrium nactus Ephesi,
 cum Regis consensu Carthaginem mittit.

an. 120. Legati ab Antiocho ad Romanos missi ad amici-
 tiam petendam jungendamque societatem, Romam
 venerunt: principes legationis erant Menippus & He-
 gesianax, tertius Lyfias ab Appiano numeratur: C.
 Scribonio Prætorè Urbano introducti sunt; & quòd
 longior esset disceptatio, Flaminio mandatum ut le-
 gatorum verba audiret, responderetque iis quæ ex
 dignitate atque utilitate Populi Romani responderi
 possent. Postero die cum Flaminus postulata & sua
 & Regis exposuisset, Senatus paratus erat Antiocho

*Appian.
 Syriac.*

bellum decernere, nisi decedat ipse Europâ. Tum SELEUC. an. 120. Menippus deprecari & Flaminium & Patres institit, ne festinarent decernere, tempus & sibi fumerent, & Regi ad cogitandum darent. Ita integra dilata res est: legatos mitti ad Regem eisdem, qui Lyfimachix apud eum fuerant, placuit, P. Sulpirium, P. Villium, Liv. lib. 34. P. Ælium. Vix ii profecti erant, cùm à Carthagine legati bellum haud dubiè parare Antiochum Hannibale ministro nuntium attulerunt.

Ætoli post deportatos ex Græciâ Romanorum exercitus, primò in spe fuerant & Antiochum in vacuum Europæ possessionem venturum, nec Philippum aut Nabin quieturos, animos Regum legatis tentaverunt. Damocritus ad Nabin, Nicander ad Philippum, Di-cæarchus ad Antiochum est missus. Cùm verò ipse bellum adversùs Populum Romanum gerere decrevit, propinquos Reges adjungeret sibi connubio est conatus. Cleopatram filiam, quam per Euclem Rhodium anno septimo desponderat Ptolemæo, decimo ei hyeme Raphiæ in matrimonium dedit, concessâ ei dotis nomine Cælesyriâ, quam ei priùs ademerat, Phœnice, Judæâque & Samariâ, demulcens adolescentem ut bello Romano quiesceret. Antiochidem misit Ariarathi Regi Cappadocum, & reliquam Eumeni Regi Pergami obtulit: at ille quia videbat eum jam bellum instituere contra Romanos, & in hunc usum affinitatem quærere, excusavit. Antiochus per Ciliciam, Liv. l. 35. Tauro monte superato, extremâ jam hyeme Ephesum pervenit: inde principio veris Antiocho filio misso in Syriam ad custodiam ultimarum partium regni, ipse cum omnibus terrestribus copiis ad P. sidas, qui

SELEUC. circa Selgam incolunt, oppugnandos est profectus.
 an. 121. Eo tempore legati Romani qui ad Antiochum, sicut antè dictum est, missi erant, jussi priùs Eumenem adire, Eleam venêre; inde Pergamum ascenderunt: Sulpitius æger Pergami subsistit; Villius cùm Pisidiæ bello occupatum esse Regem audisset, Ephesum profectus, dum paucos ibi moratur dies, dedit operam ut cum Hannibale, qui tum fortè ibi erat, sæpè congrederetur, ut animum ejus & tentaret si qua posset, & metum demeret periculi ei quicquam à Romanis esse. His colloquiis aliud quidem actum nihil est; secutum tamen suâ sponte est, velut consilio petitum esset, ut vilior ob ea Regi Hannibal & suspectior ad omnia fieret. Villius ab Epheso Apamæam processit: ei & Antiochus occurrit primus; ibi autem mors nuntiata Antiochi filii, quem missum antè diximus in Syriam, diremit colloquia. Magni luctus species regiam tenuit, quare legatus Romanus ne alieno tempore incommodus observaretur, Pergamum concessit.

Rex Ephesum, omisso quod inchoaverat bello, rediit: ibi per luctum clausâ regiâ, cum Minione quodam, qui princeps amicorum ejus erat, secreta consilia agitavit. Fugienti Regi disceptationem cum legatis, professus Minio, se quæ pro causâ essent, dicturum persuasit, ut à Pergamo accerferentur legati. Jam convaluerat Sulpitius; itaque ambo Ephesum venerunt. Rex à Minione excusatus, & absente eo res agi cœpta est. Cæterùm neque remissâ ullâ re, neque impetratâ, æquè ac venerunt omnium incerti, legati Romam redierunt. Rex dimissis iis, consilium

de Romano bello habuit. Alexander Acarnan, Philippi quondam amicus, peritus Græciæ, nec ignarus Romanorum in consilio erat; is victoriam se haud dubiam ponere animo affirmabat, si in Europam transisset Antiochus, & in aliquâ Græciæ parte sedem bello cepisset: primùm Ætoſos, deinde Nabin conciliaturum omnia: Philippum ad primum bellicum arma capturum: Hannibalem sine morâ mittendum in Africam esse ad distringendos Romanos. Hannibal non adhibitus in concilium, propter colloquia cum Villio suspectus Regi, & in nullo postea honore habitus, primò eam contumeliam tacitus tulit, deinde ad extremum venit ut Antiocho narraret quomodo pater Amilcar cùm sacrificaret, eum altaribus admotum jurejurando adegisset, nunquam amicum Populi Romani fore. Antiochus, quia visus erat Hannibal ex proprii affectus vehementiâ & vero sensu loqui, priores omnes suspiciones deposuit. Ex concilio ita discessum est, ut bellum in Romanos gereretur.

SELEUC.
AN. 121.
*Liv. l. 33.
c. 18.*

Legati Ætolorum venerunt ad Antiochum, Thoante legationis principe, qui offerebant ei totius Ætolix copiarum imperium, hortabanturque ut in Græciam trajiceret tanquam ad rem paratam: nec sinebant ut expectaret exercitum descendentem à mediterraneis Asiæ regionibus, exaggerando vires Ætolicas, promittendoque societatem Lacedæmoniorum, atque Philippi Macedonis irati Populo Romano, modò sine mora trajiceret: sed tres Regem civitates tenebant, Smyrna, Alexandria Troas, & Limsacus, quas neque vi expugnare ad eam diem poterat, neque conditionibus in amicitiam perlicere, neque à

App Syr.

SELEUC. tergo relinquere trajiciens ipse in Europam volebat :
 an. 121. Thoante ramen illum excitante, & intellectâ Deme-
 Liv. lib. 35. triadis defectione à Romanis ad Ætolos, Rex maxi-
 6. 42. mè elatus, non ultrâ differre profectioem in Græ-
 ciam statuit. Priusquam solveret naves, Ilium à ma-
 ri ascendit, ut Minervæ sacrificaret : inde ad classem
 regressus, proficiscitur quadraginta tectis navibus,
 apertis sexaginta, & ducentæ onerariæ cum omnis ge-
 neris commeatu, bellicoque alio apparatu sequeban-
 tur : copiæ universæ, decem millia peditum fuere &
 quingenti equites, sex elephanti : vix ad Græciam nu-
 dam occupandam satis copiarum, nedum ad sustinen-
 dum Romanum bellum. Profectus Rex à Deme-
 rriade, Lamiam venit, exceptus ingenti favore mul-
 titudinis, Ætoliæ cum Imperatorem Regemque appel-
 landum censuerunt. Cum Apocletis inito consilio,
 versùs Chalcidem est progressus : cum cives excipere
 recusarunt, sed Antiochus reversus cum exercitu, tan-
 dem obtinuit ut portæ sibi aperirentur.

an. 122. M. Acilius Glabrio ad quintas Nonas Maias Româ
 Liv. 36. paludatus egressus est, & sub idem tempus à duobus
 6. 4. Regibus Philippo & Ptolemæo Romam venerunt,
 pollicentes ad bellum auxilia, & pecuniam, & fru-
 mentum : à Ptolemæo etiam mille pondo auri, vigin-
 ti millia pondo argenti allata. Nihil est acceptum,
 gratiæ Regibus actæ ; & cum uterque se in Ætoliam
 cum omnibus copiis venturum, belloque interfutu-
 rum polliceretur, Ptolemæo id remissum, Philippi
 legatis responsum, gratum cum Senatui Populoque
 Romano facturum, si M. Acilio Consuli non defuif-
 set. Item à Carthaginensibus & Massinissâ Rege le-
 gati

gati venerunt, triticum & hordeum & classem offerentes. SELEUC.
an. 122.

Dum Antiochus Chalcide agebat, Epirotarum & Eleorum legati ad eum venerunt; ipse Thebas deinde venit. In concilio Bœtorum decretum est de amicitia cum eo instituendâ. Hâc quoque gente adjunctâ Chalcidem regressus, Demetriade deinde convocavit principes Ætolorum, & Aminandrum Athamanum Regem ad consultandum; & Hannibal jamdiu non adhibitus, interfuit concilio, qui Philippum ante omnia & Macedonas in societatem belli quâcunque ratione deducendos esse statuit; ex ejus tamen sententiâ nihil factum est, nisi quod ad classem copiasque arcessendas ex Asiâ. Rex Polyxenidam misit, deinde cum Larissam aggredi statuisset, & Ap. Claudius in urbis præsidium veniret, & in castris ignes accendisset, Rex Romanum exercitum cum Philippo esse existimans, hyemem instare apud suos causatus, ab eâ recessit, Chalcidem profectus. Antiochus ibi amore captus Eubiæ virginis Chalcidensis, Cleoptelemi filiæ, licet quinquagenario major, cum patrem invitum primò allegando, deinde ipse rogando fatigasset, tandem impetratâ re, nuptias tanquam in mediâ pace celebravit, festosque dies egit per reliquum hyemis, oblitus quantas simul duas res suscepisset, Romanum bellum, & Græciam liberandam, omisâ rerum omnium curâ, in conviviis & vinum sequentibus voluptatibus; ac deinde eâ fatigatione magis quàm fatietate earum, in somnis traduxit. Eadem omnes ejus præfectos cepit luxuria, in eandem & milites effusi sunt, nec quisquam eorum aut arma in-

Q

SELEUC. duit, aut stationem aut vigiliis servavit.

all. 122. Antiochus principio veris cùm per Phocidem in Acarnaniam, quò exercitum ducere jusserrat, venisset, facilè animadvertit nihilo saviore disciplinâ milites, quàm ducem hybernasse, ipse Delphis sacrificio Apollini factò, Naupactum processit, Medeona Acarnaniæ fraude cepit, & præsidio ei imposito, Thyriam venit, ubi cùm accepisset Acilium cum legionibus mare trajecisse, per Ætoliæ ac Phocidis urbes Chalcidem rediit. Interim Philippus & M. Bæbius, præsidii ad ea quæ Athamanes occupaverant, recipienda iverunt, Philippus Limnæam, Bæbius Pellinæum oppugnavit.

*Liv. lib. 36
c 11.*

App. Syr.

M. Acilius à Brundisio transvectus, Apolloniam cum decem millibus peditum, Appiano viginti, duobus millibus equitum, quindecim elephantis, pedestres copias Larissam ducere delectos militum Tribunos jussit: ipse cum equitatu Limnæam ad Philippum venit. Consulis adventu deditio sine cunctatione est facta, traditumque præsidium, & cum iis Athamanes. A Limnæâ Pellinæum Consul proficiscitur, multitudo Athamanum & militum Antiochi ad tria milia circiter Philippo est tradita: Acilius deinde Larissam est profectus, ibi de summâ belli consultaturus, paucos moratus dies, Cranonem processit. Venienti Pharfalus, Scotussa & Pheræ, quæque in eis præsidia erant Antiochi, deduntur. Proernam inde recepit: ducere in Sinum Malliacum cœpit, captisque Thaumacis ad Sperchium pervenit, inde Hypataorum agros vastavit.

*Liv. l. 35.
App. Syr.*

Antiochus, his Chalcide acceptis, celeritatem ho-

stium pertinuit, ac demum sensit rectè consuluisse SELEUC.
 Hannibalem; missisque aliis post alios nuntiis, urge- AN. 122.
 bat Polyxenidam ut trajiceret: undique ad se trahe-
 bat milites; in Ætoliâ etiam misit, ut omni con-
 tractâ juventute convenirent: nam & ipse eò decem
 millia peditum & equites quingentos duxit. Cùm
 verò Ætolorum aliquanto pauciores quàm unquam
 antea convenissent, destitutus & à suis qui moraban-
 tur in Asiâ, & à sociis, intra saltum Thermopylarum
 se recepit: Ætolos, quorum quatuor millia convene-
 rant, partim ad Heracleam præsidio obtinendam,
 partim Hypatam mittit. Consul depopulatus Hypa-
 tentem primò, deinde Heracleensem agrum, in ipsis
 Thermopylarum faucibus prope fontem adversùs Re-
 gem castra posuit: die postero, luce primâ signo pu-
 gnæ proposito, instruit aciem arctâ fronte ad natu-
 ram & angustias loci. Rex ubi hostium signa con-
 spexit, & ipse copias eduxit, velites & cetratos ante
 phalangem statuit, ipsam pro castris instruit, ad dex-
 trum ejus latus funditores ac sagittarios collocavit in
 pedem montis, elephantos in sinistro latere, postea
 equites, cohortes quibus stipari solebat, juxta mare.
 Conserto deinde prælio, primùm Consul à velitibus
 infestabatur undique, quos tandem fugavit: phalanx
 illis per medium transmisit, & sarissas condensas ob-
 jecit, non audentibus in infestas longas & multas ha-
 stas incurrere, multis temerè vallum subeuntibus
 transfixis. Interea M. Porcius, à jugo Callidromi de-
 jectis inde Ætolis, super imminentem castris collem
 apparuit: qui in castris regiis erant, primò Ætolos
 credere subsidio venire; sed ut signis eorum & armis

SELEUC. ex propinquo cognitis errorem aperuerunt, tantus re-
 an. 122. pentè pavor omnes cepit, ut abjectis armis fugerent.
 Romani Scarphiam persecuti hostes, multis in itinere
 cæsis captisque, in castra reverterunt. Consul noctis
 insequentis tertiâ vigiliâ præmissò equitatu ad perfe-
 quendum hostem, signa legionum primâ luce movit.
 Aliquantum viæ perceperat Rex cum quingentis equi-
 tibus, ut qui non antè ab effuso constiterit cursu,
 quàm Elateam pervenerit: ibi primùm reliquiis pu-
 gnæ & fugæ collectis, cum perexiguâ manu semiiner-
 mium militum Chalcidem se recepit. Romanorum
 centum & quinquaginta desiderati sunt, ex regio exer-
 citu quingenti duntaxat effugerunt. Consul postea
 Chalcidem petiit; sed Antiochus cum novâ nuptâ Eu-
 biâ Ephesum se transmiserat.

Liv. l. 36.

Antiochus Ephesi de bello Romano securus, tan-
 quam non transituris in Asiam Romanis; quam secu-
 ritatem ei magna pars amicorum aut per errorem,
 aut assentando faciebat, Hannibal, unus cujus eo tem-
 pore apud eum auctoritas erat, magis mirari se aie-
 bat, quòd non jam in Asiâ essent Romani, quàm
 venturos dubitare. Rex igitur navibus quæ paratæ
 instructæque erant Chersonesum petiit, ut ea loca
 præfidiis firmaret; cæteram classem Polyxenidam pa-
 rare & deducere jussit, speculatorias naves ad omnia
 exploranda circa insulas dimisit. Delum trajecerat
 Polyxenidas, certior factus Deli stare Romanam clas-
 sem, nuncios ad Antiochum misit, qui ommissis quæ
 in Helleſponto agebat, cum rostratis navibus quan-
 tum accelerare potuit, Ephesum rediit, & consilium
 extemplò habuit, faciendum-ne periculum navalis

certaminis foret. Polyxenidas negabat cessandum, SELEUC.
 & utique prius confligendum aiebat, quàm classis AN. 122.
 Eumenis & Rhodiæ naves conjungerentur: movit
 omnes auctor consilii: biduum in apparatu morati,
 tertio die centum, aliis ducenta, quarum septuaginta
 tectæ, cæteræ apertæ, moneres omnes fermè erant,
 profecti Phocœam petierunt: inde cùm audiisset ap-
 propinquare jam classem Romanam Rex, quia inter-
 futurus navali prælio non erat, Magnesium ad Sipy-
 lum concessit, ad terrestres copias comparandas, & ad
 Cyssuntem portum Erythræorum, classis, tanquam
 ibi aptius hostes expectatura, contendit. Romani à
 Delo Phanas portum Chiorum petunt, inde Pho-
 cœam trajiciunt. Eumenes ad suam classem profe-
 ctus, cum quatuor & viginti navibus tectis, apertis
 paulò pluribus, ad navale certamen rediit. Inde cen-
 tum quinquaginta tectis navibus, apertis fermè quin-
 quaginta profecti Romani ad Corycum portum, qui
 super Cyssuntem est, conati sunt trajicere. Polyxe-
 nidas, ut appropinquare hostes allatum est, occasio-
 ne pugnandi lætus, sinistrum ipse cornu in altum ex-
 tendit, dextrum cornu præfectos navium ad terram
 explicare jubet, & æquâ fronte ad pugnam procede-
 bat. Quod ubi vidit Romanus, vela contrahit, ma-
 losque inclinat, simul armamenta componens, ope-
 ritur insequentes naves. Jam fermè triginta in fron-
 te erant, quibus ut æquaret lævum cornu, dolonibus
 erectis altum petere intendit, jussis qui sequebantur,
 adversùs dextrum cornu prope terram dirigere. Eu-
 menes agmen cogebat: cæterùm ut demendis arma-
 mentis tumultuari primùm cœptum est, & ipse quan-

SELEUC. tâ maximâ celeritate potest, concitat naves. Jam
 an. 122. omnibus in conspectu erant, duæ Punicæ naves antecede-
 bant Romanam classẽ, quibus obvix tres fuerunt regiæ naves, & ut in numero impari, duæ regiæ unam circumstant, & primùm ab utroque latere remos detergunt, deinde transcendent armati, & dejectis cæsisque pugnatoribus, navem capiunt: una, quæ compari Murte concurrerat, postquam captam alteram navem vidit, priusquam à tribus simul circumveniretur, retrò ad classẽ refugit. Livius indignatione accensus, prætoriâ nave in hostes tendit, adversùs quam eadem spe duæ, quæ Punicam unam navem circumvenerant, cum inferrentur, demittere in aquam remos ab utroque remiges stabilis navis causâ jussit, & in advenientes hostium naves ferreas manus injicere; & ubi pugnam pedestri similem fecisset, meminisse Romanæ virtutis, nec pro viris ducere regia mancipia: haud paulò faciliùs quàm antè duæ unam, tunc una duas naves expugnavit, cepitque. Et jam classẽs quoque undique concurrerant, & passim permixtis navibus pugnabatur; Eumenes, qui extremus commisso certamine advenerat, ut animadvertit lævum cornu hostium à Livio turbatum, dextrum ipse, ubi æqua pugna erat, invadit. Nec ita multò post, primùm à lævo cornu fuga cœpit: Polyxenidas enim, ut virtute militum haud dubiè superari se vidit, sublatis dolonibus effusè fugere intendit: mox idem & qui prope terram cum Eumene contraxerant certamen, fecerunt. Romani & Eumenes, quoad sufficere remiges potuerunt, & in spe erant extremi agminis vexandi, satis pertinaciter secuti sunt,

tredecim captis navibus cum militibus ac remige, decem demerfis. Romanæ classis, unica Punica in primo certamine à duabus circumventa, periit. Polyxenidas non priùs quàm in portu Ephesi fugæ finem fecit. Romani eo die unde egressa regia classis erat, manserunt; postero die hostem persequi intenderunt: medio ferè in cursu obvix fuère iis quinque, Appiano septem & viginti rectæ Rhodiæ naves cum Pausistrato præfecto classis: iis junctis Ephesum hostem persecuti, ante ostium portus acie instructâ steterunt. Posteaquam confessionem victis satis expresserunt, Rhodii & Eumenes domos dimissi, Romani Phocœam transmittunt: ibi relictis ad præsidium urbis quatuor quinquereuib, ad Canas classis venit; & cùm hyems appeteret, fossâ valloque circumdatis naves subductæ.

SELEUC.
AN. 122.

App. Syr.

Antiochus post navalem ad Corycum pugnam cùm totam hyemem liberam in apparatus terrestres maritimosque habuisset, classi maximè reparandæ, ne totâ maris possessione pelleretur, intentus fuerat, succurrit, superatum se cùm classis adfuisset Rhodiorum. Itaque & Hannibalem in Syriam misit, ut alias compararet è Phœnice & Ciliciâ naves, & Polyxenidam, quò minùs prosperè res gesta erat, eò enixiùs & eas quæ erant reficere, & alias parare jussit. Ipse in Phrygiâ hybernavit, undique auxilia arcessens; etiam in Gallo-Græciam misit: filium Seleucum in Æolide reliquit cum exercitu, ad maritimas continendas urbes, quas illinc à Pergamo Eumenes, hinc à Phocœâ Erythrisque Romani sollicitabant. Rhodii æquinoctio verno Pausistratum classis præfectum cum sex &

an. 123.

Liv. l. 31.

App. Syr.

Liv. l. 37

SELEUC. triginta navibus miserunt. Jam C. Livius Salinator
 AN. 123. à Canis cum triginta navibus & septem quadriremibus, quas secum Eumenes adduxerat, Hellespontum petebat, ut ad transitum Romani exercitus, quem terrâ venturum opinabatur, præpararet quæ opus essent.

Interim Polyxenidas (erat is exul Rhodius) cum audisset profectam à domo popularium suorum classem, & Pausistratum præfectum, per internuntium pollicetur, se regiam classem Pausistrato proditurum, si per eum in patriam restituatur. Panormum Samiæ terræ petit Pausistratus, ibique Polyxenidæ literis & signo deceptus, nimiumque credulus, neglexit excubias. Polyxenidas ab Epheso solverat; ubi autem animadvertit Pausistratum frumentatum suos dimisisse, Nicandrum Archipiratam cum paucis Samum transmisit, ut armatos per terram ad tergum hostium duceret: ipse mediâ nocte solvit, & ante diluculum in dormientes adhuc irruit. Pausistratus repentino & inopinato malo territus, jussit milites relictis navibus è terrâ repugnare, sed cum etiam à tergo Nicander impetum in eum faceret, repente mutato consilio naves conscendere omnes jubet, ipse primus concitatâ nave remis ad ostium portus tendit; at rostris icta supprimitur, & telis obruuntur propugnatores, inter quos & ipse Pausistratus impigrè pugnans interficitur. Naves quinque tantum Rhodiæ cum duabus Cois effugerunt, terrore flammæ micantis viâ sibi inter confertas naves factâ, reliquas viginti Polyxenidas remulco pertraxit Ephesum. Erythrææ triremes, cum haud procul à Samo Rhodiis navibus, quibus ut essent

essent præsidio veniebant, obviæ fugientibus fuissent, SELEUC.
in Hellespontum ad Romanos cursum anteverterunt. an. 123.

Sub idem tempus Seleucus Phocœam, portâ unâ per
custodes apertâ, recepit, & Cuma aliæque ejusdem
oræ urbes ad eum metu defecerunt.

Livius, auditâ classis Rhodiæ strage, & veritus ne
quid suis navibus in Æolide relictis accideret, festi-
nus ad Canas rediit, & Eumenes Elæam venit: Livius
omni classe, cui adjunxerat triremes duas Mytilenæas,
Phocœam petit, quam cùm teneri valido regio præsi-
dio audisset, nec procul Seleuci castra esse, depopula-
tus maritimam oram, Samum cum Eumene petere
intendit. Rhodii etiam, audito classis nuntio, lu-
ctum in iram vertentes, viginti alias naves præfecto
Eudamo miserunt. Polyxenidas Samum petituros
ratus hostes, ut se Rhodiæ classi jungerent, ab E-
pheso profectus est; sed Romani Samiæ portum te-
nuerunt, & Polyxenidas Ephesum rediit: Samum &
Rhodia classis post dies paucos venit, profecti exem-
plò sunt Romani Ephesum, ordinatis navibus tanquam
ad prælium; cùmque nemo ex adverso prodiret, di-
midium classis in alto diu ostentant, reliquis navi-
bus appulsi ad terram, deprædabantur. Andronicus
Macedo, qui in præsidio Ephesi erat, jam in mœni-
bus appropinquantes irruptionem fecit, exutosque
magnâ parte prædæ, ad mare ac naves redegit, Samum
unde venerat classis, repetit.

Seleucus cùm per omne hybernorum tempus exer-
citurum in Æolide continuisset, tunc transire in fines
regni Eumenis, dum is procul à domo cum Romanis
& Rhodiis Lyciæ maritima oppugnaret, statuit: ad

SELEUC. Elæam primò accessit, deinde omisâ oppugnatione,
 AN. 123. ad caput arcemque regni Pergamum ducit. Attalus Eumenis frater, cum intra mœnia se recepisset, obsideri urbs cœpta est. Eodem fermè tempore & Antiochus ab Apamæâ profectus, Sardibus primùm, deinde haud procul Seleuci castris ad caput Cayçi amnis stativa habuit: cum magno exercitu misto variis ex gentibus, plurimum terroris in Gallorum mercede conductis quatuor millibus erat; hos paucis admittis, ad pervastandum passim Pergamenum agrum misit. Quæ posteaquam Samum sunt nuntiata, primò Eumenes avocatus domestico bello, cum classe Elæam
 Polyb. l. 21. petit, inde Pergamum contendit. Paucos per dies Romana Rhodiaque classis ut Regi opem ferrent, Elæam à Samo venerunt, quos ubi exposuisse copias Elææ, & tot classes in unum convenisse portum Antiocho allatum est; & sub idem tempus audivit Consulem cum exercitu jam in Macedoniâ esse, paratique quæ ad transitum Hellepontis opus essent, tempus venisse ratus, priusquam terrâ marique simul urgere-tur, agendi de pace, tumultum quendam adversus Elæam castris cepit: ibi peditum omnibus copiis relictis cum equitatu sex millium militum, in campos sub ipsa Elææ mœnia descendit, misso caduceatore Æmilium tum classis Romanæ post Livium, præfectum, velle se de pace agere. Æmilium Eumene à Pergamo accito, adhibitis & Rhodiis, responsum est Antiocho ante Consulis adventum de pace agi non posse. Antiochus pace nequicquam tentatâ, vastatis Elæensium primùm, deinde Pergamenorum agris, relicto ibi Seleuco filio, Adramyttæum, hostiliter itinere factò,

petit. Eodem Adramyttæum ut urbi præsidio essent, SELEUC. an. 123.
 navibus circumvecti Æmilius & Eumenes venerunt. LIV. lib. 37.
 Per eos dies ex Achaiâ mille pedites cum centum equi-
 tibus duce Diophane Elæam accefferunt, & mox Pergamum deducti, audaciâ Seleucum ex agro Pergameno movere castra cogunt. Antiochus posteaquam Romanos & Eumenem ad tuendum Adramyttæum venisse audivit, eâ quidem urbe abstinuit, depopulatus agros: Pheream inde, coloniam Mitylenæorum expugnavit; Cotton, & Corylenus, & Aphrodisias, & Crene primo impetu captæ sunt, inde per Thyatira Sardes rediit. Seleucus in maritimâ orâ permanens, aliis terrori, aliis præsidio erat. Classis Romana cum Rhodiis in statione ne Polyxenidas ab Epheso moveret, rediit Eumenes Elæam.

Rhodii adversus classem, quam fama erat ex Syriâ venire, tredecim suis navibus & unâ Coâ quinqueremi, alterâ Gnidiâ Rhodum ut ibi in statione essent, profecti sunt. Biduo antequam Eudamus cum classe à Samo veniret, tredecim à Rhodo naves cum Pamphiliâ præfecto adversus eandem Syriacam classem missæ, assumptis navibus quatuor, quæ Cariæ præsidio erant, Eudamum confestim exire placuit: additæ huic quoque sunt ad eam classem, quam habebat, sex apertæ naves. Profectus cum quantum accelerare poterat progressos consequitur; inde uno agmine Phaselidem cum venissent, optimum visum est ibi hostem operiri, ex hâc pestilentia metu profecti, cum præterveherentur Pamphylicum sinum, ad Eurymedontem amnem appulsâ classe, audiunt ab Aspendiis ad Sidam jam hostes esse. Tardiùs navigayerant regii adverso

SELEUC. an. 123. tempore Etesiarum. Rhodiorum duæ & triginta quadriremes, quatuor triremes fuere. Regia classis septem & triginta majoris formæ navium erat, in quibus tres hepteres & quatuor hexeres habebat, præter has decem triremes erant: & alii adesse hostes ex speculâ quâdam cognovêre. Utraque classis postero die, luce primâ, tanquam eo die pugnatura, è portu movit: & posteaquam superavêre Rhodii promontorium, quod à Sidâ prominet in altum, extemplò & conspecti ab hostibus sunt, & ipsi eos viderunt. A regis sinistro cornu quò ab alto objectum erat, Hannibal, dextro, Apollonius purpuratorum unus præerat, & jam in frontem directas habebant naves. Rhodii longo agmine veniebant; prima prætoriana navis Eudami erat, cogebat agmen Chariclus. Pamphilidas mediæ classi præerat. Eudamus, posteaquam hostium aciem instructam & paratam ad concurrendum vidit, & ipse in altum evehitur, & deinceps quæ sequebantur, servantes ordinem, in frontem dirigere jubet. Ea res primò tumultum præbuit: nam nec sic in altum evectus erat, ut ordo omnium navium ad terram explicari posset; & festinans ipse præproperè cum quinque solis navibus, Hannibali occurrit: cæteri, quia in frontem dirigere jussi erant, non sequebantur. Extremo agmini loci nihil ad terram relictum erat: trepidantibus iis inter se, jam in dextro cornu adversus Hannibalem pugnabatur, sed momento temporis navium virtus & usus rei maritimæ terrorem omnem Rhodiis dempsit: nam postquam & in altum celeriter evectæ naves locum post se quæque venienti ad terram dedere, & si qua concurreret rostro cum hostium navi,

aut proram lacerabat, aut remos detergebat, aut libero inter ordines discursu prætervecta, in puppim impetum dabat : maximè exterruit heptemis regia à multò minore Rhodiâ nave uno ictu demersa. Itaque jam haud dubiè dextrum cornu hostium in fugam inclinabat ; Eudamum in alto multitudine navium maximè Hannibal, cæteris omnibus præstantem, urgebat, & circumvenisset, ni signo sublato ex prætoriâ nave (quo dispersam classem in unum colligi mos erat) omnes quæ in dextro cornu vicerant naves, ad opem ferendam suis occurrissent : tum & Hannibal quæque circa eum erant naves, capessunt fugam ; nec insequi Rhodii, ex magnâ parte ægris, & ob id celerius fessis remigibus, potuerunt : sed ut ejus ad veterem classem transitum impedirent, Chariclitum cum viginti navibus rostratis ad Patara & Megistum portum miserunt ; quò etiam mox Pamphilida cum quatuor navibus tectis missus est, atque ita in Pamphylia clausus Hannibal est.

Antiochus non civitatum modò, quæ circa se erant, contrahebat præsidia, sed ad Prusiam Bithyniæ Regem miserat, qui eum hortaretur ad ineundam secum societatem. Prusias superioribus quidem temporibus non erat alienus à consilio jungendæ cum Antiocho societatis ; admodum enim Romanos formidabat, ne ad tollendas omnes dominationes in Asiam trajicerent : sed postquam allatæ ei fuerunt litteræ à L. & P. Scipionibus, accepit, legitque, monebant eum ut posito metu de regno suo, P. Romani partes amplecteretur ; fore enim nunquam ut ejus consilii ipsum pœniteat : sed maximè confirmatus est animus Regis, cum

SELEUC. ad eum C. Livius, qui Prætor antè classi præfuerat, an. 123. legatus à Româ venit, & edocuit, quantò & spes victoriæ certior Romanis quàm Antiocho, & amicitia sanctior firmiorque apud Romanos futura esset. Antiochus posteaquam à spe societatis Prusiæ decedit, Ephesum à Sardibus est profectus ad classem, quæ per aliquot menses instructa ac parata fuerat, visendam. Cùm enim nullam aliam rationem esse judicaret impediendi ne pedestres hostium copiæ trajicerent, atque omnino bellum ex Asiâ expellendi, quàm si potentem maris se firmè stabiliret, navali prælio dimicare proposuit: Notium itaque à vetere Colophone duo fermè millia passuum distans oppugnare aggressus est, ut dum Romani sociam urbem obsidione liberare pararent, occasione rei bene gerendæ Polyxenidæ daretur: qui cùm audisset Romanos à Samo movisse, & ipse forsan à Colophone profectus, hostium classi ad Myonnesum occurrit, & totis classibus tunc simul ab omni parte conferta est: à Romanis octoginta naves pugnabant, ex quibus duæ & viginti, Appiano viginti quinque; Antiochi classis nonaginta & una naves fuerunt, & maximæ formæ naves tres hexeres habebat, duas hepteres: maximo tamen terrore fuere Rhodiæ, quæ ignes præ se ferebant; & quod unum iis ad Panormum circumventis salutis fuerat, id tum maximum momentum ad victoriam fuit: nam metu ignis adversi regiæ naves, ne prorâ concurrerent. Cùm declinassent, neque ipsæ ferire rostro hostem poterant, & obliquas se ipsæ ad ictus præbebant; & si qua concurrerat, obruebatur infuso igni, magisque ad incendium quàm ad prælium trepida-

Syriac.

bant: plurimùm tamen quæ solet, militum virtus in bello valuit; mediam namque aciem hostium Romani cùm rupissent, circumvecti à tergo, pugnantibus adversus Rhodios regis se se objecêre, momentoque temporis & media acies Antiochi & lævo in cornu circumventæ urgebantur. Dextra pars integra, sociorum magis clade quàm suo periculo terrebatur: cæterùm posteaquam alias circumventas prætoriam navem Polyxenidæ relictis sociis vela dantem videre, sublatis statim dolonibus (& erat secundus petentibus Ephesum ventus) capessunt fugam, quadraginta duabus navibus in eâ pugnâ amissis, quarum tredecim captæ in potestatem hostium venerunt, cæteræ incensæ aut demersæ: Romanorum duæ naves fractæ sunt, vulneratæ aliquot; Rhodia una capta memorabili casu.

Post adversam navalem pugnam territus Antiochus, quia possessione maris pulsus, longinqua tueri diffidebat se posse, præsidium à Lyfimachiâ deduci pravo consilio jussit: Colophonis itaque obsidione abscessit, & Sardes se recepit, atque in Cappadociam ad Ariarathen, qui auxilia arcesserent, & quocumque alio poterat ad copias contrahendas; ipse verò Sardinibus rei gerendæ tempora consumebat, & summâ lenitudine omnia administrabat. Æmilius Rhegillus naves Chio quassatas cùm refecisset, L. Æmil. Scaurum cum triginta navibus Hellepontum misit ad exercitum trajiciendum. Classis à Chio Phocæam trajecit, quæ post oppugnationem dedita est: & quia jam hyems appetebat, Prætor ejus portus ad hybernandum delegit.

SELEUC.

an. 123.

Liv. l. 37.

Polyb. l. 23.

SELEUC. Consuli transgresso Æniorum Maronitarumque fin. 123. nes, nuntiatur victam regiam classem ad Myonnesum, relictamque à præsidio Lyfimachiam esse: ea referta omnium rerum com meatibus velut in adventum Romani exercitus præparatis, eos excepit. Ibi paucos dies stativa habuere, ut impedimenta ægrique consequerentur: receptis omnibus, ingressi rursus iter per Chersonnesum, Hellepontum perveniunt; ibi omnibus curâ Eumenis ad trajiciendum præparatis, velut in pacata littora, nullo prohibente, aliis aliò delatis navibus, sine tumultu trajecêre. Ea verò res Romana auxit animos, concessum sibi transire cernentibus in Asiam, quam rem magni certaminis futuram crediderant.

*Polyb. l. 23.
Liv. l. 37.
App. Syr.*

Antiochus Sardibus hærens, simul intellexit trajecisse hostes Hellepontum, fractus animo, legatos ad L. & P. Scipiones de pace statuit mittendos. Ad id munus Heraclidem Byzantium deligit. Is legatus ut ad Hellepontum venit, Romanos eodem in loco reperit stativa agentes, ubi primùm tentoria fixerant, cognovitque quòd P. Scipio trans mare adhuc erat, quòd ille Salius erat & tempore solennitatis, ex quo loco fuit deprehensi Salii discedere non possint: ut autem P. trajecit mare, legatus Consulem adiit, petiitque ut mandata audiret. Advocato frequenti concilio, legatus obtulit Smyrnam, Lampfacum, Alexandriam Troadem, & Lyfimachiam in Europâ, ne quid in eâ Regem habere dicerent; & si Ionicas quoque ac Æolicas urbes quòd suarum partium fuerint, vindicare ab imperio regio velint Romani, impensæ quoque in bellum factæ partem dimidiam Regem Populo

pulo Romano præstiturum. Respondit Consul æ-
 quum esse ut Antiochus impensæ in bellum factæ non
 dimidiam partem, sed totam ipse præstet: neque enim
 propter Romanos, sed propter Regem bellum initio
 constitutum fuisse: æquum etiam esse, ut non eas
 duntaxat urbes, quæ sunt in Æolide atque Ioniâ, li-
 beret, sed ut Græcia omnis liberata esset, ita quæ in A-
 siâ sint, omnes liberari urbes. Id aliter fieri non pos-
 se, quàm ut cis Taurum montem possessione Asiæ An-
 tiochus discedat. Legatus posteaquam nihil æqui in
 concilio impetrare se censebat; privatim (sic enim im-
 peratum erat) P. Scipionis tentare animum conatus,
 omnium primum filium ei sine pretio redditurum Re-
 gem dixit: deinde ignarus & animi Scipionis & moris
 Romani, auri pondus ingens est pollicitus, & nomine
 tantùm regio excepto, societatem omnis regni; si per
 eum pacem impetrasset. Ad ea Scipio: Lyfimachia
 tenenda erat, ne Chersonesum intraremus. Concesso
 verò in Asiam transitu, & non solùm frænis, sed etiam
 jugo accepto, imperium patiendum est. Ego ex mu-
 nificentia regiâ maximum donum filium habebo, pro
 tanto in me munere gratum me esse in se sentiet, si
 privatam gratiam pro privato beneficio desiderabit;
 publicè nec habebo quicquam ab illo, nec dabo:
 quod in præsentia dare possim, fidele consilium est.
 Abi, nuntia meis verbis, bello absistat, pacis condi-
 tionem nullam recuset. His auditis revertitur Hera-
 clides, qui Regem ut convenit, omnia sigillatim ei
 exposuit. Antiochus, nihil gravius sibi si bello esset
 victus imperatum ire ratus, cogitatione pacis abstinuit,
 & necessaria ad prælium omnia undique comparavit.

SELEUC.
AN. 123.
LIT. 1. 37.

Consul cùm ex stativis movisset, Dardanum pri-
mùm, deinde Rhœteum, postea Ilium processit; inde
sextis castris ad caput Caïci amnis pervenit. Consi-
lium erat ire ad hostem priusquam appeteret. Regia
castra circa Thyatira erant: ibi cùm audisset Antio-
chus P. Scipionem ægrum Elæam delatum, legatos qui
filium ad se reducerent misit. Renunciate, inquit, gra-
tias Regi me agere, referre gratiam nunc non posse,
quàm ut suadeam, ne ante aciem descendat, quàm in
castra me rediisse audiverit. Quamquam septuaginta
peditum millia, plùs duodecim equitum, animos in-
terdum ad spem certaminis faciebant, motùs tamen
Antiochus tanti auctoritate viri, in quo ad incertos
belli eventus omnis fortunæ posuerat subsidia, rece-
pit se, transgressus Phrygium amnem, circaque Ma-
gnesium, quæ ad Sipylum est, posuit castra; & ne, dum
extrahere tempus vellet, munimenta Romani tenta-
rent, fossam sex cubitis altam, duodecim latam cùm
duxisset, extra duplex vallum fossæ circumdedit, in-
teriore labro murum cum turribus crebris objecit,
unde facilè arceri transitu fossæ hostis posset. Consul
circa Thyatira Regem esse ratus, continuis itineribus
quinto die ad Hyrcanum campum descendit: inde
cùm profectum audisset, secutus vestigia, circa Phry-
gium amnem quatuor millia ab hoste posuit castra.
Eò mille fermè equites tumultuosè amne trajecto, in
stationes impetum fecerunt: primò turbaverunt in-
compositos; biduum deinde silentium fuit, neutris
transgredientibus amnem: tertio post die Romani si-
mul omnes transgressi sunt, & duo millia fermè &
quingentos passus ab hoste posuerunt castra. Metan-

tibus, & muniendo occupatis, tria millia delecta equi- SELEUC.
 tum peditumque regionum magno terrore ac tumul- an. 123.
 tu advenère, sed pulsi sunt, centum ex his occisis, &
 centum fermè captis. Per quatrimum insequens in-
 structæ utrinque acies pro vallo steterunt, quinto die
 Romani processere in medium campi. Antiochus
 nihil promovit, ita ut extremi minùs mille pedes à
 vallo abessent. Consul posteaquam detrectari certa-
 men vidit, postero die in concilium advocavit: nul-
 lum unquam Romani hostem contempserunt, con-
 clamatum est undique, duceret extemplò per vallum,
 castra invadere parari erant, si in prælium hostis non
 exiret: mittitur Cn. Domitius ad explorandum iter,
 & quâ parte adiri vallum hostium posset. Is postea-
 quam omnia certa retulit, postero die propiùs castra
 admoveri placuit: tertio die signa in medium campi
 prolata, & instrui acies cœpta. Nec Antiochus ultrà
 tergiversandum ratus, ne ut suorum animos minueret
 detrectando certamen, & hostium spem auget, cum
 posset stare pro vallo, aut hostem arcere à munitio-
 nibus, donec meliùs haberet Publius, & ipse copias
 eduxit circa ultimam vigiliam, tantùm progressus à
 castris, ut dimicaturum appareret. Romana acies
 unius propè formæ fuit & hominum & armorum ge-
 nere, in universum triginta millia: regia verò varia
 magis, multis gentibus dissimilitudine armorum au-
 xiliorumque erat, in ejus exercitu septuaginta millia
 numerabantur. Rex ipse in dextro cornu erat; Seleu-
 cum filium, & Antipatrum fratris filium in lævo
 præposuit: media acies tribus permixta, Minioni, aliis
 Mendi, Zeuxidi & Philippo magistro elephantorum.

*App. Syr.
 Liv. l. 37.*

SELEUC
an. 123. Nebula matutina crescente die levata in nubes caliginem dedit, humor ab Austro velut perfudit omnia, caligo regiis perincommoda erat, cum ne ex medio quidem cornua sua circumspicerentur, & humor arcus, fundasque, & jaculorum armenta emollierat. Paleatæ quadrigæ, quas in primâ acie locaverat Rex, in suos terrorem verterunt; quod ubi Eumenes vidit, haud ignarus pugnae cætera contempsit; Cretenses sagittarios, funditoresque, & jaculatores equitum, non confertos, sed quàm maximè possent dispersos excurrere jubet, simul omnibus tela ingerere. Hâc veluti procellâ equos partim vulneribus, partim clamoribus dissonis ita consternarunt, ut repenti velut effrenati passim incerto cursu ferrentur: ita medio inter duas acies campo exiguntur quadrigæ, tum ad justum prælium signo utrinque dato concurrunt: mox cladis causæ fuerunt auxilia subsidiaria, quæ proxima locata erant, pavore & consternatione quadrigarum territa, & ipsa in fugam versa, nudaverunt omnia usque ad cataphractos equites, ad quos cum pervenisset equitatus Romanus, ne primum quidem impetum pars eorum sustinuerunt, alii fusi, alii propter gravitatem tegumentorum armorumque oppressi sunt. Totum deinde lævum cornu inclinavit, & usque ad mediam aciem terror pervenit; ubi incursum suorum cum impeditus esset usus prælongarum hastarum, (sarissas Macedones vocant) intulere signa Romanæ legiones, & pila in perturbatos coniecerunt: ne interpositi quidem elephantum militem Romanum deterrebant, affluctum jam ab Africis & vitare impetum belluæ, & ex transverso pilis incessere, aut si propius subire posset,

gladio nervos incidere. Jam media acies ferè omnis SELEUC.
 à fronte prostrata erat, cùm & subsidia circumventa AN. 123.
 à tergo cædebantur.

Antiochus à dextro cornu in quatuor turmas equitum, cùm ibi fiduciâ fluminis nulla alia subsidia cerneret, impetum facit: nec à frontè tantùm, sed à latere urgebat, donec fugati equites primùm, deinde proximi peditum effuso cursu ad castra compulsi sunt. Præerat castris M. Æmil. Lepidus Tribunus militum: is quâ fugam cernebat suorum, cum præsidio omni occurrit; & stare primò, deinde redire in pugnam jubebat, pavorem & turpem fugam increpans: redierunt ergo in pugnam, & Æmilius cum suo præsidio (erant autem duo millia virorum) effusè sequenti Regi acriter resistit: & Attalus Eumenis frater à dextro cornu, ut tumultum circa castra vidit, in tempore cum ducentis equitibus advenit. Antiochus posteaquam & eos quorum terga modò viderat, repetentes pugnam, & aliam & à castris & ex acie affluentem turbam conspexit, in fugam vertit equum: ita utroque cornu victores Romani pergunt ad castra diripienda. Equites primi omnium Eumenis hostem fugientem toto passim campo sequuntur: in castris quoque ingens & major propè quàm in acie cædes est edita: ad quinquaginta millia peditum annumeratis captivis desiderata dicuntur, equitum quatuor millia, capti mille & quingenti, & elephanti quindecim cum rectoribus. Romanorum aliquot vulnerati sunt, ceciderunt trecenti pedites, quatuor & viginti equites, & de exercitu Eumenis quinque & viginti, aliis tantùm quindecim: & illo die victores, direptis hostium

*App. Syr.
Liv lib. 39.*

SELEUC. castris, cum magnâ prædâ in sua revertuntur; po-
an. 123. stero die spoliabant caesorum corpora, & captivos
contrahebant.

Rex cum paucis fugiens, continuo cursu, mediâ
fermè nocte Sardes concessit: inde cùm audisset Se-
leucum filium & quosdam amicorum Cælenas, quam
Apamæam vocant, prægressos, & ipse quartâ vigiliâ
cum conjugè & filiâ Apamæam petit, Sardium custo-
diâ Zenoni traditâ, Timone Lydiæ præposito, quibus
spretis, consensu oppidanorum & militum qui in ar-
ce erant, legati ad Consulem missi sunt. Sub idem
tempus legati à Tyathiris & à Magnesiâ ad Sipylum,
à Trallibus, à Magnesiâ quæ super Meandrum est, &
ab Epheso legati ad dedendas urbes venerunt. Reli-
querat Ephesum Polyxenidas audirâ pugnâ, & classe
usque Patara Lyciæ pervectus, metu stationis Rho-
diarum navium, quæ ad Megisten erat, in terram
egressus cum paucis, itinere pedestri Syriam petiit.
Asiæ civitates in fidem Consulis ditionemque Populi
Romani se se tradebant: Sardibus jam Consul erat, eo
& P. Scipio ab Elæâ cùm primùm pati laborem viæ po-
tuit, venit. Sub idem tempus Musæus caduceator ab
Antiocho, qui Syriam jam profectus erat, per P. Sci-
pionem à Consule petiit, impetravitque ut oratores
mittere liceret Regi. Paucos post dies Zeuxis, qui
præfectus Lydiæ fuerat, & Antipater fratris filius ve-
nerunt. Hi priùs Eumene convento, quem propter
vetera certamina aversum maximè à pace credebant
esse, & placatiore invento, tum P. Scipionem & per
eum Consulem adierunt: concilio ipsis præbito, alia
quidem multa differuerunt; cæterùm primus legatio-

nis scopus erat, quid factò opus esset ut pacem & amicitiam Populi Romani Rex impetraret. Qui concilio intererant, P. Scipionem jusserunt, ea quæ ipsi decreverant edere. Ille numquam Romanos post victoriam hostibus suis implacabiliores fuisse dixit. Nunc igitur idem responsi laturos ipsos à Romanis, quod priùs tulissent, cùm ad Hellespontum priusquam prælium committeretur, venerunt: Oportere nimirum ut Europâ ipsi excederent, & Asiâ minore cis Taurum: ad hæc pro impensis ad bellum factis, quindecim darent millia talentùm Euboïcorum, quingenta præsentia, duo millia & quingenta cùm Populus Romanus pacem confirmaverit, reliqua deinde per duodecim annos, ita ut mille talenta quotannis penderent: Eumeni quoque quadringenta talenta adhuc debita redderent, & reliquum frumenti, quod ex fœdere cum ejus patre ic̄to deberetur. Hannibalem præterea Carthaginensem dederent, & Thoantem Ætolum, & cum eo Mnasimachum Acarnana, & Chalcidenses Philonem & Ebulidam; elephantos quotquot haberent, traderent, ut & naves, & in posterum nec elephantos alios parare, nec naves ultra statutum numerum: obsides viginti ex arbitrio Consulis. Cum his mandatis à Rege missi erant legati, ut omnem pacis conditionem acciperent: itaque Romam mitti legatos placuit, Consul in hyberna exercitum Magnesium ad Meandrum, & Tralles Ephesumque divisit. Ephesum ad Consulem paucos post dies obsides à Rege adducti sunt: Hannibal ab Antiocho admonitus, in Cretam fugit; & legati qui Romam irent, venerunt.

SEIUC.
AN. 123.

*Iustin. l. 32.
Corn. Nep.
in alia
Hannib.*

Vere incunte M. Aur. Cotta L. Scipionis cum An- an. 124.

SFLUUC. tiochi legatis, & Eumenes Rhodiique Romam postea
an. 124. venerunt. Cotta in Senatu primùm, deinde in con-
Polyb l 26. cione jussu Patrum, quæ acta in Asiâ essent, exposuit;
Liv. lib. 37. tum omnium primùm Eumeni Senatus datus est. Post
 Rhodios Antiochi legati vocati sunt: ii vulgato pe-
 tentium veniam more, errorem facti sunt Regis: Se-
 natus pacem servandam censuit, & paucos post dies
 Populus jussit. Fœdus in Capitolio cum Antipatro
Liv. lib 37. principe legationis, & eodem fratris filio Regis An-
App. Syr. tiochi est ictum, quod in æs incisum, dicatumque est
 in illo, ubi solent & alia dedicari fœdera. Exemplar
 ejus deinde M. Vulsoni Consuli transmissum est. Au-
 ditæ deinde & aliæ legationes ex Asiâ sunt, quibus
 omnibus raptim datum est responsum. Decem lega-
 tos more majorum Senatum missurum ad res Asiæ dis-
 ceptandas componendasque, qui mox decreti sunt;
 summam tamen hanc fore, ut cis Taurum montem
 quæ intra regni Antiochi fines fuissent, Eumeni attri-
 buerentur; præter Lyciam Cariamque usque ad Mean-
 drum amnem, ea civitatis Rhodiorum essent: cæteræ
 civitates Asiæ, quæ Attali stipendaria fuissent, eadem
 Eumeni vectigal penderent; quæ vectigales Antiochi
 fuissent, eæ liberae & immunes essent. Rhodii pro
 his cum gratias egissent, Solis urbem quæ in Ciliciâ
 est, quasi germani & ab Argis etiam essent oriundi,
 pro extraordinario munere petierunt, ut eam civita-
 tem ex servitute regiâ eximerent. Vocati sunt An-
 tiochi legatis, actumque cum iis est, nec quidquam
 impetratum, testante fœdera Antipatro.

Polyb l 36.
Liv. lib. 38

Cn. Manlius primo vere Ephesum venit, acceptif-
 que copiis à L. Scipione, milites ad bellum contra
 Gallos

Gallos susceptum, quòd juvissent Antiochum, duxit. SELEUC. an. 124.
 Cùm ad Antiochiam super Meandrum castra posuisset, huc Seleucus Antiochi filius, ex fœdere icto cum Scipione ad frumentum dandum venit. Parva disceptatio de Attali auxiliaribus orta est, quòd Romano tantum militi pactum Antiochum, ut daretur frumentum, Seleucus dicebat. Discussa ea quoque est constantiâ Consulis, qui dimisso Tribuno edixit, ne Romani milites acciperent priusquam Attali auxilia accepissent.

Domitis Gallis, Manlius hybernavit in Asiâ. Prin- an. 125. Liv. l. 38.
 cipio veris Apamæam venit, ut in Pamphyliam transfiret, ubi Antiochi legati pecuniam & frumentum ex pacto fœdere jussi advehere, mille & quinquaginta talenta argenti accepta Apamæam deportantur: frumentum exercitui dividitur, inde ad Pergam ducit, quæ una in iis locis regio tenebatur præsidio. Appropinquanti præfectus præsidii obvius fuit, triginta dierum petens, ut Regem de urbe tradendâ consuleret, dato tempore, ad eum diem præsidio decessum est, à Pergâ decem legatos Apamæam venisse audierat, jussis sequi Antiochi legatis, ad eam profectus est: ibi ex decem legatorum sententiâ fœdus cum Antiocho conscriptum est in hæc ferè verba. Amicitia Regi Antiocho cum Populo Romano his legibus & conditionibus esto: Ne quem exercitum, qui cum Populo Romano sociisque bellum gesturus erit, Rex per fines regni sui eorum qui sub ditione ejus erunt, transire finito, neu commeatu, ne quâ aliâ ope juvato.. Idem Romani sociique Antiocho & iis qui sub imperio ejus erunt, præstent. Belli gerendi jus Antiocho ne esto

SELEUC. cum iis qui insulas colunt, neve in Europam transf-
 an. 125. eundi. Excedito urbibus, agris, vicis, castellis cis
 " Taurum montem usque ad Halym, & à valle Tauri
 " usque ad juga quàm in Lycaoniam vergit: neque arma
 " efferto ex iis oppidis, agris, castellisque quibus exce-
 " dat; si qua extulit quæ quoque oportebit, rectè resti-
 " tuito. Ne militem, neque alium ex regno Eumenis
 " recipito: si qui earum urbium cives qui regno absce-
 " dunt cum Rege Antiocho, intraque fines ejus regni
 " sunt, Apamæam omnes ante diem certum redeant.
 " Qui ex regno Antiochi apud Romanos sociosque
 " sunt, iis jus abeundi manendique esto. Servos, seu
 " fugitivos, seu bello captos, seu qui liber captus aut
 " transfuga erit, reddito Romanis sociisque. Elephan-
 " tos tradito omnes quos Apamææ habet, neque alios
 " parato. Tradito & naves longas, armamenta que ea-
 " rum, neve plures quàm decem naves actuarias, nul-
 " lam quæ plusquam triginta remis agatur, habeto, ne-
 " ve monerem ex belli causâ quod ipse illaturus erit.
 " Neve navigato citra Calycadnum neve Sarpedonem
 " promontoria, extraquam si qua navis pecuniam, sti-
 " pendium, aut legatos, aut obsides portabit. Milites
 " mercede conducendi ex iis gentibus quæ sub ditio-
 " ne Populi Romani sunt, Antiocho Regi jus ne esto ne
 " voluntarios quidem recipiendi. Rhodiorum socio-
 " rumve quæ ædes ædificiaque intra fines regni Antio-
 " chi sunt; quo jure ante bellum fuerunt, eo Rhodio-
 " rum sociorumve sunt. Si quæ pecuniæ debentur,
 " earum exactio esto. Si quid ablatum est, id conqui-
 " rendi, cognoscendique jus idem esto. Si quas urbes,
 " quas tradi oportet, ii tenent, quibus Antiochus dedit,

ex iis præsidio deducito : utique rectè tradantur cu- SELEUC.
 rato. Argenti præbi duodecim millia Attica talenta an. 125.
 dato intra duodecim annos pensionibus æquis. Ta-
 lentum ne minus pondo octoginta Romanis ponde-
 ribus pendat, & tritici quingenta quadraginta millia
 modiùm. Eumeni Regi talenta trecenta quinqu-
 ginta intra quinquennium dato : & pro frumento,
 quod æstimatione fiat, talenta centum viginti septem.
 Obsides Romanis viginti dato : & triennio mutato,
 ne minores octodecim annorum, neu majores qui-
 num quadragenum. Si qui sociorum Populi Roma-
 ni ultrò bellum inferent Antiocho, vim vi arcendi
 jus esto, dum ne quam urbem aut belli jure teneat,
 aut in amicitiam accipiat. Controversias inter se ju-
 re ac judicio disceptanto ; aut si utrisque placebit, bello.
 Consul juravit in fœdus : in Syriam à Rege qui exi-
 gerent jusjurandum, profecti Q. Minutius Thermus,
 & L. Manlius. Consul Q. Fabio Labeoni, qui classi
 præerat, scripsit ut Patara extemplò proficisceretur,
 quæque ibi naves regiæ essent, concideret & cremaret.
 Profectus ab Epheso, quinquaginta naves tectas aut
 concidit, aut incendit. Cn. Manlius cum inter cæ-
 tera, quæ accipienda ab Antiocho erant, elephantos
 accepisset, dono Eumeni omnes dedit. Civitatum
 autem cognitæ causis, decem legati aliam aliarum fe-
 cerunt conditionem : quæ stipendiariæ Regi Antio-
 cho fuerant, & cum Populo Romano senserant, iis
 immunitatem dederunt : quæ partium Antiochi fue-
 rant, aut stipendiariæ Attali Regis, eas omnes vesti-
 gal pendere Eumeni jusserunt. De Pamphyliâ disce-
 ptatum inter Eumenem & Antiochi legatos cum esset,

SELEUC. quia pars ejus citra, pars ultra Taurum est, integra res
an. 126. ad Senatum rejecta.

Justin. l. 32. Antiochus cùm gravi tributo pacis premeretur & oneratus esset, seu inopiâ pecuniæ compulsus, seu avaritiâ sollicitatus, quia sperabat se sub specie tributariæ necessitatis excusatus sacrilegia commissurum, Susam & ultimas regni sui penetravit urbes, cùm Bēli seu Jovis Elymæi templum spoliare conaretur, nocte adhibito exercitu, concursu incolarum, absque aliorum ope, cum omni militiâ interficitur. Quidam id de Antiocho Epiphane memorant: alii occisum eum à satellitibus, vel à sodalibus quos in convivio temulentiùs pulsaverat: quidam ejus mortem ut incompertam omiserunt. Regnavit annos septem & triginta inceptos: mortuus autem ætatis quinquagesimo secundo. Reliquit novem filios, Antiochum, quem forori matrimonio conjunxerat, Seleucum, qui ei successit, Antiochum Deum Epiphanem, Ardyem & Mithridatem, Laodicen Antiocho fratri nuptam, Cleopatram Ptolemæi Epiphanis uxorem, Antiochidem Ariarathis Cappadocum Regis, & ultimam Eūmeni Pergami Regi oblatam.

Philo de comp.
Alex ab Alex. lib. 6.
Plin. lib. 6.
Athen. l. 15. Princeps fuit humanus, clemens & beneficus. Tanti decreta Legum fecisse proditur, ut datis diplomatis edixerit, ut si quid jussu suo contra leges & jura decretum foret, ne sibi parerent, & impunè sibi adversarentur. Charax oppidum Persici sinus intimum inter confluentes Tigris & Eulæi fluviorum (quod Alexander Magnus Alexandriam appellari jusserat) Pellæumque, quòd flumina expugnare, restituit, & suo nomine Antiochiam appellavit. Mnesiptolemus Hi-

storiographus apud eum autoritate & gratiâ plurimum potuit. Adversus omnia venena theriacâ utebatur, cujus descriptionem inciso lapide versibus in limine ædis Æsculapii posuit. Antiochus initiò quidem maximarum rerum capax esse visus est, & ad perficiendum id quod semel suscepisset: singulari audaciâ præditus; sed in ipso progressu ætatis longè cum seipso, tum exterorum hominum expectatione inferior apparuit.

SELEUC.
an. 126.
plin. lib. 2.
Vales. Exc.
p. 66.

~~~~~

NUMMI ANTIOCHI MAGNI.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diademate redimitum: in aversâ parte Apollo sedens ut in aliis, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ANTIOXOY.

ANTIOCHUS III. Callinici filius, Cerauni frater, in regno Syriæ annos quindecim natus, successit: cognominatus est MAGNUS ob egregia belli facinora; quod in nummis cognomen hætenus non observavimus. Joan. Faber duo hujus Regis numismata protulit, unum solâ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ANTIO-

*Comm. in
img illust.
Fulv. Vrf.
p. 11.*

XOY epigraphe; alterum aureum quidem, & octo drachmarum, aliquantulum novitatis cum ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΥ inscriptione nobis suspectum, id auget, illa ΜΕΓΑΛΟΥ ante nomen Antiochi in hisce Syriæ nummis insolita interpositio.

Caput Antiochi M. in hoc argenteo numismate tetradragmo cum nudâ ut solet reperiri epigraphe exhibetur, & cum juvenili facie, nasoque oblongo & acuto, qualem vulgavit Fulv. Ursinus: talis autem videtur fuisse initio quo regnum Syriæ suscepit, in ipsoque juventutis flore.

Apollo sedet solito modo.

Nummi Antiochi M. rari sunt & non obvii.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum: in aversâ parte triremis cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ, & literis numeralibus ΠΙΖ. id est anno 117.

Prior nummus argenteus juvenilem Antiochi M. faciem, hic æteus, eam in ætate proventam exhibet, cum nudâ, ut diximus, nominis epigraphe, sed literis numeralibus insignem, quæ Antiochum Magnum haud dubiè arguunt: hæ enim annum æræ Seleucidarum 117. denotant, in quo imperabat ille Rex, & cujus vigesimus octavus imperii annus numerabatur. Quanta lux igitur ex istis literis in hæc Antiochorum natâ jam confusione eluceffit, non modò in tantis Regibus Antiochorum nomine vacillantes eruunt, sed ad certa illorum regni tempora & ad indubitatam Seleucidarum epocham errabundos revocant.

Dimidia navis, seu triremis, solitus est Tyrionum typus, quem in sequentibus Syriae Regum nummis prodit ΤΥΡΙΑΝ epigraphe. Antiochus Magnus Tyrum urbem Phœnicia metropolim, & Ptolemaïda cum quadraginta navibus per Theodotum Ptolemæi Ægypti Regis Præfectum sibi traditas occupaverat anno regni sui quinto: Tyri Antiocho gratulantes, nummum cum arâ Seleucidarum in ejus honorem percusserunt.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput idem cum eodem typo & eâdem epigraphe.

Hic nummus Antiochi Magni est, quem indicat similis quàm in superiori effigies: idem typus, licet ex adverso à Tyriis ut suprâ signatus.

NUMMUS ACHÆI.

EX THESAURO REGIO.

Caput pelle leoninâ amictum, in aversâ parte aquila unguibus coronam, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΧΑΙΟΥ, id est REGIS ACHÆI.

Nummulus prodit mole exiguus, sed re elegantissimus : miserum illum exhibet Achæum , qui cùm cognati Seleuci Philopatoris cædem egregiè ultus, diadema à populis certatim deferentibus oblatum, fortiter repulisset, inopinato rerum successu elatus, & ab honestis consiliis deflectens, illud postea ambitiosus assumpsit; & cùm factus esset omnium Regum ac Dynastarum cis Taurum potentissimus, tandem indignè proditus, supplicio affectus est.

*Philostr. de
Heroticis.*

Leonis exuviis caput amictum Reges pro diademate nunquam gestarunt, ut insigne cujusdam virtutis & præstantiæ, qualem nummulus Achæum oculis subjicit. Aquila in aversâ parte signata, frequens fortitudinis aut imperii symbolum est. An non potiùs Achæus, qui ut alter Alexander leonis exuvias ambivit, & aquilam in nummis coronam gerentem in victoriæ auspiciis ipse sit imitatus.

SELEUCUS IV.

SELEUC.
AN. 126.

SELEUCUS IV. Antiochi M. filius
natus major, patri in regno successit,
fratre Antiocho juniore Romæ obside.

PHILOPATOR cognominatus est, Jo-
sepho SOTER. Bello Asiatico cum pa-
tre adfuit: Lyfimachiæ instaurandæ ab

eo est præfectus: P. Africani filium dum è Græciâ na-
vigaret cepit, & ad Antiochum patrem misit: agrum
Pergamenum invasit, urbemque obsessit; Phocæensium
legatos Aristarchum, Cassandrum & Rhodonem ex-
cepit: in prælio ad Sipyllum montem commisso, cor-

*Hieron. in
Dan. l. 11.
Ioseph. l. 12.*

*in Excerpt.
Diod.*

SELEUC. nu lævo cum Antipatro à patre præpositus est : post
an. 126: Romanorum victoriam Cn. Manlio ad Antiochiam
super Meandrum, ex fœdere patris ic̄to cum L. Sci-
pione, frumentum exercitui Romano præbuit.

Vix regni habenas susceperat Seleucus, cum eodem
anno, ingenti populorum suorum gaudio, natus est
illi filius Demetrius, quem moriente patruo Antio-
cho in ejus locum regnante, viginti trium annorum
Polyb l. 107 fuisse significat Polybius. Unicus hic regni hæres cum
Romæ obses moriente patre detineretur, paternum
regnum ferius recuperavit.

an. 127. Intra Taurum montem regnare Syrii Reges pace
Idem l. 41. cum Romanis initâ jussi, Seleucus regni sui rebus oc-
cupatis, eas asserere studens, legatos ad Achæos Me-
galopoli conventus tunc celebrantes mittit, tum re-
novandæ amicitiaë causâ, tum ut decem naves longas
eis pollicerentur: quâ de re cum in concilio sub Ari-
stano eorum Prætoris actum esset, placuit Achæis ami-
citiâ Seleuco renovare, sed navium munus in præ-
sentiâ non accipere.

an. 128. Antiochus Magnus Seleuci pater, datâ, ut diximus,
Ioseph. l. 12. Ptolemæo Epiphani in matrimonium Cleopatrá filiâ,
& concessâ dotis nomine Cælesyriâ unâ cum Phœni-
ce, Judæâ & Samariâ, divisisque inter utrumque Re-
gem vectigalibus, optimates suæ quisque patriæ ex-
actionem eorum redimebant, & collectam pecuniam
11. Mach. 3. conferebant in regium ærarium; quâ occasione Judæi
omni pace fruebantur, & Jerosolymam Reges hono-
rabant, & templum muneribus optimis decorabant,
adeò ut Seleucus suppeditaret de suis redditibus omnes
sumptus ad ministeria sacrificiorum pertinentes.

Cùm inter Prusiam Bithyniæ, & Eumenem Pergami Reges bellum ortum esset, Prusias Hannibalis con-
 filio Pergamenum superabat, ideò missi à Senatu legati sunt, qui utrumque Regem in pacem cogerent. T. verò Flaminium ad Prusiam & Seleucum legatum tunc fuisse missum Polybius indicat. Pax tandem inter Reges inita est.

SELEUC.
 an. 129.
Iustin. l. 32.

Olympiadis CLXIX. anno secundo venerunt Romanam legati ab Eumene & Pharnace Rege Pontum inter se bellum gerentibus : Ariarathes Cappadociæ Rex Eumeni se adjunxit ; Seleucus, coactis haud contemnendis copiis ad opem Pharnaci ferendam profectus, Taurum montem superare jam parabat, sed apud se reputans leges fœderis, quod Populus Romanus cum patre percusserat, quibus non licebat, exercitum dimisit : pax tandem inter Reges per legatos Romanorum inita est ; comprehensus est hoc fœdere è Dynastis Asiæ majoris Artaxias partis Armeniæ Regulus, qui ab Antiocho Seleuci patre deficiens, proprium regnum ipso victo constituerat, Romanorum auctoritate & confœderatione confirmatum.

an. 130.
 an. 131.
Val. si Excerpti. Dioc. p. 302.
 an. 132.
Polyb. l. 59.

Cùm Ptolemæus Epiphanes Seleuco moliretur insidias, & adversus eum exercitum præpararet, unus è ducibus ab illo quæsit, tantas res moliens, ubi haberet pecuniam, respondit, sibi amicos esse divitias : quod cùm divulgatum esset in populis, timentes duces ne eorum opes ille auferret, veneno eum sustulerunt.

an. 133.
*Hieron. 12
 Dion. c. 14.*

Perseus, Philippo patre Macedonum Rege mortuo, regnum invalit, & legatos Romam misit ad amicitiam paternam renovandam, petendumque ut Rex

an. 134.
Liv. l. 40.

SELEUC à Senatu appellaretur: eodem simul tempore alios mi-
 an. 134. sit ad Seleucum, ut ab eo Laodicen filiam in uxorem
Polyb. l. 60. acciperet, quæ desponsata, à Rhodiis magno appa-
 an. 135. ratu totius classis ad ipsum deducta est. Dum verò Re-
Polyb. l. 60. gina in Macedoniam navigaret, Delum insulam, in
 quâ celeberrimum erat Apollinis templum, pietatis
 causâ appulit: cùm verò donis & templum & cives
 locupletasset, cives tanti beneficii memores statuam in
 ejus honorem erexerunt, in cujus basi hæc erat epi-
 graphæ.

*Marmor.
 Arund.
 p. 42.*

Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΔΗΛΙΩΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ
 ΛΑΟΔΙΚΗΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ
 ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΕΡΣΕΩΣ
 ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
 ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ
 ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ.

Populus Deliacus Reginam Laodicen, Regis Seleuci
 filiam, uxorem verò Regis Persei, virtutis causâ &
 pietatis circa templum, & benevolentiam erga popu-
 lum Deliacum. Laodice Macedoniæ portum ingres-
 sa est, & Perseus singulis militibus qui Reginam co-
 mitati sunt, tæniam ex auro donavit, & Rhodiis na-
 valis materiæ ad classem ædificandam, ingentem co-
 piam largitus est.

an. 136. Templi Jerosolymitani præpositus Simon Benjamin
ii. Mach. 3. propter odium quo Oniam Pontificem persequeba-
 tur, relictâ patriâ, Apollonium Thraseæ filium, Cæle-
 syriæ & Phœnicia præfectum adit, cùm sciret Se-
 leuco Regi centum talenta pro patre omni anno ex
 fœdere cum Romanis isto solvenda esse, illi indicat
 pecuniam apud Jerosolymitas in arario esse, ad ra-

tionem sacrificiorum non pertinentem, quæ in Regis potestatem posset redigi, quod cum Seleuco Apollonius renuntiasset, Rex Heliodorum ærarii præfectum, qui eam pecuniam deportaret, misit: statimque ille specie quidem quasi per Cælesyriam ac Pæniciam esset peragraturus, Jerosolymam contendit; ab Oniâ benignè acceptus est, & narravit Heliodorus de dato pecuniæ indicio: sed Pontifex argenti talenta quadringenta & ducenta auri monuit in templo asservata, ea esse partim viduarum & orphanorum, quædam verò esse Hyrcani Tobix nepotis deposita, quæ & templi, & depositi religionis veneratione minimè violanda. Heliodorus his rationibus haud motus, ingressus est templum cum militibus, ubi à Dei Angelis percussus, domum à suis est exportatus; mox tamen Oniæ precibus sanitati restitutus, ad Seleucum cum exercitu rediit, templi sanctimoniam, Dei potentiam & quæ acciderant prædicans. Cum autem Seleucus ab eo periisset, quis esset aptus iterum Jerosolymam miti, respondit, si quem habes hostem, aut regni insidiatorem.

SELEUC.
an. 136.

Seleucus, conscius consiliorum patris Antiochi, cum videret se neque Syriam possidere, quam quasi escam dederat Ægypti Regi pater, ut utrumque regnum obtineret; neque Ægyptum occupasse, etsi regnante puero id facile fore speraret, fratrem Antiochum obsidem evocare paravit, misso in ejus locum filio Demetrio, ut ejus operâ Syriam recuperare posset.

In pacis & fœderis formulâ Populi Romani cum Antiocho Magno erat expressum, ut omni anno, per duodecim scilicet, Attica talenta millia solverentur, *Polyb l. 35.*

SELEUC. & obsides viginti darentur, qui pro triennio mutarentur, excepto Antiocho fratre ejus minore; Seleucus à Romanis illum tandem postulavit, dato in ejus locum filio unico Demetrio, consensere Romani. Romam venit Demetrius, & Antiochus ejus patruus Romam egressus, vix Athenas pervenerat, cùm Seleucus Heliodori, Appianus ait cujusdam purpurati, sed ærarii illius præfecti, de quo antè, insidiis oppressus est.

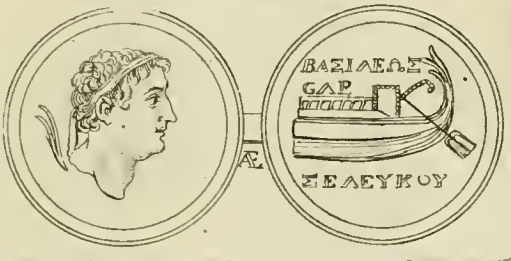
Syriac.

Seleucus annos regnavit duodecim. Laodicen sororem, Antiochi fratris primogeniti viduam, duxit uxorem. Demetrium Soterem filium reliquit, qui tamen patri, cùm non esset in regno, post ejus mortem successit, sed post aliquot annos paternum regnum recuperavit; & filiam Laodicen Perseo Macedonum Regi nuptam. Seleucus ab Appiano & aliis dicitur otiosus regnasse propter cladem quam pater acceperat: fœdere equidem cum Romanis à patre icto, trans Taurum pro Pharnacis auxilio exercitum ducere non est ausus; nullo tamen à vicinis bello laceffitus est. Tributum patristoto ejus regno solvendum fuit; quod tamen non absolvit, relictis aliquot annis morte præventus. Stirps ejus malè ob superbiam & sævitiam audiit.

සමසමසමසමසමසම සමසමසමසමසමසම සමසමසමසමසමසම සමසමසමසමසමසම සමසමසමසමසමසම

NUMMUS
SELEUCI PHILOPATORIS.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, ponè quo acrosterium, in aversâ parte triremis cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ, id est REGIS SELEUCI, cum literis numeralibus C A P, id est anno 136.

SELEUCUS IV. Antiochi Magni filius, & ejus in regno successor, à D. Hieronymo & aliis PHILOPATOR vocatus est; quod sibi nomen pietate erga parentem, cum ille Regem eum nominasset ante suam in superiores provincias profectioem adsumpsisse videtur. SOTER autem à Josepho, ob ejus erga Templum Jerosolymitanum liberalitatem dictus est. Neutro hoc cognomine insignitur nummus, solâ Seleuci Regis epigraphe donatus; quem tamen ad Seleucum hujus nominis quartum proculdubidè pertinere indicant literæ numerales C A P, annum Seleucidarum 136. qui ejus regni erat undecimus, designantes: inverso sunt ordine, à dextrâ versùs sinistram ductu; Phœnicio more Hebrais, Syris, Arabibus, aliisque orientalibus populis usitato.

Hier. in Dan. c. 11.

Joseph. l. 12.

Herodot.

Acrosterium ponè caput Seleuci, Tyri urbis symbolum est, ut & trirémis, de quâ in nummo Antiochi M. diximus.

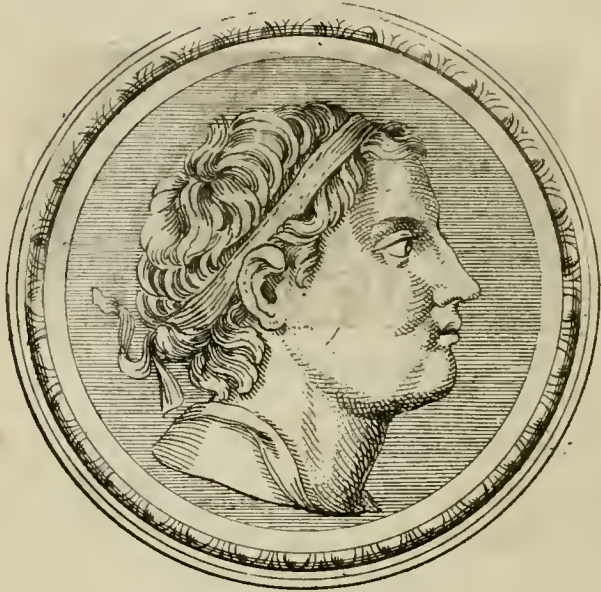
Sibonis

Nummi Seleuci IV. eximia raritatis sunt & præstantiâ.

SELEUC.
an. 137.

ANTIOCHUS IV.

1. Macb. 3.

Annot. Be-
roald in
Philipp.

ANTIOCHUS IV. Antiochi Magni filius natu minor, fratri Seleuco in regnum successit anno 137. pro Demetrio Seleuci filio, legitimo hærede, Romæ tunc obside. Ille inter viginti obsides, qui pro triennio mutarentur ex fœdere Romanorum cum patre Antiocho inito, à Cn. Manlio Consule postulatus est, Romæ ipsi domus publicè ædificata est, à multis honorificè exceptus, pecuniam inter cives sparsit; tandem à fratre Seleuco, qui

qui in ejus locum Demetrium filium miserat, mutatus est. Is cum Romam exiret, & officia publica venalia esse vidisset, inexplebilem Romanorum avaritiam notavit.

SELEUC.
an. 137.

Cum Athenas pervenisset, auditam fratris morte, ab Eumene & Attalo fratribus contra Heliodorum regni affectatorem deductus est in ejus possessionem, ut ipsi amicum illum sibi redderent hoc beneficio. Jam enim ob quasdam offensusculas etiam hi Romanos suspectos habebant: Antiocho primum ab his qui in regno Ptolemæo Philometori favebant, non datus est honor regius; sed postea simulatione clementiam Syriam obtinuit: atque ita ab omnibus acceptus, eum cognominarunt ΕΠΙΦΑΝΗΝ, quod alienis, Heliodoro scilicet & Ægyptiis, regnum affectantibus, ipse avitæ ditionis asseror exortus suis illuxerit. Sic Syriæ & finitimis gentibus potenter imperavit, Babylonis satrapie Timarcho, ærarii verò curam Heraclidæ, duobus fratribus quos habuerat in deliciis, commissam.

App. Syr.

Hieron. in
Dan. c. 11.

Regnum recens adeptus, novam quandam & ceteris insolitam Regibus vitæ rationem instituit. Primum enim clam à regiâ digressus, insciis ministris, per urbem temerè vagabatur, uno aut altero comite ascito: sapius nexam è rosis coronam capite gestans, & auro textam trabeam indutus, solus spatiabatur; quod autem restabat pecuniæ, nonnunquam effudit, publicam viam proclamans: *Sumat cui fortuna dederit*, sparsis jactisque aureis nummis discedebat. Præterea honori ducebat cum plebeis atque infimæ sortis, peregrinis & advenis, versari ac computare: bibax enim erat, vinosus, inebriari vehementer solitus, ita ut res

an. 138.

Athen. l. 5.
c. 10.
Valef. in
Exc. Dioc.
p. 305.

SELEUC. AN. 138. publicas sobrius rarò admodùm tractaret, temulentus frequenter; ideoque à fratribus duobus Aristone & Themifone, natione Cypriis, quos amabat, regnum administratum erat. Obdormiscere post ebrietatem solitus, deinde vesperi somno expergefactus, rursus bibebat: si fortè juvenes tempestivum celebrare convivium senserat, statim cum poculo & symphoniâ ad cominestationem accedebat; adeò ut novitate percussip plerique partim se in fugam darent, partim metu conticescerent.

*Athen. l. 5.
c. 10.
Vales. Exc.
Diod. p. 305*

Deprehensus sapissimè cum argenti sculptoribus & auri fusoribus, in ipsorum officinis copiosè verba funditans, & de artis subtilitate cum cælatoribus & aliis opificibus ingeniosè ratiocinans. Publicis thermis lavabat, & unguentis coram frequentissimâ turbâ illic se oblinebat: quo in loco cum quidam è plebe conspicatus, Fortunatus es, ô Rex, inquit, pretiosum unguentum oles. Tum oratione illâ delectatus, hâc voluptate ego te affatim satiabo, dixit, ac urnam quæ supra congios unguenti crassioris continebat, in caput ejus profundi jussit, omnes lavaturi assurrexere, & in unguento se se volutantes, oblentorem labentes, Rexque etiam ipse, risum ingentem excitavit.

*Hieron. in
Dan.*

Mimis & scortis publicè jungebatur, libidinemque suam populo præfente complebat, unde in tantum dedecus regiæ Majestatis per Itupra & corruptelas venit. Postremò relictà veste regiâ sæpe togam ille indutus, perinde ac Romæ à Candidatis fieri viderat, salutabat ac prehensabat obvium quemque è plebe, roganisque suis ut suffragiis alias Tribunus plebis crearetur, aliàs Ædilis: magistratum verò quem petebat,

*Athen. l. 5.
c. 10.*

adeptus, Romanorum sellâ eburneâ positâ jus dicebat. cognoscebatque de forensibus causis, contractibus, ac controversiis civium, & commerciis eorum, & etiam de minimis quibuscunque rebus, eo studio eâque diligentîâ, ut prudentissimus quisque ambigeret quidnam sibi vellet, quidam imprudentiam, nonnulli insaniam interpretarentur; per omnia genera vitæ errans, uti nec sibi, nec aliis quinam homo esset, satis constaret. Non alloqui amicos, vix notis familiariter arridere, ejusmodi quoque in dandis muneribus esse illius ingenium, ut qui num Dorcadum talos daret, nonnunquam phœnicobalanos, interdum aurum, munificentîâ sic inæquali se se aliosque ludificabatur, quibusdam honoratis magnoque æstimantibus puerilia sic escæ & lusus munera dabat, alios nihil expectantes ditabat.

Liv. lib. 47.

Hyrchanus Josephi filius, videns præpotentem Antiochum, & veritus ne in potestatem ejus redactus, pœnas daret eorum quæ Seleuci tempore contra Arabas ausus fuerat, ipse sibi manus intulit; possessionem verò ejus universam occupavit Antiochus. Jason interea diuturni Oniæ fratris sui pontificatus pertæsus: summum sacerdotium ambiens, adito Rege, promissit ei argenti talenta trecenta & sexaginta, & ex redditibus aliis talenta octoginta, additis præterea centum & quinquaginta aliis, si concederetur ipsi potestas constituendi sibi gymnasium & ludum epheborum, etsi Jerosolymitani in civium Antiochenorum numerum referrentur. Cùm autem annuente Rege principatum obtinuisset, statim ad Græcum ritum populares suos traduxit, adducentes Judæi sibi præpu-

Joseph. Ant. l. 12.

11. Mach. 4.

Joseph. l. 12.

SELEUC. *ria*, ut nudi quoque non essent Græcis dissimiles. Sic
 an. 138. contemptis omnibus patriis ritibus, imitati sunt mo-
 res exterarum gentium.

an. 139. Cùm quinquennalis agon Tyri celebraretur, & An-
 tiochus adesset, misit Jason à Jerosolymis Judæos spe-
 ctatores jure civitatis Antiochenæ donatos, qui ar-
 genti didrachmas tria millia & trecenta in sacrificium
 Herculis asportarent, quas postulaverunt hi, qui attru-
 lerunt ne in sacrificiis erogarentur, quia non opus
 esset, sed in alios sumptus eos deputari; at hæ oblatæ
 sunt quidem ab eo qui miserat in sacrificium Hercu-
 lis: propter præsentem datæ sunt in fabricam
 triremium navium.

an. 140 Antiochus Romam legatos misit, quorum princeps
 Liv. l. 42. Apollonius in Senatum introductus, multis justisque
 de causis Regem excusavit, quòd stipendium seriùs
 quoad diem præstaret, id se omne advexisse, ne cujus
 nisi temporis gratia Regi fieret: donum præterea af-
 ferre, vasa aurea quingentùm pondo: petere Regem,
 ut quæ cum patre suo societas atque amicitia fuisset,
 ea secum renovaretur; imperaretque sibi Populus Ro-
 manus quæ bono & fideli socio: eâ mente Senatus
 fuisse cùm Romæ esset eam comitatem juventutis ut
 pro Rege, non pro obside ordinibus omnibus fuerit.
 Legatis benignè responsum est, & societatem renova-
 re cum Antiocho, quæ cum patre ejus fuerat A. At-
 tilius Prætor urbanus jussus. Quæstores urbani sti-
 pendium, vasa aurea Censores acceperunt, eisque ne-
 gotium datum est, ut ponerent ea in quibus templis
 videretur: legatoque centum millium aris munus mis-
 sum, & ædes liberæ hospitio datæ, sumptusque decre-

tus donec in Italiâ essent. Legati qui in Syriâ fuerunt, renuntiaverunt, in maximo Populum Romanum honore apud Regem esse, amicissimumque Populo Romano.

Mortuâ Ptolemæi Philopatoris uxore, Antiochi sorore, cui pater Cælesyriam dotis nomine dederat, Eulæus eunuchus & Lenæus res administrabant pro Ptolemæo Philometore tunc in ætate infirmâ. Hi Cælesyriam ab Antiocho ut fraude per patrem occupatam repetere audebant: quod bellum inter avunculum & puerum originem præbuit; nam Ægypti procurationem tutorio sibi jure, propinquitatis nomine, vendicabat. Misso autem in Ægyptum Apollonio Mnesthei filio propter primates illos, cum cognovisset Antiochus alienum se à negotiis regni effectum, propriis utilitatibus consulens, profectus Tyro, venit Joppen, & inde Jerosolymam, ubi summo cum honore à Jafone & civitate susceptus, cum facibus & acclamationibus ingressus est, indeque in Phœnicen convertit.

Romani legatos ad Reges socios miserant, Eumenem, Antiochum, & alios, ut in bellum contra Perseum ipsos se se jungerent: interea Perseus paratus ad bellum, ubi ferret occasio, Romanis inferendum, Diophanem legatum ad Antiochum misit. Ex Asiâ qui circa socios Reges missi erant legati, redeuntes renuntiarunt Eumenem in Asiâ, Antiochum in Syriâ, Ptolemæum in Alexandriâ, se se convenisse, omnes sollicitatos legationibus Persei, sed egregiè in fide permanere, pollicitos quæ omnia Populus Romanus imperasset præstaturus.

Hieron. in Dan. l. II.

II. Mach. 4.

an. 141.

App. leg 25.

Siv. lib. 42.

SELEUC. Jason post triennii tempus Menelaum supradicti
 an. 141. Simonis fratrem, portantem pecunias Regi, & de nego-
 1. Mach. 4. tiis necessariis responsa perlaturum misit. At ille com-
 mendatus Regi, cum magnificasset faciem potestatis
 ejus, in semetipsum retorsit summum sacerdotium,
 superponens Jasoni talenta argenti trecenta, acceptif-
 que à Rege mandatis venit; & Jason, qui proprium
 fratrem circumvenerat, ipse deceptus, profugus in
 Ammanitem expulsus est regionem.

an. 142. Antiochus imminebat quidem Ægypti regno, &
 Liv. l. 41. pueritiam Regis & inertiam tutorum spernens, & am-
 bigebat de Cælesyriâ, causam belli se habiturum exis-
 timabat, gesturumque sine ullo impedimento, occu-
 patis Romanis in Macedonico bello, id bellum: ta-
 men omnia & per suos legatos Senatui, & ipse lega-
 tis eorum eximie pollicitus erat: at cum vidit Antio-
 chus manifestò jam Ptolemæum Alexandria ad bel-
 lum pro Cælesyriâ se parare, Meleagrum misit Ro-
 mam legatum, qui Senatui nuntiaret, præter omne:
 Polyb. l. 71. jus à Ptolemæo se invadi. Inchoato autem bello, Ro-
 mam iterum legati Antiochi Sosiphanes & Heracli-
 des, (jam enim Meleager erat Romæ) Ptolemæi verò
 Timotheus & Damon. Erat autem illo tempore An-
 tiochus Cælesyriæ dominus, ab illo tempore quo An-
 tiochus M. devicerat ad Panium duces, Cælesyria pa-
 ruit Syriæ Regibus. Timotheus venerat ad renovan-
 dam amicitiam, præcipue autem ad observandos Me-
 leagri cum Romanis congressus: amicitiam verò ubi
 renovasset, & congruentia postulatis suis responsa ac-
 cepisset, Alexandriam est reversus, Meleagro respon-
 dit Senatus, Q. Marcio se permissurum ut de iis rebus
 ad Ptolemæum scribat.

Interim Antiochus, cùm duces Ptolemæi segniter agerent, & in Syriam irrupere cunctarentur, ultrò iis obviam processit, commissoque prælio inter montem Cassium & Pelusium, eos profligavit. Hoc tempore Ptolemæus Macer, Dorymenis filius, cui Cypri præfecturam Philometor commiserat, ad partes Antiochi transiit, & insulam tradidit. Cypri curâ Crateri commissâ, Rex Ptolemæum Cælesyriæ & Phœnicia præfectum constituit, & in præcipuorum amicorum numerum admisit.

SELEUC.

an. 142.

Valef. Exc.

Diod. p. 49.

II. Mach. 10

Cùm Antiocho promissam à Menelao pecuniam, Softratus arcis Jerosolymitanæ præfectus vectigalia exigens, frustra posceret, uterque à Rege Antiochiam est advocatus: Menelaus quidem in summi sacerdotii administrationem Lysimachum reliquit vicarium, Softratus autem prælatus est Cypriis: & cùm hæc agerentur, contigit in Ciliciâ Tarsenses & Malloræ, quòd civitatum suarum redditus Antiochus pellici suæ Antiochidi donavisset, adversus illum tumultuati sunt; in quos Rex injuriam ulturus festinans, profectus est, relicto Antiochia qui vices suas gereret, uno ex comitibus Andronico. Absentiæ Regis Menelaus accepisse se tempus opportunum ratus, aurea quædam vasa è templo furatus, donavit Andronico, Tyri & in circumjacentibus civitatibus alia vendidit; quod certò cognoscens Onias, arguit eum sacrilegii, & in Daphnes asylum se subduxit. Andronicus Menelai precibus Oniam per dolum ex asylo eductum, contra datam ei fidem perfidè interemit. Rege verò ex Ciliciâ Antiochiam reverso, Judæi & Græci, multique alii, de indignâ Oniæ nece apud Antiochum conquesti

II. Mach. 4.

SELEUC. sunt; qui contristatus, & effusis lacrymis, dolorem
 an.142. suum testatus, Andronicum purpurâ exutum circum-
 duci jussit per urbem, & in eodem loco occidi, in
 an.143. quo Oniam occiderat. Menelaus se Jerosolymam re-
 ceperat, & cum plurima sacrilegia in templo, multo
 jam auro exportato, ipso à Lysimacho conscio fierent,
 congregatâ contra Lysimachum multitudine, ipse in-
 terfectus est, & contra Menelaum judicium agitatum
 est. Cùm autem Antiochus Tyrum advenisset, ad
 ipsum negotium detulerunt Judæi, & missi sunt tres
 viri à senioribus: at Menelaus, multis pecuniis Pto-
 lemæo Dorymenis filio ad placandum Regem pro-
 missis, superior fuit, & occisi sunt, etiamsi innocen-
 tes, accusatores.

*Hier. in
 Dan. c. 11.*

Antiochus regnum Ægypti suo cupiens adjicere,
 navalem exercitum è Tyro solvere jussit; & illud per
 terram ingressus est cum turbâ numerosâ, curribus,
 elephantis, equitibus. Ptolemæus, qui multa populo-
 rum millia congregaverat, ei occurrit: at fuis fugati-
 que Ægyptiis, cùm Antiochus ad internecionem
 delere omnes posset, equo circumvectus occidi eos
 vetuit, sed potiùs vivos comprehendi jussit: cujus con-
 filii brevi maximum fructum retulit; ob hanc enim
 humanitatem & Pelusio, & paulò pòst universâ ferè
 Ægypto est potitus. Philometor ignaviam & molli-
 tiem suam tunc patefecit: licèt enim adeò ab omni
 remotus esset periculo, tantisque spatiis ab hoste di-
 visus, nihilominus regno maximo atque opulentissi-
 mo sine certamine cecidit, in deliciis ac muliebribus
 educatus institutis. Polybius Philometorem refert ab
 Alexandrinis ob cladem & fugam in exilium missum:

*Excerpt.
 Diad. p. 310*

utut

utut sit, in manus Antiochi venit, qui parcens puero, SELEUC. an. 143.
 & amicitiam simulans, cum eo convivium fecit, ascenditque Memphim, & ibi ex more Ægypti regnum accipiens, puerique rebus se providere dicens, Ægyptum sibi subjugavit, abundantes atque uberrimas ingressus est urbes, omnes earum divitias collegit, totumque regnum dissipavit, & tam callidè egit, ut prudentes cogitationes eorum qui duces pueri erant, suâ fraude subverteret.

Alexandrini, postquam viderunt Antiochum Philometori diadema ademisse, sibi que Ægypti regnum vindicasse, Ptolemæum juniorem, qui Evergetes, & vulgò Physcon cognominatus est, fratrem Philometoris Regem renuntiarunt, Comano & Cineæ summâ rerum cum ipso commissâ, summis Antiochi viribus strenuè resistere parati. Porph. Gr. Euseb pag. 225. Eâ occasione libenter arreptâ, Liv. l. 44. Antiochus exulis tutelam suscepit; ejusque reducendi specioso titulo, in Ægyptiaco suo bello defendendo, ad omnes Asiæ & Græciæ civitates legationibus recipiendis literisque est usus: interim per honestam hanc speciem majoris Ptolemæi reducendi in regnum, bellum cum minore fratre gessit, & ad Pelusium navali prælio victor, tumultuario opere ponte per Nilum facto transgressus cum exercitu, obsidione ipsam Alexandriam terruit. Posteaquam Ægyptus ab Antiocho fuit occupata, Comano & Cineâ de summâ rerum cum Ptolemæo Evergete consultantibus, visum est faciendum, ut consilium ex illustrissimis quibusque ducibus conscriberetur, de cujus sententiâ omnia deinceps gererentur. Polyb. Leg. 81. Ei consilio ante omnia placuit, ut advenæ Græci, qui fortè ibi reperiabantur, legati ad

SELEUC AN. 143. Antiochum proficiscerentur, de pace cum eo acturi. Erant ex Achæis Alcitho & Pasiades; ex Atheniensibus Demaratus, Callias & Cleostratus; è Mileto Eudemus & Icesius; è Clazomenis Apollonides & Apollonius: cum his legatos misit Evergetes Tlepolemum & Ptolemæum Rhetorem. Hi igitur adverso flumine navigantes obviam processerunt.

Polyb. Leg.
61.

Antiochus cum legatos benignè suscepisset, primo die ad epulas magnificè structas invitavit, postridie verò sui conveniendi potestatem fecit, & mandata jussit expromere. Primi igitur omnium verba apud eum fecerunt legati Achæi, deinde ab Atheniensibus missus Demaratus, & post hunc Eudemus Milesius: omnes verò Eulæi eunuchi culpâ susceptum bellum dicebant; deinde cognationem atque ætatem Ptolemæi allegantes, Regis iram deprecabantur. Antiochus cum orationibus illorum esset assensus, justa sua commemorare cœpit, magno studio probare contendens pertinere ad Syriæ Reges Cælesyriæ possessionem; & quæ legati Alexandrini de Cælesyriâ pro dote cum Cleopatra concessâ dicebant, verum esse negans. Cum in hanc sententiam multa differuisset, nec tantum sibi, sed etiam omnibus qui præsentibus erant, causam suam probavisset, Naucratis tunc quidem navibus petiit; atque eo etiam loco benignè appellatis tractatisque civibus, in Græcos qui ibi commorabantur, aureis singulis divisis, Alexandriam iter instituit. At legatis pollicitus est daturum se iis responsum, postquam Aristides & Theris essent reversi: velle enim se omnium consiliorum suorum conscios ac testes habere Græcos legatos.

Alexandriam tandem obsidione tentat, & ad eum SELEUC.
 Rhodiorum legatio, cujus princeps erat Prasio, ad an. 143.
 componendam pacem missa, urbis portum tenuit, Polyb. Leg.
 eademque mox in castra ad Regem venit. Hi in 84.
 colloquium Regis admissi, dum patriæ conjunctio-
 nem cum utroque regno commemorant, & mutuâ
 inter amicos Reges necessitudinis jura, quæque ad u-
 trumque ex pace confecta sint commoda, longam
 orationem sunt exorsi. At Rex dicentem legatum in-
 terpellans, longiore oratione nihil opus esse ait: re-
 gnum enim ad Ptolemæum majorem pertinere; cum
 isto verò pacem dudum se fecisse, & amicum esse: at-
 que adeò, inquit Antiochus, si ab exilio eum revocare
 cives voluerint, per se licere.

Falso rumore de morte Antiochi sparso, Jason non 11. Mach. 56
 pauciores mille viros secum assumens, Jerosolymam Ioseph. lib.
 repentiè impressionem fecerat, urbe occupatâ Mene- de Machab.
 laus in arcem confugit: Jason autem faciebat cædes
 civium suorum. Audiens ex Ægypto Antiochus, ex
 vulgatâ de suo obitu famâ Jerosolymitanos maximum
 gaudium concepisse, & motam ob id Jasonis seditio-
 nem, rebellaturam mox Judæam, animo est efferatus,
 & tunc tentatis frustra Alexandriæ ^{navibus} navibus, Jerosoly-
 mam proficisci decrevit.

Postquam Alexandriam oppugnare desiisset, paulò Polyb. Leg.
 post abscessit, priùs tamen legatis Meleagro, Sofi- 83.
 phane & Heraclide Romam missis, qui centum &
 quinquaginta talentis concreditur, quinquaginta in
 coronam Romanis tradendam impenderent, reli-
 quam summam quibusdam civitatibus Græcis divi-
 derent.

SELEUC. Reliquit Rex Memphi majorem Ptolemæum, cui
 an. 143. regnum quæri suis viribus simulabat, cæterâque Æ-
 gypto illi traditâ, excepto Pelusio: existimans bello
Lev. lib. 45. intestino cum fratre eum exitum fore, ut victor fel-
 sus certamine, nequaquam par sibi futurus esset, Pe-
 lusio idcirco validum reliquit præsidium, ut claustra
 Ægypti tenens, cùm vellet rursus exercitum inducere-
 ret, fratremque victorem aggrediretur.

1 Mach. 5. Postquam percussit Ægyptum in 143. anno Seleu-
Ioseph, Bell. cidarum, Antiochus ascendit in Israel, & Jerosoly-
Jud. lib. 1. mam venit, quam obsedit, plurimis in pugnâ & ob-
 sidione interfectis, ut tandem est expugnata; & eo-
 rum quæ pertulerat memoria, efferatus, jussit milites
 quosque obvios trucidare: qui in omnem ætatem &
 sexum sævierunt, ita ut octoginta millia hominum
 tridui spatio desiderata fuerint, quadraginta quidem
 cæsa, totidemque venundata.

1 Mach. 1. His non contentus Rex, Templum duce legum &
11 Mach 5. patriæ proditore Menelao est ingressus, sacra vasa ab-
 ripuit, & quæcunque ab aliis Regibus fuerant reposi-
 ta, altare aureum, lychnum lucentem cum omnibus
 instrumentis ejus, mensam propositionis, crateras,
 phialas, thuribula, velum, coronas, & ornatum au-
 reum Templi foribus appensum, & thesauros quos in-
 venit, talentis mille & octingentis è Templo expor-
 tatis, celeriter Antiochiam rediit: præfectis relictis ad
 affligendam gentem, Jerosolymis quidem Philippo ge-
 nere Phryge, moribus barbaro; Garizimis verò in Sa-
 mariâ Andronico, præter quos Menelaus pessimè om-
 nium efferebatur in Judæos.

an. 144 Legati à Ptolemæo juniore & Cleopatrá Regibus

Romam missi, dum Alexandria obsidione ab Antio- SELEUC.
 cho tenebatur, in Senatum vocati sunt, qui sordidati, an. 144
 barbâ & capillo promisso, cum ramis oleæ ingressi liv. l. 44.
 curiam, procubuerunt; quorum oratio quàm habi-
 tus fuit miserabilior, querentes orabant Senatum, ut
 opem regno Regibusque amicis ferret, & legatos mit-
 teret, qui denuntiarent Antiocho non placere Sena-
 tui fociis Regibus bellum fieri, extemplò abscissurus
 à mœnibus Alexandriae; quòd si cunctentur facere,
 brevi extorres Ptolemæum & Cleopatram Romam
 venturos cum pudore quodam Populi Romani, quòd
 nullam opem in ultimo discrimine fortunarum tulis-
 set. Moti Patres precibus Alexandrinorum, sed præ-
 cipuè cum ex iis Senatus intelligeret, cæterâ Ægypto
 occupatâ, inibi esse ut Alexandria fieret dominus: ra-
 tus nonnihil ad se pertinere incrementum hujus Re-
 gis, legationem decrevit tum ad pacem faciendam,
 tum ad visendum quæ in univèrsam rerum facies ad-
 esset, C. Popilius Lænas missus est à Senatu, & ipse le-
 gationis princeps: C. Decimius & C. Hostilius ad fi-
 niendum bellum inter Reges missi sunt.

Ptolemæus Philometor Memphi ab Antiocho reli- Idem l. 48.
 ctus, tandem in suspectum venit, quòd cæterâ Ægy-
 pto sibi traditâ, Pelusio verò validum reliquisset avun-
 culus præsidium, nec illius voluntatis ignarus, dum
 conterritum obsidionis metu minorem fratrem habe-
 ret, posse se recipi Alexandriae, & sorore adjuvante,
 & non repugnantibus fratris amicis ratus, primùm ad
 sororem, deinde ad fratrem amicosque ejus misit, soror
 adjuvit non consilio modò, sed etiam precibus: cum
 assensu tandem amicorum Ptolemæi junioris, consen-

SELEUC. AN. 144. tientibus cunctis, pace factâ Philometor Alexandriam recipitur, regnareque cœperunt ambo, ne multitudi-
ne quidem adversante : quæ in bello non per obsidio-
nem modò, sed etiam postquam à mœnibus absces-
sum est, quia nihil ex Ægypto subvehebatur, omnium
rerum attenuata inopiâ erat. His cùm lætari Antio-
chum conveniens esset, si reducendi ejus causâ exer-
citurum in Ægyptum induxisset, quo specioso titulo
usus erat, adeò est offensus, ut multò acriùs infe-
stiùsque adversus duos, quàm ante adversus unum,
pararet bellum, Cyprum extemplò classem misit.

*P. l. 6. Leg.
35.*

Perseus Rex Macedonum, bello jam cum Roma-
nis inchoato, Telemnastum Cretensem ad Antiochum
legatum misit, ut moneret eum, ne occasionem mis-
sam faceret, neve arbitraretur ad unum se Romano-
rum superbiam & dura imperia spectare ; quin po-
tiùs pro certo haberet, ejusdem se quoque fortunæ
periculum brevi facturum, nisi nunc ipsum adjuvaret,
maximè quidem conciliandâ pace, sin minùs opem fe-
rendo.

Siv. l. 45.

Antiochus cum exercitu Ægyptum repetens, in
Cælesyriam processit, circa Rhinocolura Ptolemæi
Philometoris legatis agentibus gratias, quòd per eum
regnum patrium recepisset, petentibusque ut suum
munus tueretur, & diceret potiùs quid fieri vellet,
quàm hostis ex socio factus, vi atque armis ageret,
respondit, non aliter neque classem revocaturum, ne-
que exercitum reducturum, nisi sibi & totâ Cypro, &
Pelusio, agroque qui circa Pelusianum ostium Nili es-
set, cederet ; diemque præstitit, intra quam de condi-
tionibus peractis responsum acciperet.

Postquam dies data induciis præterit, festinans SELEUC.
 contra Ptolemæum, Idumæos & Moabitas & Ammo- an. 144
 nitas qui ex latere Judææ erant, non tetigit, ne occu- Hieron. in
 patus alio prælio, Ptolemæum redderet fortio- Dan. l. II.
 rem. Navigans ab ostio Nili, quod est Pelusium, per de- Liv. lib. 45.
 ferta Arabiæ, populi se dederunt: deinde receptus
 ab iis qui Memphim incolebant, & à cæteris Ægy-
 ptiis, partim voluntate, partim metu, ad Alexan-
 driam modicis itineribus ascendit: ad Eleusinem trans-
 gressus flumen, qui locus quatuor millia ab Alexan-
 driâ abest, Canopicam fossam versùs in littore stantí
 legati Romani occurrerunt, quos cùm advenientes
 salutasset, dextramque Popilio porrigeret, (coluerat Infin. l. 34.
 enim inter cæteros Popilium cùm Romæ obses esset) Liv. lib. 45.
 tabellas ei legatus scriptum habentes tradit, atque om-
 nium primum id legere jubet: quibus perlectis, cùm
 se consideraturum, adhibitis amicis, quid faciendum
 esset dixisset, Popilius pro cæterâ asperitate animi,
 virgâ quam in manu gerebat, amplo circulo circum-
 scripsit, Regem ut & amicos caperet; ac priusquam
 hoc circulo excedas, inquit, redde responsum Senatui,
 quod referam. Obstupefactus tam violento imperio,
 parumper cùm hæsitasset, Faciam, inquit, quod cen-
 set Senatus. Tum demum Popilius dextram Regi
 tanquam socio & amico porrexit.

Paucorum deinde dierum numero, ac certo defini- Polyb. Leg.
 torum spatio concessio, Antiochus copias in Syriam 92.
 suas, gravatè ille quidem ac gemens, sed tamen ab-
 duxit, in præsentia tempore cedendum ratus, Perseo
 scilicet in Macedoniâ debellato & capto: hoc enim
 nisi accidisset, nunquam esset forsan adductus Rex ut

SELEUC. Senatus imperata faceret.

an. 144 Cùm excessit die finitâ Antiochus Ægypto, Popilius mox Cyprum navigat, idque eo fine & consilio, ut quantocyûs Antiochi copias quæ ibi erant, ex insulâ dimitteret. Ibi cùm devictos Ptolemæi duces invenisset, atque omnino res Cypri modo positas loco adveniens, offendisset, castris confestim motis, in propinquo tantisper confedit, donec in Syriam is exercitus abiisset.

an. 145. Antiochus post paucos annos captâ Jerosolymâ misit Apollonium tributorum suorum collectioni præfectum, cum viginti duorum millium militum exercitu in civitates Judææ, præcipiens ei omnes perfectæ ætatis interficere, mulieres ac juniores vendere. Cùm Jerosolymam venisset Apollonius, pacem simulans, quievit usque ad diem Sabathi, & tunc feriatis Judæis, arma capeßere suis jussit; omnes qui ad sacra processerant, confodit, & civitatem cum armatis discurrens, ingentem multitudinem peremit, urbem deinde succendit, domos & muros destruxit: captivi unâ cum liberis abducti sunt usque ad decem millium numerum. Postea ædificaverunt in civitate murum magnum, & turribus firmissimum, qui fuit pro arce, & præsidio imposito, spolia civitatis ibi posuerunt, & fugerunt habitatores Jerosolymæ.

Ioseph. Ant.
l. 12.

Div. l. 45.

Popilius, & ea legatio quæ missa ad Antiochum erat, Romam rediit, retulit controversias inter Reges sublatas esse, exercitumque ex Ægypto in Syriam reductum. Post ipsorum Regum legatos venerunt Antiochi legati, referentes omni victoriâ potiozem pacem Regi, quæ Senatui placuisset, visam, eumque
haud

haud secus quàm Deorum imperio, legatorum Romanorum jussu paruisse: gratulati deinde victoriam sunt, ad quam summâ ope, si quid imperatum foret, adfuturum Regem fuisse. Ptolamei legati communi nomine Regis & Cleopatrarum gratias egerunt: plus eos Senatui Populoque Romano quàm parentibus suis, plusquàm Diis immortalibus debere, per quos obsidione miserrimâ liberati essent, regnum patrium propè amissum recepissent. Responsum à Senatu est, Antiochum rectè atque ordine fecisse quòd legatis paruisset, gratumque id esse Senatui Populoque Romano: Regibus Ægypti Ptolemæo Cleopatrarumque si quid per se boni commodique evenisset, id magnopere Senatui lætari, daturumque operam, ut regni sui maximum semper præsidium positum esse in fide Populi Romani ducant. Munera legatis ut ex instituto mittenda curaret C. Papirio Prætori mandatum.

Antiochus scripsit omni regno suo, ut esset omnis populus unus, & relinqueret unusquisque legem suam, & eandem cum Græcis religionem profiterentur, mortis pœnâ non obedientibus propositâ; & præfecit inspectores unicuique populo, qui ad hoc faciendum cogèrent. Ex his in Judæam senem quendam Antiochenum misit, qui Judæos compelleret, ut se transferrent à patriis legibus, & templum Jerosolymitanum contemnere, illique Διὸς Ὀλυμπίου, Jovis Olympii nomine imposito. Hic cùm Jerosolymam venisset, libellos Regis aperuit, quibus Rex imperabat, ut Judæi sequerentur leges Græcorum: præcepit ergo ædificari aras, & templa, & idola, sacrificia è templo tollere, sabbata & dies festos non observari, immo-

SELEUC. AN. 145. *11. Mach. 4.* lari carnes suillas & pecora communia, filios ipsorum relinquere incircumcisos, crimen denique esse Judæicam religionem profiteri. Decretum quoque prodiit in vicinas civitates Græcas, suggerente Ptolemæo Dorymenis filio, ut pari modo adversus Judæos agerent, & sacrificiorum participes fieri compellerent; eos autem qui ad ritus Græcos transire volebant, jugularent.

1. Mach. 1. Confenserunt omnes gentes secundum verbum Regis, & ex Israelitis plurimi, & die decimaquintâ mensis Casleu, anno centesimo quadragésimo quinto regni Seleucidarum exstructum est abominandum Jovis Olympii idolum super altare: die autem vigesimaquintâ ejusdem mensis sacrificia sunt oblata in arâ idololatricâ, quæ exstructa erat super altare: templum verò luxuriâ & comessationibus gentium erat plenum, & scortantium cum meretricibus, sacratisque ædibus mulieres se ultrò ingerebant, & altare rebus illegitimis, quas Lex vetaverat, plenum erat. In civitatibus autem Judææ circumquaque exstruxerunt aras, & in foribus domorum atque plateis fecerunt suffitum, libros Legis quos invenerunt, conscindentes, combusserunt igne; & ubicumque inveniebantur apud aliquem libri testamenti, aut si quis approbabat Legem, secundum edictum Regis trucidabant eum.

Ioseph. Ant. l. 12.

Samaritæ videntes in tali calamitate Judæos constitutos, non amplius profitebantur se cognatos eorum, neque Garizimum templum esse Dei maximi, sed dicebant se Medorum & Persarum colonos: miserunt legationem ad Antiochum cum hoc titulo,

ΒΑΣΙΛΕΙ ΑΝΤΙΟΧΩ ΘΕΩ ΕΠΙΦΑΝΕΙ.

ut à Judæorum molestiis liberarentur, & securiùs in- SELEUC.
tendentes privatis negotiis, majora Regi possent tri- an. 145.
buta solvere.

Judæi ducebantur Jerosolymæ cum amarâ necessitate 2. Mach. 6.
in die natalis Regis ad sacrificia; & cùm Liberi sacra
celebrarentur, cogebantur hederâ coronati Libero cir-
cuire. Decretum deinde exivit in proximas gentium
civitates, ut & ipsi cogèrent Judæos sacrificare: eos
autem qui nollent transire ad instituta gentium, inter-
ficerent. Duæ mulieres delatæ sunt natos suos circum-
cidisse; quas infantibus ad ubera suspensis, cùm pu-
blicè per civitatem circumduxissent, per muros præ-
cipitarunt: alii verò ad proximas speluncas coëuntes,
& latenter sabbati diem celebrantes, cùm indicati essent
Philippo, flammis succensi sunt.

Cùm Antiochus edicta sua contemni accepit à po- Ioseph. lib.
de Machab.
pulo, per tormenta unumquemque cogi jussit gustatis
cibus immundis abjurare Judæismum. Præsicens igitur
ipse cum assessoribus in sublimi loco, astante circum-
cercà exercitu, jussit unumquemque Hebræorum abripi,
& recusantes, trochleis distentos è vitâ tolli. Eleazarus
unus de primoribus Scribarum, vir nonagenarius, Re-
gis asseclis notus, qui carnes suillas nec manducasse si-
mulare consentiens, crudelissima subire tormenta,
quàm Legem violare, maluit. Post Eleazarum, septem
fratres, & eorum fortissima mater Solomona, è castel-
lo suo Susandro Antiochiam ad Regem advecti sunt,
qui carnem suillam gustare recusantes, exquisitis tor-
mentorum modis excarnificatos neci tradidit.

Mathathias Sacerdos, ex filiis Joarib, qui Jerosolymis an. 146.
in civitatem Modin confederat unà cum quinque filiis, 1. Mach. 2.
Ioseph. lib. 12.

SELEUC. cum ad eum venissent Regis ministri, qui ad apostasia-
 an. 146. miam impellebant, ut Judæos sacrificare cogerent, negavit Mathathias se hoc facturum, etiamsi omnes gentes Regi Antiocho obedirent. Ut verò silente eo Judæus quidam in medium progressus cœpit immolare juxta mandatum regium, non ampliùs ferens indignitatem rei, irruit in eum cum filiis, nec solùm eum trucidavit, sed etiam Apellem regium ducem cum suis militibus, deinde in desertum se contulit, relictis in urbe omnibus facultatibus suis. Id imitata plebs reliqua, & ipsi cum cum familiis in idem desertum profugerunt, ibique victitabant in specubus.

Hoc audito Philippus & duces regii, præsidio Jerosolymitanæ arcis assumpto, Judæos in desertum persecuti sunt, & aggressi sunt eos die sabbati, qui non repugnantes propter religionem diei, perierunt cum uxoribus & liberis, suffocati in speluncis circiter mille. Id cum cognovissent Mathathias & amici ejus, casum eorum luxerunt: multi autem elapsi adjunxerunt se Mathathiæ, & etiam Asidæi ex Judæis, qui eum principem elegerunt: & ille docuit eos pugnandum etiam sabbatis, si ita necessitas postulet. Collectâ igitur circa se non contemnendâ manu diruerunt aras, circumciderunt pueros, quoscumque incircumcisos invenerunt, expulsis qui ad hoc vetare constituti erant ab Antiocho.

Samaritani supplicationis ad Antiochum missæ re-
 1 b. 13. c. 7. sponsum non anno 46. ut est apud Josephum, sed 146. mensis Hecatombæi, id est Julii II. pergratum acceperunt.

1. M^{sch.} 2. Mathathias, commendato filiis suis Legis zelo, Simonem ut consiliarium, Judam vero Machabæum belli ducem, utpote fortitudine ac robore valentem,

esse voluit: gravis jam annis, vegetus animo, benedi- SELEUC.
cens eis mortuus est. an. 146.

Judas Machabæus post obitum Mathathiæ, ex pa- I. Mach. 3.
tris commendatione rerum administrationem acce- II. Mach. 8.
pit, adjutus à fratribus & ab aliis qui adhæserant pa-
tri ipsius, qui latenter introeuntes in vicos, adhorta-
bantur cognatos; & eos qui permanferant in Judaïf-
mo affumentes, congregaverunt sex millia homi-
num.

Interim Antiochus cùm ludos ab Æmilio Paulo
Amphipoli in Macedoniâ editos fuisset audivisset, ac
vellet largitionibus operumque magnitudine illum an-
tecellere, in civitates Græciæ legatos, oraculorum
consultores, nundinarum & conventuum publicorum
inspectores dimisit, qui nuntiarent ipsum ad Da-
phnem ludos exhibiturum, ita ut multus ex universâ
Græciâ & ex omnibus aliis partibus ad spectaculum
certatim concursus factus sit: & ita pompæ fuit or-
do.

Præibant hominum ætate florentium millia quin-
que, Romanorum instar armatorum, cum hamatis
loricis: sequebantur continenter Mysi totidem: ab his
Cilicum tria millia levis armaturæ expeditorum, cum
aureis coronis: post hos Thraces totidem, Galatarum
quinque millia, & præterea quidam cum argenteis scu-
tis: post hoc deinceps gladiatorum paria ducenta &
quadraginta: horum à tergo fuerunt equites Nasæi
mille, plebeiorum verò tria millia, & horum com-
plures cum aureis phaleris, cum argenteis alii. His
succedebant focii & amici, equites circiter mille, om-
nes cum aureis phaleris. Conjuncta cum iis fuit ami-

SELEUC. aⁿ. 146. corum ala , numero illis par & ornatu. Præter hos delecti mille progressi sunt, quos secutum est appellatum Agema , præstantissimus equitum ordo , circiter mille. Postremum agmen claudebant equites cataphracti mille & quingenti, quòd & viri & equi armis operti essent, ita dicti. Omnibus prædictis paludamenta purpurea ; quidam etiam auro texta , & animantium imaginibus purpurata. Post hæc currus sex equis junctis centum processerunt, quadrigæ verò quadraginta, currus unus, bigaque una elephantis copulatis : elephantis sigillatim dispersi triginta sex.

Adolescentes puberes circiter octingenti cum argenteis coronis progressi sunt , boves optimi circiter mille, pompæ ministri sacrorum parum à trecentis aberant, elephantorum dentes octingenti ; statuarum numerum referre nemo queat : omnium enim quotquot apud homines vel creduntur vel dicuntur esse dii aut dæmones , atque adeò heroum simulachra gestabantur, alia inaurata, alia stolis aureis induta, adjectis his omnibus cum ornatu sumptuoso elogiis ac sententiis, quæ traditæ de illis historix congruentibus. Additæ sunt his & imagines Noctis, Diei, Terræ, Cæli, Auroræ & Meridiei, Dionysii unius Regis amicorum, qui fuit ab epistolis : pueri mille in eo pompæ ductu incedebant , argenteis vasis onusti, quorum nullum minùs pendebat mille drachmis. Regis autem sexcenti pueri illos consequebantur, aurea vasa sustinentes ; & hos mulieres circiter ducentæ, ex aureis urnis spectatores unguentis respergentes ; post quas mulieres octoginta in lecticis aureos pedes habentibus vhebantur , atque in argenteos pedes habentibus quin-

gentæ sedentes, magnâ impensâ cultæ ac exornatæ. SELEUC.
an. 146.
In pompâ splendidissimâ hæc fuerunt.

Post eam ludi, gladiatores, certamina & venationes per dies triginta sunt celebrata, quo toto tempore diversi generis unguentorum facta est omnibus qui in gymnasium certaturi venirent, à Rege copia. Eum in usum quindecim labra aurea erant posita crocino unguento plena, totidemque cinnamomo & nardino. Ea unguenta primis quinque diebus sunt data, parique munificentiam reliquis deinceps diebus telinum, amaracinum, & tiliacum. Ad epula sternebantur convivis aliquando mille triclinia, aliquando mille quingenta, apparatus & cum ornamentis maximi pretii. Quæ omnia sic absoluta & exulta sunt partim iis quibus in Ægypto Philometorem Regem Antiochus defraudaverat, partim iis quæ ab amicis collata sunt, partim ex spoliis plurimorum templorum quæ expilaverat.

Ipsa totius ludicri ordinatio, quam Rex ipse obibat, admodum vilis atque indecora visa est: namque ipse modico vectus cantherio, ultrò citròque pompæ adequitans, illos progredi, hos subsistere jubebat, alios prout erat libitum ordinabat; adè ut si quis ei diadema detraxisset, nemo Regem esse illum crediturus fuerit, qui ne mediocris quidem atque honestioris ministri speciem præ se ferret. Jam verò in publico epulo, ad cœnaculorum aditus subsistens, alios introducebat, alios accumbere jubebat; ad hæc ministros fercula gestantes ordinabat: interdum etiam ad aliquem ex epulantibus accedens, modò adsidebat, modò humi accubabat; nec rarò aut buccæam inte-

*Valerij Excerpt.
Diod.
p. 321.*

SELEUC. rim in mensâ ponens , aut poculum lavans , exilic-
 211. 146. bat discurrebatque : triclinium etiam circumlustrans ,
 propinatos sibi nunc ab his , nunc ab illis calices stans
 hauriebat ; & cum his , qui festivis narrationibus con-
 vivas exhilarabant , ludibundus jocabatur : quin &
 producto in longum tempus convivio , cùm multi
 jam excessissent , ipse totus coopertus à mimis allatus
 est , humique depositus , tandem verò velut sympho-
 niâ excitatus , surrexit nudus & ludibundus cum mi-
 mis saltationes maximè jucundas ac ridiculas defaltari
 cœpit , adeò ut præ pudore ex convivio diffugerent .
 Ac singuli qui ad spectaculum convenerant , quoties
 in magnitudine apparatus ac ludicri totius dispositio-
 nem oculos conjiciebant , Regem ipsum ac regni opes
 maximâ admiratione prosequerentur : si quando Re-
 gem ipsum ac prava ejus studia intuerentur , vix cre-
 debant in uno atque eodem ingenio tot virtutes simul
 ac vitia posse reperiri .

Idem p. 319. Erant Antiochi consilia quædam & facta prorsus
 regia atque admiratione digna , quædam contra & ab-
 jecta ac vilia . Contrarium ac cæteri Reges consilium
 sequutus est , qui cùm & copiis & pecuniâ pro virili
 parte regnum suum confirmarent , id ut maximè oc-
 cultum esset , metu Populi Romani laborabant . Hic
 verò dum viros celeberrimos ad spectaculum invitaf-
 set ex omnibus orbis partibus , universam regiam ma-
 gnificentissimè exornavit ; cùmque cunctas imperii
 opes unum in locum coëgisset , & quasi spectandas in
 scenâ proposuisset , id assecutus est , ut ex rebus suis
 nihil esset quod Romanos lateret .

Peraçto demùm ludicro , legatus advenit ad Antio-
 chum

chum Tib. Gracchus, ad inspiciendas res Syriæ à Senatu missus, quem eâ humanitate Rex excepit, ut nullatenus Tiberius suspecta Antiochi consilia habuerit, nullum in eo subalienati & offensi ob ea quæ in Ægypto acciderunt, animi signum deprehenderit, sed etiam omnibus se opponeret, qui ejusmodi aliquid dicerent: nam & aulâ cessit legatis Romanis Antiochus, & ipso propè diademate; cùm tamen ad eos voluntas ejus non inclinaret, sed animo esset à Romanis alienissimo.

SELEUC.
AN. 146.
Polyb. Leg.
101.
Vales. Exc.
Diod. p. 323.

Dum ludicris suis vacabat Antiochus, seriò in Judæâ rem gessit Judas Machabæus; civitates & vicos ex improvîso veniens succendebat, & commoda loca occupans, non paucos hostium in fugam vertebat, maximè noctium adjumento ad hujusmodi insidias usus, ita ut de fortitudine ejus fama ubique personaret: impiis tribulibus necatis, terram eam à præteritis piaculis lustravit.

AN. 147.
1. Mach. 3.
11. Mach. 3.
Ioseph. Ant.
l. 12. c. 9.

Tunc Romæ venerant & Prusiæ legati, & nonnulli alii ex civitatibus Asiæ, qui etiam Eumenem accusabant, & initam ab eo societatem cum Antiocho contra Populum Romanum significabant: quibus auditis, Senatus neque criminationes respuit, neque mentem aperuit suam, sed clam apud se habuit, Eumeni atque Antiocho diffidens.

Polyb. Leg.
104.
Liv. lib. 46.

Tib. Gracchus ex Asiaticâ legatione reversus, de Antiochi & Eumenis consiliis nihil certius Senatui illis quæ jam antè quàm adeò cognoverat, adeò comitate suâ Reges in mutuis congressibus eum sibi adjunxerant.

Polyb. Leg.
105.

Apollonius Samariæ præfectus, auditis quæ de Judæâ

1. Mach. 3.
Ioseph. Ant.
l. 12.

SELEUC. Machabæo narrabantur, raptim contra ipsum duxit exercitum; nec in Judâ mora fuit, sed obviam ei factus, prælio victum cum aliis multis interfecit, gladio etiam ejus potitus, quo deinceps in bello semper est usus: pluribus hostium vulneratis, & castris eorum direptis, ditatus prædâ rediit.

Idem ibid. Audiens verò Seron Cælesyriæ præfectus Judam, multis undique confluentibus, magnas circa se copias habere, & ad confligendum cum hoste idoneas, decrevit in rebelles & contumaces erga mandata regia ducere. Contractis igitur quibus præerat militibus, adjunctis etiam Judæorum perfugis & impiis, progressus usque ad ascensum Beth-horonis in Judæâ, castrametatus est. Judas autem occurrens ei pugnandi animo, hortando suos propter hostium multitudinem & jejunium, collatis cum Serone signis, fudit & fugavit Syrorum exercitum. Prostrato autem duce, omnes in fugâ spem posuerunt; quos persecutus usque ad campum, occidit ex eis octingentos: reliqui in regionem maritimam ad Philistæos se receperunt.

*1. Mach. 3.
Ioseph. Ant.
l. 12. c. 11.* Id ubi compertum est Antiocho, vehementer iratus, omnes regni sui copias contraxit, conducto etiam mercenario ex Græciâ milite, parans primo vere in Judæam irrumpere, aperuit ærarium suum, & numerato datoque in annum exercitui stipendio, vidit thesauros suos exhaustos deficere: nam deficientibus Judæis ab eo, qui ei ultra trecenta argenti talenta annua pensitaverant, & crebris gentium persecutionibus, quæ inveteratas superstitiones deserere coactæ erant, vectigalia plurima imminuta sunt, veritus ut non haberet quod sufficeret ad ejusmodi sumptus & donaria. Ipse

autem Rex erat magnanimus ac munificus : de pro-
fectione in Persidem cogitare cœpit, ut acciperet tri-
buta regionum illarum, & congregaret pecuniam
multam.

Persidem profecturus, commisit rerum administra-
tionem Lysia, amico probatae fidei, & provincias A-
siae Ægyptum inter & Euphratem sitas curae ejus cre-
dedit, relicta ei copiarum quoque & elephantorum
parte, jussit ut Antiochum filium diligenter educaret
usque in suum reditum, & subacta Judaea, & habi-
tatoribus ejus sub hasta ducendis, deleret Jerosoly-
mam, totam ejus gentem extinguendo, eorum regio-
nem alienigenis daret incolendam. Cum reliquo exer-
citu ipse Antiochia anno regni Seleucidarum 147. tra-
jecto Euphrate, Armeniam ingressus, bellum Artaxia
illius Regi intulit, quem ab eo captum tradit Appia-
nus, & eo capto esse mortuum.

Philippus Jerosolymae praefectus, videns Judam Ma-
chabaeum brevi ad incrementum pervenisse, Ptolemæo
Cæsaryae & Phœniciae duci scripsit, ut succurreret
Regis negotiis : ipse verò citò electum Nicanorem Pa-
trocli filium è summis amicis misit, datis ei de permi-
stis gentibus armatis non minus vicies millibus, ut
universum Judaeorum genus deleret, adjuncto ei Gor-
gia viro militari, & in bellicis rebus experientissimo ;
ipsum quoque Ptolemæum, ut his suppetias ferret, mi-
sit Lysias, ita ut sub tribus ducibus Ptolemæo, Nica-
nore & Gorgia numerarentur quadraginta millia pedi-
tum, & septem millia equitum ; qui profecti cum uni-
verso exercitu suo, castra posuerunt prope Emmaun-
tem in regione campestri.

SELEUC
an. 147. Constituit Nicanor, ut Regis tributum, quod erat
11. Mach. 8 Romanis dandum, duo millia de captivitate Judæo-
rum suppleret, statimque ad maritimas civitates mi-
sit, convocans ad coëmptionem Judaïcorum manci-
piorum, promittens se nonaginta mancipia talento
distracturum.

1. Mach. 5. Exercitum suum Judas Maspham sive Mitzam è re-
gione Jerosolymæ duxit: ibi indicto jejunio, ardenti-
bus votis defensionem tam exiguæ manus (sex aut se-
ptem millia hominum tantùm habebat) adversus tan-
tas hostium vires, à Deo peti jussit: deinde dimissis de-
bilibus, fortioribusque in quatuor ordines divisis, duc-
es eis fratres suos præfecit. Et movens se exercitus, ad
Austrum Emmauntis castra posuit è regione hostium,
ubi Judas cohortatus est illos ad fortiter pugnan-
dum, & mortem pro patriâ legibusque appeten-
dam, ad prælium in proximum diem paratos esse jussit.

Joseph Ant.
l. 2. c. 11.

Judas dum cogitat de futuro prælio, certo indice
comperit Gorgiam missum cum mille equitibus, pe-
ditum quinque millibus, ut ductu perfugarum noctu
se inopinantem invaderet. Itaque decrevit & ipse eâ-
dem nocte in hostium castra impetum facere, maxi-
mè quòd abfutura esset bona pars illorum: sumptâ
confestim cœnâ, relictisque in castris multis igni-
bus, totâ nocte iter fecit ad Emmauntis propinqua
castra hostium. Interim Gorgias, nemine Judæo-
rum invento, ratus eos metu cecidisse, & occulta-
ri alicubi in montibus, statuit ubinam essent quæ-
rere.

Sub diluculum pervenit Judas ad castra hostium cum
tribus virorum millibus, qui tegumenta & gladios

non habebant; viditque hostem egregiè armatum, & SELEUC. AN. 147. castra ex arte disposita: hortatus suos, & tesserâ eis datâ DEI AUXILIO, jubet signa canere; ex improvîso deinde adortus nihil minus expectantes, ita terruit, ut cæsis quotquot ausi sunt resistere, cæterosque persequeretur usque Gadara, & usque campos Idumææ & Azoti & Jamniæ. Ceciderunt ex iis novem millia.

Victor Judas suos à prædâ cohibuit, Gorgiam ad- Ioseph. ibid. 1. Mach. 3. huc superesse dicitans, quo profligato, per otium deinde posse eos ditari ex spoliis. Adhuc eo loquente, ostenderunt se Gorgiani è quodam loco edito, ex irritâ expeditione reversi, unde prospicientes suorum cladem, & castra capta & fumantia, animadvertentesque Judam se expectantem instructâ acie, non ausi manus conferere, trepidè se retrò in rutum receperunt. Judas verò victor, tum demùm permisit suos ad prædam discurrere, ditatusque cum suis, incolumem reduxit exercitum.

Cum Timotheo & Bacchide Judæi postea congregati, 11. Mach. 8. supra viginti millia hostium interfecerunt, munitiones altissimas & spolia plurima diviserunt, arma eorum collecta in opportuna loca comportarunt, reliqua verò spolia Jerosolymam tulerunt. Scelestissimus autem Nicanor, velte quominus cognosceretur depositâ, per mediterranea fugiens, venit Antiochiam.

Lysias, ex iis qui effugerant, suorum cladem resciscens, 1. Mach. 4. confusus est & consternatus animo, quòd ea non evenisset Israelitis quæ voluerat, & quæ Rex ipsi mandaverat.

Anno sequenti ad abolendam ignominiam novum an. 148. exercitum paravit, contractisque lectissimorum sexa- Ioseph. ibid.

SELEUC. ginta millibus, & adjunctis quinque millibus equi-
 an. 148. tum, Judæam ingressus, montana ejus ascendit, & ad
 Bethsura vicum castrametatus est. Huic Judas cum
 decem millibus occurrit; cùmque videret hostem lon-
 gè præstare numero, votis pro victoriâ factis, Deo
 fretus, primam aciem aggressus est tanto impetu, ut
 eis quinque millia sterneret: quo facto reliquis tan-
 tum terrorem incussit, ut Lysias animadvertens eis cer-
 tò statutum aut mori, aut in libertatem se asserere,
 veritus magis desperationem eorum quàm vires, co-
 pias Antiochiam reduxit, ubi mercenarios condu-
 cens, majoribus collectis viribus novam expeditionem
 moliturus.

1. Mach. 4. Judas & fratres ejus cùm primùm se viderunt ab
 11. Mach 9. hostibus quiescere, cum castris universis ascendentes
 Jerosolymam, templum & civitatem, exceptâ arce
 Sionis receperunt: at imperavit Judas, ut quidam op-
 pugnarent eos qui in arce erant, donec templum e-
 mundaret. Tum vigesimaquintâ die mensis Casleu di-
 cti, sacrificio ex Lege oblato, altare novum à Judâ
 dedicatum est, celebrataque hujus altaris dedicatio per
 dies octo cum lætitiâ & gaudio, & quotannis agenda;
 istique dies Scenopegiæ appellantur.

2. Mach. 11. Eodem quo templum instaurarunt tempore, etiam
 in monte Sion circumquaque muros altos & turres
 munitas ædificarunt, ut hostes, præcipuè in arce po-
 sitos, cohiberent, ne templum suâ excursione infesta-
 rent. Bethsuram quoque quinque tantùm stadiis inde
 1. Mach. 4. distantem muniverunt, ut ex adverso Idumææ popu-
 lus haberet præsidium.

Hieron, in
 Dan.

Antiochus superiores regiones ditionis suæ pera-

grans, audivit in Elymaïde provinciâ, quæ est ultima Persarum ad Orientem regio, urbem Persepolim nominatam, prædivitem, & in eâ templum Dianæ dicatum, omne genus refertum donariis, ibique esse tegumenta aurea, & arma quondam ab Alexandro Magno relicta. Cùmque ille præavidus urbem & fanum exspoliare vellet, cives armis correptis eum fugaverunt, abeuntemque persecuti sunt.

SELEUC.
an. 148.

11 Mach. 9.
Ioseph l. 12.
Ant. c. 13.

Cùm autem venisset circa Ecbatana, jam mœstus de clade quam acceperat, de re à Nicanore & Timotheo in Judæâ malè gestâ ad eum pervenit nuntius; indeque Babylonem versùs iter faciens, in finibus Persidis etiam de Lysiæ ingenti exercitu ibidem fugato, deque Judæorum in dies crescente potentiâ, similiter audiit, unde furore percitus, ait se Jerosolymam brevi venturum, & congeriem sepulchri Judæorum eam futurum: sed impar sollicitudini incidit in languorem prætristitiâ, accessit viscerum dolor, & acerba intestinorum tormenta. Jusserat indefinenter currum suum agitati, furorem in Judæos spirans; sed dum magno ageretur impetu, ex eo ille decidit, gravique casu corporis membra distorta & collisa sunt: è terrâ elevatus portabatur in gestatorio, & de corpore ejus vermes scaturiebant, unde propter intolerabilem odoris gravitatem cùm nemo exportare illum posset, iter Babylonicum intermittere coactus, in Persidis oppido Tabis substitit, ubi lecto affixus, complures dies hæsit, tabe diffluens.

Ioseph ibi

Hieron. in
Dan. l. 11.
Exc Diod.
p. 144.
App. Syr.

Cùm brevi se moriturum crederet, convocatis omnibus amicis, conquestus est de magnâ tristitiâ, ipse qui jucundus erat; & agnovit propter Judæis illatas

an. 149.

SELEUC. injurias se perire in terrâ alienâ: promisit æquales illos
 an. 149. Atheniensibus facturum; templum quod exspoliaverat,
 1. Mach. 4. optimis donis ornaturum; sancta vasa multiplicata,
 11. Mach. 9. & pertinentes ad sacrificia sumptus de redditibus suis præstaturum: super hæc & Judæum se facturum, & per totum terrarum orbem Dei potestatem prædicaturum; sed non cessantibus doloribus, scripsit ad Judæos, deprecatus eos est, ut sibi & filio suo Antiocho, quem patris exemplo vivens Regem jam designaverat, fidem servarent.

*Joseph. Ant.
 l. 12. c. 14.*

Tum vocavit Philippum collactaneum, & è purpuratis suis amicissimum, quem gubernatorem regni constituit; traditoque ei diademate, regiâque stolâ & anulo, jussit hæc Antiocho filio perlata reddere, multum obtestans, ut educationis curam haberet, & regnum ei servaret, usque dum per ætatem ipse fieret idoneus. Ita mortuus est Rex Antiochus anno regni Græcorum centesimo quadragesimo nono, & sui duodecimo inchoato, relicto legitimo filio Antiocho, novenni, successore, & Alexandro notho cum Laodice filiâ ex Antiochide pellice.

Athen. 110.

c. 10.

Polyb. Leg.

26.

Vales. Exc.

Polyb. p. 132

Nemo est qui in Antiochi Dei Epiphanis ingenio tot vitia & virtutes non miretur: si vitia, vino & luxuriæ deditus, insolens, sævus, iracundus & furiosus, unde *Ἐπιμυθὴς* dictus: si virtutes, strenuus, magno & liberali animo, regio nomine dignissimus. In urbium donis, & Deorum cultu omnes quotquot regnarunt exsuperavit; laneum velum textili Assyriorum opere, Phœniciâque purpurâ luculentissimum, in æde Jovis Olympii consecravit: Atheniensibus ægidem auream donavit, in theatri fastigio cum cæteris donis locatam:

Pausan. l. 5.

tam:

tam: statuas quamplurimas in delubro Apollinis De-
 llii circum aram ponendas curavit: in Daphnæi Apol-
 linis ad Antiochiam templo, simulachrum Olympiaci
 Jovis imitamenti æquiparans magnitudinem, posuit.
 Antiochiæ, Jovis Capitolini magnificentum templum, non
 laqueatum auro tantum, sed parietibus totis laminâ
 inauratum, & alia multa in aliis locis, per breve tem-
 pus regni sui non perfecit. In urbium donis ejus fuit
 magna munificentia: Megalopolitanis in Arcadiâ mu-
 rum se circumdaturum est pollicitus, majoremque par-
 tem pecuniæ dedit: Tegeæ theatrum magnificentum è
 marmore instituit: Cyzici in Prytaneum, id est pene-
 trale urbis, ubi publicè, quibus is honos datus est, ve-
 scuntur, vasa aurea mensæ unius posuit. Rhodiis, ut
 nihil unum insigne, ita omnis generis, ut quæque usus
 eorum postulaverunt, dona dedit. Antiochiæ in Sy-
 riâ metropolim quartâ parte auxit. Antiochia, inquit
 Strabo, quadri urbis est ex quatuor partibus constitu-
 ta, quæ & singulæ suo & omnes communi muro sunt
 circumdatæ; quarta verò Antiochi Epiphanis opus
 est. Urbem Amath vel Emath in tribu Neptalim juxta
 montem Libanum in confiniis regionis Damasci com-
 mutato nomine Epiphaniam appellari voluit.

SELEUC.
 AN. 149.

Am. M. 410.
 l. 22.

Liv. l. 41.

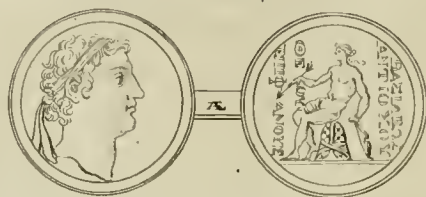
Strabo.

Hieron. in
 locis Hebr.

~~~~~

NUMMI
ANTIOCHI DEI EPIPHANIS.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diademate redimitum : in aversâ parte Apollo sedens ut in aliis, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ, id est, REGIS ANTIOCHI DEI APPARENTIS.

Syriac.

Ioseph. l. 12.

Antiochus IV. à Syris cognominatus est ΕΠΙΦΑΝΕΣ, teste Appiano, quòd expulsus è patrio regno tyrannis, quasi patrius & domesticus Rex illis apparuerit : sed illa cum ΕΠΙΦΑΝΙΣ solâ epigraphe, nunquam in ejus nummis etsi obviis observatur, conjuncta semper cum ΔΕΙ appellatione occurrit, unde vox ista ad illam epiphaniam & apparitionem, quam gentiles suis heroibus in Deorum numerum relatis tribuebant, à quibus beneficia quædam accipiebant : eâ proculdubio ratione ducti Samaritani, anno 145. Seleucidarum ad Antiochum legationem cum hâc superbâ ΔΕΙ ΜΑΝΙΦΕΣΤΙ ΕΤ ΑΡΡΑΝΤΙΣ nomenclatione miserunt, ΒΑΣΙΛΕΙ ΑΝΤΙΟΧΩ ΘΕΩ ΕΠΙΦΑΝΕΙ, ut se ab immani illâ Judæorum persecutione, quorum cognati dicebantur, liberarent : quam appellationem sæpe in numinis Antiochus deinceps usurpavit.

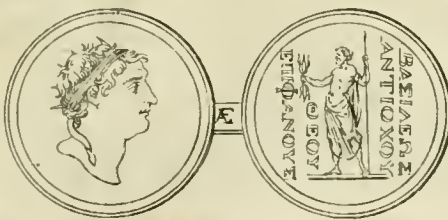
De Apollinè sæpius dictum est.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, & coronâ radiatâ ornatum, in aversâ parte stat Apollo dextrâ sagittam è pharetrâ dorso impositâ depromens, sinistrâ extensâ arcum, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ, ut suprâ.

ANTIOCHUS tanquam DEUS præsens & manifestus in terris apparere creditus, ut nihil superbæ hujus nominis appellationi quam usurpare ausus est, deesset: coronam Deorum more radiatam cum diademate conjunxit; imò tanquam Apollo in aversâ parte cum hoc typo ejus Dei insolito, quasi jaculis ipse obvium quemque perditurus signari voluit.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput idem cum eâdem epigraphæ, & Jove seminudo stante, dext. fulmen, sin. hastam gerente.

Jupiter ab antiquis sub diversis nominibus colebatur: hîc ab

illis ΖΕΥΣ ΚΕΡΑΤΝΟΦΟΣ, id est Jupiter fulmen gerens, appellatur; fulmen autem illi tanquam manifestum summi imperii symbolum tribuitur, quod à Cyclopiibus accepit postquam eos subegit, dejectosque in tartarum, Centimanis asservandos tradidit.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diademate cinctum, in averfa parte solitus sedentis Apollinis cum attributis typus, & epigrahe, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ.

Antiochus IV. DEUS EPIPHANES cognominatus, superbum hunc in nummis non gessit semper titulum, solo aliquando Antiochi Regis nomine contentus, cum illud anno Seleucidarum 145. tantum à Samaritanis, ut supra dictum, accepit: hic nummus forsan initio ejus imperii, aut saltem ante hunc annum percussus est. De Apolline dictum est.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, ponè quod literæ numerales ΔΜΡ, id est anno 144. & in averfa parte triremis, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ. ΤΥΡΥΩΝ, id est, REGIS ANTIOCHI. TYRIORUM. cum literis Phœnicibus.

Ad Antiochum IV. pertinet hic nummus: literæ numerales ΔΜΡ ponè caput Regis, Seleucidarum annum 144. designant, octavus Antiochi regni numerabatur, quo ipse in Ægyptum, Ptolemæo Philometore quem Memphi reliquerat, cum juniore fratre factâ pace, terrâ exercitum, marique classem iterum duxit, unde tandem copias à Popilio Romanorum legato, Senatus autoritate in Syriam reducere coactus fuit.

Tyrîi nummum, plurimis pro Antiochi in Ægyptum expeditione suppeditatis triremibus, signarunt: triremis illorum urbis symbolum est: ipsa rerum navalium studio & navigandi peritiâ adèd claruit, ut quibusdam prima navigare cœpisse credatur, quod affirmare videtur Tibullus:

Prima ratem ventis credere docta Tyrus.

l. 1. Eleg. 8.

Ab aliis triremium inventrix perhibetur anno Mundi 2747. quo condita est, Cretenfes maris imperium tenebant, triremes apud Græcos in usu non erant, quibus utentes Tyrîi, classem Minois minùs ob id formidantes, navigationem in Africam anno 2770. susceperunt, ubi Carthaginem duobus annis postea condidere.

Euseb. Cbr.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diademate & coronâ radiatâ cinctum : in aversâ parte stat Jupiter seminudus gradiens, dextrâ coronam gerit, cum epigraphæ, ANTIOΧΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΑΦΝΗΝ, ANTIΟCHENSIVM QUI SUNT AD DAPHNEN.

Quis est qui non Antiochum Deum Epiphaniem ex aliorum ejus nummorum inspectione, etiamsi nomen illius desit, in hoc nummo non agnoscat : ipse autem solo diademate ornatur, modò cum ipso coronâ radiatâ insignitur ; hanc enim primus inter Seleucidas Reges usurpavit.

Asp. Syr.

E sedecim urbibus, quæ Antiochiæ nomen à Seleuco Nicatoris in memoriam patris ejus Antiochi habuerunt, Antiochia Syriæ inter maximas recensetur, habitatoribus ex Antiochiâ paulò antè conditâ traductis, partim in clivo, partim in plano sedens juxta Orontem, qui ibi ponte junctus est lapideo, ab aliis hujus nominis urbibus, distinctione ad Daphnem, separatur : Daphne autem mediocris est habitatio ad stadia quadraginta, & lucus ingens & opacus, fontanis & aquis irriguus, in cujus medio fanum & asyllum Apollinis ac Dianæ delubrum, in quo Antiochenfes finitimi festa celebrare consueverunt.

Jovis Olympii figura stans, promissâ barbâ, in nummo percussa, brachio elato coronam gerit ob aliquam Antiochi contra Judæos victoriam. Antiochus autem Jovem venerans, ejus simulachrum in templo Daphnæ Apollinis stupendum, & Olympiaci Jovis imitamenti æquiparans magnitudinem, posuit.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput idem, in averſa parte Jupiter ſtans, dextrâ extenſâ aquilam, ſin. haſtam divinitatis, cum epi-
 graphæ, ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΚΑΛ-
 ΛΙΡΗΘΗΝ, ANTIQCHENSIVM QUI SUNT AD
 CALLIRHOEN.

Ex urbibus nominis Antiochiæ, noſter nummus hanc ad
 Callirhoen deſignat, illa à Stephano inter Antiochias octava,
 ἐπὶ τῷ Καλλιρόης λίμνῃς, ſupra lacum Callirhoen, ſic ab illo vo-
 cata, quòd fons Callirhoe in lacum bituminis feracem effluit.
 Illius fontis aquæ calidæ ſunt, & præter vim medicam, ju-
 cundæ: ad hunc verò fontem, ejuſdem nominis urbem me-
 morat Joſephus. Urbs, & fons, & lacus in Palæſtinâ apud Jor-
 danem fluvium ſita ſunt.

Joſeph. Ant.
 l. 17. c. 8.

Jovem ſignari in urbe Palæſtinæ nihil hoc tempore mirum. 11. Mach. 7.
 Antiochus occupatis Jerofolymis idolum Jovis Olympii in tem-
 pli ſancto loco collocaverat, cogens omnes Judæos, abrogato
 veri Dei cultu, ipſius venerati numina: cives urbis hujus edi-
 ctis Regis parentes, numiſma ad effigiem ipſius Antiochi, in
 averſâ cujus parte Jovis Olympii figuram ſtantem cum haſtâ &
 aquilâ, percufferunt.

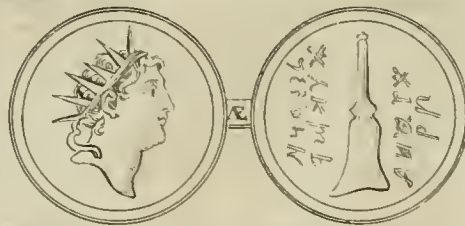

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput idem: in averſa parte Jupiter ſtat, dextrâ extenſâ coronam, cum epigraphe, ANTIOXEΩN TΩN EN ΠΤΟΛΕΜΑΙΔΙ. ANTIOCHENSIUM QUI SUNT IN PTOLEMAIDE.

App. Syr.

De Antiochiâ Ptolemaidem verſus magnum eſt apud Geographos ſilentium. Stephanus ex ſedecim urbibus, quæ hoc nomen teſte Appiano tulerunt, decem tantum enumerat. Hanc nummis debemus, quorum ſingularis ad veterem geographiam reſtituendam laudanda eſt præſtantia. Hæc urbs in Phœniciâ verſus Palæſtinæ fines ſita videtur, quæ Antiochiæ nominis in memoriam Antiochi Seleuci Nicatoris patris, ab ipſo ſibi dati memor, alteri Antiocho Regi, huiusque ſucceſſori gratulans, nummos ad illius honorem cum Jove tutelari illius Deo ſignavit.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput idem, ex adverſo temo cum literis Phœniciis.
Seleucus

Seleucus Nicator Syriâ occupatâ, in eâ dominationis sedem meditans, non solum, ut tradit Appianus, plurima nomina *Syriac.* Græca urbibus Syriæ imposuit, sed & linguam Græcam populis communicavit, & in publicis monumentis usurpare jussit: in Phœniciâ tamen illius regni provinciâ, lingua vernacula aliquando servata videtur. Testes sunt Sydonis & Tyri nummi, qui promiscuè cum Græcâ, modò cum solis characteribus, ut in hoc Antiochi numismate, exhibentur. Phœnicos autem characteres ad Hebræicam aut Chaldaicam magis, quam vocant formam, deflectere, quàm ad Samaritanam monet Spanhemius; *Differt. 2.* sed cum Punicis multò similiores sunt, utpote Phœnices Carthaginis conditores, & Pœni quasi Phœni: at Punicæ interpolatæ, & ab antiquis illis Phœniciis litteris diversæ putantur.

Temo in aliquâ urbe maritimâ numinum fuisse percussum arguit: sed qui litteras nobis exponat, an Regis nomen, an urbis epigraphen spectant, Oedipus est expectandus.

SELEUC.
an. 149.

ANTIOCHUS V.

App. Syr.
1. Mach. 6.

ANTIOCHUS V. Antiochi Dei Epiphanis filius novennis, patri in regno successit. Circa autem Epiphanis mortem, vel antequam mors ejus innotuisset, Judæi multa strenuè gesserunt, hoc loco inferenda.

1. Mach. 5.
Joseph. Ant.
l. 12. c. 11.

Judas Machabæus, templum & civitatem postquam purgavisset, id acceperunt vicinæ gentes: molestè autem ferentes Judæorum vires resuscitari, per insidias adoriendo, multos oppræsserunt; cum quibus Judas

affiduè bellum gerens, conabatur eorum incursiones SELEUC.
 compefcere: quo tempore etiam Acrabatenam inva- AN. 149.
 dens, multos Idumæos interfecit & deprædatus est. Re-
 cordatus malitiam filiorum Bean, in eos conversus,
 incendit turres ipforum cum omnibus qui in eis erant:
 quibus perdomitis, ad Ammonitas arma transtulit,
 quorum numerosam manum Timotheus Antiochi
 præfectus ductabat; & iis devictis, abductisque in ca-
 pivitatem uxoribus eorum ac liberis, cepit Gazer ci-
 vitatem, direptam priùs incendit, atque ita domum
 reversus est.

Post discessum Judæ, vicinæ gentes contractis co-
 piis in Galaaticâ regione finitimos Judæos adorti sunt:
 at illi refugientes in castrum Dathema, significabant
 Judæ per nuntios & litteras, quòd oppugnandi essent
 à Timotheo, rogantes ut se huic periculo eriperet: &
 dum legit has litteras, supervenerunt Galilæorum nun-
 cii, querentes se infestari à Ptolemaïde, Tyro, Sido-
 ne, & aliis finitimis populis. Ut audivit autem Ju-
 das, cum populo deliberatione habitâ, in tres partes
 copias suas divisit; Simoni fratri ter mille viros ad
 Galilæos liberandos, sibi & Jonathani fratri octies
 mille ad Galaatidas è periculo solvendos deputavit,
 residuum exercitum cum Josepho Zachariæ filio & A-
 zariâ ducibus populi ad Judææ custodiam reliquit, qui-
 bus mandavit ne cum gentibus committerent præ-
 lium, donec ipse ad eos reverteretur.

Profectus in Galilæam Simon, cum hostibus mul-
 ta commisit prælia, persecutusque est eos usque ad
 portas Ptolemaidis, & ceciderunt ex illis circiter tria
 millia virorum, quorum accepit spolia; & assumens

SELFUC. eos qui erant in Galilæâ , adduxit in Judæam.

an. 149. Judas & frater ejus trajecto Jordane abierunt viam trium dierum per desertum , & occurrerunt eis Nabathæi , & susceperunt eos pacificè , & narraverunt eis omnia quæ acciderunt fratribus eorum in Galaatide : & divertit Judas in desertum Bosor , & occupavit civitatem , quam succendit igni ; deinde venit ad castellum , in quo Judæos oppugnari acceperat , ubi Judas adhortatus suos ad rem bene gerendam pro fratribus , divisit trifariam copiis , oppugnatores à tergo aggreditur. Timothei milites , cognito Machabæum esse , fugerunt : ex iis ad octo millia cecidere. Inde ad Mallon , quam expugnavit & incendit , eodem impetu Gasbon , Magath & Bosor , & reliquas Galaatidis urbes cepit.

Aliquantò post Timotheus , contractis numerosis copiis , & inter cæteros auxiliares conductâ manu Arabum , trans torrentem castrametatus est contra Raphon. Judas audito quòd Timotheus paratus esset ad prælium , properè contra eum duxit exercitum ; trajectoque torrente adortus hostes , partim resistentes prostravit , partim in fugam compulit : quidam verò in fanum , quod Carnaim dicunt , refugientes , Judas occupavit civitatem , & fanum succendit , alios ferro perdidit. His rebus feliciter gestis , & contractis è totâ regione Galaatidis Judæis cum liberis ac facultatibus , in Judæam eos traducebat : & cùm venisset ad Ephron , per quod necessariò transeundum erat , & transitum ab Ephronitis impetrare non posset , oppugnavit urbis mœnia , & vi cepit eam : trajecto deinde Jordane Scythopolim venit , inde in Judæam reversus est.

Josephus & Azarias, auditis Simonis in Galilæâ, SELEUC. an. 149. Judæ & Jonathanis in Galaaride rebus strenuè gestis, ipsi contra mandatum, ut tale nomen sibi compararent, Jamniam exercitum duxerunt: egressus verò Gorgias ex urbe, ad fines Judææ eos fugavit. Ceciderunt ad duo millia ex militibus.

Judas & fratres ejus continuabant bellum contra Idumæos, urgentes eos undique; expugnatâque Chebrone, munitiones ejus diruerunt, & turres cremaverunt suppositis ignibus; pervastatisque agris hostium, everterunt etiam Marizzam oppidum: inde Azotum delati eodem impetu, expugnatâ eâ quoque ac direptâ, omnes ditati prædâ reversi sunt in Judæam victores & incolumes.

Cognovit Lysias quoniam mortuus est Rex, & constituit regnare Antiochum, & vocavit nomen ejus ΕΥΡΑΤΩΡ propter patris virtutem, quasi felix esset, cui talis pater contigisset. Ille suscepto regno constituit super negotia regni Lysiam, Phœnicis & Syriæ militiæ principem: nam Ptolemæus, qui dicebatur Macer, justitiam tenax erga Judæos esse constituit, & præcipuè propter iniquitatem quæ facta erat in eos, & pacificè agere cum eis; sed ob hoc accusatus ab amicis apud Eupatorem, cum frequenter proditor audiret, eò quòd Cyprum creditam sibi à Philometore deseruisset, & ad Antiochum Epiphanem translatus, etiam ab eo recessisset, veneno vitam finivit.

1. Mach 6.
App. Syr.
2. Mach 10.

Gorgias cum esset dux locorum, assumptis advenis, frequenter Judæos debellabat: hi verò qui erant cum Machabæo, impetum fecerunt in munitiones Idu-

2. Mach. 10.

SELEUC. *mæorum, multâque vi insistentes, loca obtinuerunt,*
 AN. 149. *occurentes interemerunt, & omnes simul non minùs*
viginti millibus trucidaverunt. Cùm quidam confu-
gissent in duas turres valde munitas, Judas ad eorum
expugnationem relicto Simone, Josepho & Zachæo,
ad alias pugnas conversus est; sed postquam ei nun-
tium est, pecuniâ à fratribus acceptâ quosdam au-
fugisse, turres occupavit, & in eis plusquam viginti
millia peremit.

Philippus, cui filium educandum moriens com-
 mendaverat Epiphanes, corpus Regis transferebat;
 sed cùm accepisset Lysiam puerum in manu habere,
 & regimen imperii quasi à puero sibi commissum oc-
 cupare, ad Ptolemæum in Ægyptum abiit; deinde ad
 exercitum Antiochi patris, quem reliquerat in Persi-
 de & Mediâ, arcessendum profectus est.

2. *Macb. 10* At Timotheus, qui priùs à Judæis fuerat superatus,
 convocato exercitu peregrinæ multitudinis, & con-
 gregato equitatu Asiatico, advenit, quasi armis Judæam
 capturus. Judas autem, & qui cum eo erant, sumptis
 armis, de civitate procedentes, & proximi hostibus ef-
 facti, resederunt. Primo autem Solis ortu utrique
 commiserunt; sed cùm vehemens pugna esset, appa-
 ruerunt adversariis de cælo viri quinque in equis: &
 ex Syris interfecti viginti millia quingenti, & equites
 sexcenti. Timotheus verò confugit in Gazaram præ-
 sidium munitum, cui præerat Chæreas. Judas obsedit
 præsidium diebus quatuor; sed cùm dies quinta illu-
 cesceret, viginti juvenes ascenderunt mœnia, & alii
 similiter ascendentes, turres portasque succenderunt,
 atque vivos eos concremarunt. Per continuum autem

biduum præsidio vastato, Timotheum occultantem se, SELEUC. AN. 149. in quodam repertum loco peremerunt, & fratrem illius Chæream & Apollophanem occiderunt.

Lysias Eupatoris tutor & propinquus, negotiorum- 2. Mach. 12. que regni præpositus, ægrè ferens ea quæ acciderant, congregatis octoginta millibus & equitatu universo, & octuaginta elephantis, contra Judæos profectus est; existimans se civitatem quidem captam, gentibus habitaculum facturum, templum vectigale, & summum sacerdotium quotannis vænale facturum. Ingressus ergo Judæam, Bethsuram quinque stadiis ab Jerosolymâ positam expugnabat, cui occurrens Judas cum exercitu, Angelo comite, hostium undecim millia prostravit, & mille sexcentos equitum; cæteri omnes & ipse Lysias turpiter in fugam acti sunt, quorum pluri-
 rimi vulnerati & spoliati evaserunt.

Reputans secum Lysias damnum quod acceperat, & pro Judæis Deum pugnare intelligens, legatos ad eos de pace misit, promisitque se æquis illorum petitionibus consensurum, & ut Rex eis amicus esset, effecturum. Judas publicæ utilitati consulens, Lysias præcibus annuit, & legatos Joannem & Absalonem ad eum misit, ut de pace inirent. Lysias illos comiter excepit, iisque promisit, modò in negotiis fidem servarent Regi, Menelaum ut ipse *ἀντινομίας* Judæis concederet missurum: quam illis per litteram ad Judæorum Senatam dedit, templum restituit, & pacem concessit: quæ omnia probaverunt Quintus Memmius & Titus Manilius à Populo Romano ad Antiochum in Judæorum gratiam missi, qui Antiochiam profecti, eos Lysias pactioibus hisce peractis secutus est.

SELEUC. Inter Eupatorem & Judæos inita pax statim rupta
 an. 149. est ex ducibus qui in vicinis locis erant. Timotheus,
 2. Mach. 12 Apollonius Gennæi filius, Hieronymus, Demophon &
 Nicanor non sinebant Judæos quiescere. Joppitæ ve-
 rò tale quoddam flagitium perpetrarunt: Judæos in
 navigia sua cum uxoribus & filiis, qui pacis causâ
 nihil suspectum habebant, pellexerunt, quos in al-
 tum perductos, non minùs ducentos submerferunt.
 Judas eâ Joppitarum intellectâ crudelitate, portum
 quidem noctu succendit, & scaphas exussit, & qui ab
 igne confugerunt, eos trucidavit: & cùm audivisset
 Jamnenses voluisse facinus idem in Judæos secum ha-
 bitantes patrare, portum etiam eorum cum navibus
 nocte succendit, ita ut lumen ignis appareret Jeroso-
 lymis à stadiis ducentis quadraginta.

Inde stadiis novem iter facientem ad Timotheum,
 exercitum Judæ aggressi sunt Arabes cum quinque
 peditum millibus, & quingentis equitibus, commis-
 soque prælio Arabes victi, pacem à Juda petierunt,
 promittentes se & pecora daturos, quam eis datâ dex-
 terâ concessit. Deinde Caspin urbem ceperunt Judæ
 milites; inde Caracen duxerunt, unde Timotheus
 discesserat, firmo quidem relicto præsidio, quod Judæ
 duces Dositheus & Sosipater aggressi, ex iis plures
 quàm decem mille perierunt.

Judas, ordinatis circum se sex millibus, & constitu-
 tis per cohortes, adversus Timotheum processit, cu-
 jus exercitus erat centum viginti millium peditum, &
 duorum millium & quingentorum equitum. Castra-
 metatus est contra Raphon trans torrentem, quem
 prior trajiciens Judas cum suis copiis, gentes illas

omnes

omnes fugavit, & ex iis triginta millia hominum pro- SELEUC.
stravit: ipse Timotheus in Dosithei & Sosipatris ag- an.142.
men incidens, rogavit ut vivus dimitteretur, quod ei
concessum est in salutem multorum Judæorum quos
ipse detinebat. Progressus inde Judas ad urbem Car-
naim, & fanum Atergatis in eâ positum, quò plurimi
confugerant; incenso fano cum omnibus qui in eo
erant, & eversâ urbe, jugulavit hominum viginti
quinque millia: & Jerosolyma, cùm jam Pentecoste
propinqua esset, pervenit.

Post Pentecosten Judas & fratres ejus abierunt con-
tra Gorgiam præfectum Idumææ cum trium millium
peditum, & quadringentorum militum comitatu: qui-
bus congressis, pauci ex Judæis ceciderunt. Dositheus
verò eques Gorgiam tenebat, & cùm vellet eum ab-
ducere, Thrax quidem in eum delatus, humerum am-
putavit, & sic Gorgias effugit in Maresa. Cùm autem
illi qui Esdrim (unum è Judæ ducibus) sequebantur,
diuturnâ pugnâ fatigarentur, invocans Judas Domi-
num, Gorgiæ milites ex improvise aggressus est, eos-
que in fugam vertit: tum ipse collecto exercitu venit
in proximam civitatem Odollam.

Demetrius Seleuci IV. filius, cùm multos jam an- Polyb. Leg.
nos obses Romæ esset detentus, & jam annum ætatis 107.
vigesimalium tertium attigisset, acceptâ Antiochi Epi-
phanis morte, in curiam ingressus, à Patribus postu-
lavit, ut in regnum restitueretur: ad se enim potius
quàm ad Antiochi patrum filios pertinere. Patres ta-
men communi consensu decreverunt Demetrium esse
detinendum, & puero, quem Antiochus reliquerat,
regnum firmandum: cujus consilii causa videtur fuisse,

SELEUC. quòd florem ætatis, in quâ tum erat Demetrius, suscep-
 AN. 149. tum Senatus haberet, conducibilioremque rebus
 suis ætatem infirmam illius qui relictus erat successor:
 Igitur extemplò legatos decreverunt Cn. Octavium,
 Sp. Lucretium, & L. Aurelium, quos ad regnum illud
 administrandum ex voluntate ipsius Senatus, miserunt.
 Cùmque audiissent multos elephantos esse in
 Syriâ, & naves aliquot supra definitum Antiocho M.
 numerum, legatis mandaverunt, ut & naves tectas
 comburerent, utque elephantis nervos inciderent, &
 uno verbo regias opes, quammaximè possent, immi-
 nuerent.

an. 150. Jerosolymis Antiochus Epiphanes ante quinquen-
 nium arcem communierat, cujus præsidium adhuc
 Macedones & Judæorum perfugæ tenebant, qui ex-
 cursionibus factis, eos qui sacrorum causâ templum
 adibant, multis afficiebant incommodis, quòd arx
 ipsi templo esset supra verticem. Istud igitur præsi-
 dium Judas oppugnare decrevit anno Græcorum cen-
 tesimo quinquagesimo, advocatis ad id totius populi
 viribus. Paratis igitur machinis, & exstructis aggeri-
 bus, totus incumbebat huic operi: multi tamen per-
 fugarum noctu elapsi, adjunctis sibi similibus impiis,
 venerunt ad Antiochum, postulantes ne se in extre-
 mum periculum à suis tribulibus redactos despiceret,
 maximè cùm patris ipsius auctoritatem secuti, in eam
 necessitatem adducti sunt, dum malunt patrios ritus,
 quàm regia mandata contemnere. Nunc verò pericu-
 lum esse, ne Judas arcem cum præsidio vi capiat, nisi
 ipse maturè suis opem afferat.

His auditis Antiochus Eupator iratus est, accersitis-

que amicis & ducibus, jussit eos mercenarium parare SELEUC. AN. 150.
 militem, & per totam suam ditionem delectum habe-
 re, ita ut brevè confectus sit exercitus peditum circi- 1. Mach. 6.
 ter centum millia, equitum verò viginti millia, atque
 insuper triginta duo elephanti: cum his copiis egres-
 sus est Antiochiam, commissâ Lysiæ totius exercitus
 administratione.

- His Menelaus se commiscuit, falsâ spe ductus, di- 2. Mach. 13.
 gnitatem, cujus titulum tantùm gerebat, ab Eupatore
 se obtenturam jussit.

- Progressus est Antiochus, pejora quàm sub patre ejus
 facta fuerant, peracturus. Quibus cognitis Judas,
 communicato cum suis consilio, statuit exire obviam
 Regi, & circa Modin castra posuit. Per Idumæam 1. Mach. 6.
 Rex cum exercitu profectus, Bethsuram oppugnavit,
 adhibitis machinis; quas egressi Bethsurani incende-
 runt, & fortiter pugnaverunt. Judas autem castra
 movit ad Bethzachariam, & invadens noctu castra 2. Mach. 13.
 hostium, usque ad ipsum Regis prætorium, ad qua-
 tuor virorum millia, & elephantem primarium cum
 his qui superimpositi fuerant, interfecit; castrisque
 metu ac perturbatione repletis, cùm jam dies illuxis-
 set, prosperè discessit.

- Rex summo mane ad eas fauces, ubi Judas castra Iosiph. Ant. l. 12.
 metatus erat, Bethzachariam-versus, aciem ceu pu-
 gnaturus jussit ire compositam: cùmque non posset
 elephantos explicare per aciei latitudinem propter lo-
 corum angustias, jussit ut unus post alium incederet,
 attributis qui stiparent singulos mille peditibus &
 equitibus quingentis: belluis autem imposita erant
 celsa propugnacula instructa duobus & triginta sagit-

SELEUC. tariis, reliquum autem exercitum ab utroque latere an. 150. præcepit montes ascendere, præpositis ex amicorum cohorte ducibus: atque ita sublato militari clamore hostem aggreditur, micans aureis & æreis clypeis, ita ut fulgore eorum coruscarent omnia; clamore autem roboabat quidquid erat in circuitu montium.

Ioseph. ibid. Judas tali aspectu non est territus, sed excepto fortiter impetu hostium, circiter sexcentos ex iis qui primi concurrerant, occidit. Tum Eleazar Judæ frater; conspicatus elephantem phaleris regiis ornatum, ratus in eo Regem inveni, illuc cursu, cæsis hinc & inde hostibus, pervenit, succedens sub belluæ ventrem, illam occidit, sed ipse pondere elephantis illabentis oppressus est. Judas autem animadvertens hostem tanto superiorem numero, Jerosolyma se recepit, arcem iterum oppugnatione aggressurus.

1. Mach. 6.
2. Mach. 13
Ioseph. Ant.
l. 12. Rex ad Bethsuræ obsidionem reversus, & ipsi Bethsuritæ territi apparatu regio, sed maximè cum comatus illis deficeret, Rhodocusque Judæus rem hostibus denuntiasset, præcipuè Judam ad ipsos res necessarias mittere, deditioem fecerunt, paceque factâ, egressi sunt ex urbe: Rex verò suorum in urbe præsidium constituit.

Inde Jerosolyma Rex ascendens, permultum tempus cum tenuit templi obsidio, quod fortiter à Judæis defensum est: nullam enim eis Rex intentavit machinam, quam non illi contrariis eluderent; laborabatur tamen victûs penuriâ, quòd annus inciderat sabbaticus, ita ut multi, frugibus veteribus consumptis, se clam subducerent propter inopiam: sic penes paucos templi tutela remanserat.

Interim Philippus, qui ex Ægypto, quò metu Ly-
 siæ confugerat, in Mediam & Persidem reversus ut
 copias ibi ab Epiphane relictas colligeret, ad regni
 negotia quibus cum moriendo ipse præfecerat, Eupa-
 torisque tutelam testamento Regis sibi commissam, &
 ab ipso Lyfiâ occupatam, vi recuperandam, ex iis lo-
 cis adventabat.

SELEUC.
 AN. 150.
Idem ibid.

Cùm hoc audivisset Lyfias, decrevit solutâ obsidio-
 ne illi occurrere; & Regi ducibusque exercitus per-
 suasit oppugnationem non esse modici temporis,
 quòd locus esset munitissimus, illis in dies deficeret
 commeatus, & avocarent multa regni negotia, quæ
 opus esset Regem componere: itaque de pace cum
 Judæorum gente ineundâ egit, quæ facilè succederet,
 si patriis legibus, sicut antea, uti illis liceret; quæ
 sententia communi omnium suffragio comprobata
 est.

Rex misso caduceatore pacem Judæ ac cæteris ob-
 sessis denuntiat, libertatemque vivendi propriis legi-
 bus, pactis quibusdam & aliis conventis juramento
 confirmatis, Judæi exiverunt è templi munitione, &
 Rex ingressus montem Sion, sacrificium obtulit,
 templum honoravit, & locum humaniter tractavit:
 verùm brevi pòst cùm loci munitionem attentius con-
 siderasset, violato sacramento jussit suum exercitum
 ut solo æquaret murum quo templum septum fuerat.
 Rex Machabæum, vel ut Græcus fert contextus, Hege-
 monidem ducem à Ptolemaide ad Gerrenos usque
 constituit, & discessit.

Ptolemaidem Rex cùm venisset, audivit Prolemai-
 denses infesto jam in Judæos animo graviter ferre pa-

SELEUC. cem cum ipsis initam, & indignantes volebant irri-
an. 150. tum facere fœdus; quapropter Lysias tribunal ascen-
dens, eis rationes exposuit: sic & tumultum sedavit,
civesque reddidit benevolos.

1. Mach. 13.
Joseph Ant.
l. 12. c. 15.
Ch. 20. c. 8

Berytum pervenit Eupator, ducens secum Mene-
laum Pontificem: Regi Lysias consuluit ut eum in-
terficeret, si vellet Judæos quiescere; hunc enim esse
malorum omnium authorem, qui persuasisset ejus pa-
tri, ut Judæos ab institutis patriis deficere cogeret.
Rex igitur apprehensum in eodem loco necari jussit:
alii Beræam occidendum misisse referunt. Præceps Me-
nelaus è turri altissimâ dignum vitâ suâ exitum sorti-
tus est. Alterum non minùs improbum Alcimum
substituit Eupator, suadente Lysîâ, ut pontificatus ho-
norem in aliam familiam transferret.

1. Mach. 6.
Joseph. ibid.

Jam Antiochiam occupaverat Philippus, ibique vi
dominabatur; sed cum eam versùs tenderet Eupator,
urbem oppugnavit, illam vi cepit, atque Philippum
in potestatem suam redactum supplicio affecit.

Polyb. Leg.
114 & 122.
Cicero Phil.
9.
App. Syr.

Romanorum legati Octavius, Lucretius & Aure-
lius à Senatu missi ut ipsius voluntate Syriæ regnum
administrarent, in mandatis habebant ut elephantos
interficerent, & naves supra definitum Antiocho M.
numerum cremarent, hoc spectaculum miserabile vi-
sum est: quod non ferens quidam Leptines, Cn. Octa-
vium legationis principem, Laodicæ dum ungitur in
gymnasio, suâ manu confodit; quem Lysias magni-
ficè sepeliendum curavit, ut suspicionem à se amoli-
retur: statimque legatos Regis nomine Romam mi-
sit, qui id facinus purgarent, ejusque conscium Re-
gem non fuisse ostenderent. Lysias tamen, teste Zo-

narâ, populum concitarat, ut Romanos ejiceret, & SELEUC. an. 150.
Cn. Octavium occideret.

Erat tum in Syriâ Isocrates quidam Grammaticus, Polyb. Leg. 122.
qui non continens se intra professionis suæ fines, etiam de publicis rebus verba facere, & sententiam suam pronuntiare cœpit. Non solùm enim jure Cneum Octavium occisum fuisse dicebat, sed cæteros quoque Populi Romani legatos esse jugulandos adjiciebat, ut ne unus quidem relinqueretur superstes, qui cladis nuntium Romam adferret; quò tandem illi desinerent superbè adèò imperare aliis, & hanc imprudentem dominandi licentiam usurpare.

Rex Cappadociæ Ariarathes legatos Antiochiam Polyb. Leg. 112.
ad Lysiam misit, ut sororis & matris Antiochidis filix Antiochi Magni ossa reciperet. Quâ de re discedentibus legatis mandata dedit cum postulatis precibusque conjuncta: expostulatione de cæde Octavii super sedendum sibi existimans, ne si Lysiam irritaret, voti sui compos fieri non posset. Cùm autem, permittente Lysiâ, reportatæ reliquiæ ad eum fuissent, magnifico apparatu illas suscepit, & summo studio juxta patris tumulum posuit.

Postquam esset Romam nuntius allatus de casu Polyb. Leg. 114.
Cn. Octavii qui occisus fuerat: cùm etiam legati Antiochi, quos Lysias miserat, Romam venissent, & multa disseruissent quò probarent cædis ejus conscium Regem non fuisse, Senatus legatos remisit, nullâ prolatâ sententiâ, quia mentem suam prodere volebat. Interea Cn. Octavio statua à Populo Romano pro Cic. Phil. 9.
vitâ reddita est.

Demetrius Seleuci filius hoc nuntio perculsus, Po- Polyb. ibid.

SELEUC an. 150. lybium accersit, & cum eo deliberat, deberet-ne iterum de suis rebus cum Patribus agere. Polybius Demetrium monuit, caveret ad eundem lapidem bis offendere; quin potiùs spes suas in seipso poneret, auderetque aliquid regno dignum: multas enim ipsi præsentem rerum statum occasiones præbere, ad fugam hoc modo obscurè hortatus. Ille tamen Apollonii familiaris sui, admodum juvenis, consilium secutus, in curiam venit, & ut saltem necessitate liberaretur, manendi Romæ pro obside oravit, quandoquidem regnum Antiocho Eupatori firmassent. Cùm nihilominus Senatus in sententiâ permaneret, Demetrius pœnitentiâ facti sui ductus, cùm præsertim magni vir animi esset, & satis audaciæ haberet, de fugâ suâ cum Diodoro, qui è Syriâ recens venerat, & ipsum olim educaverat, deinde cum Polybio deliberat.

Menithyllus Alabandensis, missus à Ptolemæo Philometore legatus, particeps consilii factus, operâ Polybii reditum suum parare præ se ferens, Carthaginensium navem, quæ Tyrum navigatura erat, adventuram palam in ostio Tyberis conduxit. Paratis omnibus Demetrius suum illum educatorem Diodorum in Syriam præmisit, qui omnes ibi rumusculos colligeret, & quis populorum esset sensus exploraret: ipse itineris socios futuros assumens, apud quendam ex amicis cum eis cœnavit, reliquos Anagniam amandavit, quò postridie venationis causâ se dicebat esse venturum.

Æger tum in lecto decumbens Polybius, de singulis tamen per Menithyllum monitus, & vehementer sollicitus, ne quia Demetrius naturâ suâ convi-

viis plurimum gaudebat, exstructâ in tempus longius SELEUC. an. 151. computatione, exeundi consilium propter temulentiam aliquo modo impeditum hæreret; cum jam tenebresceret, breve pittacium obsignatum ad eum misit: lectis in eo præceptis, extemplo nauseabundum se simulans, convivio simul cum amicis excessit, Ostiam properavit. Menithyllus verò illos præcedens, nautis significat novi se aliquid à Rege accepisse, cujus gratiâ oporteat ut ipse quidem adhuc in urbe hæreret, sed juvenes probatissimæ fidei ad illum mitteret, qui de fratre omnia ei sint renuntiaturi, & circa mediam noctem venturi. Interea exeunte tertiâ noctis vigiliâ Demetrius adest cum octo sociis, quinque famulis, & tribus pueris; ubi cum his locutus esset Menithyllus, & præparatum comæatum illis ostendisset, eos nauclero & vectoribus diligenter commendavit, & cum primâ luce vela faciunt.

De ejus discessu nihil Romæ cogitatum ante diem quartum, quo quæsitus, quædam suspicio ejus exitus oborta est. Die quinto Senatus eâ de re est habitus, cum quidem Demetrius sextum jam agens ab exitu ab urbe diem, ad fretum Siculum pervenerat. Abeuntem Patres persequendum non duxerunt, quòd persuasum haberent multum jam itineris esse ab eo confectum. Post paucos dies Tiberium Gracchum, Lucium Lentulum, & Servilium Glauciam legatos decreverunt, qui res in Græciâ inspicerent; deinde in Asiam transgressi, quid moliretur Demetrius observarent.

Interea Demetrius defertur in Lyciam, unde ad Senatum scripsit, se non contra patruelem Antiochum, Z. 111. 62
Dion.

SELEUC. sed contra Lysiam proficisci, & Octavii necem ultu-
 an. 151. rum esse. Cùmque Tripolim Syriae celeriter sibi ad-
 junxisset, tanquam à Senatu ad regnum occupandum
 missus, Apameâ potitus, comparatis copiis Antio-
 chiam contendit, ibique puerum & Lysiam amicè ob-
 viam egressos (Romanorum enim metu armis absti-
 nuerant) interfecit: comprehensos autem à militibus
 Antiochum & Lysiam scribit author libri 1. Macha-
 bæorum, Demetrii autem jussu ab eis occisos.

~~~~~

NUMMUS
 ANTIOCHI EUPATORIS.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diademate ornatum, in aversâ cujus parte Ju-
 piter sedet, dextrâ victoriolam, sinistrâ hastam,
 cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ
 ΕΥΠΑΤΩΡΟΣ, id est, REGIS ANTIOCHI Eu-
 PATORIS.

Juvenilis in rarissimo nummo percussa effigies Antiochum

V. exhibet: hic Antiochi Dei Epiphanis filius à patre Rex Syriæ designatus in locum Demetrii Seleuci IV. seu Philopatoris filius, Romæ tum obsidis, in regno successit. Lysias, ut ait *1. Mach. 6.* Scriptura, cùm cognovit quòd mortuus esset Rex, constituit regnare Antiochum filium ejus, quem nutritivit adolescentem, & vocavit nomen ejus ΕΥΠΑΤΩΡ, quale nummi nostri epigraphæ exhibet. Illum sic nominatum Appianus refert ob patris *Syriæ:* virtutem, quasi felix esset cui talis pater contigisset.

De Jove sedente sapius dictum est. Ipse autem victoriolam in cujusdam victoriæ memoriam gerit. Antiochus Eupator insignem de Philippo, cui à patre moriente commendatus fuerat, retulit: ille usurpato sibi in Perside regno, contra Antiochum in Judæâ præliantem, Antiochiam Syriæ metropolim occupavit; sed Rex pace cum Judæis initâ, contra rebellem profectus, ipsum in prælio interfecit.

Hic nummus argenteus maximi moduli, eximie raritatis & elegantie habendus, qui hætenus ex omni metallo solus in cæmeliis est observatus.

SELEUC.
an. 151.

DEMETRIUS I.

Iustin. l. 34.

DEMETRIUS Seleuci IV. filius, patri non successit, sed filio patris sui Antiochi, qui regnum, dum Romæ obses esset, occupaverat: ipse tandem ex urbe fugiens, exceptus secundo omnium favore in Syriâ, paternum regnum recuperavit anno Græcorum centesimo quinquagesimo primo, ipso Antiocho ejus cognato, ut diximus, occiso.

App. Syr.

Rex in Syriâ proclamatus, duos fratres, quos am-

bos Antiochus Epiphanes in deliciis habuerat, perdit, Heraclidâ ærario apud Babylonios ejecto, & Timarcho Babylonis Satrapâ ut rebelle interfecto, qui alioquin etiam ejus provinciæ præfecturam malè administraverat; à Babyloniis primùm SOTERIS cognomentum adeptus est.

Alcimus ab Eupatore ad summum sacerdotium e-^{1. Mach. 7.} vectus, à populo tamen non receptus, pontificatum à Demetrio sibi confirmari desiderans, cum iniquis & impiis Judæis Regem adiit, accusans populum, Judam & ejus fratres, quòd amicos Regis excidissent, & ipsos in exilium pepulissent, petiit ut mitteret aliquem qui eos puniret: elegit Rex ex amicis suis Bacchidem Mesopotamiæ præfectum, quem cum Alcimo in sacerdotio confirmato, & magno exercitu in Judæam misit: quòd cùm venissent Alcimus & Bacchides, nuntios ad Judam & fratres ejus mandarunt, illosque verbis pacificis circumvenire tentarunt. Tum ad Alcimum & Bacchidem convenit congregatio Scribarum, in quibus primi Hasidæi fuerunt, qui requirebant pacem. Dicebant enim: Sacerdos de semine Aaron venit, qui non decipiet nos. Sed postquam credidissent se ei, contra juramentum comprehensos ex iis sexaginta occidit die uno: quâ perfidiâ territi multi ex urbe aufugerunt.

Bacchides abiit Jerosolymâ, & castra movit in Bethzetha: & comprehensi sunt multi ab eo transfugæ, & quidam è populo, quos mactatos in magnum puteum projecit. Deinde committens regionem Alcimo, reliquit cum eo copias auxiliares, & ad Regem rediit. Ad Alcimum verò, omni studio ut Pontificatum fir-

SELEUC. an. 151. mum sibi faceret contendentem, congregati sunt omnes qui turbabant populum suum; qui obtinentes terram Juda, fecerunt plagam magnam in Israele. Egressus igitur Judas in omnes fines Judææ per circuitum, ultionem de transfugis illis sumpsit, & cohibuit ne in regionem exirent.

2. Mach. 14

Alcimus videns invaluisse Judam, venit ad Regem, & ei obtulit coronam auream, & palmam, ac ramos, qui templi esse putabantur: à Demetrio postea in consilium de rebus Judæorum convocatus, se summo sacerdotio spoliatum graviter conquestus, Judam & Hasidæos ut bellorum & seditionum authores accusavit, nec Regem, quandiu Judas ipse vivat, quieto regno potiturum unquam esse dictitans: quod cum & cæteri amici in Judam infensissimi confirmassent, accensus Demetrius Nicanorem præpositum elephantorum ducem misit in Judæam, mandans ut Judam caperet, Hasidæos dispergeret, & constitueret Alcimum templi summum Sacerdotem.

Judæi audito Nicanoris adventu, & accessione gentium, statim moverunt versùs castellum Dessai, ubi Simon frater Judæ cum Nicanore congressus est. Nicanor, auditâ Judæ & sociorum in patriâ propugnandâ fortitudine, belli aleam tentare metuit; quare misit Posidonium, & Theodotum, & Matthiam, qui darent fidem atque acciperent: cumque diu de his consilium ageretur, cum populo Judas rem communicavit, qui unâ sententiâ amicitias annuit. Et constituto die quo privatim Judas & Nicanor unâ venirent, viros armatos opportunis locis disposuit Judas, ne fortè ab hostibus repentè mali aliquid oriretur; sed pa-

cifico inter eos sermone habito, fœdus est initum. Je-
 rofolymis morabatur Nicanor, & turbas quas antè SELEUC.
 AN. 151. coëgerat dimittens, ira charum habebat Judam, ut
 etiam uxorem ei ducere rogaverit.

Alcimus, ut eorum benevolentiam ad invicem &
 conventiones factas vidit, ad Demetrium venit, &
 Nicanorem ut consilia à Regis rebus aliena agitan-
 tem detulit. Exasperatus Rex, & accusationibus Al-
 cimi accensus, de pactis cum Judæis factis ad Nica-
 norem se ea graviter ferre scripsit, & ut citò Macha-
 bæum vincitum mitteret Antiochiam jussit. Et licèt
 iniquè ferret Nicanor, quòd res compositas factu-
 rus esset irritas, cùm nullam injuriam Judas fecisset;
 quia tamen non erat unde resisteret Regi, opportu-
 num tempus observabat, ut præceptum perficeret stra-
 tagemate.

Judas videns Nicanorem minùs familiariter secum
 agere, & solitam conversationem asperiores exhibe-
 re, cogitans non ex bono esse austeritatem istam,
 paucis suorum congregatis, se ab illo occultavit: tunc
 Nicanor cognovit detectum esse consilium suum, & 1. Mach. 7.
 exivit obviam Judæ ad pugnam juxta Capharsala-
 ma, ubi ceciderunt de Nicanoris exercitu ferè quin-
 que millia virorum; reliqui fugerunt in civitatem Da-
 vidis.

His ita gestis, ascendit Nicanor in montem Sion;
 cui obviam processerunt quidam è sacerdotibus & è
 senioribus populi, salutaturi ipsum cum pace, & de-
 monstraturi ei holocaustum quod offerebant pro Re-
 ge: sed irridens sprexit eos, & polluit. Illis autem 2. Mach 14.
 dicentibus cum juramento se nescire ubi Judas esset,

SELEUC. Nicanor extendens manum ad templum, juravit, nisi an. 151. traderetur Judas ejusque copiæ in manus ejus, se cum rediturus esset in pace, domum Dei everfurum, & altare suffosurum, & templum Libero patri ibidem consecraturum. Sacerdotes orabant Deum ut templum conservaret, ipsosque protegeret.

Nicanor ut comperit Judam esse in partibus Samariæ, egressus Jerosolymis, castra locavit ad Bethoron, ubi copiarum incrementum ex Syriâ illi occurrit: Judas verò castrametatus est in Hadaza cum tribus virorum millibus. Nicanor tunc cogitans die sabbati pugnare, Judas hortatus suos ne timerent gentium exercitum, sed ab Omnipotente victoriam expectarent, die tertiadecimâ mensis Adar in hostes irruerunt, prostraveruntque non minùs triginta quinque millia, inter quos Nicanor ipse cecidit, reliqui abjectis armis fugerunt, quos Judæi persecuti unius diei itinere ab Hadaza usque dum venit Gazeram, ne unus quidem incolumis è novem millibus evasit: & acceptis spoliis prædâque, caput Nicanoris dexteramque ejus amputarunt, & detulerunt Jerosolyma. Caput in summâ arce, & dexteram contra templum suspendi jussit, linguam etiam ejus præcisam minutim avibus dari. Decreveruntque omnes communi consilio, ut quotannis celebritas haberetur die illo decimotertio mensis Adar, pridie festi Mardochei.

an. 152. Post hanc exercitus stragem, Nicanorisque cædem, 1. Mach. 7. Judas ad Romanos Eupolemum Joannis, & Jasonem & 8. Eleazari filium legatos suo fratrumque & Reipublicæ Judæorum nomine misit, ut societate cum Populo Romano initâ, à Regis Demetrii jugo liberarentur.

Cùm

Cùm audivisset Demetrius cecidisse Nicanorem in SELEUC.
 prælio, & copias ejus deletas, decrevit Bacchidem & an. 152.
 Alcimum iterum in Judæam, & cum eis dextrum 1. Mach. 9.
 cornu, sive præstantiorem sui exercitus partem mit-
 tere, qui profecti viâ quæ ducit in Galgala, castra po-
 fuerunt in Masaloth tribus Nephthali, eâque occupa-
 tâ, interfecerunt homines multos.

Mense primo anni centesimi & quinquagesimi se-
 cundi castra moverunt versùs Jerosolyma, indeque
 Beerzath profecti sunt cum viginti millibus peditum,
 & duobus millibus equitum. Judas verò castrameta-
 tus in Laïsa cum tribus millibus virorum electorum,
 qui hostium multitudine territi, eum deseruerunt,
 octingentis tantùm in castris relictis. Cum paucis
 hisce ingentem Bacchidis exercitum ille adortus, à
 mane pugnavit usque ad vesperam, fugatoque dextro
 cornu, in quo ipse erat Bacchides, fugientes persecuti
 sunt usque ad montem Azotum: sed qui erant in si-
 nistro cornu, Judam & eos qui cum eo erant, conse-
 cuti, post ingravatum prælium, & ex utrâque parte
 quamplurimos interfectos, Judam fortiter dimican-
 tem interemerunt, eoque cadente cæteri fugerunt.
 Tollentes Jonathas & Simon Judam fratrem suum,
 sepelierunt in sepulchro patrum suorum in civitate
 Modin.

Post mortem Judæ emerferunt iniqui ex omnibus
 Israelis finibus, & magnâ fame eodem tempore in-
 gruenste, tota ferè regio cum ipsis Bacchidi se submi-
 sit, ut victu commodiùs frueretur. Bacchides verò im-
 pios istos præfectos constituit regionis, qui compre-
 hensis Judæ amicis & fautoribus, Bacchidi eos tradi-

SELEUC derunt ; & is tortos primùm , cruciatosque ad libitum ,
an. 152. postremò omnes ad unum enecabat.

1. *Mach.* 8. Interim legati à Judâ Machabæo Romam missi ,
cum Populo Romano pacem inierunt ; fœdusque in
tabulis æreis inscriptum est , ut Judæi Romanis , & Ro-
mani Judæis mutua auxilia contra communes hostes
exhiberent. Ad Demetrium à Senatu missæ sunt litte-
ræ , ne gentem Judæorum ampliùs opprimeret , alio-
qui se à populo amico & fœderato omnem injuriam ,
bellum terrâ marique gerendo , propulsaturos.

1. *Mach.* 9.
Ioseph. Ant.
l. 13. c. 1. Congregati sunt omnes Judæ amici , & elegerunt
pro duce Jonatham fratrem ejus : quo cognito Bac-
chides quærebat eum occidere ; sed hoc cùm nec ipsum
nec Simonem fratrem , nec omnes qui cum eo erant
latuisset , in desertum Thecue fugerunt , & ad aquam
quæ dicitur lacus Asphar castrametati sunt. Bacchides
insecutus est Jonatham cum omnibus suis copiis , &
ultra Jordanem castra posuit , & sabbato illum ag-
gressus est , ratus non repugnaturum propter religio-
nem diei. At ille cohortatus socios , clausi à tergo ame-
ne , à fronte hostibus , votisque Deo factis pro victo-
riâ , impigrè hostem aggreditur ; & prostratis non
paucis , videns ipsum Bacchidem in se ruere , ferire
eum conatus est : sed cùm ille cautè ictum declinasset ,
Jonathas cum sociis tantæ multitudini impares se esse
videntes , desilientes commiserunt se flumini , & in op-
positam ripam enatarunt , hostibus non ausi trajicere :
sed Jerosolyma reversus est Bacchides , desideratis ex
militibus illius eo die circiter mille , vel duobus mil-
libus , ut habet Iosephus.

Post eum conflictum Bacchides communivit ali-

quot oppida, Hierichuntem, Emmauntem, Bethoron, Bethellam, Thannatam, Pharatonem, Tochoam, impositis in eis præfidiis, additis mœnibus & turribus, ut res Judæorum inde infestaret excursionibus; muni-
vit quoque urbem Bethsuram & Gazaram, sed nihil æquè ut Jerosolymitanam arcem, in quâ acceptos à Judæorum primatibus filios obsides inclusit, ut ibi custodirentur.

SELEUC.
AN. 152.

Postquam Menochares ad Demetrium Antiochiam venisset, & sermones Regi exposuisset, quos in Cappadociâ cum Tiberio aliisque Romanorum legatis habuerat, existimans Rex supra omnia necessarium suis rebus esse in præsentia, ut prædictos viros omnibus modis sibi adjungeret & placaret: relictis rebus ad eos misit primùm in Pamphyliam; deinde iterum Rhodum, quidvis facturum se in gratiam Romanorum promittens, donec perfecit ut Rex ab illis saluaretur. Tiberius enim, qui ex animo illi cupiebat, plurimùm illum adjuvit ad impetrandum quod cupiebat, & ad jus regni ei conciliandum.

Polyb. Leg.
120.

Demetrius legatos extemplò Romam misit, qui coronam adferrent, & illum, cujus manu Cn. Octavius fuerat occisus, Romanis adducerent, ac simul criticum Isocratem. Leptines autem, qui Cn. Octavii cædem patraverat, postquam Demetrius regnum suscepit adierat Regem, & oravit ne cæde Cn. Octavii moveretur, neve propterea in Laodicenses gravius quicquam iret consultum: ipsum enim se Romam profecturum, & Senatui probaturum, Diis volentibus id admissum. Quia sponte suâ atque alacris ibat, sine vinculis & custodibus Romam ductus est. Isocrates

Idem L. 122

SELEUC. CONTRÀ, simul ac nomen ejus fuit delatum, mente ca-
 an. 152. ptus est, atque in totum alienatus: ubi verò etiam
 collum sibi loris circumdari vidit, & vincula admo-
 veri, cibum rarò sumere, corporis cultum penitus
 aspernari.

an. 153. Anno centesimo quinquagesimo tertio, mense se-
idem ibid. cundo, præcepit Alcimus destrui murum atrii inte-
 rioris, & prophetis exstructum: illi Deus os occlusit,
 paralyfi eum percutiens, ita ut loqui quicquam am-
 pliùs potuerit, & cum magno cruciatu vitam finiret.
 Videns Bacchides mortuum esse Alcimum, præsi-
 diis per totam Judæam dispositis, cùm Jonathas cum
 Simone fratre in palustribus Jordanis commoraretur,
 ad Demetrium reversus est. Quo tempore per
 integrum biennium status rerum Judaicarum fuit pa-
 catio.

Polyb. Leg.
 221.
Diod. Sic.
 Leg. 24.

Ariarathis Cappadociæ Regis legati Romam vene-
 runt, coronam aureorum decies mille adferentes; qui
 Senatui etiam significarent quomodo Tiberium Grac-
 chum excepisset, & ipsorum causâ oblatas à Deme-
 trio amicitias, & sororis nuptias respuisset; & para-
 tum ipsum esse declararent, quidquid imperarent
 Romani, mandatis eorum obtemperare.

an. 154. Cùm & Demetrii Regis legati Monochares aliique
Polyb. Leg. venissent, coronam aureorum decies mille Romæ adfe-
 22.
 rentes; & illum simul adducentes, qui Cn. Octavio
 manus intulerat. Perdiu dubitatum est à Patribus, quid
 esset opus factò: tandem & legatos suscepit Senatus,
 & coronam accepit; homines verò qui fuerant addu-
App. Syr. cti, rejecit, quasi crimen id commune esset Syris om-
 nibus. Integra enim omnia servabat, ut quoties vellet,

vindicandi criminis potestatem haberet. Idcirco etiam SELEUC.
 Demetrio hujusmodi responsum dedit: Senatum suam an. 154.
 illi benevolentiam impertiturum, si idoneâ ratione
 caverit, se in ipsius potestate futurum, sicut esset
 olim.

Orophernes Antiochidis Antiochi M. filiæ, Cap- Infin. l. 35.
 padocum Reginae, filius suppositus vel adoptatus, ad
 Demetrium profectus, se per injuriam à fratre Aria-
 rathe regno Cappadociae pulsum conquestus est. De-
 metrius, qui novitati otium periculosum ratus, ampli-
 are fines regni, & opes augere cogitabat, Oropher-
 nem supplicem recepit: infensus enim Ariarathi pro-
 pter fastiditas sororis nuptias, datum sibi honestum
 belli titulum gratulatus, restituere eum in regnum Appian.
 statuit, & mille talentorum mercedem cum Oropher-
 ne pactus, Ariarathi bellum intulit. Eumenes Perga-
 mi Rex adjuvit Ariarathem, cujus sororem Stratonice-
 m uxorem duxerat: sed tamen Orophernes Demetrii
 opibus & copiis Cappadociae regno pepulit.

Cum Jonathas & sui per biennium quieti fuissent, an. 155.
 transfugæ Judæi per nuntios sollicitaverunt Demetri-
 um, ut Bacchide missio Jonatham in potestatem redigeret: 1. Mach. 9.
 fore enim hoc perfacile, posse omnes ejus Ioseph. Ant. l. 13.
 milites unâ nocte comprehendi. Qui cum copiis
 multis profectus, clanculum epistolas omnibus sociis
 suis in Judæâ misit, darent operam ut Jonathas & qui
 cum eo erant comprehenderentur: sed cum innotuisset
 eis consilium ipsorum, iratus Bacchides, putansque
 & se & Regem ludibrio haberi, comprehensos ex
 hominibus hujus sceleris conscios, quinquaginta præ-
 cipuos interfecit.

SELEUC. Pòstea metu secedens Jonathas , & Simòn , & qui
 an. 155. cum eo erant , in Bethbasi vicum , vel Bethalagan
 apud Josephum , in deserto , cumque munivit mœni-
 bus & turribus , ut tutum haberet receptaculum. Quo
 audito Bacchides , cum totis suis copiis contra eum
 profectus est , adjunctisque Judæorum suæ factionis
 auxiliis , & castris positis contra Bethbasin , oppugna-
 vit eam diebus multis , & fecit machinas : at ille re-
 stitit acriter , relictoque ad oppidi tutelam Simone
 fratre , clam egressus , exiit in circumsitam regionem ,
 & noctu in Bacchidis castra irruit , & multis trucidatis
 effecit ut frater adventum suum cognosceret : quam-
 primùm tumultum sensit in castris hostium , eruptio-
 ne factâ incendit eorum machinas. Bacchides verò
 videns se à fronte & à tergo invasum ab hostibus , re
 inopinatâ consternatus , vix fuit compos animi ; to-
 tam autem indignationem effudit in transfugas , occi-
 sis ex illis multis , quorum operâ missus à Rege fue-
 rat , unum cogitans , quomodo ex dignitate suâ &
 Regis obsidioni sine imposito , exercitum sine igno-
 miniâ posset reducere.

*Ios ph. Ant.
 l. 13. c. 11.*

Jonathas cognitâ Bacchidis voluntate , misit ad eum
 nuntios de pace componendâ , petens societatem &
 amicitiam inter se , captivis utrimque redditis. Id
 Bacchides ratus sibi oblatam occasionem quâ posset
 non inglorius obsidionem solvere , fœdus cum Jona-
 thane iniit , jurejurando interposito , neutrum arma
 moturum in alterum : redditisque & receptis captivis ,
 Antiochiam reversus est , nec unquam posthac Ju-
 dæam cum exercitu repetiit.

an. 156. Ariarathes regno pulsus , Romam venit priusquam

exiisset ætas; & cùm magistratum tunc iniisset Sextus Julius, illum adivit, convenientem calamitati in quâ versabatur speciem præ se ferens. Venerat & Demetrii legatio, cujus princeps Miltiades, in utrumque paratus: nam ad excusanda quæ objiceret Ariarathes, instructus erat, & ad criminandum illum odiosè. Orophernes quoque legatos miserat Timotheum & Diogenem, ut coronam Romam adferrent, & amicitiam atque societatem renovarent; præcipuè autem, ut in judiciali contentione defenderent facta à suis, & Ariarathem accusarent. Enimverò Diogenes & Miltiades tum in privatis congressibus speciem majorem ostentabant, utpote plures cum uno, atque omnibus rebus florentes cum afflicto & misero compositi; tum etiam ubi ad res exponendas ventum, longè superiores fuerunt: cùm enim quidvis dicere, & ad omnia respondere spretâ veritate auderent; quia adesset nemo qui veritatem tueretur, & mendacium superaret, visi sunt quod volebant efficere. Demùm verò à Senatu Orophernes, quia Populi Romani amicus & socius appellatus erat, unà cum Ariarathe ut fratre regnare jussus est.

SELEUC.
an. 156.

Polyb. Leg.
126.

App. Syr.
Zonar ex
Dione.

Orophernes brevi tempore regno potitus est; nam cùm favorem multitudinis gratis ac beneficiis conciliare debuisset, nihil horum præstitit, sed baccho indulgens, institutis patriæ neglectis, cogendæ pecuniæ solùm intentus, multis per summum scelus occisis, occasionem dedit Ariarathi ut ipsi bellum inferret. Orophernes ad Demetrium fugit; Timotheum quidem quinquaginta, Regem septuaginta talentis coronavit, trecenta alia brevi se persoluturum, ac sex-

Polyb. Leg.
31.
Valef. Exc.
Athen. i. 10.
c. 11.

Valef. Exc.
Diod. p 334.

SELEUC. centā præterea pollicitus. Oropherni Demetrius ite-
 an. 156. rum opem tulit; sed Attalus, qui ab Eumene fratre
 moriente regnum & uxorem ipsius Ariarathis foro-
 rem acceperat, cùm regnare inciperet, primùm inge-
 nii atque industriæ suæ specimen dedit: nam Oro-
 phernem & Demetrium Soterem ex Cappadociâ pror-
 fus expellens, Ariarathem in integrum restituit, & O-
 rophernes cum Demetrio in Syriam se recepit.

an. 157. Demetrius Archiæ quingenta talenta obtulit ut Cy-
^{Ἰοσηφ. β. β. 170} prum ipsi proderet, aliis quoque emolumentis & ho-
 noribus illi promissis, si hanc ipsi operam navaret:
 quod Archias cùm efficere esset paratus, à Ptolemæo
 Philometore deprehensus, & in iudicium adductus,
 funiculo veli quod aulæ prætendebatur, se suspen-
 dit.

an. 158. Omissâ regni curâ Demetrius, castellum sibi qua-
^{Ἰοσηφ. β. β. 113} tuor turribus munitum, *περαπύργειόν ἔ βασιλείον*, non
 procul ab Antiochiâ exstruxerat, ibique delicias age-
 bat, à conspectu subditorum remotus. Hoc modo
 dum fastum luxumque Persicum æmulatur, tantum
 odium sibi conciliavit, ut cives Antiochenses Oro-
 phernem profugum quàm Demetrium pluris face-
^{Ἰουστίν. β. β. 35} rent. Et ipse Orophernes, sed ingrato animo in itâ
 cum illis pactione, pellere Demetrium regno, à quo
 restitutus fuerat, consilium cepit: quo cognito Deme-
 trius vitæ quidem ejus, ne Ariarathes metu fraterni
 belli liberaretur, pepercit; ipsum autem comprehen-
 sum, vincitum Seleuciæ custodiri jubet. Nec Antio-
 chenses iudicio territi à defectione destiterunt: itaque
 subornant quendam sortis extremæ juvenem, qui Sy-
 riæ regnum velut paternum armis repeteret; & ne
 quid

quid contumeliæ deesset, nomen ei Alexandri inditur, genitusque ab Antiocho Rege dicitur. SELEUC.
an. 158.

Heraclides Byzantius, quem ærario Babylonico Antiochus Epiphanes quondam præfecerat, & quem Demetrius, cum regnum suscepisset, eiecerat, Romam fervente adhuc ætate Alexandrum hunc atque Laodicen Antiochi Epiphanis filiam adduxit; qui dum in urbe commoratur, magnæ fortunæ speciem ostentavit, vafre agens omnia, & consultò tempus extrahens, ut Senatum ad ea quæ moliebatur flecteret. an 159.
Polyb. Leg.
138.

Plures legationes eo tempore Romam venerunt. Id L. 140.
Adfuit & ibidem per id tempus Demetrius Demetrii filius, qui modico paratu ut puer exceptus, in patriam denuò se contulit.

Heraclides diuturniore morâ in urbe factâ, in curiam unâ cum Laodice & Alexandro venit: ibi primò adolescens pauca est locutus; postulavitque ut meminissent Romani amicitia & societatis, quæ Antiocho parenti suo cum illis fuerat: deinde ut maximè quidem in recuperando suo regno se adjuvarent; sin id minus vellent, redire saltem sibi in Syriam permetterent, neque eos impedirent, qui ad paternum regnum obtinendum opem sibi ferre essent parati. Mox Heraclidem sermonem excipere; & postquam laudes ac merita Antiochi pluribus exposuisset, adjectâ criminatione Demetrii; postremò subjicere æquum justumque esse, ut adolescentulo huic & Laodici, qui sunt legitima stirps Regis Antiochi, reditus in patriam concedatur. Eorum omnium quæ dixit Heraclides, nihil quicquam placebat sanæ mentis hominibus, qui & fictam eam esse commentitiamque fabulam

SELEUC. intelligebant, & Heraclidem palam abominabantur :
 AN. 160. at vulgus Senatorum, quos præstigiis suis Heraclides
 sibi conciliaverat, in eam sententiam omnes consen-
 serunt, ut hujusmodi senatusconsultum scriberetur:
 QUÒD ALEXANDER ET LAODICE ANTIOCHI
 REGIS FF. QUI AMICUS SOCIUSQUE P. R. FUIT
 IN SENATU VERBA FECERUNT. SENATUS UT
 IN PATRIS REGNUM VELUT POSTLIMINIO
 REVERTERENTUR, IIS PERMISIT, ET FERRE
 IPSIS OPEM DECREVIT. Hâc arreptâ occasione
 Heraclides militem extemplò conducere, & multos
 viros illustres sibi adjungere : dein Ephesum ut venit,
 bellum quod moliebatur sedulò apparare cœpit.

Ioseph l. 13. Alexander pro Antiochi Epiphanis filio habitus,
 anno centesimo sexagesimo veniens in Syriam, Pto-
 lemaïdem occupavit prodicione militum, qui eam
 tenebant præsidio, moresque Demetrii oderant, ut
 parùm comis & superbi admodùm, & illic regnavit
 Alexander.

1. Mach. 10. Demetrius audiens Alexandrum Ptolemaïde rece-
 ptum regnare cœpisse, congregavit copias multas, ut
 procederet obviam ei in prælium : at consideratis in-
 certis belli casibus, duos filios Demetrium & Antio-
 chum cum magno auri pondere Cnidum ad hospi-
 tem suum commendavit, ut belli periculis eximerentur,
 & si ita fors tulisset, paternæ ultioni servarentur.

1. Mach. 10. Misit quoque ad Jonathanem Demetrius epistolas ad
Ioseph Ant. societatem & amicitiam conciliandam, Alexandrum
l. 13. prævenire cupiens, deditque ei potestatem congregan-
 di copias, & arma parandi, & Judæorum obsides,
 quos Bacchides in Jerosolymitanam arcem incluserat,

jussit ei tradi. Jonathan Jerosolyma venit, & lectis SELEUC. AN. 160. coram populo & illis qui in arce erant epistolis, traditi sunt Jonathani obsides, quos suis parentibus restituit. Atque ita Jonathan Jerosolyma habitavit, cœpitque ædificare & instaurare eam.

Alexander cognito quid Demetrius Jonathani promiserat, nec ignorans viri fortitudinem, & quomodo se gesserit contra Macedones, & quantum vexatus sit à Demetrio ejusque duce Bacchide, ex purpuratorum suorum consilio, per litteras amicitiam & societatem ejus quæsit, constituitque cum summum Sacerdotem gentis suæ, utque amicus Regis vocaretur concessit, simulque ei purpuram misit & coronam auream. Jonathan induit se stolâ purpureâ septimo mense anni centesimi sexagesimi, in festo Tabernaculorum, moxque contraxit copias, & fabricavit magnam armorum numerum.

*1. Mach. 10.
Ioseph Ant.
l. 13. c. 5.*

Dolens Demetrius ad Alexandri partes inclinatos fuisse Judæos, scripsit tamen ad illos, hortatus ut constantes pro se manerent, pollicitusque illis maximam tributorum remissionem, insuper salis pretium, aurum coronarum, & tertiam seminis, dimidiamque partem fructus arborei solitam, quod in singula capita pendebatur ab his qui Judæam incolunt remittens; tres attributas ei toparchias, Samariam, Galilæam & Peræam illis concedens in perpetuum; Jerosolymam urbem sacram esse declarans, & jus asyli habere, immunemque esse cum suis finibus à tributis & decimis: arcem etiam ejus permittens Pontifici: Judæos quoque jure belli in captivitate degentes, in pristinam libertatem restituens: præterea in singulos an-

SELEUC. nos ex suis rationibus in sumptus sacrificiorum quin-
 an. 160. decim millia siclorum argenti pollicitus, & decem
 millia drachmarum, quæ de templo accipiebant Re-
 ges, sacerdotibus atque ministris templi remittens, ad
 quos ea pertinere fatebatur: & multa alia Judæis ob-
 tulit. Sed ut audivit Jonathan & populus tam profu-
 sam promissorum copiam, non crediderunt, recordati
 ejus odium: itaque eo repudiato acquieverunt Alexan-
 dro, qui primus de pace cum illis egerat, & cui auxi-
 lium ferebant omnibus diebus.

*Liv. lib. 48.
 & 49.
 Zonar. ex
 Dion. e.*

Andriscus quidam Adramyttenus, ultimæ fortis
 homo, qui se Persei Regis quondam Macedoniæ fi-
 lium ingenti asseveratione mentiebatúr, sperans ali-
 quod à Demetrio auxilium, quòd ejus soror Perseo
 nupta fuerat, in Syriam se contulit, mutato nomine,
 Philippus vocatus est, atque ibi primùm quis esset,
 palam exprimere ausus. Ob hoc mendacium à Deme-
 trio comprehensus, & Romam missus est.

an. 161. Alexander, copioso exercitu contracto, adjuvan-
 tibus Ptolemæo Ægypti, Attalo Asiæ, & Ariarathe
*Joseph. ibid.
 Justin. l. 35.* Cappadociæ Regibus, necnon Jonathane & Antio-
 chensibus, aliisque qui in Syriâ à Rege defecerant,
 cum Demetrio congressus est: nec huic animus in
 propulsando bello defuit, nam & primo prælio ho-
 stem fugavit.

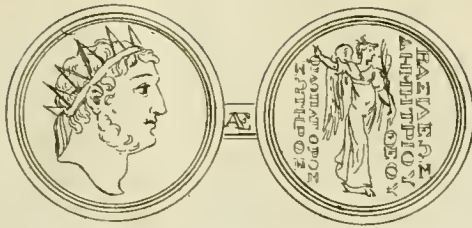
an. 162. Regibus bellum restituentibus, Alexander totius
 tandem fermè Orientis viribus succinctus, castra con-
 tra Demetrium admovit, collatisque signis sinistram
*1 Mach. 10.
 Joseph. ibid.
 Justin. ibid.* cornu Demetrii oppositam sibi aciem terga coegit
 vertere; hærentesque diu fugientium vestigiis etiam
 castra diripuerunt: at dextrum cornu in quo Rex ipse

pugnabat, compulsus est loco sedere; & reliquis SELEUC.
 effusè fugientibus, Demetrius fortiter decertans, alios AN. 162.
 hostium occidit, alios non sustinentes ipsius impetum
 persequens, abreptus in cœnum quoddam profundum
 & transitu difficile, ubi prolapso equo, omni effugio
 destitutus, ab occurrentibus oppressus est. Circumda-
 tum enim coronâ confixerunt jaculis; at ille etiam
 pedes generosè repugnabat, donec crebris vulneribus
 confectus succubuit.

Demetrius ætatis anno trigesimoquinto, plurimis
 Regibus in ipsum conspirantibus, vitam simul cum
 imperio amisit, relictis duobus filiis Demetrio Nica-
 tore, & Antiocho Evergete, qui & Syriæ regnum am-
 bo postea obtinuerunt. Regnavit ex nummis, Poly-
 bio, Eusebio, & Sulpitio Severo, duodecim annos,
 qui de inchoatis intelligendi sunt: unde rectè sentit
 Josephus, qui post exactum regni annum undecimum,
 illius finem adscripsit. Non audiendi sunt Calvisius
 Capellus, Torniellus & Functius, qui in anno Seleu-
 cidarum centesimo sexagesimo primo ejus mortem
 conficiunt: sed minimè Gordonus, Samerius, Gene-
 brardus, Temporarius, & ut videtur Mercator, qui
 novem exactos illi tantùm assignant.

Vir erat magni animi & satis audaciæ, sed parùm Polyb. Leg.
 comis, superbus admodum, bibax, & maximâ diei 114
 parte ebrius, crudelis, denique omnibus invisus. Athen. l. 10.
6. 11.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput radiatum & diadematum : in aversâ parte victoria, dextrâ palmam, sinistra verò extensa, cum eâdem epigraphe ut suprâ.

Singularis nummus Demetrium radiatâ coronâ, cum iisdem quàm in superiori nummo titulis, ut Antiochum Deum Epiphanem, exhibet. Victoria palmam gerit, quasi insignem retulerit Demetrius recuperando regno paterno, nullâ strage nisi Antiochi Eupatoris & Lysiæ ejus rectoris factâ: Romanorum enim metu ipsi armis abstinuerant, Demetrium à Senatu ad regnum occupandum missum existimantes.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte stat Mercurius, dextrâ palmæ ramum, sinistrâ caduceum,

cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΘΕΟΥ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ, ut
suprà.

Mercurius in signum tranquillæ pacis per victoriam de Antiocho conciliatæ exhibetur, ideo palmam dextrâ, & caduceum sinistrâ, utriusque symbolum gerit. Ipse commercii Deus creditur, cujus reditum florenti regno auguratur hoc in nummo, à quâdam Phœnicis urbe ejus cultum venerante percussus est.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte triremis, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Λ. ΘΝΡ. & infrâ ΤΥΡΙΩΝ: id est, REGIS DEMETRII. AN. 154. A TYRIIS.

Ad Demetrium Soterem literæ numerales ΘΝΡ annum Seleucidarum 154. designantes, nummum haud dubiè percussum *1. Mach. 6.* revocant, quo Judæa à bellis quieverit biennio, ut Scriptura, eique consentiens Josephus tradunt.

De triremi Tyrorum in illorum nummo signatâ, suprà diximus: notandum tamen Goltzium corruptè ΤΥΡΙΩΝΟΣ legisse, quasi Demetrius ΤΥΡΙΩΝ dictus fuerit.

EX THESAURO REGIO.

Caput diadematum, in aversâ ejus parte Apollo vestitu muliebri sedens, dextrâ jaculum, sinistrâ cornucopiæ, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΡΜΗΤΡΙΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ, & litteris ΗΝΡ.

Anno 158. Seleucidarum nummum Demetrii Soteris percussum designant litteræ ΗΝΡ. quo, & superioribus, res Judæicas Scriptura silentio involvit, quòd in iis nihil memorabile contigisse videtur.

Frequens est sedentis cum muliebri ornatu Apollinis in Demetrii nummis typus, aut cum solâ DEMETRII, aut cum adjunctâ ΣΩΤΗΡΟΣ epigraphe, modò nullâ æræ Seleucidarum factâ mentione, modò cum diversâ illarum numeralium litterarum notâ.

De Apolline vestitu muliebri ornato, jaculumque ferente, suprâ dictum est: in hoc verò nummo cum cornucopiæ signatur; Sol idem & unus cum Apolline terras sæcundans, illud rerum omnium abundantia symbolum meritò gerit.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte triremis, cum literis ΘΝΡ. ΣΙΔΩΝΙΩΝ. id est an. 159. SIDONIORUM.

A Sidoniis in honorem Demetrii Soteris percussum hunc nummum litteræ ΘΝΡ anno Seleucidarum 159. demonstrant: nonus erat imperii illius Regis annus, quo Demetrium filium Romam misit, ut ei maturè Populi Romani favorem conciliaret. Sidonii forsan triremi hunc principem illuc deduxerant; aut tantùm triremem tanquam urbis suæ symbolum in nummo signarunt. Tanta fuit potentia Sidonis maritima, ut eam centum quondam triremibus instructam memoret Diodorus, imò Sidoniorum inventum triremis tradat Clemens Alexandrinus. Urbs antiquissima, & Phœnicia primaria, à Phœnicibus SIDON dicta, ob maximam piscium copiam: illorum certè linguâ SID vel SAID piscatorem significat.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum: in aversâ parte cornucopiæ, cum

epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΩ-
ΤΗΡΟΣ. & litteris ΑΞΡ. id est REGIS DEME-
TRII SOTERIS. AN. 161.

Æmulum Demetrio Soteri fuscitatum anno 160. Seleucida-
rum refert Scriptura his verbis : *Et anno centesimo sexagesimo*
ascendit Alexander Antiochi filius, qui cognominatus est Nobilis, &
occupavit Ptolemaidem, & receperunt eum. & regnavit illic. Litte-
ræ ΑΞΡ. annum ibi exhibent, quo Demetrius copioso exer-
citu congregato Alexandrum à Regibus Ptolemæo, Attalo, &
Ariarathe, Judæisque adjutum, primo prælio profligavit : id-
circo Rex in nummo cornucopiæ in regni, etsi à tyranno ve-
xati, abundantiæ signum percussit; nisi forsan cornucopiæ cu-
jusdam urbis symbolum sit, quale frequens in Antiochiæ ἐν
Πτολεμαίδι nummis occurrit.

Cornucopiæ fingunt ab Hercule Archeloi fronte revulsum,
& Nymphis datum, quæ illud variis fructibus replevêre : alii
Amaltheæ capræ Jovis nutricis fuisse putant, unde nectar pro-
fluebat. Abundantiæ seu sæcunditatis symbolum est.

Hunc nummum vulgavit Goltzium, quem Demetrio II. An-
tigoni Gonatæ filio incautè tribuit. In eo cornucopiæ impres-
sum refert Jo. Faber, quòd vino & luxui deditus fuerit Deme-
trius, sed id minus ad rem excogitatum videtur.

Asa min.
tab. 88.

Comm. in
Fulv. Vrs.
n. 50.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput Demetrii Soteris: in aversâ parte Apollo or-
natu muliebri, sedens ut suprâ, cum eâdem epi-

graphie, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ, sed diversis litteris, ΒΞΡ, id est an. 162.

Annus 162. per litteras ΒΞΡ in nummo signatus, Demetrium Soterem regni sui annò duodecimo in secundo prælio, de quo Scriptura tantùm loquitur, interfectum denotat: siquidem ex ipsâ anno 151. ille regnare incœpit, & ex nummo nostro anno 162. adhuc imperabat. Rectè igitur Polybius, qui Demetrii tempore vivebat, illi duodecim annos, id est incœptos, adsignat, quem sequitur Eusebius, & Sulpitius Severus: pariter confirmatur Josephus, qui ejus mortem post exactum regni annum undecimum refert; sed omnino rejiciendi sunt è recentioribus Toraniellus, Bucholcerus, & Funcius, decem tantùm incœptos ei tribuentes: magisque errant Vignierius & Gordonus, qui solùm novem regnasse scriptis mandarunt.

De Apollinis hujus typo suprâ dictum est.

ALEXANDER I.

SELEUC.
an. 162.

ALEXANDER I. Demetrio Sotere occiso, Syriae regnum occupavit, sive ut Antiochi Epiphaniis filius, & talis à Senatu habitus, sive nothus & subditivus, sive ignotus aut incertae stirpis, falsò se in Seleucidarum gentem ingerens; sive adolescens Rhodi educatus, Antiochi se esse filium falsò dictitans, Balas vulgò à Balâ matre, Epiphaniis concubinâ, sive Balles cognominatus, certè quidem in nummis Theopator vocatus.

*1. Mach. 10.**Strabo. l. 16.**Ioseph. l. 13.**Athen. l. 5.**Euseb. Chr.**Liv. l. 52.**Flor.**Iustin. l. 35.**App. Syr.**S. v. Sulp.**l. 2. hist.**in Numm.*

SELEUC. Misit Alexander legatos ad Ptolemæum Philome-
 an. 162. torem, filiam ejus nuptum sibi dari deposcens; æ-
 quum esse dicens ut se affinitate dignetur post rece-
 ptum favente Deo paternum imperium, & Deme-
 trium bello devictum. Ptolemæus verò libenter ejus
 postulatis admittis, rescripsit & gratulari se ei de re-
 cepto regno paterno, & filiam collocaturum in ma-
 trimonium; jussitque ut sibi Ptolemaidem occurre-
 ret, adducturo illò filiam, & ibi celebraturo ejus
 nuptias. Subsecutus deinde litteras, ad constitutum
 locum pervenit cum Cleopatrá filiâ anno centesimo
 sexagesimo secundo desinente; & reperto ibi Alexan-
 dro eam conjunxit, additâ in dotem auri & argenti
 summâ, quanta tam potentem Regem decuit.

Ad has nuptias vocatus per litteras ab Alexandro
 Jonathan Pontifex, & cùm venisset ad Reges, & am-
 plis muneribus utrumque donasset, ab utroque in ma-
 gno honore habitus est. Nam Alexander mutare eum
 vestem coëgit, & purpuratum assidere pro tribunali:
 mandavitque suis ducibus, ut in medium urbis eo
 producto, præconis voce edicerent, nemini licere
 accusationem contra ipsum instituere, aut ullâ re ex-
 hibere ei negotium: quo factò, cùm manifestum es-
 set quanti Rex eum faceret, adversarii qui ad accu-
 sandum venerant, subdixerunt se, veriti ne ipsis po-
 tiùs mali aliquid accideret. Tantâ autem benevolen-
 tiâ Rex hic Jonathanem profecutus est, ut ei primum
 in amicorum numero assignaverit, ducem copiarum
 in Judæâ cum constituerit, & in palatio suo Μειδάρχλω.
 Et reversus est Jonathan Jerosolyma cum pace & læ-
 titiâ.

Alexander ob segnitiam minimè par tanto fastigio, Antiochiæ præfecturam Hieraci ac Diodoto tradidit, & in Phœniciam se contulit, in ganeo lustrisque jacens, inertiam & socordiam Prusæ Regi tum regnanti similis. Ammonius ejus amicus totum regnum administrabat; per quem & amici omnes Regis, & Laodice Regina, & Antigonus Demetrii filius sunt occisi.

SELEUC.
an. 163.
& 164.
Exc Diod.
p. 347.
Liv. l. 50.

Demetrius Demetrii Soteris filius natu major, Gnidio hospiti commissus, annos pubertatis egressus, auditam Alexandri luxuriam, quem insperatam opes, & alienam felicitatis ornamenta, velut captum inter scortorum greges desidem in regiam tenebant; acceptis anno centesimo sexagesimo quinto multis mercenariis militibus à Lathene Cretensi, solvens ab eam insulam, trajecit in Siciliam: cujus rei nuntio Alexander vehementer est territus, moxque à Phœnice properavit Antiochiam, ut res ejus ante Demetrii adventum intacto constitueret: interim Apollonium Davum Cælesyriæ ducem præposuit.

an. 165.
Justin. i. 35.
Joseph. Ant.
l. 13. c. 8.

Apollonius se Demetrio adjunxit, & congregato magno exercitu, plerisque ab Alexandro ad Demetrium traduxit, ut Judæos qui in fide datam persistebant debellaret, ad Jamniam profectus, misit ad Jonathanem Judæorum Pontificem, dicens: Tu solus resistis nobis; mihi opprobrium est quod te sub imperium non redigam, in campum descende, ut ferro decertamus, uter nostrum sit virtute præstantior. Quo commotus Jonathan, cum decem millibus profectus est Jerosolymis, cui & frater Simon occurrit in auxilium ipsius, & pervenit Joppen. Extra urbem castra-

1. Mach. 10.

Joseph. ibid.

SELVUC. metatus est, exclusus à Joppensibus, qui intus habebant Apollonii præsidium. Ionathane autem oppugnationem instituyente, veriti oppidani ne per vim caperetur, portas ei aperiunt.

Ut audivit Apollonius Joppen à Jonathane occupatam, assumptis ter mille equitibus, & octo pedum millibus, Azotum se contulit, relictis in insidiis mille in quodam torrente equitibus, ut cum Jonathan insidiarum locum esset prætergressus, illi à tergo exurgerent, & Apollonius conversis copiis instaret à fronte, sicque Judæi utrimque cæderentur. Jonathan qui hoc maturè sensit, non est territus; sed instructâ in laterculi formam acie, hortatus est suos, ut utrimque à tergo & à fronte adorienti resistendo, in hostem pugnarent. Prætergressus locum, agnovit insidiatores emergere, & castra ejus circumire: tum iussit suos consistere, & jacula scutis objectis exciperent ab equitibus immissa, dum & telis & viribus ad vesperam usque jaculando fatigati essent. Tum demùm Simon copias suas contra pedites eduxit, quos & contrivit fugavitque: equites quoque per campum sparsi fugerunt Azotum, ingressi Bethdagon fanum sui salutis causâ. Jonathan victos Azotum usque persequens, quâ captâ, eodem impetu & ipsam & circumvicinos vicos incendit, ac ne Dagonis quidem religione deterritus, & fanum ipsius, & quotquot eò confugerant, concremavit: fuitque numerus tam eorum qui exusti sunt, quàm qui ceciderunt in prælio, octo millia hominum.

Devicto Jonathan hoc exercitu, ab Azoto profectus Ascalonem, extra urbem castrametatus est. Pro-

dierunt

dierunt ad eum Aſcalonitæ cum hoſpitalibus mun-
ribus, quibus acceptis, & collaudatâ eorum volunta-
te, reverſus eſt Jerofolymam, multam ſecum ducens
prædam, quam abegit devictis hoſtibus. Quæ ubi A-
lexandro Regi innotuiſſent, perrexit honorare Jona-
thanem amicum & ſocium, miſitque ei ſibulam au-
ream, ut cognatis regiis dari mos erat, & Accaronis
toparchiam ei poſſidendam in perpetuum addixit.

SELEUC.
an. 165.

Aradii exitium Marathenſibus molientes, ad Am-
monium qui regno præerat, ſecretò miſerunt, &
oblatis ei trecentis talentis ut Marathum ipsis trade-
ret, perſuaſerunt: Ammonius verò Iſidorum ad Ma-
rathenſes miſit, verbo autem aliud præ ſe ferentem,
ſed reverà ut urbem ipsis ereptam Aradiis traderet, in
mandatis habentem. Marathenſes in Regis gratiâ ſu-
periores Aradios videntes, militibus regiis in urbem
minimè receptis, ex civibus ætate maximè provectis
decem clariffimòs, cum vetuſtiſſimis quæ in urbe ha-
bebantur Deorum ſimulachris, ſupplices ad Aradum
inſulam ablegarunt, ut Aradiorum in ſe iram placen-
rent. Aradii Deorum religione inſuper habitâ, ſup-
plicationes eorum contempſerunt, & legati per auda-
ciſſimos juvenes in carcere interfecti ſunt: interem-
ptorum poſtea annulis litteras tanquam à legatis ad
populum Marathenſem miſerunt, quibus ſignifica-
bant Aradios propediem auxilio miſſuros eſſe: eo con-
ſilio, ut Marathenſes admiſſis Aradiorum militibus,
rati eos reverà ſibi auxilio adeſſe, ignari interciperen-
tur: ſed eorum conſiliis per quendam nautam ad Ma-
rathenſes exploratis, vi apertâ Marathum aggreſſi,
urbem ceperunt, & agrum ejus ſotte inter ſe diviſerunt.

an. 166.
Diod. Sic.
Leg. 29.

SELEUC. Ptolemæus Philometor maximis copiis & terrestri-
 an. 166. bus & navalibus coactis, ex Ægypto in Syriam venit,
 1. Mach. 11. per speciem juvandi Alexandrum generum, reverà au-
 tem ut regnum Syriacum illi eriperet. Cùmque Ale-
 xandri jussu eum civitates omnes pacificè excepissent,
 præfidiarios milites specie auxilii in unaquâque col-
 locavit.

10. sep. l. 13. Ut prope Azotum venit Ptolemæus, ubi obtende-
 batur querimoniis deplorantium Dagonis templi in-
 cendium, accusabantque populariter Jonathanem au-
 thorem ejus injuriæ, qui & agros eorum vastasset ferro
 & flammis, & plurimos civium dedisset exitio,
 Ptolemæo penè dissimulanter audiente eorum queri-
 monias. Jonathan verò apud Joppen ei occurrit, ex-
 ceptus & muneribus, & omni honoris genere: qui Re-
 gem inde ad Eletherum usque fluvium comitatus,
 rediit Jerosolymam.

Postquam Ptolemaïdem pervenit, minimùm ab-
 fuit quin oppressus sit Ptolemæus, insidiis per Am-
 monium appetitus, quibus detectis, scripsit Alexan-
 dro, deposcens Ammonium ad supplicium, quod
 meritum aiebat propter structas sibi injurias: qui cùm
 non dederetur, intellexit ipsum Alexandrum earum
 fuisse authorem, & cœpit eum magno odio prose-
 qui.

Ptolemæus potitus urbibus maritimis usque ad
 Seleuciam ad Orontis fluvii ostia positam, cogi-
 tans tunc de Alexandro pessimè, ejus affinitatis pœ-
 nituit, & abstractâ à marito Cleopatrâ, misit le-
 gatos ad Demetrium, de societate & amicitia his con-
 ditionibus ineundâ, ut datâ ipsi in matrimonium fi-

liâ, in paternum regnum eum restitueret. Demetrius SELEUC.
& amicitiam ejus, & oblatam conjugem perlibenter an. 166.
amplexus est.

Antiochiam venit Ptolemæus, & Antiocheni propter Ammonium, à quo plurimis affecti fuerant incommodis, Alexandrum Regem, qui ob quorundam rebellionem in Ciliciam abierat, deseruerunt: Ammonius autem quærens latebras, cæsus est. Ptolemæus urbem ingressus, à civibus Rex consalutatus est, & ab exercitu coactus duo sibi imponere diademata, alterum Asiæ, Ægypti verò alterum: sed cùm nollet Romanis invidiosus fieri, ad hæc prudens, & Demetrio regnum restituere paternum promiserat, contentum se Ægypti imperio esse dixit.

Unus Ptolemæo reliquus erat labor, ut Antiochenis persuaderet Demetrium recipere, alienatis ab eo propter injurias à patre ejus acceptas. Advocatâ igitur ipsorum concione, persuasit eis, pollicitus eum majorem rationem habiturum recentis eorum beneficii, quàm odiorum quæ illis cum patre ejus intercesserant. Atque ita Antiocheni veterem patris offensam novis meritis correcturi, se eis tradiderunt. Iustin. l. 35.
Diod. Sic. l. 32. Mikites quoque paterni favore juvenis accensi, prioris sacramenti religionem novi Regis superbiæ præferentes, signa ad Demetrium detulerunt.

Alexandro paulò antequam instarent hæc tempora, consulenti oraculum in Ciliciâ, ubi Sarpedonii Apollinis templum esse dicunt, Deum respondisse fertur, ut à loco sibi caveret qui geminæ formæ spectaculum protulisset, tunc demum pro ænigmate habitum, sed cujus paulò pòst veritas est cognita.

SELEUC. Delusus Ptolemæi fraudibus Alexander, postquam
 AN. 166. illum Antiochiæ audiit Regem coronatum, ex Cili-
 Diod. Leg. ciâ movit: validum secum ducens exercitum, Syriam
 32. Invasit, agrum Antiochenum rapinis atque incen-
 1. Mach. 10. diis vastavit, cui occurrens Ptolemæus unâ cum ge-
 Ioseph Ant. 1. 13. c. 8. nero suo Demetrio, collatisque signis ad Ænopa-
 Strabo. ram fluvium, non minori impetu fortunæ destru-
 ctus, quàm elatus Alexander, primo prælio victus
 est.

Alexander cum quingentis suorum in Arabiæ ci-
 vitationem Abas è pugnâ fugit ad Arabiæ Dynastam,
 quem Scriptura Zabdiem, Iosephus Zabelum, Ura-
 nius in Stephano Rhabillum, Diodorus Siculus Dio-
 clem nominant: apud quem etiam filium Antiochum,
 teneræ adhuc ætatis priùs Alexander deposuerat. Ve-
 rum qui cum Heliade à parte Alexandri steterant,
 clancularias de munere suo imperatorio legationes
 miserunt, dolosè Alexandrum occisuros promitten-
 tes. Quorum petitioni cum locum dedisset Deme-
 trius, non proditores tantum, sed interfectores etiam
 Regis facti sunt. Hanc Arabiæ civitatem Alexandri
 oraculi responsum spectavisse fertur: in eâ enim He-
 rais quædam, patre Diophanto è Macedoniâ, & ma-
 tre Arabissâ genita, & Samiadi cuidam nupta, muta-
 to sexu in virum transiit, & sic geminæ formæ spe-
 ctaculum exhibuit. Vicus seu oppidulum in quo oc-
 cisus dicitur Alexander, appellatus est deinde Motho,
 id est, mors ejus.

Ioseph 1. 13. Caput Alexandri ille Arabiæ Dynasta recisum mi-
 sit ad Ptolemæum, qui die quintâ demùm respirans
 à vulneribus illi in caput inflictis, dum equus ele-

1. Mach 11.
 Ioseph ibid.
 Stephan. de
 Urb.

Diod. Leg.

32.

Rhabillum pro Zabdiem
 Zet. R. viii puncto
 ep. Arabes differunt
 Bochartus. p. 116.

Stephan. de
 Urb.

phanti barritu consternatus, eum in superiore præ-
 lio excusserat; & ad se reversus, jucundissimo sibi ru-
 more simul & spectaculo capitis & mortis pavit ani-
 mum & oculos. Die verò postea tertio inter cu-
 rationem, dum ossa Medici terebrare contendunt, ex-
 spiravit.

SELEUC.
 AN. 166.

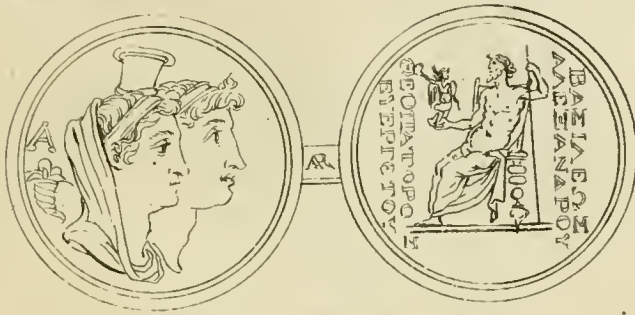
Liv. Epit. l.
 52.

Alexander anno regni sexto occisus est. Juxta Jo-
 sephum & Appianum quinque regnavit annos; quod
 de exactis audiendum: Eusebius dat ei decem annos
 & septem menses, sed falsò. Reliquit ex Cleopatrâ
 Philometoris Ægypti Regis filiâ Antiochum pueru-
 lum, apud Zabdielem Arabiæ Dynastam depositum,
 qui etiam Rex Syriæ coronatus est.

notitiam quis non videt conferre annos in nummis signatos, ex quibus Annales veteres supplere licet ac emendare? Viam illam jam ingressi sunt clari quidam scriptores, sed minus accurate eorundem usu, ut loquitur Spanhemius, non semel à recto tramite aberrarunt.

Jupiter sedens, in memoriam victoriæ quam de Demetrio retulit Alexander, signatus est cum victoriolâ.

EX MUSÆO NOSTRO.

Capita jugata, unum muliebre cum modio in capite, alterum virile cum diademate: in aversâ parte Jupiter ut suprâ, cum eâdem epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΘΕΟΥΤΟΡΟΣ ΕΥΡΕΤΟΥ.

Perelegans & singularis hic nummus, qui Cleopatram & Alexandrum capite jugato exhibet, percussus videtur anno 162. exeunte, in quo Scriptura eorum nuptias commemorat his verbis: *Et exiit Ptolemaus de Ægypto, & Cleopatra filia ejus, & venit Ptolemaïdem anno centesimo sexagesimo secundo: & occurrit ei Alexander Rex, & dedit ei Philometor Cleopatram filiam suam, & fecit nuptias ejus in Ptolemaïde.* Alexander regni Syriæ Ptolemæi Philometoris auxilio occupati, & Cleopatram sibi in uxorem concessam memor, illam non modò in nobiliori nummi loco collocat, sed velo & modio divinitatis symbolis ornatam, tanquam Deam depingendam curavit.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cuius aversâ parte sedet Apollino nudus, dextrâ telum gerens, cum epigraphicâ eâdem quæ in superiori nummo, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΘΕΟΠΑΤΟΡΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ, & litteris ΓΞΡ. id est an. 163.

Tesaur.

Iterum prodit Alexander iisdem Theopatoris (malè apud Goltzium Eupatoris) & Evergetis cognominibus ornatus, sed litteris ΓΞΡ annum 163. Seleucidarum designantibus. Secundus Alexandri regni numerandus est, de cuius gestis hoc anno flet Scriptura.

De Apollinis sedentis cum attributis typo sæpius dictum est.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum; in aversâ parte aquila cum pal-
mæ

mæ ramo, rostro navis insistens, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. & litteris ut in superiori nummo ΓΞΡ. sed monogrammate Tyri urbis superiori clavae parti inserto.

Licet nummus Alexandri Regis nomen tantum exhibeat, ad Alexandrum Theopatorum litteræ numerales annum 163. Seleucidarum notantes, procul dubio revocant. Aquila in gratiam Cleopatrae uxoris signata videtur, ipsa Ægypti Regum symbolum est, in memoriam forsan nutricis, ut aiunt, Ptolemæi Lagi. Alexander aquilam palmæ ramo ornavit, ut victoriam Ptolemæi auxilio retulisse confirmaret: palmæ enim ramus victoribus erat præmium.

Tres litteræ TYR. in monogrammate sociatæ ac contractæ, compendium scribendi apud veteres usitatum fuisse demonstrant, maximè in nummis, quales testes nobis sunt frequentes Tyriorum nummi, in quibus clava & prora navis utraque ejus urbis symbolum, signatur: clava quidem in memo-
Numm. l. 40.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput Alexandri Theopatoris diadematum: in aversâ

K k

parte Pallas galeata stat, dextrâ victoriam porrigens, sinistrâ innixa clypeo, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Diod. l. 18. Pallas ab antiquis ut bellorum præses colebatur; & ut eam peculiariter veneratus est Alexander M. qui plurima illi templa, unum præcipuè in Ilio urbe, quod nulli magnificentiâ concederet, extruxit. Sic Theopator res ejus gestas ut nomen imitari gloriabatur. Minervam hîc, cujus ope victoriam de Demetrio retulerat, ut tutelarem Deam in nummo percussî curavit.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput Alexandri radiatum, & diademate cinctum, in cujus aversâ parte Jupiter sedens cum victoriolâ, & epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Jupiter in Alexandri Magni nummis frequens occurrit. Theopator autem illius nominis æmulus, eadem symbola gerere ambivit: vel forsan Jupiter in illâ urbe, in quâ cusus fuit nummus, colebatur, & pro tutelari numine signabatur.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput Alexandri exuviis leonis amictum, in aversâ
cujus parte Apollo innixus arcu, dextrâ telum ge-
rit, ut in superioribus nummis, cum epigraphæ,
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Theopator in hoc nummo ad exemplum Alexandri Magni,
quasi tanti herois successor, leoninâ pelle amictus est. Macedo-
niæ Reges genus ab Hercule derivantes, pro redimiculo & co-
ronâ leonis exuviis caput redimebant; atque hoc gestamen
coronam & ornatum esse censentes, eo magis quàm pretiosis
lapillis & unionibus decorari putabant.

*Const. Por-
phy. lib. de
Them.*

Goltzius hunc nummum Alexandro Magno tribuit, ΑΛΕ-
ΞΑΝΔΡΟΥ nomine & exuviis leoninis deceptus. Nonnius
ejus Commentator, Apollinem interpretatur Venerem, cui
pomum pro telo substituit, ut eam esse confirmaret.

*Asia min.
tab. 33.
pag. 179.*

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput Alexandri galeatum, & diademate redimitum, in aversâ parte Victoria cum coronâ & palmâ, & epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Insignis est ille nummus ob cassidem quâ armatus exhibetur Alexander, in nullis Seleucidarum & aliorum Regum nummis observatus. Galeâ insignis tanquam Mars alter prodit, qualis in pugná contra Demetrium Soterem visus est, terrorem hostibus incutiens. Victoria tanquam aeterni monumenti symbolum in aversâ parte signatur.

Litteram initialem A opinor Antiochiam, in quâ cusus est nummus, denotare.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput Alexandri diadematum, in aversâ parte Jupi-

ter ut suprâ dextrâ extensâ coronam, pro pedibus noctua prægrandis, & epigraphe, ΚΥΡΡΗΣΤΩΝ. & litteris ΔΞΡ. id est 174.

Ad Alexandrum Theopatorum nummum pertinere, licet in eo omnino desit ipsius nomen, & effigies, & litteræ numerales haud dubiè arguunt: illæ enim annum Seleucidarum 174. denotant, qui tertius erat Alexandri imperii. Nummus à Chyrræstibus signatus est: Chyrrus Syriæ urbs est juxta Marsiam Plin. lib. 5. c. 23. fluvium in Euphratem ad Samosata excurrentem sita.

De Jove sæpe diximus: huic non aquila, sed noctua comes Minervæ illius filia sacra, sub cujus symbolo eandem apud Ægyptios depictam tradidit alicubi Philostratus. Apud Chyrræstes verò summus erat Minervæ cultus, cui templum in ipsorum urbe exstructum narrat Strabo, unde ipsa Minerva Chyrræstis appellabatur. lib. 11. de vit. Apoll. c. 9.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput Alexandri Theopatoris diadematum, in aversâ parte Jupiter sedens, dextrâ victoriam, sinistrâ hastam puram, cum epigraphe, ΑΠΑΜΕΩΝΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΩ ΑΞΙΩ, id est APAMENSIVM QUI SUNT AD AXIVM.

Effigies Alexandri nummum ab Apamensibus in illius honorem signatum, ad ipsum revocat. Apamea Syriæ ad Orontem sita est: nummus eam ad Axium collocat. Axius ingens est Macedoniae fluvius, sed Orontes diversis temporibus diversa nomina

fortitus est, Typhon olim Straboni, Ophites Pomponio Lato; Ladon Philostrato, Orontes ab eo qui in eo pontem fecerat; à Seleuco Nicatore Axius videtur nuncupatus; ille enim Syriæ regni fundator plurima Græca & Macedonica nomina Syriæ urbibus, teste Appiano, imposuit, quidni & ipsis fluviis?

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput Alexandri Theopatoris diademate ornatum, in aversâ parte Neptunus sedet, dextrâ delphinum, sinistrâ tridentem gerit, cum epigraphe, ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑΝ. id est, LAODICENSIVM QUI SUNT AD MARE.

Dux sunt in Syriâ Laodiceæ nominis urbes, una in orâ maris Phœnicis, ad radices montis Cassii; altera in Calesyriâ, ad montem Libanum sita: utraque Seleuci Nicatoris opus. Ad *de situ Orb.* priorem pertinet nummus, de quâ Dionysius Afer:

Laodicea pariter positam prope litus amœnum.

Num. Ant. CATAG. Altera verò in nummis quos vidi, ΛΑΟΔΙΚ. ΠΡΟΣ ΛΙΒΑΝ. inscribitur.

Laodicenses Neptunum, cui in Orbis divisione maris regnum obtigit, in nummo ut præcipuum numen, quippe ad mare positi, venerantes, percusserunt. Neptuno delphinus tribuitur ad maris imperii signum; tridens verò illi à Cyclopiis, ut singulare illius regni sceptrum, datus est.

EX MUSÆO NOSTRO:

Nummus tetradragmus Alexandri cum diademate, in
cujus aversâ parte aquila cum palmæ ramo insi-
stens rostro navis, hinc clava cum monogramma-
te Tyri, illinc litteræ numerales GΞP. & epigra-
phe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Contra Alexandrum Theopatorem anno Græcorum 165. De-
metrium Demetrii Soteris filium è Cretâ ad recuperandum re-
gnum paternum solvisse narrat primus Machabæorum liber. 1. Mach. 11.
Cùm autem Alexander, qui tum in Phœniciâ morabatur, Ci-
liciam Demetrium appulisse audiit, Antiochiam reversus est,
ut res constitueret, & copias contra ipsum compararet. Longa
inter ipsos pugnæ mora fuit, cujus testis est nummus in Alexandri
honorem anno Seleucid. 166. percussus, Scripturamque illustrans,
quæ Demetrium anno tantùm 167. regnasse affirmat.

Similem nummum anno 163. à Tyriis cum eodem typo per-
cussum suprâ vulgavimus: ipsi iterum hoc Seleucidarum anno
166. in fidelitatis suæ monumentum Alexandro nummos suos
percutiunt. Cilicia jam rebellaverat, & Cælesyria Demetrio fa-
vebat per Apollonium ejus Præfectum, qui se ipsi adjunxerat.
Phœnicia autem pro Alexandro stetit, usque dum Ptolemæus
Alexandri socer, per speciem juvandi generum, eam occupa-
vit pro Demetrio, cujus amicitiam & societatem meditabatur.

SELEUC.
an.167.

DEMETRIUS II.

1. Mach. 11.

App. Syr.

DEMETRIUS II. Demetrii Soteris filius, paternum Syriæ regnum ab Alexandro usurpatum, anno centesimo sexagesimo septimo, illo occiso recuperat: & quia vicit alienum à sua familiâ, NICATOREM Syri cognominarunt, secundum post Seleucum, à quo descenderunt Reges Syriæ.

Joseph. Ant.
l. 13. c. 8.

Cùm autem pravo esset ingenio, malè multabat Ptolemæi defuncti milites, oblitus & auxilii & affinitatis,

affinitatis, quæ per Cleopatrarum nuptias recens interces-
 ferat, quos Ptolemæus in arcibus & urbibus præsidio
 reliquerat, ab iis qui erant in iisdem munitionibus,
 illo procurante occisi sunt: alii perosi hominis ingra-
 titudinem, receperunt se Alexandriam, elephantis ta-
 men in ejus potestate relictis.

Jonathan, coactis è totâ Judæâ copiis, aggressus est
 oppugnare arcem Jerosolymitanam & Macedonicum
 præsidium cum desertoribus religionis, qui eò con-
 fugerant. Hi primùm contemnebant conatus Jona-
 thanis, quòd satis fiderent loci munitionibus: tan-
 dem nocte aliquot scelesti elapsi venerunt ad Deme-
 trium, arcis expugnationem renuntiantes: qui iratus
 movit exercitum contra Jonathanem; & cum Ptole-
 maïdem pervenisset, accivit eum per litteras. Ille non
 intermissâ oppugnatione, cum senioribus populi &
 sacerdotibus aurum, argentum, vestem, aliaque xenia
 deferens, venit ad Demetrium, & hâc munificentiam
 mitigavit Regis animum, tractatusque honorificè,
 confirmatus est in pontificatu, quemadmodum à su-
 perioribus Regibus: accusatoribus autem ejus fidem
 non habuit; sed etiam rogatus ut pro Judæâ universâ,
 tribusque ei toparchiis apud Josephum Samariâ, Joppe
 & Galilæâ, trecenta tantum talenta penderentur, con-
 cessit per diploma. Sed melius 1. Machab. scripsit La-
 stheni parenti suo, se tres civitates Apherimam, Lyd-
 dam, Ramatham cum suis finibus, Samaritis ademptas,
 Judææ attribuisse, & iis remisisse quidquid solebant Re-
 ges accipere à sacrificantibus in Jerosolymis, aliaque
 attributa pro fructu terræ atque arborum; præterea
 salinarum vectigal, & aurum coronarium.

SELEUC. Demetrius videns ditionem suam pacatam, neque
 an. 167. quicquam sibi obsistere, retentis peregrinis militibus,
 quos ex Cretâ & aliis insulis coëgerat, domesticos ac
 veteranos omnes dimisit; ob quod hostes illi facti sunt
 omnes milites patris ipsius, ut qui soliti essent ab aliis
 ante eum Regibus etiam pacis tempore stipendia acci-
 pere, ut alacriores fierent ad subeunda, quoties opus
 esset, pericula.

Joseph. Ant.

l. 13. c. 9.

1. Mach. 11.

Ut suorum animos à se alienatos, & apud Antio-
 chenses odium sibi concitari animadvertit quidam ex
 Alexandri ducibus Diodotus, qui postea Rex factus,
 Tryphonis nomen sibi assumpsit, res novas movere
 ausus est. Hic igitur ad Elmachuelem Arabem pro-
 fectus, qui educabat Antiochum Alexandri filium,
 cui cum indicasset quàm infensi essent Demetrio mi-
 lites, suadebat ut sibi Antiochum traderet; effectu-
 rum enim se, ut is receptus potiretur paterno impe-
 rio: cumque Arabs difficilem se illi hîc præberet,
 mansit ille dies multos.

Exc. Diod.

p. 346.

Cum Demetrius ab omni se immunem periculo esse
 crederet, contempto superiorum Regum instituto,
 qui gratiam vulgi comitate suâ emereri studuerant,
 ipse in dies mandatorum gravitate intolerabilior, tan-
 dem ad tyrannicam crudelitatem ac multiplicia scele-
 ra prorupit. Cujus rei causa non solum pravo illius
 ingenio, sed etiam illius amico, qui universo præpo-
 situs erat imperio, tribuenda est. Hic enim sceleratus
 ac temerarius cum esset, juvenem assentationibus cor-
 ruptum, ad nefaria crimina injiciebat: omnes enim
 qui in bello adversati ejus partibus fuerant, cunctos
 inusitatis suppliciiis è medio sustulit.

Strabo l. 14. p. 668

+ Coracesium Ciliicie castellum occupavit, qua arte belli usus est, et Ciliici-
 bus ut societates providandi in mare coirent, auctor fuit; deinde

Jonathan cupiens tollere Jerofolymitanæ arcis præfidium, & impios transfugas, reliquosque qui arces tenebant in eâ regione, legatione cum muneribus missâ ad Demetrium, rogabat eum, ut præsidia de Judææ castellis ejiceret: qui non hoc tantùm in re, sed majora etiam gratificaturum se ei pollicitus est, quàm primùm levatus esset præsentis bello, per cujus negotia non liceret nunc id facere: postulabat etiam ut pro jure amicitia mitteret auxilia, quandoquidem sui milites ad hostem deficerent: moxque tria millia delectorum militum Jonathan ad Regem misit.

SELEUC.
AN. 168.

*Ioseph. Ant.
l. 13. c. 9.*

Antiocheni illo tempore exosum habentes Demetrium tam propter ipsius quàm paternas injurias, cùm ipsi solitis cum dicteriis incesserent, mercenarios milites adversus eos Demetrius comparaverat, armaque eis adimi jussit: quæ Antiocheni tradere recusarunt, ac vim vi repellere conati sunt: videntes autem auxilium ei venisse à Jonathane, & considerantes brevè augendas ejus vires, nisi maturè prævenirent, correptis armis, & concursu in mediam civitatem factò, vias regia occuparunt, illam velut expugnaturi, & intercepto exitu conabantur Regem in potestatem suam redigere.

*Died. in
Valef. Exc.
p. 346.
1. Mach. 11.
Ioseph. ibid.*

Demetrius cùm vidit populum armatum hostiliter se impetere, assumpto mercenario milite, & Judæis auxiliaribus, confligit cum Antiochensibus, & superatus numero, compulsus est cedere. Tum Judæi receperunt se in tectum regia, & è superiore loco missilibus feriebant populum: quod cùm tutò facerent propter loci eminentiam, facilè repulerunt eum à

Ioseph. ibid.

SELEUC. AN. 168. propinquis ædibus; & mox injecto in eos igne, incendium totam urbem pervagatum est propter densitatem ædificiorum, quæ tota ferè constabant è materiâ ligneâ, Antiocheni verò non valentes ædibus flagrantibus succurrere, in fugam se verterunt. Judæi de uno tecto in aliud transilientes, miris modis eos insectabantur.

Rex animadvertens Antiochenos occupatos in eripiendis liberis & uxoribus, & ideo intermisisse prælium, per diversos angiportus eos aggressus, multis occisis, reliquos coëgit abjectis armis deditioem facere. Et ad centum millia eo die occisi sunt Antiocheni. Concessâ reliquis audaciæ veniâ, seditionem compescuit, donatosque Judæos prædâ quam ex direptione paraverant, & collaudatos quasi authores ejus victoriæ remisit ad Jonathanem non sine præclaro virtutis eorum testimonio.

Diod. ibid.

Maximâ parte urbis Antiochenæ incendio consumptâ, multisque qui hujus seditionis principes arcessiebantur, capite damnatis, bonisque eorum in fiscum regium redactis, permulti ex civibus odio ac metu Demetrii è patriâ profugi, per omnem Syriam passim vagabantur, opportunum vindictæ locum & tempus observantes. Interim Demetrius cunctis invidis, cædibus atque exiliis & bonorum publicationibus nihilominus sæviebat, patris sui crudelitatem longo intervallo superans.

1. Mach. 11.
Ioseph. l. 11.

Demetrius etiam ingratus Judæis apparuit, & mentitus quæ omnia Jonathani dixit, abalienavit se ab eo, vexans eum valdè; bellum quoque minatus, nisi redderet tributa omnia, quæ Judæorum gens so-

lita erat prioribus Syriæ Regibus pendere: fecisset- SELEUC.
 que etiam, ni impeditus esset à Tryphone, coactus an. 168.
 apparatus contra Jonathanem factum, in illum potius vertere.

Diodotus, qui & Tryphon, tandem ex Arabiâ cum Antiocho puerulo reversus, in Apamenam Syriæ regionem, unde natus erat ipse Diodotus, Secoanis scilicet, castello Apamensium, Apamenis consentientibus, regnum Antiocho, diademate ejus capiti imposito, asseribat: ad quem confluentibus copiis omnibus quas Demetrius exauctoraverat, junctisque Antiochenis, tum aliis vicinis urbibus, aperto bello Demetrium adortus est. Collatis cum eo signis Antiochus factus est superior: tum elephantos, tum Antiochiam urbem illi ademit, compulso Seleuciam fugere Demetrio.

*Strabo l. 11.
 1. Mach. 11.
 Joseph Ant.
 l. 13. c. 9.*

Nummi Demetrii Nicatoris

NUMMI
DEMETRII NICATORIS.

EX MUSÆO HARLÆO.

Caput diadematum, in aversâ parte aquila rostro navis insistent, cum Tyri monogrammate, & epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. & litteris ΞΞΡ. id est REGIS DEMETRII. an. 167.

Quantum Scripturæ veritas hisce indubitata fidei monumentis elucescat, argenteus Demetrii Nicatoris nummus arguit; siquidem in primo Machabæorum libro scriptum est: *Et regnavit Demetrius anno centesimo sexagesimo septimo.* Quod litteræ numerales ΞΞΡ. annum 167. Seleucid. designantes, indicant.

Monogramma Tyriorum clavæ insertum, ab ipsis nummum percussum demonstrat. Tyrii aquilam cum palmæ ramo in honorem Alexandri Theopatoris & Cleopatrx ejus uxoris, utpote Ægypti insigne, supra dedicarunt: eandem in gratiam Demetrii & Cleopatrx ab Alexandro avulsæ, & in uxorem ipsi Philometori collocatæ, gratulantes obsignant.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in aversâ parte anchora, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΘΕΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ ΝΙΚΑΤΟΡΟΣ, id est, REGIS DEMETRII DEI PHILADELPHI Nicatoris.

Singularis hic nummulus cuncta Demetrii II. cognomina continet: ut autem ille regno avito potitus est, parentis exemplo se DEUM appellavit. Vesana hæc Dei appellatio in Syria Regibus ita familiaris extitit, ut tandem cognominis locum obtineret. Demetrius PHILADELPHI cognomen assumpsit, ob singularem erga fratrem Antiochum pietatem, qui ad regnum recuperandum omni curâ forsan intenderat: nec amor ille Demetrio vanus fuit, post longum enim apud Parthos captivitatis tempus, pii fratris armis tandem liberatus est. Demetrium, NICTOREM, Syri cognominarunt, secundum post Seleucum, à quo descenderunt Reges Syriae, quia vicit alienum à familiâ, ait Appianus, qui Alexandrum se in Seleucidarum gentem falsò ingessisse putabat: reverà etsi filius Antiochi Dei Epiphanis, à regno alienus erat, nam ad stirpem Seleuci Philopatoris hæreditas spectabat. Syriae

Anchora in nummo percussa, ad originis Seleucidarum argumentum pertinet, ex quâ Demetrius, recto per primogenitos ducto stemmate, genus trahere gloriabatur. Figura anchoræ, teste Justino, in femore Seleuci Nicatoris nata est, quæ i. 15. c. 4. etiam in posteris mansit: ille autem ait: *Filii nepotesque Seleuci anchoram in femore veluti notam generis naturalem habuere.*

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum : in aversâ parte triremis cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Λ. ΗΞΡ. ΤΥΡΙΩΝ. id est, REGIS DEMETRII. an. 168. TYRIORUM.

Tyrii anno 165. Demetrium, ut opinor, è Ciliciâ venientem, paterni nominis memores receperant, qui ex eorum urbe Apollonium patris olim ducem, & milites sollicitavit, & tandem avitum regnum recuperavit. Cùm deinde Antiochenses rebellassent, Apameni & alii à Demetrio defecissent, Tyrii, signato hoc Seleucidarum 168. anno in ejus honorem nummo, se in fide perseverare ostenderunt.

De triremi eorum urbis symbolo dictum est.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diademate ornatum, in aversâ parte figura muliebris dextram extendit, sinistrâ baculum in crucem gerit, cum epigraphe, ΒΑΣ. ΔΗ. id est, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

Ad

Ad Demetrium Regem pertinere hunc nummum demonstrant litteræ BA. ΔH. id est, REGIS DEMETRII, & ad Nicatorum illius effigies revocat. Figura muliebris stolata in aversâ parte signata, Dea Sydoniorum est Astarte seu Venus, de quâ meminit Cicero. Quatuor sunt, inquit, Veneres, ex iis quar- *denat. door.*
 ta, Syria est Tyrio concepta, quam Adonidi nupsisse proditum est. Huic Salomon uni concubinarum suarum obsequi volens, al- *1. Reg. 11.*
 taria condidit. A Sidoniis percussus videtur nummus, ut ex sequenti demonstrabitur.

EX MUSÆO NOSTRO.

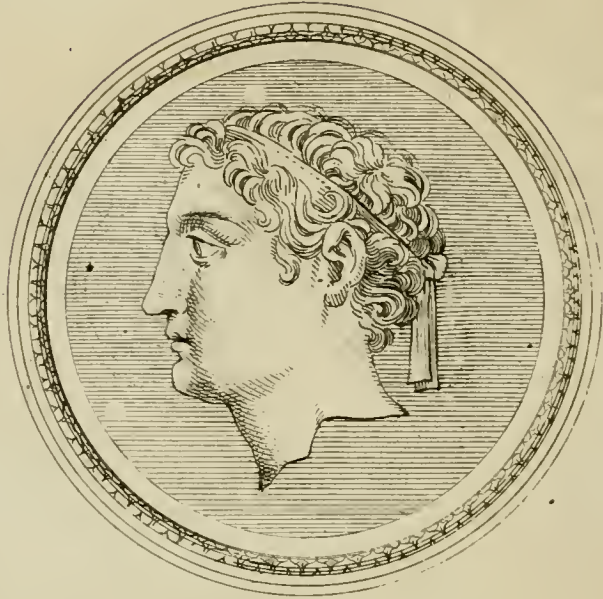
Caput Demetrii diadematum, in cuius aversâ parte figura stolata ut in anteriori nummo, supra triremem, cum characteribus Syriis aut Phœnicis.

Astarte iterum prodit in nummo, supra triremem, Sydoniorum urbis symbolum, ad ejusdem Demetrii honorem signato. Ipsa Sydoniorum Dea, *Hastaroth* eorum linguâ appellatur: an verò id nomen characteres incogniti exprimant, penitus ignoratur. Astartem ferunt pastorum Deam ab ovibus dictam; alii volunt à verbo *ā'ssor*, quòd stellam seu Venerem indicat: unde Ambrosius relationi Symmachi respondens: Quam, ait, *epist. 31.*
 Cælestem Aphri, Mitram Persæ, plerique Venerem colunt pro diversitate nominis, non numinis varietate.

SELEUC.
an. 168.

ANTIOCHUS VI.

Joseph. Ant.
l. 13. c. 12.

pag. 225.

1. Mach. 11
Joseph l. 13.
c. 9.

ANTIOCHUS VI. Alexandri Theopatoris ex Cleopatrá Philometoris filius, cognominatus DEUS, malè à Calvisio Enthæus vocatus pro Ant. Deus, fugato Demetrio Nicator, Antiochiæ Syriæ metropolis receptus est, & Diodotus tutor à populo substitutus est. Tum missis litteris & legatis ad Jonathanem, pontificatum ei Rex novus confirmavit, concessis quatuor toparchiis socium & amicum vocavit; misit & aurea vasa, & po-

cula, & potestatem gestandi vestem purpuream, & auream fibulam habendi. Simonem etiam ejus fratrem militibus præposuit à tractu Tyri usque ad fines Ægypti. Jonathan verò lætus tot collatis in se per Antiochum beneficiis atque honoribus, & ipse suos legatos ad eum simul & Diodotum misit, amicum se & socium professus, gessurumque unà bellum contra communem hostem Demetrium; multa de ejus ingratitude questus, quòd pro beneficio injuriam sibi reposuisset.

Diodotus à Regibus abalienatâ Syriâ, Coracesio castello Ciliciæ belli arce usus est, & Cilicibus ut societates piraticas inirent, author fuit. *Strab. l. 14.*

Demetrius Laodiceæ moratus, convivii celebrandis atque hujuscemodi luxu segne otium terebat; ac nihilominus multos interim injuriâ afficiebat, calamitatibus suis nullatenus prudentior factus. *Diod. Sic. in Excerpt. Valef. p. 353.*

Cùm Jonathani permissum esset ab Antiocho, collectis etiam è Syriâ & Phœnice militibus, bellum contra Demetrii duces gerere, confestim profectus est ad urbes trans Jordanem sitas, à quibus honorificè exceptus, congregatisque ad eum omnibus Syriæ copiis auxiliaribus, Ascalonem profectus est, ubi ab oppidanis cum muneribus ei occursum est; quos & ipsos hortatus est, quemadmodum alias Cælesyriæ urbes, ut à Demetrio deficerent ad Antiochum, & pro acceptis injuriis pœnas ab eo repeterent. *1. Mach. 11. Joseph. l. 13.*

Ad Gazæos inde pervenit, ut hos quoque conciliaret Antiocho; hos præter spem invenit portas sibi clausisse, nolentes deferro Demetrio parti adversæ se conjungere: quare Jonathan irritatus est, ut & agros

SELEUC. vastaret, & urbem conaretur vi capere : relictâque ad
 AN. 168. ejus obsidionem parte exercitus, cum reliquâ manu
 in vicos sæviebat incendiis. Tum Gazæi videntes
 præsentem calamitatem ab hoste, nec ullum interim
 auxilium à Demetrio, & spem quoque incertam pro-
 pter locorum distantiam, satius existimaverunt illo
 omisso, suæ necessitati consulere : & missis ad Jona-
 thanem nuntiis, recepti sunt in societatem & amici-
 tiam. Jonathan verò obsidibus Jerosolymam missis,
 totam regionem peragravit, Damascum usque.

Demetrii exercitus accessit ad urbem Cades Tyrio-
 rum agro propinquam & Galilææ regioni : cùm vel-
 lent autem illius principes Jonathanem abstrahere à
 Syriâ, laturum opem Galilæis suæ ditionis hominibus,
 occurrit eò properè, Simone fratre ad Judææ præsi-
 dium relicto. Is collectis quotquot poterat ejus re-
 gionis militibus, Bethsuram acriter multis diebus op-
 pugnavit, & ad deditionem tandem compulit ; ejecto-
 que inde Demetrii præsidio, iuum ibidem collocavit.

Interim Jonathan in Galilæâ, motis à stagno Gen-
 nefara castris quæ primùm posuerat, in campum Azor
 progressus est. Demetriani verò, qui ante unum diem
 adventum ejus præsenferant, collocatis priùs in mon-
 te insidiis, ipsi in campo ei se opposuerunt : quos
 conspicatus Jonathan paratos ad prælium, & ipse suos
 pro tempore ad certamen instruit : sed cùm insidiato-
 res à tergo se Judæis ostendissent, veriti ne in medio
 intercepti trucidarentur, in fugam se dederunt, ita
 ut pene omnes Jonathanem in periculo desererent,
 præter Mathathiam filium Absalomi, & filium Cal-
 phi, præcipuos copiarum militarium duces, cum quin-

quaginta virorum fortium manu, qui à desperatione sumptâ audaciâ, tanto impetu adversam hostium frontem impulerunt, ut territi ceu furentibus cederent. Tum verò illi, qui Jonathanem deseruerant, videntes fluctuantem & inclinantem hostium aciem, reversi in prælium, jam in apertam fugam versos persequerentur, donec ad Cades ventum est, ubi intra castra compulsi sunt. Jonathan autem egregiâ victoriâ potitus, (ceciderunt enim ex alienigenis eo die ad ter mille) reversus est Jerosolymam.

SELEUC.
an. 168.

Porro Demetrii duces volentes deceptâ clade abolere ignominiam, cum exercitu multò majore quàm antea reversi sunt ad bellum Jonathani inferendum; qui cum hæc accepisset, movit Jerosolymâ, obviamque illis processit in regionem Amathitin in extremis Chananæ finibus. Cumque ad quinquaginta stadia prope hostem castra posuisset, misit qui res hostium & munitiones specularerentur. Qui cum quosdam captivos adduxissent, indicantes quòd ex improvise hostis vellet eos aggredi, præcepit Jonathan suis, ut essent in armis parati ad pugnam per totam noctem. Demetrii verò duces, ut senserunt Jonathanem præmonitum, decreverunt abire, & per castra sua crebris ignibus excitatis, qui Judæos fallerent, noctu clam profugerunt; quos manè frustra insecutus est Jonathan, cum jam Eletherum fluvium illi trajecissent.

an. 169.

1. Mach. 12.
Ioseph. ibid.

Jonathan flexo in Arabiam itinere, & Nabathæis vastatis, abactâque prædâ, & captivis abductis, Damascum venit, & illic omnia vendidit: peragravit deinde totam regionem, Demetrianos insequens & persequens. Nec quievit interea frater ejus Simon,

SELEUC. sed expeditione susceptâ per totam Judæam & Palæ-
 an.169. stinam usque Ascalonem, opportuna loca firmavit
 præsiidiis; atque ita communitâ regione, Joppen con-
 tendit, eique occupatæ validum imposuit præsidium,
 quòd intellexerat Joppenses velle Demetrio dedere
 oppidum. His igitur dispositis, Jonathan & Simon re-
 versi sunt Jerosolymam.

an.170. Cùm cogitaret Diodotus occupare pupilli sui An-
idem ibid. tiochi regnum, & timeret ne Jonathan pro defensio-
 ne ejus pugnaret, decrevit illum comprehendere &
 occidere: quamobrem venit ad Bethsan, quæ à Græ-
 cis nominatur Scythopolis. Eò cum quadraginta mil-
 libus virorum electorum obviam illi processit Jona-
 than: timuit Diodotus, & nihil ausus, excepit illum:
 honorificè, & commendavit eum omnibus amicis suis,
 deditque ei munera, jussis suis ducibus ut imperata
 Jonathanis facerent, quò magis fidem benevolentia
 fictæ astrueret. Suasit deinde Jonathani, ut dimisso
 exercitu, cum paucis dilectis viris comitaretur eum
 Ptolemaidem, & acciperet in tutelam suam civitatem
 arcesque finitimas, dicens se in hoc venisse, ut has ei
 traderet.

Jonathan nimis credulus, mille tantùm milites se-
 cum retinuit, duobus millibus in Galilæam, cæteris
 verò omnibus in Judæam dimissis. Ut autem intravit
 Ptolemaidem, Diodoti jussu clausis portis com-
 prehensus est Jonathan, militibus ad unum contruci-
 datis: moxque misit Diodotus exercitum & equites in
 Galilæam, qui illa duo millia paulò antè missa per-
 derent. Sed quia rumor de Jonathane capto adven-
 tum eorum prævenerat, arreptis armis paraverunt se

ad prælium: at Diodoti milites, rati sibi cum desperatis rem fore, reversi sunt ad suos. SELEUC. AN. 170.

Comparato igitur exercitu Diodotus in animo habebat Judæam invadere: Simon autem uno ore dux electus loco Judæ & Jonathanis fratrum suorum, collectis mox omnibus quotquot ex suis ad militiam essent idonei, aggressus est urbis mœnia perficere, & munitam circumcirca: deinde misso Jonathâ Absolomi filio cum exercitu Joppen, qui ejecit eos qui erant in urbe, veritus ne eam Diodoto ipsi traderent, & mansit ipse in eâ, eandemque muniens, ex eo portu aditum fecit ad insulas maris, quo Judæi navali postea usi sunt. 1. Mach. 13. Joseph. l. 13. Strab. l. 16.

Diodotus movit Ptolemaïde cum exercitu magno, Judæam invasurus, ducens secum vincum Jonathanem. Ei Simon occurrit cum suis copiis juxta oppidum Adida, è regione campi. Diodotus autem videns Judæos ad prælium paratos, & Simonem exercitus ducem electum, misit ad eum legatos, mandavitque pro argento quod debebat Jonathan in ratione Regis detineri, & si vellet dimitti fratrem, centum viginti talenta persolveret, & duos Jonathanis filios ad se obsides futuros, quòd ille dimissus, non alienaturus sit Judæam à Regis imperio. Sed licèt dolum nosceret Simon, jussit tamen dari & pecuniam & obsides, ne inimicitiam populi incurreret, dum videretur fuisse fratri causa interitus. Diodotus autem non servavit fidem, nec dimisit Jonathanem. 1. Mach. 13. Joseph. ibid.

Postea cùm venisset Diodotus ad invadendam regionem, cupiens per Idumæam ascendere Jerosolyman, pervenit usque Dora Idumææ oppidum. At Si-

SELEUC. mon eum perpetuò confectabatur, castra castris illius
 an.170. opponens. Interim qui in arce Jerosolymitanâ erant,
 miserunt ad Diodotum, qui urgerent eum ut celeriter
 ad ipsos veniret per desertum, mitteretque ipsis com-
 meatus: sed cùm jussisset Diodotum paratum esse equi-
 ratum, propter nivem quæ multa eâ nocte ceciderat,
 eò venire non potuit: irritò factò ejus proposito,
 movit inde castra, & in Cælesyriam rediit properè.
 Itaque mutato itinere pervenit in Galaatidem; cùm-
 que appropinquasset Bascamæ, occidit Jonathanem &
 filios ejus, & Antiochiam venit. Simon missis nuntiis
 accepit ossa Jonathanis fratris sui, & sepelivit in Mo-
 din urbe majorum, exstructo ei insigni sepulchro.

*Ioseph. l. 13.
 c. 10, 12.*

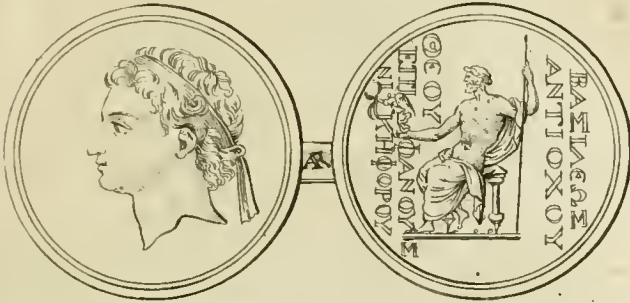
Diodotus non ampliùs fidus erat Antiocho, sed co-
 gitabat quonam pacto eo sublato regnum posset in-
 vadere & occupare. Decrevit itaque pupillum pacatis
 rebus omnibus interficere; idque per fraudem effecit,
 corruptis Medicis, qui ipsum calculi dolore consumi,
 ad populum mentiti, dum secant occidunt, septem
 annos habentem, anno tertio postquam illius tutelam
 Diodotus acceperat. Funcius & Vignerius tres annos
 ei completos assignant: Gordonus verò, Mercator &
 Temporarius dant ei quatuor.

*liv. Epis. l.
 55.*

සමයසමයසමයසමය සමයසමයසමයසමය සමයසමයසමයසමය සමයසමයසමයසමය සමයසමයසමයසමය

NUMMUS
ANTIOCHI NICEPHORI.

EX CIMELIARCHIO MEDICÆO.

Caput juvenile diadematum: in aversâ parte Jupiter sedens cum victoriolâ & epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ. id est, REGIS ANTIOCHI DEI EPIPHANIS NICEPHORI.

Antiochus Alexandri Theopatoris & Cleopatraz filius, educatus apud Zabdielem Arabem, & per Diodotum unum è du-
cibus patris contra Demetrium ad recuperandum paternum regnum cum copiis ab ipso Demetrio alienatis educatus, diadema assumpsit, & in memoriam Antiochi IV. quem pro avo nominabat, DEUS EPIPHANES vocatus est, & ut ab ipso, ut mos erat Syriæ Regum, cognomine distingueretur, post Antiochiam victo fugatoque Demetrio occupatam, anno 168. NICEPHORI, id est Victoris, appellationem sibi vindicavit. A quibusdam in Regum numero collocatur, ab aliis prætermittitur, quòd Demetrius majorem illo vivente Syriæ partem conservavit: nos verò qui per numismata Syriæ historiam illustrare contendi-

mus, cùm ipse Rex in nummis vocatus sit, & alteram Syriae partem per tres annos, id est incœptos, obtinuerit, inter Reges collocamus.

Antiochus, quem ΝΕΩΤΕΡΟΝ vocat Scriptura, anno 168. Rex appellatus est, à Diodoto anno 170. oppressus, annum regni tertium tantùm attingisse videtur; nec possibile est quod apud Josephum narratur, Antiochum à Diodoto necatum fuisse post Demetrii captivitatem, quam nummi ad annum 174. extendunt, ut infrà ostendemus.

TRYPHON.

SELEUC.
AN. 170.

DIODOTUS post Antiochi pupilli Joseph Ant. l. 13. c. 12.
 Alexandri Theopatoris filii mortem,
 per intimos amicos sollicitavit milites
 magnis pollicitationibus, ut sibi im-
 perium deferrent: illi adducti in spem
 maximam quasi ditescendi hoc princi-
 pe, regnum ei continuò deferunt. Diodotus ex pri-
 vato Rex factus est, & ascito sibi novo TRYPHONIS App. Syr. Strabo l. 16.
 nomine, quòd galeatus semper incederet, à patriâ suâ
 exorsus, Apameâ cum Larissâ, Casianis, Megarâ, A-

SELEUC. polloniâ & cæteris urbibus circumvicinis primùm po-
an. 170. titus est, fecitque plagam magnam in terrâ.

Diod. Sic.
leg. 31.

Tryphon per Senatus Romani sententiam principatum suum confirmare maturavit. Auream igitur victoriam decem millium aureorum pondus habentem, Romanis per legatos misit, credens, tum ob doni pretium, tum quòd felix esset victoriæ augurium, Regem se ab illis appellandum. Verùm Senatus versutiâ spes ejus hîc elusa est: accepto enim donario, pro Tryphonis nomine, regii pueri per dolum ab eo occisi titulum inscribi iussit.

1. Mach. 11.

Simon Judæorum Dux & Pontifex, ædificavit præsidia Judææ, circummuniens ea turribus altis, & muris magnis, & portis, & vectibus; posuitque annonas in munitionibus. Præ aliis verò urbibus Bethsuram muniendam curavit, quæ in finibus Judææ, ubi fuerant arma hostium; posuitque illic præsidium. Ad hæc videns actus Tryphonis meras rapinas fuisse, per delectos viros coronam & palmam auream, quam Codex Alexandrinus 70. Interpr. *τὸ Βαί* appellat, ad Demetrium Nicatorem misit, rogans ut tributorum remissionem Judææ concederet.

Demetrius Simonis legatos honorificè excepit, & pontificatum confirmavit; in amicorum numerum retulit, uti purpurâ & fibulâ aureâ concessit, fecitque unum ex amicis suis. Epistolam quoque ad illum misit ita inscriptam: REX DEMETRIUS SIMONI PONTIFICI ET AMICO REGUM, ET SENIORIBUS, ET GENTI JUDÆORUM, SALUTEM. In quâ pace cum Judæis factâ, & omnium præteritorum errorum amnistia promissâ, priora omnia pacta con-

firmavit; munitiones quas exstruxerant, illis concessit; tributa omnibus, & rerum venalium vectigalia an.170. Jerosolymitanis remisit: atque ita anno regni Seleucidarum 170. sublatum est jugum gentium ab Israele, cœpitque populus in syngraphis & contractibus scribere, ANNO PRIMO, SIMONE SUMMO PONTIFICE, MAGNO DUCE ET PRINCIPE JUDEORUM.

NUMMUS
DEMETRII NICATORIS.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in aversâ parte aquila cum palmæ ramo, acrostyrio & epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. ΟΡ. ΣΙΔΩΝ. id est, REGIS DEMETRII. an. 170. SIDONIORUM.

Hic Demetrii Nicatoris nummus anno Seleucidarum 170. ut arguunt litteræ numerales ΟΡ. signatus, Scripturam planè illustrat, quæ hoc anno Simonem Judæorum Pontificem legatos ad Demetrium misisse, & à Rege tributorum remissionem accepisse narrat, cùm eo tempore Demetrius majorem imperii sui partem contra Tryphonem adhuc occuparet. Nummus verò noster à Sidoniis in Phœniciâ percussus, plerasque ejus pro-

SELEUC. vinciarum urbes à Demetrii partibus esse, quas etiam Tryphon,
an. 170. licet Demetrius in superiores provincias abiisset, in suam potestatem, ut infra ostendemus, nunquam potuit redigere.

Aquila in honorem Cleopatræ Demetrii uxoris percussa est. Acrosterium infra ΣΙΔΩ. epigraphen, Sydoniorum urbis symbolum, eorum in mari potentiam denotat.

an. 171. Sarpedon copiarum Demetrii dux, qui Tryphonem
Athen. i. 8. bello laceffiverat, cum ab ejus exercitu cui Ptolemaidis incolæ se adjunxerant, superatus fuisset, cum suis militibus in mediterraneam regionem secessit: sed dum victores Tryphoniani per oram maritimam inter Ptolemaidem & Tyrum iter facerent, repente ad ingentem altitudinem elatus maris fluctus in terram iruens, alios in mare abreptos, alios in locis concavis relictos suffocavit; ac deinde recedens, cum mortuorum cadaveribus ejectos acervatim pisces multos reliquit. Quam calamitatem Sarpedon cum intellexisset, eò celeriter reversus, hostium quidem corporibus pepercit, pisces verò abundè multos collegit, & ante portas Ptolemaidis, AVERSORI NEPTUNO sacrificavit.

1. Mach. 13. In illis diebus Simon Gazam, quæ mortuo Jonathane rebellaverat, obsedit, machinisque adhibitis turrim unam percussit, & eruperunt qui erant intra machinam, in urbem. Gazæ cum uxoribus & filiis supra murum misericordiam ejus suppliciter implorantes, flexus Simon eorum lacrymis, non delevit illos, sed ejecit ex urbe; & domibus ab idolis & omni immunditiâ purgatis, hymnis Deum celebrans, urbem ingressus est, munivit eam, & ædificavit sibi in eâ domum, in quam subinde se conferret.

Cùm altero jam anno præfidiarii arcis Jerofolymitanæ prohiberentur egredi & ingredi regionem, & emere ac vendere, fame multi ex iis peribant, dedere se coacti sunt: quibus inde ejectis, mundavit Simon arcem ab idolorum inquinamentis. Ingressus est in eam die vigesimatertiâ mensis Ijar, anno regni Græcorum, id est Seleucidarum, centesimo septuagesimo primo: illam munivit ad securitatem regionis & urbis, habitavitque ipse ibi cum suis.

SELEUC.

an. 171.

Cùm à Demetrii imperio civitates passim deficerent ad Tryphonem, ipse vocabatur per crebras legationes à superiorum satrapiarum Græcis atque Macedonibus pollicentibus deditioem si veniret, atque etiam contra Parthorum Regem Arsacem auxilia; quâ spe accensus, cogitans si res adversus Parthos cessissent prosperè, facilè se inde exturbaturum Tryphonem è regno Syriæ. Congregato igitur anno centesimo septuagesimo secundo exercitu suo, in provincias superiores profectus est: trajecto Euphrate pervenit in Mesopotamiam, volens hanc & Babylonem simul occupare, ut his potitus, sedem belli ibi constitueret.

an. 172.

Justin. l. 36.

Joseph. l. 13.

Tryphon regiam integram adeptus potestatem, non amplius dissimulare pravum ingenium valuit, quod privatus tegere conatus erat, quò magis animos hominum conciliaret: absente enim Demetrio absque personâ Tryphonem, id est mollem ac delicatum, agere cœpit, id quod adversariorum partibus non mediocriter profuit; milites enim pertæsi ejus mores, sensim postea ad Cleopatram, cùm captus est Demetrius in Parthiâ, defecerunt.

SELEUC. Simon, filente Tryphone, Joppen in portum dilata-
 AN. 172. tavit ut & fines gentis suæ, obtinuitque regionem;
 1. Mach. 14. congregavit captivitatem multam; dominatus est Gaza-
 zaræ, & Bethsuræ, & arci; & non erat qui resisteret
 ei. Post hæc Numenium Romam cum donis misit ad
 statuendam cum Romanis societatem.

AN. 173. Demetrius magnâ alacritate exceptus est ab Orien-
 Iustm. l. 36. tis populis, qui Arsacidæ Regis Parthorum crudelita-
 tem, & quòd veteri Macedonum imperio assueti, novi
 1. Mach. 14. vi populi superbiam indignè ferebant. Collecto igitur
 valido exercitu, bellum Arsaci intulit. Ut audivît
 ipse Demetrium confines suos ingressum, misit unum
 de principibus suis cum ingenti etiam exercitu, ut
 comprehenderet eum vivum, & adduceret eum ad se.
 Iustm. l. 36. Demetrius cum & Persarum & Elymæorum Bactria-
 norumque auxiliis juvaretur, multis præliis Parthos
 fudit.

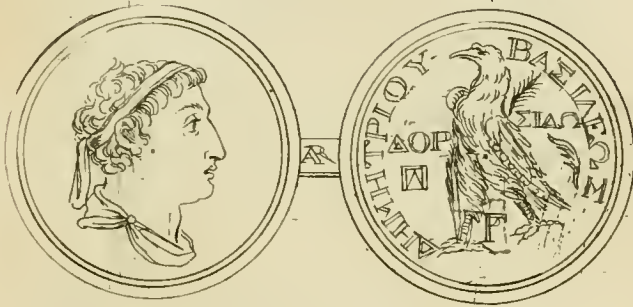
AN. 174. Altum est apud scriptores de Tryphone silentium
 post Demetrii in superiorem Asiam discessum: & si-
 luit omnis terra Juda his temporibus. Pauca etiam
 narrantur de Demetrio bellum cum Arsace gerente:
 numismata tamen in honorem Demetrii anno 174.
 Seleucidarum percussa, ut & lègati Judæorum hoc an-
 no cum litteris ad Reges quinque, & inter alios De-
 1. Mach. 15. metrio Regi scriptis, ex urbe Româ redeuntes, Deme-
 lib. 5. c. 4. trium ipso ineunte captum fuisse demonstrant. Orosius
 Demetrium secundo tantùm prælio cum Parthis com-
 1. Mach. 15. missio; superatum tradit; Justinus illum pacis simula-
 lib. 36. c. 1. tione post multa prælia ad postremum deceptum, ca-
 ptum fuisse, traductumque refert per ora civitatum,
 populis qui desciverant, in ludibrium ostensum.

Captus.

Captus est igitur Demetrius, ex nummis, anno regni sui octavo; quod rectè annuit Bucholcerus, dum illi octo inchoatos, seu septem completos attribuit, cùm regnum fratris ejus Antiochi incipiendum putabat anno 174. Eusebius illi malè tantùm tres assignat, quem sequitur Genebrardus. Funccius, Mercator, Calvisius & Gordonus censent solummodo incæptos esse hosce Eusebii tres annos. Torniellus dat ei tantùm duos incæptos.

SELEUC
an.174.

NUMMUS DEMETRII.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput Demetrii diadematum, cum aquilâ in anteriori nummo, & epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΟΡ. ΣΙΔΩΝΙΩΝ. id est, REGIS DEMETRII. an. 174. SIDONIRUM.

Omnes veteris historiæ annaliumque conditores, Demetrii Nicatoris captivitatem anno Seleucidarum 172. assignant, ex his Scripturæ verbis: *Anno centesimo septuagesimo secundo congregavit Rex Demetrius exercitum suum, & abiit in Mediam, ut ex-*

SELEUC. *pugnaret Tryphonem, & audivit Arsaces Rex Persidis & Mediae, quia*
 an. 174. *intravit Demetrius confines suos, & misit unum de principibus suis,*
ut comprehenderet vivum, & adduceret eum ad se. Et abiit, & per-
cussit castra Demetrii, & comprehendit eum, & duxit eum ad Arsa-
cem, & posuit eum in custodiam. Illa compendiosè & narrationis
 modo Demetrii discessum, bella & captivitatem refert. Baby-
 loniam ex Josepho occupavit Demetrius, bellum Arsaci intulit;
 Persarumque & Elymæorum copiis adjutus, multis præliis
 ex Justino Parthos fudit; secundo tantùm prælio ex Orofio cap-
 tus est. Hæc omnia intra paucos dies gesta non potuere; Ro-
 manis, cùm ipsi ad Judæos scripserunt anno 173. exeunte, ejus
 captivitas si anno 172. contigisset, haud dubiè innotuisset. Num-
 mus noster à Sidoniis, qui ut & quædam aliæ urbes in Deme-
 trii partibus contra Tryphonem fuerunt, anno Seleucidarum
 174. percussus, illum hoc tantùm anno, ineunte quidem, ca-
 ptum penitus arguit.

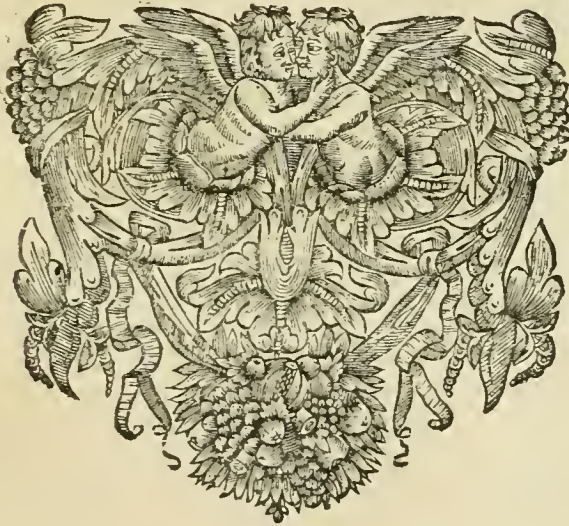
Joseph. Ant.
l. 13. c. 12.
App. Syr.

Cùm Antiochus Demetrii frater, post ejus in su-
 periores provincias discessum, urbes ad Tryphonem
 deficere cognosceret, oberrabat, nec ab urbe ullâ me-
 tu Tryphonis recipiebatur, Rhodum tandem secessit;
 unde rescivit fratris captivitatem: & accepit litteras à
 Cleopatrà uxore Demetrii, quæ tum in Seleuciâ cum
 liberis se incluserat, & ad quam milites pertæsi defi-
 ciebant, conjugium suum & Syriæ regnum offerente.
 Fecit autem hoc partim amicorum suasu, partim quòd
 timeret ne quidam Seleucenses urbem Tryphonis tra-
 derent.

1. Mach. 15.

Antiochus litteras Simoni summo Pontifici & Prin-
 cipi, totique genti Judæorum misit: in his questus de
 invasione regni patrum suorum, ad ultionem & re-
 gni recuperationem se paratum dicit, collectis sibi
 copiis, & bellicis navibus comparatis. Inde concilian-
 di Simonis causâ, confirmat ei immunitates & privi-

legia ab aliis Regibus concessa, & jus monetæ pro-
 priâ notâ cudendæ adjicit. Jerosolymam sanctam & an.174.
 liberam decernit, munitiones exstructas ei attri-
 buit, omne debitum Regibus remittit, majora-
 que, si regnum obtineret, promittens. Simon po-
 stulata Antiochi libenter admisit: interea Antiochus
 anno centesimo septuagesimo quarto exiit in terram
 patrum suorum.

SELEUC.
an.174. ANTIUCHUS VII.

NTIOCHUS VII. Demetrii Soteris filius, Demetrii Nicatoris frater, à Cleopatrà cognatâ, Seleuciæ ad ostia Orontis, acceptus, vivo licèt fratre, illius conjugium iniit, diademaque accepit, & Rex Syriæ salutatus, se se EY-

*in Euseb.
scalig.*

EPΓETHN, id est Beneficum, teste Porphyrio, & consentientibus ejus nummis, appellavit. SOTER & PIUS à Josepho vocatus est; sed iis cognominibus in nummis minimè usus est. SIDETES ab Eusebio &

Euseb. Chr.

aliis cognominatus: at nomen est ludibrii, ut qui venatorem sonet. SELEUC.
an.174.

Affluente ad Antiochum quotidie multitudine, & crescentibus viribus, bellum Tryphoni intulit; quem prælio ejecit è superiore Syriâ, & Phœnicen usque persequens. Tryphon, transeuntibus, exolescente favore recentis imperii, ad Antiochum omnibus copiis, paucisque cum ipso remansis, ita se derelictum videns, Doram castrum Phœniciaë munitissimum fugâ se recepit. Ioseph. l. 13.

Applicuit Antiochus castra in Doram cum centum viginti peditum, & octo equitum millibus, ac navalibus copiis, & oppugnatâ urbis mediâ parte, ut arce quâdam, admovens ei semper manus, ita conclusit Tryphonem, ut neminem ex eâ egredi vel ingredi fineret. Simon verò Regi Doram expugnanti misit delectorum virorum duo millia in auxilium, cum auro, argento, & vasis copiosis, quæ noluit recipere; sed omnia quæ priùs cum eo pactus fuerat rescindens, alienatur ab eo: unde ad Simonem misit Athenobium unum de amicis suis, ut Gazaram, Joppen & arcem Jerosolymitanam repeteret, & tributa locorum extra fines Judææ quæ possiderent, exigeret, aut pro illis quingenta talenta argenti, & pro damnis illatis tributisque urbium alia talenta quingenta postularet, bellum minitans, nisi imperata fierent. an. 175.
1. Mach. 15.

Venit Athenobius Jerosolymam, & vidit Simonis magnificentiam, in auro & argento & apparatu copioso illius splendorem; obstupuit, & verba Regis ei retulit. At Simon alienam negavit terram possidere, sed hæreditatem patrum suorum hostibus aliquo tem-

SELEUC. pore possessam recuperavisse : pro Joppe & Gazaris
 an. 175. centum talenta obtulit. Nihil respondit Athenobius,
 sed cum irâ ad Antiochum reversus, renuntiavit ei
 quæ audierat & viderat; neque minore irâ Rex excan-
 duit.

Tryphon interea conscendens navem, fugit in
 aliam Phœnicix urbem Orthosiada, quem Rex perse-
 cutus est, & constituit Antiochus Cendebæum præfe-
 ctum regionis maritimæ, deditque illi pedites & equi-
 tes, ut moveret contra Judæos, & Gedorem exstrue-
 ret. Cendebæus Jamniam adveniens, cœpit Judæam
 invadere, & captivum ducere populum, & occidere:
 exstructâque Gedore, collocavit illic equites & co-
 pias peditum, qui excursionibus vias Judææ infesta-
 rent, sicut præceperat ei Rex.

1. M. Ach. 16. Johannes Simonis filius ascendens de Gazaris, patri
 nuntiavit quæ à Cendebæo gerebantur; qui senio jam
 fractus, duobus senioribus filiis Judæ & Johanni
 belli curam commisit. Illi delectis è regione viginti
 millibus bellatorum & equitum, profecti sunt con-
 tra Cendebæum, signisque cum eo collatis, in fu-
 gam conversus est Cendebæus, & ceciderunt ex illis
 faucii multi, qui effugerunt; eos Johannes persecutus
 est, fratre ejus Judâ vulnerato, usque ad turres quæ
 erant in agris Azoti: circiter duo millia hominum oc-
 cidit; succensisque turribus illis, incolumen in Ju-
 dæam reduxit exercitum.

1. Joseph. l. 13.
 c. 12.

Orthosiadem expugnaturus Antiochus, in quam
 confugerat Tryphon, ipse Apameam urbem patriam
 suam se recepit, cujus fugæ stratagema scribit Fronti-
 nus: *Per totum ver pecuniam sparsit, eaque sectantes Antio-*

Stratag. lib.
 2. c. 13.

chi milites moratos effugit. Apameâ verò vi tandem ca- SELEUC.
ptâ, Tryphon interfectus est, anno quinto postquam an. 175.
regno potitus est : quod intelligendum de inceptis.
In quodam castello inclusum, ad mortem sibi con-
sciscendam adactum fuisse, scribit Strabo : Secoannis
forfan castello Apamensium, in quo natus est, teste lib. 14.
ipso Strabone. Ab Antiocho tandem magno labore
interfectum tradit Appianus. Syriac.

NUMMUS TRYPHONIS.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in aversâ parte galea cum ap-
pendicibus, in anteriori ejus parte ingens cornu,
& stella, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΡΥ-
ΦΩΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ. id est, REGIS
TRYPHONIS IMPERATORIS..

Diodotus seu Diodorus, occiso pupillo Antiocho, sollicitavit Ioseph: l. 13.
milites per intimos amicos, ut regnum sibi deferrent; quod c. 12.
cùm fecissent, ascito sibi novo TRYPHONIS nomine, REX
appellatus est : id confirmant plurimi ejus nummi superstites. App. Syr.
Privatus regnum occupare ausus, vetus Diodoti, quasi à Jove
dati, nomen conservare debuisset, maluit tamen Tryphonis
cognomen eligere. Quidam illud à verbo *τρυφᾶσθαι* derivant,
quòd deliciis seu luxui indulgere sonat. Quis credat belli du-

*in orat. ad
Nicocl.*

cem ad regiam majestatem evedtum, mollis aut delicati cognomen assumpfisse? Alii ex Isocrate *τρυφᾶδης* pro nitere seu splendidum esse accipiunt. Galea in cunctis ejus Regis numismatibus in variis urbibus per multos annos percussis semper signata, ab ipsâ, quam Hesiodus & Homerus *τρυφάλειω* & *τρυφαλειαν* appellant, & alii exoletum verbum *τρυφή* putant, nomen ΤΡΥΦΩΝΟΣ deductum docet, quod ipse forsan galeatus ad terrorem semper incederet, aut armis sibi regnum quæsivisset.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ dignitas Tryphonis nomini subjicitur, cum Diodotus Antiochi Nicephori tutor electus est: *Αὐτοκράτωρ*, id est summus belli Dux, contra Demetrium Nicatorem declaratus videtur; quem, pupillo etiam mortuo, titulum conservare ambivit, ut Regis & Imperatoris utrâque appellatione summum esse imperium suum in bello & in pace denotaret.

lib. 5. Galeæ cornu ingens affixum videtur ad terrorem: mos enim erat Regum & Heroum *κερατοφόροις* prodire; unde docet aliqui Diodorus, ideo Ammoni tribui caputarietinum, quod hoc signo ornata in bello galeam gestasset.

Astrum seu stella in areâ nummi Tryphonis percussa, Aradii urbis Phœniciaë symbolum & insigne est, ex plurimis ejus nummis observatum. Urbes in quibus nummi signabantur, aliàs nomen, aliàs initiales tantum nominis litteras, aliàs peculiare quoddam signum apponebant, ut etiam hodie moneta nostra Gallica, præsertim aurea, unam ex litteris elementariis ab unâ parte, & propriam supra Regis caput notam, putâ aquilam, palmæ ramum, & alias. Galea in omnibus Tryphonis nummis observatur, sed cum diversis urbium insignibus, pilei Dioscurorum apud Tripolitanos, cornucopiæ apud Antiochenfes & *Πολεμῶνιδι*, acrostyrium apud Sidonios, palmæ ramus apud Laodicenses, ut & alia apud alios percutiuntur.

Nummi Tryphonis ex ære obvii sunt, & minimæ tantum formæ reperiuntur: argentei rarissimi habentur; unum observavimus cum solito galeæ typo & litterâ A initiali percusso.

an. 176. Arsaces Parthorum Rex, magno & regio animo, misso in Hyrcaniam Demetrio, non cultum tantum regium.

regium ei præstitit, sed & filiam Rhodogunam in matrimonio dedit; regnumque Syriæ, quod per absentiam ejus Tryphon occupaverat, restitutum promisit. Post mortem Arsacis desperato reditu, non ferens captivitatem Demetrius, etsi opulentam vitam pertæsus, tacitus in regnum fugam meditatur. Hortator illi & comes Gallimander amicus erat, qui post captivitatem ejus à Syriâ per deserta, ducibus pecuniâ comparatis, Parthico habitu Babylonem pervenerat: sed fugientem Phraates, qui Arsaci successerat, equitum celeritate, per compendiosos tramites occupatum retrahit. Ut est deductus ad Regem, Gallimandro quidem non tantum venia, verum etiam præmium fidei datum: Demetrium autem & graviter castigatum, ad conjugem remisit, arctioribusque custodiis observari jussit. |

Memor Antiochus quod & pater propter superbiam an.177. invisus, & frater propter segnitiam contemptus fuisset; ne in eadem vitia incideret, civitates quæ initio fraterni imperii defecerant, summâ industriâ persequitur, domitasque rursus regni terminis adjecit.

Simon perambulans civitates Judææ cum Mathathia & Judâ filiis, descendit Jericunthem anno centesimo septuagesimo septimo, mense undecimo, qui Sabat vocatur, suscepit eos in Doch castello Ptolemæus Simonis gener, quos lauto convivio excipiens, per sicarios armatos cum largius illi bibissent, perfidè occidit, simul & quosdam ex familiis ipsius. Tum Ptolemæus hæc scripsit, & misit Regi Antiocho, petens ab eo exercitum in auxilium, ut ei regionem & civitates Judæorum in manus traderet.

SELEUC.

an. 178.

Ioseph Ant.
l. 13. c. 16.

Antiochus memor incommodorum quæ à Simone acceperat, anno regni quarto desinente, Joannem, patris in principatu successorem, aggressus est, vastatisque Judææ agris eum in urbem Jerosolymam compulit, illamque septenis castris cinxit. Obsidio urbis propter mœnium & propugnantium fortitudinem diutiùs protracta est, accedente etiam aquarum penuriâ, cui sub occasum Pleiadis delati imbres, fuerunt remedio. Postremò Antiochus ad septentrionalem muri partem, quâ planior erat aditus, excitatis centum turribus, quæ surgebant usque ad tertiam contignationem, impositisque in eas cohortibus, quotidie tentabat mœnia, duplicique fossâ longâ simul & latâ cinctis Judæis præclusit omnem aditum. Illi contrâ crebrò excursantes, si fortè negligentius custodiri castra offenderent, afficiebant hostem clade: quòd si paratos ad resistendum invenirent, recipiebant se in tutiora facilè.

Joannes postquam cognovit sibi obesse suorum multitudinem, quòd inutiliter absumerentur ad victum necessaria, infirmiore turbam ejecit extra mœnia, solis retentis qui ob vigorem ætatis ad pugnam erant idonei. Antiochus autem exclusos vetabat progredi, ita ut miserabiliter circum mœnia oberrantes inediâ conficerentur. Sed cùm supervenisset festum Scenopegia, miseratione suorum exclusi illi rursus in urbe recepti sunt: Rex etiam rogatus, ut gratiâ festi inducias septem dierum concederet, religione motus, impetrari passus est; nec hoc contentus, victimas misit, tauros auratis cornibus, & pocula tam aurea quàm argentea omni aromatum genere referta, usque ad portas cum pompâ deduxit: traditisque Judæorum sã-

cerdotibus, victimis, & epulo exercitui præbito, in ca- SELVUC.
stra rediit. Propter religionem Antiochus Pius co- an.179.
gnominatus est à Judæis.

Joannes cognitâ regis æquitate & pietate, lega- *idem ibid.*
tos ad eum misit, rogantes ut liceat sibi patriis mo- *Diod. Leg.*
ribus vivere: Regis verò amicorum plures illi suade- *34.*
bant, ut violenter urbem dirueret, & totam Judæo-
rum gentem ut infociabilem, & institutis à reliquis
omnibus discretam, interneccione deleret, vel saltem
ut leges eorum dissolveret, & vitæ institutionem mu-
tare cogeret. Sed Rex, ut erat magnanimus moribus-
que mansuetus, horum consilio rejecto, & Judæo-
rum pietate comprobatâ, imperavit ut obsessi arma
traderent, urbis muros destruerent, vestigalia Jop-
pes cateratumque extra Judæam urbium solverent;
promittens pacem eis se daturum his conditionibus.
Assenserunt illi ad omnia, excepto præsidio, quòd
vitarent exterorum consuetudinem: quod ne recipe-
rent, maluerunt Regi dare obsides, & inter eos ipsius
Joannis fratrem, atque quingenta talenta insuper,
quorum trecenta mox repræsentata sunt. Dejectâ lo-
ricâ quæ imposta mœnibus, soluta est obsidio. Joan-
nes Antiochum exceptum in urbe cum exercitu li-
beralissimè tractavit.

Antiochus Scipioni Africano ad Numantinum bel- *Liv. Epit. l.*
lum conficiendum in Hispaniam profecto, amplissi- *57.*
ma munera misit, quæ cum celare aliis Imperatoribus
Regum dona mos esset, Scipio pro tribunali acceptu-
rum se esse dixit; eaque omnia referre Quæstorem in
publicas tabulas jussit, ex iis viris fortibus munera se
daturum professus.

SELEUC. Demetrius Nicator interjecto tempore cùm fidem
 an. 180. illi etiam suscepti liberi facerent, eodem amico fu-
 gam repetiit; sed pari infelicitate prope fines regni
 Justin. l. 39. sui deprehenditur, ac denuò perductus ad Regem, ut
 invisus à conspectu summovertetur. Tunc quoque uxori
 & liberis donatus, in Hyrcaniam, pœnalem sibi
 provinciam, mittitur; talisque aureis ad exprobra-
 tionem puerilis levitatis donatur. Sed hanc Partho-
 rum tam mitem in Demetrium clementiam non mi-
 sericordia gentis faciebat, nec respectus cognationis,
 sed quòd Syriæ regnum affectabant, usuri Demetrio
 adversus Antiochum fratrem, prout res, vel tempus,
 vel fortuna belli exegisset.

His auditis Antiochus contra Parthos bellum ra-
 tus, exercitum, quem multis finitimorum bellis indu-
 raverat: (nam Judæos qui in Macedonico imperio ar-
 mis sub Demetrio patre se in libertatem vindicave-
 rant, subegerat) adversus ipsos fratrem repetens, in
 Mediam duxit: sed luxuriæ non minor apparatus quàm
 L. 1. c. 10. militiæ fuit; quippe octoginta (centum habet Orosius)
 millia armatorum sequuta sunt, trecenta millia, Oro-
 sius ducenta millia, lixarum, ex quibus coquorum, pisto-
 rum, scenicorumque major numerus fuit. Rex quo-
 tidie convivarum turbas catervatim ita excipiebat, ut
 Athen. l. 12. c. 9. præterea quæ in mensis absumberentur, & acervatim
 tollebantur, convivarum quisque auferret intactam
 & integram carnem volucrum, quadrupedum, mari-
 norum piscium jam præparatam, quibus omnibus
 plaustrum oneraretur: deinde è melle concreto dul-
 ciarium opus multum, coronasque multas è thure ac
 myrrhâ, insertis & inculcatis aureis lemnis eorum

fascioliſ, quæ explicatæ hominis altitudinem æquarent. Ex iis cæcam & amentem luxuriam exercitus imitatus, magnâ ex parte aureos clavos crepidis ſubjectos habuit, argenteaque vaſa ad uſum culinæ comparavit, & tabernacula textilibus figillis adornata ſtauit. Avaro potiùs hoſti præda optabilis, quàm ulla ad vincendum ſtrenuo mora.

SELEUC.
an. 180.
Val. Max.
lib. 9. c. 1.

Joannes Judæorum Pontifex, in hâc expeditione Parthicâ Antiochum Regem ſecutus eſt cum auxiliis. Antiocho adveniēti multi orientales Reges occurrere, tradentes ſe regnaque ſua cum execratione ſuperbiæ Parthicæ. Nec mora congreſſioni fuit; Antiochus enim Indatem Parthorum ducem ad Lycum in Aſyriâ fluvium proſtigavit, ubi erecto trophæo hæſit per bidduum ob preces Judæorum Pontificis, quòd in id tempus fortè quædam Judæorum ſolennis feſtivitas inciderat, per quam non licebat eis iter facere. Hyrcaniam ingreſſus Joannes, iſque devictis, HYRCANI nomen adeptus, cum gloriâ ab Antiocho dimiſſus eſt.

an. 181.
Joſeph. Ant.
l. 13. c. 16.
Iuſtin. l. 38.
c. 10.

Hoc regni Antiochi octavo anno ad horam decimam matutinam menſis Peritii, ſive Februarii, die vigefima primâ Antiochia terræmotum paſſa eſt.

Euſeb. Chr.
Sev. Sulp.
l. 2. hiſt.

Antiochus tribus præliis victor, cùm Babyloniam occuparet, magnus habere æpit: itaque omnibus ad eum populis deficientibus, nihil Parthis reliqui præter patrios fines fuit.

Io. Malela
Antioch.
Chron.

Iuſtin. l. 38.

Phraates Demetrium in Syriam ad occupandum regnum cum Parthico præſidio mittit, ut eo pacto Antiochus ad ſua tuendâ à Parthiâ revocaretur. Interim, quoniam viribus non poterat, inſidiis Antiochum ubique tentabat. Rex exercitum ſuum propter mul-

SELEUC. titudinem hominum per civitates in hyberna divisit;
 an. 182. quæ annonæ exactione, & militum injuriis ab illo
in Excerpt. alienatæ sunt: ubi præ aliis Athenæus Antiochi
Valef. p. 374 dux per singula hospitia gravi insolentiâ est usus.
 Cùm gravari se annonæ exhibitione & injuriis mili-
 tum civitates, per quas Antiochus exercitum in hy-
 berna diviserat, ægrè ferrent, ad Parthos deficiunt, &
 die statutâ omnes inter se divisum exercitum per insi-
 dias, ne invicem ferre auxilia possent, aggrediuntur.
 Quæ cùm nunciata Antiocho essent, auxilium proximi-
 mis laturus, cum eâ manu quæsecum hyemabat, pro-
 greditur. In Antiochi tabernaculo hirundines nidum
 fecerant, quo prodigio neglecto prælium ille commi-
 sit. Et quidem adversus Phraatem, quem in itinere ob-
 vium habuit, fortiùs quàm ejus exercitus dimicavit:
 ad postremum tamen à suis desertus, occisus est.

Jul. Obsequ.
de Prodig.

Valef. Exc.
p. 375.

Primus author fugæ, & Antiochi desertor Athenæus
 fuit, qui brevì meritis pœnas luit: delatus enim ad
 pagos, quos in hospitibus vexaverat, ab omnibus tecto
 exclusus est, cunctisque alimenta ei negantibus, huc &
 illuc per regionem errabundus tandem fame interiit.

Justin. l. 42

Syrisc.

Totus Antiochi exercitus, eo interfecto, in capti-
 vilitatem abductus, eum Phraates superbè & crudeliter
 tractavit. De ejus morte multa apud authores. Ap-
 pianus ait Antiochum cum Parthis prælio congressum
 & victum, sibi manus intulisse: Josephus, Grotius, Ju-
 stinus, & Julius Obsequens in hoc prælio occisum
 memorant: Eusebius Arsacem eum interfecisse: Æ-
 lianus rebus malè gestis, de loco quodam se præcipi-
 tem dedisse.

Chron.

l. de anim.
c. 34.

Justin. l. 38.
s. 10.

Post Antiochi mortem, Phraatem penitere dimissi

Demetrii cœpit, ad quem retrahendum cùm turmas SELEUCI
equitum festinatò misisset, Demetrium hoc ipsum me- an. 182.
tuentem, jam in regno Syriæ missi à Rege invenerunt;
frustra que omnia conati, ad Regem suum reversi
sunt.

Phraates Antiocho exequias regio more fecit; sed
antequam sepeliret, illius bibacitatem redarguens, in
hæc erumpit: AUDACIA TE PARTIM FEFELLIT, *Athen. l. 104*
ANTIOCHE, PARTIM VIOLENTIA: SPERA-
BAS ENIM IN MAGNIS POCULIS REGNUM TE
MEUM EBIBITURUM. Post autem exequias, filiam
Demetrii Nicatoris, quam secum Antiochus addu-
xerat, captus amore virginis, uxorem duxit.

Antiochus magnanimus Rex, moribusque mansuetus
fuit, clementiâ excelluit: in conviviis splendidus, sed
bibax: summopere venationi deditus, ob id SIDETES,
id est Venator, nuncupatus est. Cùm semel in ve- *Plutarch. in*
natione feras insectans, ab amicis & famulis aberras- *Apolog.*
set, casam hominum egenorum intravit: cùmque in-
ter cœnandum mentionem Regis intulisset, respon-
sum est, esse Regem alioqui bonum, sed qui pleraque
amicis, pravis hominibus mandaret, & negligeret,
ac præ nimio venandi studio sæpenumero res necessa-
rias omitteret. Ac tunc quidem tacuit: sub lucem
autem cùm ad casam venirent satellites, & allatâ
purpurâ diademateque agnosceretur: Ab eo, inquit,
die quo vos recepi, heri primùm veros de me sermo-
nes audivi.

Antiochus Evergetes regnavit annos novem juxta
Eusebium, quem sequuntur Mercator, Genebrardus,
Gordonus & Toraniellus: Bucholcerus & Temporarius

SELEUC. dant ei septem tantum : Funccius & Vignerius tri-
an. 182. buunt ei duodecim. Ex nummis confirmatur Eusebius.
Reliquit ex Cleopatratâ uxore & cognatâ filium uni-
cum Antiochum, vulgò Cyzicenum, sed alio illustri
cognomine, ut mox dicemus, donatum, qui Syriæ
regnum etiam occupavit.

.....

NUMMI
ANTIOCHI EVERGETIS.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum : in aversâ parte aquila cum pal-
mâ, Tyri monogrammate, & epigraphe, ΒΑΣΙ-
ΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΔΟΡ. ΙΕΡ. ΑΣΥ. id
est, REGIS ANTIOCHI AN. 174. TYRI SACRÆ
ASYLI.

Ad Antiochum VII. Demetrii Nicatoris fratrem pertinet
i. Mach. 15. hic nummus, cum sacra Scriptura anno Seleucidarum 174. in
terram patrum suorum abiisse refert, cujus veritatem litteræ
numerales Δ Ο Ρ. in nummo cusæ, hunc annum designantes,
illustrant.

illustrant. Aquila Ægyptiorum Regum infigne, in gratiam Cleopatræ in nummo Antiochi percutitur, quam Alexander Theopator & Demetrius Nicator, ipsius Reginae mariti, in nummis jam vulgaverant.

A Tyriis percussus est jamdudum hic typus, sed nova est $\text{IEPA}\Sigma\text{ACTA}\Theta\Upsilon$ in eorum nummis epigraphæ, quod privilegium, hoc Seleucidarum anno 174. ab Antiocho Evergete ob præstitum singulare initio regni sui ab iis auxilium, videtur concessum; unde Tyrii aram computarunt. Apud Eusebium in secundo Probi Imp. anno, 402. Tyriorum annus, & in nonâ actione Concilii Calchedonensis, post Consulatum Zenonis & Posthumiani, 574. numeratur: unde caput ejus aræ non in hunc Seleucidarum 174. annum, sed in 187. incideret, post Demetrium Nictorem Tyri occisum, qui urbem illam religione templi se defensurus, ut ait Justinus, petierat: ergo Ty- *lib. 39. c. 1.*
rus jam asylus erat; quod nummi etiam ipsius Demetrii post ejus à Parthiâ reditum signati confirmant. Tyriorum igitur, indubitata nummorum illius urbis, tum ante hunc annum sine $\text{IEPA}\Sigma\text{ACTA}\Theta\Upsilon$ epigraphæ, tum hoc anno & ab illo, cum hâc immunitate, continuò signatorum fide, epocha anno Seleucidarum 174. primo scilicet Antiochi Evergetis regni anno, statuenda est.

EX THESAURO PATINI fol. 36.

Caput diadematum, in aversâ parte victoria gradiens, dextrâ coronam, sinistrâ palmam, cum epigraphæ,
Q9

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ.
id est REGIS ANTIOCHI BENEFICI.

Hunc nummum Patinus vulgavit; ad quemnam ex Antiochis referri debeat, dubius: *Quis*, ait, *sit ille Rex, alter conjiciat; nullam legimus mentionem apud veteres factam* ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ. Porphyrius tamen in Eusebio Antiochum Demetrii fratrem ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ appositè nominat, quem ΣΩΤΗΡΑ & ΕΥΣΕΒΗΝ Josephus appellat, sed nummi ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ tantùm meminerunt. Plurimi Antiochum, ΣΙΔΕΤΕΜ appellant, quòd venationi summopere deditus fuerit: *sid* enim in linguâ Phœniciâ venationem sonat; sed id cognomen minùs decorum in nummis non usurpatur. Supposititia est ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΣΕΔΗΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ apud Goltzium epigraphe; cautè legendus est hic author, ut sæpe monuit Ezech. Spanhemius.

Victoria cum coronâ & palmâ gradiens, ad victoriam de Tryphone relatam spectat.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in aversâ parte planta seu flos lotus, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ Ϛ ΟΡ. id est, an. 176.

*Dissert. 4.
l. 29. c. 3.*

Plantam in nummo Antiochi pictam, eandem esse putat Spanhemius cum herbâ Commagene à Plinio commendata: id existimat vir cl. quòd hanc in nummo Commageno, utpote natali solo singularem, observaverit. Sed lotus Ægyptia est, ca-

put habens instar papaveris, ex quo flos, caulis & fructus prodeunt, qualem frequentes Ægypti Mauritanix & Sicilia nummi exhibent, ad denotandam regni fertilitatem, cui spicas hinc vides adjunctas.

Litteræ ς OP numerales indicant annum Seleucidarum 176. tertium verò regni Antiochi. Plures alios cum eodem typo, sed cum diversis imperii ejus litteris reperire est, quos prætermittimus: ΔOP. 174. ΕOP. 175. ς OP. 176. ΗOP. 177. ΠOP. 178. ΑΠΡ. 181. ΒΠΡ. 182.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte triremis cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΥΡ. ΙΕΡ. ΑΣΥ. & infrâ litteris ΗΟΡ. an. 178.

Iterum prodit nummus Tyriorum in honorem Antiochi Evergetis signatus, non cum aquilâ, ut in superiori, sed cum triremi, solito eorum symbolo. Ipsi concessam urbi immunitatem à beneficio Principe publicis monumentis consignare solliciti, sacra & inviolabilis, ut suprâ diximus, attributa in hoc nummo percutere pergunt: unde confirmatur epocha Tyri anno Antiochi Evergetis primo à nobis in ejus nummo indicta, & non ab Alexandro Zebinnâ, aut à Cleopatrà & Antiocho concessa, ut quidam existimarunt.

Litteræ ΗΟΡ. ad annum Seleucidarum 178. annum verò quintum regni Evergetis spectant.

*Vsser. Imp.
Maced. pag.
121.*

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diademate cinctum, cum literis ΘΟΡ. id est, an. 179. in aversâ parte triremis & epigraphe, ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΙΔΩΝΙΩΝ. id est ANTIACHI REGIS SIDONIORUM..

Sidonii Demetrio legitimo Syriæ Regi contra Tryphonem semper adherentes, usque ad ipsius captivitatem, ut anno Seleucidarum 174. observavimus, numismata tanquam publicum fidei suæ monumentum percusserunt: sed postquam Antiochus Evergetes ejus frater, occiso tyranno regnum occupavit, se etiam ipsius imperio subicere non recusarunt; cujus nobis restis est hic nummus cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ, & litteris ex parte illius capitis ΘΟΡ. signatis, annum Seleucidarum 179. arguentibus, & annum illius regni sextum.

EX SCHEDIS NUM. M. RÖDOLPHI IMP.

Caput diadematum, in aversâ parte aquila cum pal-

mâ & epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ,
& monogrammate ΤΥΡ. ΙΕ. ΑΣ. ΠΡ. id est, ΤΥ-
ΡΙ SACRÆ ΑΣΥΛΙ. an. 180.

Similem typum Tyrîi anno 174. Seleucidarum, primo scilicet regni Antiochi Evergetis in ejus honorem percussere, de quo, ut & de illius urbis immunitate egimus. Differt tantum hic nummus à superiore litteris ΠΡ. numeralibus annum Seleucidarum 180. regni verò Antiochi septimum designantibus. At cum de aquilâ in nummo ipsius Regis signatâ nihil retulimus, non injucundum erit in memoriam revocare illam à Tyrîis in Alexandri Theopatoris & Demetrii Nicatoris nummis percussam in honorem Cleopatrarum tanquam Ægypti stemma, cujus auxilio Syriarum regnum ipsi occupaverant, eamque in uxorem sibi copulaverant; sed cum ipsa Antiocho mariti etsi viventis fratri, matrimonio copulata, nihil mirum si aquila rursus in sponsi novi honorem in nummis Tyrîorum iterum prodeat.

EX MUSÆO ABB. DE CAMPS.

Caput diademate cinctum, in aversâ parte stat Pallas tunicata & galeata, dextrâ victoriolam sustinet, sinistrâ hastam cum scuto, & epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ ΑΠΡ. id est an. 181.

Minerva in nummo ut bellorum præses signata videtur ab

Antiocho: ut ipse enim bellum contra Tryphonem & Judæos jam optimè gesserat, & mox contra Phraatem Parthorum Regem, quasi victoriam ipsâ duce relaturus, jam ipsa eam manu gerit, quam Palladi tanquam Πάριδος seu affestricem dari narrat Phurnutus. Hæc Dea à Macedonibus peculiariter culta fuit, & ab Alexandro M. templis & in Cyrno seu Corsicâ, & in Ilio, quod nulli magnificentiâ concederet, honorata. Antiochus, ut Syriæ Reges genus à Macedonibus detrahentes, eam quasi servatricem exercitus sui contra Phraatem invocat, in vexillis erigit, & in nummis percutit.

Litteræ ΑΠΡ. annum Seleuc. 181. & octavum imperii Antiochi, quo ille occupandum contra Parthos bellum ratus, exercitum, quem multis finitimorum bellis induraverat, comparabat.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in aversâ parte lotus & spicæ, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΑΠΡ. id est, an. 182.

De loto & spicis suprà dictum est. Similis sæpè typus in Antiochi Evergetis nummis cum variis Seleucidarum annorum notis occurrit: hic annum 182. exhibet, qui nonus Antiochi regni computatur. Ascendit ipse, ex Machabæorum 1. libro, nummis confirmantibus, in terram patrum suorum, anno 174. desinente scilicet, siquidem Demetrii nummi eundem annum signant. Totum Antiochi regnum ex Historicis ad novem annos protenditur, qui de incæptis intelligendi sunt: occisus enim est ille hyme, anno Seleucidarum 182. desinente.

DEMETRIUS REDUX. SELEUC. an. 183.

D E M E T R I U S Nicator obsidione Iustin. l. 39. Parthorum liberatus, & fratre Antiocho in Parthiâ occiso, in regnum restitutus, cùm omnis Syria in luctu propter amissum exercitum esset, ita se regebat, quasi Parthica ipsius ac fratris bella, quibus alter captus, alter occisus erat, prosperè gessisset: & ita, pro innatâ superbiâ & morum asperitate, superbè crudeliterque cum subditis egit, ut hos brevì iterum ad defectionem coëgerit.

SELEUC. Hyrcanus, qui auditâ morte Antiochi confestim
an. 183. ad urbes Syriæ duxerat exercitum, ratus quòd inven-
Ioseph. l. 13. turum se eas vacuas propugnatoribus, Medabam ob-
17. fedebat.

Liv. l. 59. Ptolemæus, vulgò Physcon, ob nimiam crudelita-
Oris. lib. 5. tem suis invisus, incensâ à populo regiâ, clam Cy-
6. 10. prum profugerat; sed cùm audiisset sorori ejus Cleo-
patræ, quàm ductâ ejus filiâ repudiarat, regnum à
populo esse datum, ille contracto mercenario exer-
citu bellum suscepit. Cleopatra autem Regina, cùm
se fratris Physconis bello urgeri videret, auxi-
lium à Demetrio genero suo reducere per legatos pe-
tiit, pretium auxilii regnum Ægypti promittens; cu-
jus potiundi spe illectus, bellum Ægypto inferre de-
crevit.

Austin. l. 42. Phraates Parthorum Rex, cùm bellum in ultio-
nem tentati ab Antiocho Evergete Parthici regni in
Syriam movere statuisset, Scytharum motibus ad sua
defendenda revocatus est: namque Scythæ in auxi-
lium Parthorum adversus Antiochum mercede solli-
citati, cùm confecto jam bello supervenissent, & ca-
lumniâ tardiùs lati auxilii mercede fraudarentur, do-
lentes tantum iis itineris frustra emensum, cùm vel
stipendium pro vexatione, vel alium hostem sibi dari
poscerent, superbo responso offensi, fines Parthorum
vastare cœperunt.

Ioseph. Ant. l. 13. c. 17. Medabam Hyrcanus non sine labore, sexto demum
obsidionis mense vi cepit: deinde Samegam cum vi-
cinis oppidis, & insuper Sicima atque Garizim, cum
gente Chutæorum quæ accolebant templum inter Je-
rosolymitani,

Demetrius

Demetrius copias in Ægyptum deduxerat, Pelusiumque oppugnabat: Hyrcanus hujus belli occasionem nactus, Idumææ urbes cepit, Adora & Marissam. Subjugatis omnibus Idumæis, edixit ut circumciderentur, nisi mallent è propriis pelli sedibus: at illi amore patriæ admiserunt & circumcisionem, & reliquam juxta Judaïcos ritus vivendi formulam.

Absente Demetrio, Antiochenfes primi execrantes ejus superbiam, quæ conversione Parthicâ intolerabilis facta erat; mox Apameni, ceteræque civitates exemplum sequuntur, ab eo defecerunt, dum aliena affectat. Hac defectione auditâ, Demetrius ex Ægypto in Syriam rediit, & Cleopatra Ægyptia, ejus orbata præsidio, opibus Ægypti navibus impositis, ad filiam & Demetrium generum profugit.

Antiochenfes miserant ad Ptolemæum Physconem, rogantes ut aliquem ex Seleuci genere iis daret, quem possent Regem sibi constituere. Ptolemæus indignatus contra Demetrium ob bellum contra se ab eo illatum, immittit juvenem quendam Ægyptium, Proxarchi negotiatoris filium, qui regnum Syriæ armis peteret, compositâ fabulâ, quasi per adoptionem Antiochi Regis receptus in familiam regiam esset: nec Syris quemlibet Regem aspernantibus, ne Demetrii paterentur superbiam, ut filium Alexandri Theopatoris Regis; & ideo ipsum Alexandrum etiam dictum refert Porphyrius, sed à Syris ZABINAM cognominatum, quòd emptum mancipium haberetur.

DEMETRIUS II.
NUMMI DEMETRII.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum cum promissâ barbâ, in aversâ parte Jupiter sedens cum victoriolâ & epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΘΕΟΥ ΝΙΚΑΤΟΡΟΣ. ΔΠΡ. Δ. id est an. 174. Damascenorum.

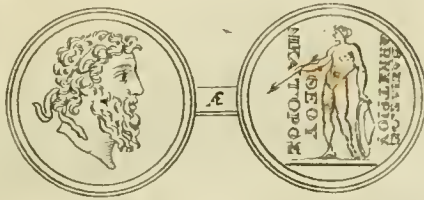
Demetrius è Parthiâ redux, prolixâ barbâ, Parthorum more, hic exhibetur, quam in captivitatis memoriam, seu propter luctum mortui Antiochi fratris, in aliquot tempus nutrit. De Jove sedente cum victoriâ, sæpe dictum est. Rex antiquas DEI & NICA TORIS appellationes retinet. ΔΠΡ. litteræ numerales ad annum Seleucid. 184. spectant. Nummus à Damascenis, ut opinamur, percussus.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput idem, typus & epigraphæ similis cum littera Δ:

Demetrius iisdem titulis & cognominibus insignitus cum eâdem barbâ prodit, idem typus & epigraphe, præter litteras annum Seleucidarum denotantes, solâ initiali Δ. notatus, quam ad Damascenos in superiori nummo revocavimus.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput barbatum & diadematum, in aversâ parte Apollo stans, dextrâ telum, sinistrâ innixus arcu, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΘΕΟΥ ΝΙΚΑΤΟΡΟΣ.

Apollo ad originem Seleuci spectat, ex quo se genus derivasse Demetrius gloriatus, Syros naturalem eorum Regem esse monet, nec tyranni partes contra se & filios suos Syriæ regni hæredes legitimos amplecti posse, se DEUM VICTOREMQUE inscribere perseverat, quasi tyrannum jamjam profligaturum.

SELEUC.
an. 184.

ALEXANDER II.

lib. 5. c. 17.

Justin. l. 39.

ALEXANDER, ab aliis, homo novus, à Ptolemæo Physcone adversus Demetrium Nicatorem subornatus, ab Athenæo Antiochi Epiphanis filius suppositivus dicitur, cum ingentibus ab Ægypto auxiliis missus, Antiochiam tandem pervenit, & ab Antiochensibus anno Seleucidarum centesimo octuagesimo quarto Rex salutatus est, nomenque Alexandri sibi vindicavit.

Corpus Antiochi Evergetis interfecti à Rege Par-

thorum, in loculo argenteo ad sepulturam in Syriam SELEUC.
remissum, Antiochiam pervenit; quod cum ingenti an. 184.
studio civitatum, & Regis Alexandri ad firmandam
fabulæ fidem excipitur. Quæ res illi magnum favorem
popularium conciliavit, omnibus non fictas in eo,
sed veras lacrymas existimantibus.

NUMMUS ALEXANDRI II.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput juvenile diadematum : in aversâ parte Bacchus
stans cum pallio, dext. cotylum, sin. thyrsus ge-
rente, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝ-
ΔΡΟΥ. ΔΠΡ. id est, REGIS ALEXANDRI,
AN. 184.

Epigraphe ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ in aversâ par-
te capitis diademe insigniti, cum litteris numeralibus ΔΠΡ.
annum Seleucidarum 184. notantibus, nummum ad Alexan-
dram II. contra Demetrium Nicatorem missum pertinet: præ-
clarus sanè est, & ad chronologiam Syriæ Regum historiæ val-
de utilis, qui tyrannum hoc anno Regem à rebellibus Syris sa-
lutatum, & in rei memoriam hoc æternum monumentum per-
cussum demonstrat.

Nescio quid somniarit Goltzius, dum vile & contumeliosum

SELEUC. ZEBENNOTΣ cognomen, mancipium sonans, in illius num-
an. 184. mis vulgavit · in iis omnibus sola REGIS ALEXANDRI ap-
pellatio observatur. Illius effigies facilè ab Alexandro Theopato-
re distinguitur.

In aversâ parte stat Bacchus, cujus singularis apud Syriæ Re-
ges cultus, de quo ampla in secundo Machabæorum libro fit
mentio: de illius thyrso & poculo solitis illius tributis infrâ di-
cendum.

an. 185. Multæ ad Alexandrum deficiunt civitates. Utinam
lib. 5. c. 13. haberemus Demetrii vitam & res gestas, quas memo-
riæ tradidit Athenæus in libro de Regibus Syriæ, non
tam obscura nobis in hoc anno Demetrii cum Ale-
xandro facta superessent. Alexander in omnibus rebus
lenis ac mansuetus, Demetrius verò omnibus invifus.
Utroque copias undique colligente, Ptolemæus De-
metrio semper infensus, novas continuò Alexandro
suppeditabat.

NUMMI
DEMETRII NICATORIS.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum & barbatum, in posteriori aquila

fulmini insistens, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. litteris ΕΠΡ. id est, anno 185. an. 185. & M. MARATHENORUM.

Litteræ in nummis non levis sunt momenti, numerales in hoc annum Seleucidarum 185. notant, in quo Demetrius partem regni à tyranno occupatam recuperare conatur. Initialis M. ad Marathenos non obscuros Phœniciaë populos spectat, qui constantes in fide erga Demetrium perseverant, dum Antiochenses & seditiosi alii, in legitimum principem rebelles tyrannique fautores se præbent. Cæteræ litteræ præpositorum monetae cudendæ sunt monogrammata. De aquilâ, Regum Ægypti insigni, in gratiam Cleopatras Demetrii uxoris percussâ, sapius dictum est. *Mel. l. l. 12.*

EX SCHEDIS RODOLPHI IMP.

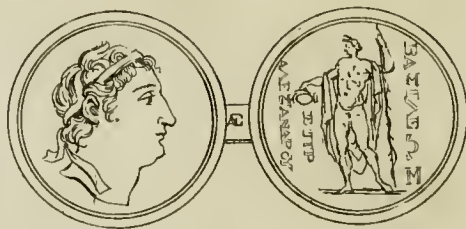
Caput diadematum, in aversâ parte aquila cum palmâ & rostro navis, cujus epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. cum solito Tyrriorum monogrammate, ΙΕΡ. ΑΣΥΛ. & ΕΠΡ., id est, SACRA ASYLUS. an. 185.

Nummus Demetrium barbâ prolixâ spoliatum exhibet, quam hoc Seleucidarum anno 185. exeunte deposuisse arguit. A Tyriis in illius honorem percussus, cum asyli jure ab Antiocho fratre concessio: unde illorum ara à nobis primo An-

SELEUC. tiochi Evergetis anno assignata, magis ac magis confirmatur, an. 185. nec anno 187. post illius scilicet mortem, unquam convenire potest. Ut autem in superiori Marathenorum nummo Phœnices Demetrii partibus adhærere affirmavimus, Tyrii hujus provinciæ clarissimi, tanti à fratre Antiocho beneficii memores, fidei monumentum erga legitimum Regem hoc numismate ostendunt.

De aquilâ & monogrammate Tyrriorum dictum est.

NUMMUS ALEXANDRI II.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in posteriori Bacchus stans, pallio amictus, dextrâ cotylum, sinistrâ thyrsus gerens, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. ΕΠΡ. id est, an. 185.

Similem Alexandri II. cum Bacchi typo nummum suprâ vulgavimus, uno Seleucidarum anno diverso: prior enim ΔΠΡ. annum 184. hic verò ΕΠΡ. sequentem 185. exhibet, qui secundus regni ipsius est computandus. Plurimi intra unum aut alterum annum Alexandri gesta fuisse existimant, sed ad multos alios prolata demonstrabuntur.

De Baccho in superiori actum est, de illius poculo & thyrsu restat dicendum. Thyrsus Bacchi omnes norunt; hasta est sive virga frondibus vestita, aut etiam pampinis ac foliis hederæ obtecta,

obteſta, in cujus extremitate cuſpis vel mucro formâ conii pinei. Poculi nomen, quod Bacchus in nummis geſtat, alii ſcyphum, alii cantharum dixerunt. Apud Macrobiſium cantharus Baccho ſacer eſt, ut Herculi ſcyphus: uterque auribus hinc & illinc prominet; at poculum noſtrum unâ tantùm parte auritum eſt, cujus nomen nos docet Athenæus. Cotyli, inquit, pocula ſunt unâ parte tantùm aurita; quod poculi genus Baccho peculiare eſt, quo initiatis ac peritis ejus religionis vinum affunditur.

ſ. Saturn. c. 12.

Hib. 11. c. 7.

Prælium tandem inter Demetrium & Alexandrum circa Damascum commiſſum eſt: in eo Demetrius vincitur; & cùm undique circumſtantibus malis premeretur, refugiens è pugnâ ad Cleopatram uxorem in Ptolemaidem, etiam ab eâ exclusus eſt. Ab uxore igitur & à filiis deſertus, & cum paucis ſervulis relictus, Tyrum religione templi, in quo Aſylus à fratre Antiocho Evergete conſeſſus erat, ſe deſenſurus petiit. Illuc ingredi prohibitum, cùm navem ingrederetur trucidatum fuiſſe tradit Porphyrius: navi primùm egredientem præſecti juſſu interfectum, Juſtinus: ab inimicis captum, & diu miſerè vexatum, tandem occiſum, Joſephus: ab uxore Cleopatrà interemptum fuiſſe, Livius & Appianiſus referunt; anno poſt reditum quarto, ut notat Euſebius.

SELEUC. an. 186.

Porph. in Euſeb. Joſeph. l. 13. Juſtin. l. 39.

lib. 60. Syriac. Chron.

Demetrius Nicator pravo fuit ingenio & moribus, ſuperbus, crudelis, ſuiſque exoſus. Stirps autem Seleuci Philopatoris, ex quâ originem ducebat, malè ob ſuperbiam ac ſævitiâ audiebat. Regnavit ferè duos annos quietos: quinque, maximâ parte regni uſurpatoribus occupatâ: novem ſine regno in Parthorum captivitate: quatuor denique è Parthiâ redux, inceptos ſcilicet, in totum viginti: & ut Alexandrum I. è re-

Valſ. Exc.

SELEUC. gno expulit, pariter ab Alexandro II. ex imperio ex-
 an. 186. pulsus est. Reliquit Seleucum & Antiochum filios,
 unamque filiam, quam Phraates Parthorum Rex ma-
 trimonio sibi copulavit.

NUMMUS
 DEMETRII NICATORIS.

EX MUSÆO NOSTRO.

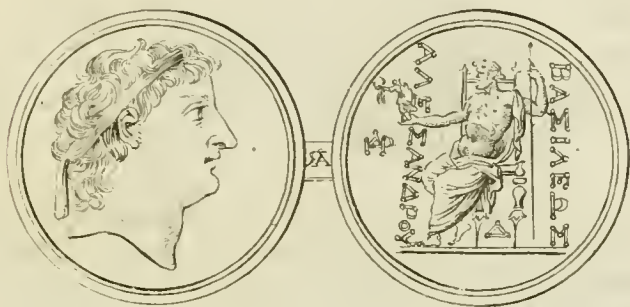
Caput diadematum, in aversâ parte aquila ut suprâ,
 cum epigraphe solitâ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΜΗ-
 ΤΡΙΟΥ. ΤΥΡ. ΙΕΡ. ΑΣΥΛ. & ΠΡ. id est,
 REGIS DEMETRII TYRISACRÆ ASYLI, an.
 186.

Hic nummus Demetrii anno Seleucidarum 186. percussus,
 cum ante hunc annum non interfectum fuisse evincit, præ-
 fertim eum à Tyriis, in cuius urbe illum occisum narrant,
 signatus fuerit. Demetrii cades hoc exeunte anno inimicorum
 ipsius fraude ac dolo, nec consentientibus ipsis Tyriis, perpe-
 trata vide tur.

Sacræ & Asyli in nummo Tyriorum epigraphe, & Deme-

trius ad eorum urbem, teste Justino, cum paucis servulis delatus, ut ibi se templi religione tueretur, satis argüunt æram Tyriorum ab Aſylo concesso computatam, ad annum regni Antiochi Evergetis primum, ut ſuprà diximus, ex tot numisma- tum fide, eſſe revocandam.

NUMMI ALEXANDRI II.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in aversâ parte Jupiter sedens, dextrâ victoriolam, sinistrâ hastam, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. & litterâ Δ. id est ΔΑΜΑΣΚΗΝΩΝ.

Similis Jovis cum victoriolâ sedentis typus in duobus Demetrii Nicatoris nummis anno 184. percussis cum eâdem initiali litterâ Δ. quos ad Damascenos retulimus, à nobis vulgatus est: hunc verò hoc anno 186. ab iisdem populis in honorem Alexandri victoris signatum arbitramur: pralio enim inter utrumque circa Damascum commisso, Damasceni profligato Nicatorè Alexandrum Regem acclamarunt.

Porphyr in Euseb. Chr.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput radiatum & diadematum, in aversâ parte Pallas stans, dextrâ victoriolam, sinistrâ hastam, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, & littera F. id est, ΕΜΙΣΩΝ.

Alexander coronâ radiatâ, trito, sed superbo Syriæ Regum ornamento insignitus hîc conspicitur. Pallas cum victoriolâ vulgò post profligatum hostem in nummis Regum percussa videtur. Hanc Deam summo honore coluerunt Syri, illamque in bellis ut affestricem sunt venerati; ideo hîc ab Emisis quasi ejus auxilio Alexander Demetrium superasset, victoriâ insignis progreditur. Emisa juxta Libani regionem sita est, non longè à Damasco, versùs quam commissum narrat Porphyrius inter Reges prælium.

Am. Marc.
l. 24. c. 26.
Euseb. Chr.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput idem, in posteriori parte duplex cornucopiæ conjunctum, infrâ palmæ ramus, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. & litteris ΑΠ. id est, ΑΠΑΜΕΩΝ.

Duplex cornucopiæ ad designandam sub Alexandri imperio futuram omnium rerum abundantiam in nummo percutitur: cujus symbolum est, in memoriam cornu illius Amalthææ capræ, quod Jupiter nutricibus dedit cum eâ facultate, ut quidquid optassent, id illis ex eo largiter suppeditaret. Litteræ initiales *Iustin. l. 38. c. 10.* ΑΠ. Apamenses denotant: ipsi enim post Antiocheneses à Demetrio defecerunt. Palmæ ramum, civitatis illius symbolum, in Tryphonis nummis arguimus.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in aversâ parte duo cornucopiæ cum teniis & epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, & litteris ΣΑ. id est, ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΝ.

Duo cornucopiæ, sed variâ figurâ, altero scilicet ab altero interjecto, pro eodem abundantia symbolo iterum exhibentur. Tristanus similem typum cum capite radiato, in parte anteriori quidem, Alexandro M. Antonii & Cleopatrarum filio tribuit, cum feliciori fato ad Alexandrum nostrum revocare poterat: nummi forma, tota ad Syriarum Reges spectat. Illum coronâ radiatâ insignitum affirmat nummographus ab imitatione radiorum Solis, quod ipse à vesanis parentibus Sol cognominatus sit, ut Cleopatra soror, Luna dicta est: sed hoc vulgare Syriarum Regum capitis ornamentum est. Non minus labitur Tristanus, dum utriusque cornucopiæ tenias pro duobus sceptris interpretatur.

Initiales litteræ ΣΑ. Samosatenses indicant, in quorum urbe Samosatâ Commagenes provinciæ Syriæ metropoli signatus est nummus, cujus symbolum est spica, infrâ percussa.

SELEUC.
an. 186.

SELEUCUS V.

Iustin. l. 39.

*Liv. Epit. l.
69.*

App. Syr.

SELEUCUS V. Demetrii Nicatoris & Cleopatrarum filius natu major, statim patre interfecto, etiam si Alexander majorem Syriarum partem occuparet, diadema ut legitimus regni hæres sumpsit: sed quoniam id injussu matris fecit, ipsa multum indignata, sagittam suam manu emissam illum confixit; sive metuens ne ille patris à se proditi necem ulcisceretur, sive eodem furore gerens omnia.

ANTIOCHUS VIII. SELEUC. an. 187.

ANTIOCHUS VIII. Demetrii Ni- App. Syr.
 catoris & Cleopatrar minor filius ,
 post fratris mortem, Athenis, quò stu-
 diorum causâ missus fuerat, Syriar Rex
 contra Alexandrum à matre co..stitui-
 tur, ut nomen Regis penes filium, jus Iustin. l. 39.
 autem imperii penes ipsam esset. Id apertè confirmant
 nummi sequentes, in quibus caput & epigraphe ma-
 tris filio præponuntur.

NUMMUS
CLEOPATRÆ ET ANTIOCHI.

EX THESAURO REGIO.

Capita jugata, unum muliebre velatum & diadematum, alterum virile, pariterque diademate insignitum: in aversâ parte aquila fulmini insistent, cum epigraphic, ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ, in arcâ ΠΡ. id est, an. 187.

10. Faber.

Duo illa capita jugata Cleopatram & Antiochum filium natu minorem, non autem Antiochum Evergetem, vulgò Sidetem, ejus cognatum & maritum, ut quidam existimarunt, exhibent: dubium tollunt litteræ numerales ΠΡ. annum 187. Seleucidarum designantes, in quo Cleopatra furiosâ dominandi cupiditate Demetrium virum, victum ac fugitivum, interficiendum curavit; & mox quasi erudita ad domesticas cædes, Seleucum filium natu majorem manu propriâ occidit, & alterum filium Regem constituit, ut ipsa regnaret: ideò diademate hîc insignitur, filio Regi in numismate praponitur, in aversâ parte nomen ipsius prius inscribitur, aquila denique Ægyptiorum in-
signe

figne percutitur, manifesta hæc totius vis imperii penes ipsam argumenta.

Alexander ut regnum adeptus est, fœdus feriit cum Hyrcano Judæorum Pontifice, qui mox post Antiochi Evergetis cædem defecerat à Regibus Syriæ; jamque nec ut subditus, nec ut amicus ullam illis ferebat opem amplius, & maximis successibus res ejus auctæ sunt Alexandri tempore: nam ipse totus contra Antiochum & Cleopatram occupatus, sibi ab illis solis metuens, res in Syriâ roborabat.

SELEUC.
an. 188.

Joseph Ant.
l. 13. c. 17.

Interea Cleopatra ingenti dominationis cupiditate laborans, populos & milites ad rebellionem contra Alexandrum undiquaque sollicitabat: cùmque illustrissimi illius duces Antipater, & Cleonius & Æropus ab eo hujus impulsu defecissent, urbemque Laodiceam occupassent, Alexander eos tandem expugnavit: cæterùm singulari animi magnitudine in captos usus, omnibus pepercit; erat quippe ingenio leni ac placido, & in congressu ac sermonibus mirabili comitate, quapropter ab omnibus amabatur.

Diod. Sic.
in Excerpt.
Valesp. 577

NUMMUS ALEXANDRI II.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput Alexandri coronâ hederacæ & diademate re-

dimitum : in aversâ parte stat figura muliebris cum modio in capite, dext. temonem, sin. cornucopiæ, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. & litterâ Δ. id est, ΔΑΜΑΣΚΗΝΩΝ.

*Athen. l. 15.
c. 15.*

Bacchum in Alexandri II. nummis percussum jam vulgavimus; sed in hoc pereleganti Rex ipse ut alter Bacchus coronâ hederaceâ insignitur. Cur autem illa Libero patri tributa sit, aiunt, cum aliquem fortè dolor capitis urgeret, ejus compressu levatum, vinculum intellexisse doloris esse præfens remedium: hac igitur medicinâ opitulantes, eorum qui nimium bibissent, caput revinciebant, ob eamque rationem Baccho dedicarunt, qui ut potum invenerit, & malis inde nascentibus succurrat. Quantus autem fuerit apud Syros Bacchi cultus, testes sunt Machabæorum libri, in quibus Judæi dum Jerosolymæ sub Antiocho IV. Liberi sacra celebrarentur, hederâ coronati Baccho circuire cogebantur. Littera initialis Δ. Damasci in Cœlesyriâ cusum arguit nummum, urbemque id nomen accepisse referunt à Damasco quodam hujus nominis, qui à Baccho ipso Syriam vitiferam faciente excoriatus est, quòd vineta securi excidisset; unde celebris ab hoc tempore illius Dei apud populos in hac urbe veneratio.

lib. 2.

*Saturn. l. 1.
c. 21. de
Isid. & O-
fir.*

Figura muliebris stans cum temone & cornucopiæ, Isis est modio insignita, qualem Osiris vel filius, vel frater, vel maritus solet gestare. Osiris autem apud Herodotum idem qui Bacchus: nil mirum igitur si Damasceni ab unâ parte Bacchum, ab alterâ Isidem percusserint. Isis Servio & Macrobio Terra vel Natura rerum est; Osiris Plutarcho Sol, Terra subjacet Soli, ideo Isidi modius datus est, veluti frugum insignæ, ut & cornucopiæ ad rerum omnium abundantiam indicandam: temonem gerit, quòd cum vela rati prima suspendisset, eo etiam usa sit.

Nummi circulus in modum ferræ denticulatus est: ipsi vocabantur ferrati, ita in argento contra monetæ adulteratores, in ære verò ad ornamentum effecti.

NUMMUS ANTIOCHI VIII.

EX MUSÆO NOSTRO.

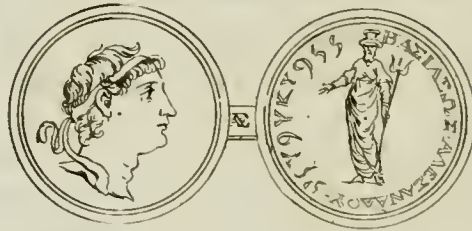
Caput diadematum: in aversâ parte lotus, hinc & inde spica cum crescente Luna inversa, & epigraphe, ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ, & litteris ΗΠΡ. id est, an. 188.

Nummus Antiochi VIII. cum litteris numeralibus ΗΠΡ. signatus indicat annum Seleucidarum 188. in quo Syriae regnum ab Alexandro occupatum recuperare conabatur. Solus sine matris effigie, sed non absque ejus nomine, & quidem anteriore summum jus penes eam indicante, exhibetur. Lotum cum spicis in nummis Antiochi Evergetis supra in abundantiae symbolum percussam diximus. Crescens Luna ad urbis cujusdam signum spectat.

Cleopatra, cum nec per milites nec per populos partem filii regnum recuperare integrum non posset, SELEUC. an. 189. in gratiam Ptolemæi fratris redire tentavit; tandem hist. l. 39. que sive quod Alexander tumens successu rerum spernere jam ipsum Ptolemæum, à quo fuerat subornatus in regnum, superbâ insolentiâ cœpisset, Ptolemæus reconciliatâ fororis gratiâ destruere Alexandri re-

SELEUC. an. 189. gnum, quod odio Demetrii juribus suis acquisiverat, summis opibus instituit. Mittit igitur ingentia Antiocho auxilia, & filiam Tryphænam, aliis Gryphinam, ei nupturam, ut populos in auxilium nepotis non societate tantum belli, verum & affinitate suâ sollicitaret. Nec res frustra fuit: nam cum omnes Antiochum instructum Ægypti viribus viderent, paulatim ab Alexandro deficere cœperunt.

NUMMUS ALEXANDRI II.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte figura barbata & tunicata stans, capite tutullato, dextrâ extensâ nescio quid, sinistrâ tridentem, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΥ. & litteris, ut videtur Phœnicibus.

In hoc Alexandri nummo solita ejus cum litteris Græcis epigraphæ legitur: quid autem characteres reliqui Phœnices designent, an ad figuram illam barbata & tunicatam spectent, ambigitur; nec minus quod numen exhibeat ipsa figura, incertum est.

Tridens peculiare Neptuni sceptrum ad ipsum revocare illam potest; barbatus equidem, sed nec tutulatus nec tunicatus conspicitur solet, annon potius Syrorum numen aliquod, quorum magnus apud scriptores antiquos numerus habetur, repræsentat?

NUMMUS ANTIOCHI VIII.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput idem Antiochi, & eadem quàm in superiori ejus nummo epigraphæ & typus, cum litteris ΘΠΡ. id est, an. 189.

Singularis est ille nummus, & hîc iterum signandus; etiamsi eundem typum exhibeat: litteræ enim ejus numerales diversæ sunt à superiori, ΘΠΡ. annum Seleucidarum 189. indicant. Hos Antiochus nummis apponere sollicitus fuisse videtur, dum Alexander nec illos, nec cognomen ipsum suis consignare non admodum curavit.

Alexander, cum parùm fideret multitudini tum ob vulgi imperitiam rerum bellicarum, tum ob ingenium leve, & rerum novarum avidum, acie quidem dimicare noluit; sed collectis regiis thesauris, ac spoliatis templorum donariis, noctu in Græciam fugere constituit. Verùm cum Barbarorum quorundam ministerio Jovis fanum diripere conatus esset, deprehen-

SELEUC.
an. 190.
Vales. Exc.
pag. 178.

SELEUC. AN. 190. sus, minimùm fuit quin cum toto exercitu illicò con-
foderetur ; tamen fugâ elapsus, Seleuciam versùs con-
tendit : sed Seleucienfes jam ante ejus adventum com-
pertâ sacrilegii famâ, ei portas clauferunt ; eâ igitur
sîpe frustratus Alexander, Posidium, quod malè codi-
ces Posidonium nominant, petiit, ab orâ maris nus-
quam recedens.

l. ib. 39. c. 2. Aliter rem narrat Justinus ; ille enim sic ait. Fit de-
nique inter Alexandrum & Antiochum Reges præ-
lium, quo victus Alexander Antiochiam profugit :
ibi inops pecuniæ, cùm stipendia militibus deessent,
templo Jovis solidum ex auro Victoriæ signum tolli
jussit, facietis joci sacrilegium circumscribens ; nam
Victoriam commodatam sibi esse à Iove dicebat. Interje-
ctis deinde diebus, cùm ipsius Jovis simulachrum in-
finiti ponderis tacitè evelli jussisset, deprehensusque
in sacrilegio, concursu multitudinis esset in fugam
versus, magnâ vi tempestatis oppressus, ac desertus à
suis, à latronibus capitur, perductusque ad Antio-
chum, interficitur. In prælio cum Antiocho com-
misso eum cæsum occubuisse narrat Josephus. Cla-
dem exercitus non ferentem, veneno seipsum Olymp.
CLXVII. an. 2. qui in annum 190. Seleucidarum in-
cidit, fustulisse tradit Porphyrius, quem & authorita-
te nummorum hîc sumus sequuti.

Alexandri II. gesta apud scriptores antiquos admo-
dum obscura sunt ; eum prætermittunt Appianus, Eu-
sebius & alii ; illum numerant Josephus & Justinus ;
ex recentioribus Torniiellus intra unum aut alterum
annum ejus regnum assignat. Juxta Funccium & Tem-
porarium duos annum regnavit. Ex nummis ab anno

*Sorhardus eum locum
de Alex. Bal. in Antiochia
lib. 2. c. 17. p. 116.*

*Ant. 190.
l. 13. c. 17.*

*in Gr. Eu-
seb. Scalig.
pag. 2. 7.*

184. Seleucidarum regnare incœpit; secundùm Por-
 phyrum anno eorundem 190. mortuus est, sicque an-
 nos sex imperavit; quod confirmare videtur Justinus
 dum ait, Cleopatram Antiochi matrem illius victoriâ
 inferiorem dignitatem suam factam dolentem, ei vene-
 num obtulisse; sed illa quod filio paraverat, eo extin-
 cta est; idque factum anno Seleucidarum 191. arguunt
 nummi. Josephus ait Hyrcani Pontificis res maximis
 successibus auctas fuisse Alexandri Zebinnæ tempore,
 quod longum indicat regnum. Alexander autem Rex
 erat in omnibus rebus lenis ac mansuetus, in homi-
 num congressu disputare solitus de litteris; Philoso-
 phos enim & viros insignes ad convivium sæpe ac-
 cersiebat.

Athen. l. 5.

NUMMI ANTIOCHI VIII.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput radiatum & diadematum, in aversâ parte no-
 tiva insistens amphoræ diotæ, in imo Dioscurorum
 pilei astris insigniti, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΙΣ-
 ΣΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
 ΑΝΤΙΟΧΟΥ, & litteris qp. id est an. 190.

Litteræ numerales qp. anno Seleucidarum 190. nummum

hunc Antiochi VIII. cum solitâ anteriori Cleopatrarum matris epigraphe, signatum arguunt. q, Κόσπη est antiquorum, littera seu nota numeralis exoleta, numerum 90. significans: Latini eâ usi sunt pro q, quam inter p & r collocarunt; recentiores verò Græci pro q numerali substituerunt ς.

Ad quid noctua insistens amphoræ diotæ, nummorum Atheniensium symbolum (quod Julius Pollux Atticorum diobolum appellat) in nummis Syriæ Regum? an illud Antiochus in memoriam Athenarum, ubi diu moratus fuerat studiorum causâ à matre missus, signari voluit? Noctua autem in Atheniensium nummis cusa est ut ales Minervæ sacra; illa Athenis in arce templum habebat, cuius tutelæ urbs & regio erant commissa. Noctua amphoræ insistit, quòd Athenis præstantissima fistilia conficerentur, & Athenienses primi illorum inventores fuissent.

Duo pilei in imo nummi, astris ornati, juxta nota & familiaria in nummis antiquis symbola, Dioscuros innunt: eos urbes ferè omnes maritimæ venerabantur, quòd hi ventos & æquora placarent; inter illas Tripolis Phœnicia urbs littoralis hæc numina præcipuè coluit, & in nummis seu illorum capita seu pileos signare solita, iis pro symbolo semper usæ est.

Patin.

Num Impp.

EX MUSÆO NOSTRO.

Capita jugata Cleopatrarum & Antiochi VIII. in aversâ parte Victoriæ gradiens, dextrâ coronam, sinistrâ palmam,

palnam, ponè quam astrum cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΘΕΑΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ.

Hic nummus Antiochiæ, ut indicat astrum illius symbolum, percussus est in memoriam insignis illius victoriæ, quam Antiochus VIII. ingenti Ptolemæi Philometoris auxilio in gratiam filia Tryphana missa, de Alexandro II. retulit: quam exercitus cladem ipse non ferens, veneno se sustulit Olymp. 167. anno 2. in annum Seleucidarum 190. incidente, siquidem eorum æram ad Olymp. 117. an. 1. assignamus. Victoria, Dea est, quam Vetustas pennatam & aligeram pinxit, è cælo devolantem ad eos, quos suis ornare successibus vellet.

Cleopatra & effigie & epigraphe præponitur Antiocho filio, ut supra diximus; sed hoc in nummo ad summam regnandi ostentationem ΘΕΑΣ cognomen arrogat, sola inter Syriæ Regina superbum Deæ titulum in nummis usurpans. Stratonicem Antiochi Soteris uxorem à Smyrnæis tanquam Deam post mortem consecratam legimus: sed Ægyptia mulier ad summum ambitionis fastigium perducta, Berenices & Arsinoes parentum memor, illarum exemplum est imitata.

Astrum seu Stella Apud Græcos cultum arguet nummum, hanc urbem insignem esse.

Antiochus, mortuo Alexandro, patrio recuperato SELEUC.
tandem regno, externisque periculis liberatus, insi- an. 191.
diis matris appetitur: ipsa autem cum cupiditate do- Justin. l. 39
minationis, prodito marito Demetrio, & Seleuco fi-
lio interfecto, hujus quoque victoriâ inferiorem di-
gnitatem suam factam doleret, venienti ab exercita-
tione poculum veneni obtulit: sed Antiochus, præ-
dictis jam ante insidiis velut pietate cum matre cer-
taret, bibere ipsam jubet, abnuenti instat; postremùm
pro lato indice eam arguit, solam defensionem scele-
ris superesse affirmans, si bibat quod filio obtulit. Sic
victa Regina, scelere in se verso, veneno quod alii pa-
raverat, extinguitur.

SELEUC.
an. 191.

Mors Cleopatrarum ex nummis videtur contigisse anno quinto Antiochi VIII exeunte; siquidem ipse solus signatur anno sequenti. Cleopatra tres habuit maritos, & ipsos Syriarum Reges, ex quibus quatuor filios suscepit, omnes Syriarum Reges. Primum Alexandro Theopatori nupsit, ex quo Antiochum VI. cognominatum Deum Nicephorum, genuit, cujus tutor Tryphon extitit: tum Demetrio II. Nicatori vocato, ex quo Seleucum V. & Antiochum VIII. denique Antiocho VII. Evergeti, Demetrii Nicatoris mariti sui fratri, ex quo Antiochum IX. Philopatorem dictum. Filia fuit Ptolemæi Philometoris Ægypti Regis, fœmina Seleucidis funesta & perniciosa.

NUMMUS ANTIOCHI VIII.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput idem ut & typus, & epigraphæ cum litteris numeralibus Α q p. id est, an. 191.

Similis typus in superiori nummo vulgatus est; hic verò nihil aliud novi exhibet, quàm litteram numeralem unius Seleucidarum anni posterioris Α q p. scilicet 191. quo Cleopatrarum

Reginæ adhuc epigraphe signatur, unde ipso tantum exeunte illius mortem assignare licet.

Antiochus, partâ regni securitate Cleopatrar̄e matris interitu, ΕΡΙΦΑΝΙΣ cognomen assumpsit, ut arguunt ejus numismata. Illum PHILOMETOREM vocat Josephus, cujus cognominis frequentes Antiochi nummi non meminerunt. Justinus cognomen GRYPI ei fuisse ob nasi magnitudinem, sed potius aduncitatem refert: sed hæc nomina minùs decora in nummis non usurpantur.

SELEUC.

an. 192.

Joseph. l. 13.

NUMMUS

ANTIOCHI EPIPHANIS.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum & radiatum: in aversâ parte aquila cum palmæ ramo, in imo parvulum cornucopiæ, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ. cum litteris B q p. id est, an. 192.

Numismata Antiochi VIII. nos docent illum extinctâ Cleopatrar̄e sibi ΕΡΙΦΑΝΙΣ nomen assumpsisse, ut qui sceminâ tam

Vu ij

multis sceleribus consciâ, Syriæque regno planè funestâ sublata, illustrem se præbuerat. Litteræ numerales BQ P. hanc insignem EPIPHANIS nomenclationem anno Seleucidarum 192. hoc in nummo designant, quam ex iis quæ diximus, anno superiori, exeunte quidem, Antiochum ascivisse credibile est. Porphyrius illius regnum anno 190. denotat; sed Cleopatra, ex nummis, anno 191. adhuc in vivorum erat numero: illam Justinus filii victoriâ dignitatem inferiorem factam cum doleret, ei venenum obtulisse narrat, quod illam sumpsisse coëgit Rex.

Cornucopiæ Antiochiæ ἐν Πτολεμαίῳ est signum. De aquilâ mox dicendum.

SELEUC.
an. 193.

Obscura sunt ut plurimum quieti regni tempora, authores de bellis tantum aut magnis principum successibus differunt, nisi particularem patriæ, aut regni, aut ævi sui historiam scribant. Posidonius lib. Historiarum multa de Regibus Syriæ, quæ ad nos non pervenerunt retulit. Athenæus de nostro sic narrat Antiocho. Cum Diogenes Epicureus, fatis ingenio promptus atque disertus, qui genus ducebat è Seleuciâ Babyloniæ vicinâ, & qui acceptus gratusque Alexandro II. fuerat, licet malè moratum, maledicum & invidum cognosceret, virulentam haberet linguam, maledicentiam ejus pati noluit, Antiochus jugulari jussit. De quodam Apollonio Antiochi VIII. parasito alibi adhuc meminit.

lib. 5. c. 13.

lib. 6. 6.

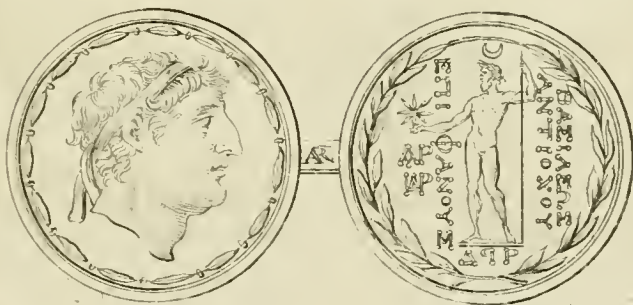
NUMMI
ANTIOCHI EPIPHANIS.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput idem, typus & epigraphæ, cum litteris numeralibus ΓϞΡ. id est an. 193.

Aquila cum palmæ ramo, solitum est Ægypti Regum symbolum, quod Antiochus in jus istius regni ex matre forsan retinere, aut potius in gratiam uxoris Tryphanæ, Ptolemæi Evergetis Ægypti Regis filix, in nummis gestare voluit.

EX MUSÆO HARLEO.

Caput diadematum: in aversâ parte figura nuda stans;
Vu iij

barbata & laureata, dext. Solem, fin. hastam, supra caput Crescens Luna, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ, & litteris numeralibus ΔΘΡ. id est an. 194. & initialibus ΑΡ. id est ΑΡΑΔΙΩΝ, infra verò monogramma monetarii.

de emend.
temp.

Litteræ numerales ΔΘΡ. annum Seleucidarum 194. indicant, de quo silent scriptores: initiales verò ΑΡ. Aradum Phœniciae urbem littoralem denotant. Figura illa nuda à Scaligero sic exponitur: *Homo nudus cum baculo in sinistra manu, dextrâ Solem gestans, Lunam verò in vertice capitis. Is autem, inquit, homo nudus, est Annus, cujus mensis lunares sunt in capite, hoc est penes Magistratum. Quod ad figuram, non est Annus, sed Jupiter laureâ, ut solet, coronatus, hastâque divinitatis armatus, qualem norunt Nummographi: ille verò aliquando pallio tectus est, ut mox in simili Aradiorum typo prodibit. Sol & Luna annum designant: annus duplex apud veteres habebatur, naturalis seu astronomicus, id est circulari Solis motu terminatus, quem designat Sol in manu Jovis, in cujus nutu sunt dies & anni; alter lunaris seu civilis, festis celebrandis, magistratibus ineundis, & aliis id genus rebus accommodatus, cujus symbolum exhibet Luna crescens supra caput Jovis.*

Dissert. 6.

lib. 10. de
Doctr. temp.
s. 43.

Non intempestivus forsan hîc erit sermo de simili & quidem obvio in Antiochenis, Romanorum imperio recens subditorum, nummis, Solis & Crescentis Lunæ cum Ariete typo, quem Spanhemius solitum Antiochenis symbolum vocat. Aries Soli & Crescenti Lunæ additus, dubium de anni principio apud Antiochenes movere, imò solvere videtur: magna enim fuit apud majorum gentium chronologos difficultas, quo tempore æra Seleucidarum, ob varium illius in Machabæorum libris supputum, esset assignanda. Petavius quidem ostensâ Scaligeri, ejusque sequacium, & aliorum hallucinatione, primum eorum librum ad Nisan, & secundum ad sequentem Tisri illam inchoare demonstravit: an verò ad vernum aut autumnale tempus æram dinumeraverint Antiochenes, nummi eorum per Arietem Æquinoctium vernum, cum Sol est in hoc Signo, denotantem, ad Nisan æram Seleucidarum illos assignasse manifestant.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematurn & radiatum, cum eâdem aquilâ & epigraphæ ut suprà, cum litteris EQP. id est, an, 195. in imo acrostyrium.

Hunc tantum ob litteras numerales EQP. nummum exhibemus, illæ annum Seleucidarum 195. designant, qui vacuus est à rebus Syriacis apud authores. De aquilâ in superioribus nummis abundè dictum est. Acrostyrium Sidonis Phœniciaë urbis maritimæ symbolum, ab ipsâ in honorem Antiochi Epiphanis nummum arguit percussum.

Antiochus ad Daphnem celeberrimos conventus egit, & advenantes splendidissimè accepit. Primùm enim integra cibaria fuerunt distributa, deinde vini etiam anferes, lepores, caprea: convivis coronæ aureæ datæ, argentea vasa multa, servitia equi, cameli, & his qui singulis adstabat, puer, lege propositâ ut in camelum quisque ascenderet, deinde biberet, ac camelum haberet & quæ gestaret camelus, ac puerum qui camelum duceret.

SELEUC.
an.196.

Athen.:12.

Epiphanes à matre non degenerans, struxit Antiocho juniore, quamvis uterino fratri, insidias: cum enim illum veneno tollere voluisset, ut maturiùs ar-

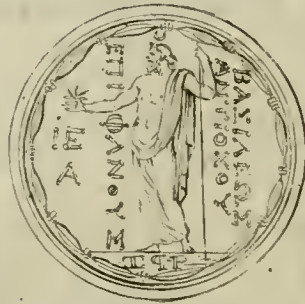
an.197.

App Syr.
Iustm. l.39.

SELEUC. mis cum eo de regno contenderet, excitavit; unde
 an. 197. natus illi est æmulus regni: præmonitus enim Antio-
 chus junior, Cyzicum secessit, ubi à Cratero Eunucho
 educatus fuerat, à matre Cleopatrá in eam urbem ob
 metum Demetrii mariti missus.

*Porph. in
Euseb.*

NUMMUS ANTIOCHI VIII.

EX THESAURO REGIO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte Jupiter stans cum pallio, dextrâ astrum, sinistrâ hastam, in vertice crescens Luna, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ. & litteris π qp. id est, an. 197. & initialibus IE. A. id est, ΙΕΡΑ ΑΣΥΛΟΣ.

Ad annum 197. Seleucidarum pertinet nummus, id arguunt litteræ π qp. numerales. Aradi percussus est, quod innuit idem ferè typus, nisi quòd Jupiter pallio divinitatis tectus prodit, eandem anni Æquinoctii verni tempore cum Sol est in signo Arietis, renovationem significans.

Aradus, sacra Asylus, seu inviolabilis, in nummo inscribitur, eo jure à Seleuco Callinico anno Seleucidarum 70. donata est, quando Aradii contra Antiochum Hieracem adhaeserunt: id confirmat nummus argenteus Aradi cum capite turrato, in cujus aversâ parte ΑΡΑΔΙΩΝΑΣ. ϵ qp. id est, ARADIORUM

ASYLI

Strabo. l. 5.

*in Thes.
Reg.*

ASYLI, an. 195. Syriâ scilicet Regibus spoliatâ, & in provinciam Populi Romani redactâ, percussus, cum Q. Metellus Scipio Pompeii focer, Syriæ esset Præses anno U. C. 706. Si ad caput aræ Aradiorum anno Seleuci Callinici quarto, Seleucidarum verò 70. notatâ, anno U. C. 511. correspondenti, addideris ex nummo 195. proculdubio habebis annum U. C. 706. in quo percussum fuisse nummum pronuntiamus.

Hyrcanus Judæorum Pontifex, cujus res maximis successibus auctæ fuerant Alexandri II. tempore, cum quo fœdus inierat, omnibus Judææ proventibus quietè fruebatur: hæc omnia cum ægrè ferret Antiochus Epiphanes, Judæis bellum inferre meditatus est, & undique milites collegit, paratusque erat Judæam ingredi, expeditionem verò contra eos suscipere non ausus est, audito quod Antiochus frater copias contra se apud Cyzicum colligeret, nihil movens, decrevit præparare contra fratris adventum.

SELEUC.
an. 198.
Ioseph Ant.
l. 13. c. 17.

SELEUC.
an.199.

ANTIOCHUS IX.

ANTIOCHUS hujus nominis IX. Syriae Rex, fuit Antiochi Evergetis ex Cleopatrâ filius, ideo frater Antiochi VIII. uterinus, ab ipso insidiis appetitus, Epiphanem aperto bello adortus est. CYZICENUS à Josepho & aliis dictus, eò quòd Cyzici educatus fuit: hoc tamen in nummis cognomen haud quærendum est, ipsi nos docent eum PHILOPATORIS nomenclationem pietate erga parentem sibi vindicasse: pater enim ejus

*Ant. Ind.
l. 13. c. 17.*

Evergetes à populo, ut qui magnanimus moribusque SELEUC.
 mansuetus maximè desiderabatur, in cujus memoriam an. 199.
 Seleucienſes ex nummis exercitum ejus contra fratrem
 excepisse videntur: equidem nummos in ipsius hono-
 rem primi percusserunt, & silet historia, quomodo
 Antiochenſes ei urbem tradiderint, una proculdubio
 Orientalium civitatum seditiosissima, maximèque in
 legitimos principes rebellis.

Eusebius Antiocho VIII. annos duodecim tantum
 assignat; siquidem in nummis regnare cœpit anno Se-
 leucidarum 187. eorum finis videtur esse hoc anno
 199. quo Antiochus Philopator in Syriam pervenit,
 præteritoque Antiocho VIII. deinceps Philopatorem
 Syriæ Regem constituit. Justinus Antiochum VIII.
 narrat octo annos quietè regno præstitisse, quod etiã
 hoc anno 199. convenit; siquidem Cleopatra anno Se-
 leucidarum 191. extincta est.

Cleopatra Ptolemæi Philometoris filia, Physconis Justin. l. 39.
 uxor & neptis, cui maritus moriens permiserat, ut
 quem mallet è duobus Ptolemæo & Alexandro filiis
 Regem diceret: cùm propensior in Alexandrum esset,
 à populo compulsæ est majorem eligere, cui prius-
 quam regnum daret, uxorem ademit, coëgitque re-
 pudiare carissimam sibi sororem Cleopatram, mino-
 remque sororem Selenem ducere jussit: sed Cleopatra
 non tam à viro repudiata, quàm à matre, divortio
 viri dimissa, Antiochum Philopatorem sibi concilia-
 vit, eique in Syriã nubit; & ne nudum uxoris nomen
 afferret, exercitum Cypri sollicitatum, velut dotalem
 ad maritum deducit.

NUMMUS
ANTIOCHI PHILOPATORIS.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, cum lanugine : in aversâ parte fulmen alatum, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ, & litteris ΘϞρ. id est, an. 199.

Nummi Antiochum, quem CYZICENUM vulgò cognominarunt, illustrem PHILOPATORIS nomenclationem elegisse soli demonstrant: insuper hic, licet æreus ac rudis, singularis est, ut qui litteris numeralibus ΘϞρ. annum Seleucidarum indicantibus, Antiochum Philopatorem hoc anno Regem appellatum arguit; & nummus quidem à Seleuciensibus ad ostia Orontis sitis, qui primùm eum receperunt, percussus est; quod fulmen, illorum urbis symbolum, in eo percussum evineit. Seleucus Nicator, inter novem Seleucias quas à nomine suo condidit, cùm in monte Cassio sacrificans, de loco urbis condendæ consulisset, augurium fulminis ad mare in Pieriæ emporio secutum fuisse narrant, ubi statim fundamenta urbis posuit, quam Seleuciam appellavit; ideoque fulmen tanquam numen consecratum hymnis propriis, ibique deinceps cultum fuisse referunt, immo pro Jove ipso creditum.

App. Syr.
10. Malala.

Par viribus fratris, Cyprio scilicet exercitu Philopator, prælium committit, ac victus vertitur in fugam. Tunc Antiochiam Epiphanes, in quâ erat Philopatoris uxor Cleopatra, obsidere cœpit: quâ captâ Tryphæna uxor Epiphaniis nihil antiquius quàm sororem Cleopatram requiri iussit, non ut captivæ opem ferret, sed ne effugere captivitatis mala posset, quæ sui æmulatione in hoc potissimum regnum invaserit, hostique sororis nubendo, hostem se ejus effecerit. Tum peregrinos exercitus in certamina fratrum adductos, tum repudiatam à fratre, contra matris voluntatem, extra Ægyptum nuptam accusat. Contrà Epiphanes orare ne tam fœdum facinus facere cogatur, à nullo unquam majorum suorum inter tot domestica, tot externa bella, post victoriam in fœminas sævitum, quas sexus ipse & periculis bellorum, & sævitix victorum eximat: in hac verò, præter commune bellantium fas, accedere necessitudinem sanguinis; quippe ipsius, quæ tam cruentè sæviat, sororem equidem germanam esse, suam verò consobrinam, liberorum deinde communium materteram. His tot necessitudinibus sanguinis, adjicit superstitionem templi, quò abdita profugerit, tantòque religiosius colendos sibi Deos, quò magis his propitiis ac faventibus vicisset: tum neque occisa illa, se virium quidquam Philopatori dempturum, nec servaturum reddita. Sed quantò Epiphanes abnuat, tantò soror muliebri pertinaciâ accenditur, rata non misericordiæ hæc verba, sed amoris esse. Itaque vocatis ipsa militibus, mittit qui sororem confoderent: qui ut in templum intraverunt, cùm evellere non pos-

SELEUC.

AN. 200

Justin. l. 39.
c. 3.

SELEUC. sēnt, manus amplexantis Deæ simulachrum præcide-
an. 200 runt. Tum Cleopatra execratione parricidarum man-
data violatis numinibus ultione sui, decedit.

an. 201. Repetitâ inter frater Antiochos Epiphanem & Phi-
Just. in. ibid. lopatorem prælii congressione, hic victor uxorem E-
App. Syr. piphanis Gryphinam, quæ paulò antè sororem inter-
fecerat, cepit, ejusque supplicio uxoris manibus pa-
rentavit; fratremque regno expellens, pro eo Syris
imperavit. Ejus regnum anno primo Olymp. CLXVII.
quod in hunc annum 201. Seleucidarum ex ærâ nostrâ
in Gr. Eu- sub. Scalig. incidit, Porphyrius assignat: sed nos anno 197. Regem
eum cum nummis constituimus. Epiphanes imperio
exutus, Aspendum urbem *Pamphylæ* maritimam secessit,
indeque Aspendii cognomen adeptus est. Philopato-
de Bell. Jud. l. 11. c. 2. rem pariter Aspendium vocat Josephus, sed Antiochi
nomine deceptus videtur.

Joseph. Ant. l. 13. c. 17. Hyrcanus, qui Philopatore fratris regionem va-
stante non dissimulavit & ipse quid moliretur; videntē-
que Antiocho nihil esse ab Ægypto præsidii, sed tam
ipsum quàm ejus fratrem multas clades accepisse, ex
continuis inter se certaminibus utrumque despexit:
quapropter duxit exercitum ad Samariam urbem mu-
nitissimam; hanc adortus oppugnabat, nullis parcens
laboribus, infensus ei propter injurias illatas Marissenis,
colonis Judæorum & sociis, sed Syriæ Regi subditis.
Cùm itaque urbem fossâ & duplici muro cinxisset per
octoginta stadia, obsidioni præfecit filios Antigonum
& Aristobulum: quibus urgentibus & fame eo con-
cussi necessitatis adducti sunt Samaritæ, ut coacti ve-
sci cibus insuetis homini, postremò Antiochi Philo-
patoris opem imploraverint.

Antiochus Epiphanes Olympiad. CLXVII. anno SELEUC. an. 202
 secundo Aspendo rediens, Syriam obtinuit: Philopator verò diviso imperio Cælesyriâ potitus est, accersitusque à Samaritis; qui cùm venisset, properè victus est ab Aristobuli militibus, & insequentibus fratribus usque Scythopolim, ægrè evasit: at illi reversi contra Samaritas, rursus eos compellunt intra mœnia, & cogunt iterum ab eodem Antiocho auxilium petere. Is accitis à Ptolemæo Lathuro circiter sex armatorum millibus, quos ille invitâ matre, & imperio per eam deturbatus miserat. Philopator primùm vagabatur per ditionem Hyrcani, latrocinabundus cum Ægyptiis, non audens quidem aperto Marte decernere, quòd esset impar viribus, existimans tamen se vastandis agris effecturum ut Hyrcanus obsidionem Samariæ solveret: sed postquam multos è suis amisit exceptos hostium insidiis, profectus est inde Tripolim, Callimandro & Epicrati ducibus demandato bello Judaïco. Ex his Callimander audaciùs quàm prudentiùs cum hoste congressus, profligatis suis & ipse inter alios cecidit: Epicrates autem pecuniâ corruptus, Scythopolim & alia quædam oppida manifestè Judæis prodidit, nec quicquam Samaritis obsessis profuit; atque ita Hyrcanus integro anno in oppugnatione exacto, non contentus urbem capere, etiam solo eam æquavit.

Philopator regnum recens adeptus, ad crapulas & an. 203.
 luxum, & instituta longè à Regibus aliena se contulit: Valcf. Exc. pag. 385.
 mimis enim atque histrionibus, circulatoribus denique cunctis supra modum deditus, eorum artes summo studio perdiscebat: quinetiam intempestivis vena-

SELEUC. tionibus immodicè addictus erat, ac sæpenumero cum
an. 204 uno aut altero famulo noctu clam egressus, apros, leones ac pardos venabatur; nec rarò cum feris bestiis temerè congressus, in gravissima discrimina salutem suam addixit.

Fasti Sicul. Seleucienfes ad Orontis ostia siti, *in Trovitas* anno quarto Olympiadis CLXVII. in 204. Seleucidarum annum incidente adepti, tempora sua dinumerant.

an. 205. Infolita & parùm Regis digna vitæ Antiochi Phi-

206. lopatoris ratio Antiochum in spem regni recuperan-

207. di adduxit, ita ut armis fratrem sit adortus: quod con-

Chron. firmare videtur Eusebius his verbis; Ac rursus Epiphanes superato Philopatore Syriam recepit. Ita ex successione regnabant, adversum se invicem dimicantes.

208. Cùm Anriochi fratres mutuis cladibus suas vires

Ioseph. Ant.
l. 13. c. 20. attererent, Jannæus cognomento Alexander, qui Aristobulo fratri post Hyrcani mortem successerat, rebus imperii sui domi constitutis, ad Ptolemaïdem, quæ Syriæ Regibus obtemperabat, duxit; & cùm prosperè pugnasset, victos intra mœnia compulit, eosque obsessos oppugnare adortus est. Solæ enim è maritimis Ptolemaïis & Gaza expugnandæ supererant; & præter has Zoilus, qui ex rerum discordiâ occasione captâ tyrannidem apud Stratonis turrim & Dora occupaverat. Ptolemaïdenses nihil præsidii ab Epiphane & Philopatore Regibus expectantes; verùm Zoilus cum iis quos alebat militibus, earum quoque dominationi propter discordiam Regum inhians, non nihil opus attulit: nam Reges negligere videbantur illorum periculum, athleticis similes, quos cùm defessi sint certamine, pudet tamen adversario manus dare,
sed

sed per intervalla se ad instaurandum certamen refo- SELEUC.
 vent. Ptolemaidenfes igitur ad Ptolemæum Lathurum an. 208.
 à Cleopatrá matre Alexandriâ pulsum, Cypri moran-
 tem, legatos miserunt, orantes ut auxilio veniens ex
 Alexandri manibus eriperet; qui cùm ei spem fecif-
 sent quòd delatus in Syriam, habiturus sit Gazæos &
 Ptolemaidenfes in suis partibus, simulque Zoilum &
 Sidonios, multosque alios adjuturos, elatus promif-
 sis navigationem paravit.

Ptolemæus cognitâ in itinere Ptolemaidenfium mu- an. 209
 tatione, nihilominus cursum continuavit; & cum ap-
 pulisset Sycaminum urbem Phœnicix, eo loci co-
 pias exposuit, quæ constabant, connumeratis pediti-
 bus & equitibus, circiter triginta millibus, quibus ad-
 ductis ad urbem, Alexander obsidionem solvit: Pto-
 lemaidenfes tamen legatos Ptolemæi nec admittere,
 nec audire voluerunt. Zoilus & Gazæi ad eum vene-
 runt, petentes auxilium contra Alexandrum agros
 ipsorum vastantem: sed Zoili consilia evertit Alexan-
 der, in itâ specie tenus cum Ptolemæo amicitia & so-
 cietate. Zoilum ex fœdere cepit Ptolemæus: deinde
 verò comperto quòd Alexander clam ad Cleopatram
 matrem nuntios misisset, fœdus cum eo initum dissol-
 vit, & Ptolemaidis obsidionem meditatatur, quæ illi
 portas clauferat.

Ascalonitæ inter Ptolemaidem & Gazam siti, anno Fast. Sicul.
 primo Olympiadis CLXIX. quod Seleucidarum 209. novis 208.
 respondet, tempora sua dinumerant, an obtentâ
 ἀπονομίᾳ, an excusso Syriæ Regum imperio.

Lathurus memor quòd in magnam conjectus fue- an. 210.
 rat sollicitudinem primo suo ad Ptolemaidem adven- Iosiph. l. 13.

SELEUC. tu, timens ne dum eam obsidione cingeret, bello à
 an. 210. Regibus Syriæ & Judææ eodem tempore appeteretur,
 amicitiam & societatem cum Antiocho Philopatore,
 ad quem paucis abhinc annis sex millia hominum
 contra Hyrcanum miserat, junxit; quod cùm acce-
 pisset Cleopatra, ne filius à Philopatore ad recuperan-
 dam Ægyptum auxiliis juvaretur, ad Antiochum ejus
 fratrem Epiphanem, auxilium & affinitatem offerens,
 misit; Alexandrumque filium per legatos in regnum
 revocat. Cæterùm Ptolemæus Ptolemaide obsesâ, re-
 lictisque ad eam ducibus cum parte exercitus, ipse cum
 reliquis copiis ad vastandam aut domandam Judæam se
 contulit, Alexandrum quidem magnâ clade profligavit.

Justin. l. 39. Ægyptia Regina, postquam opportunas & honori-
 ficas suas condiciones accepisset Antiochus Epiphanes,
 ei ingentia auxilia, & Selenem uxorem nupturam ho-
 sti prioris mariti, mittit; bellumque inter fratres per-
 tinaciùs quàm antea renovatur.

an. 211. Cleopatra videns augeri filii potentiam, subjectâ
10 Jeph. l. 15. Ptolemaide & Gazæorum urbe, Judæorumque regio-
 ne impunè vastatâ, non permittenda duxit ejus incre-
 menta; quapropter continuò navales pedestresque ex-
 civit copias, jussuque Alexandro filio cum magnâ clas-
 se Phœnicen appellere: & deficientibus ad se ejus re-
 gionis incolis, pervenit Ptolemaidem; unde exclusâ,
 oppugnationem ejus urbis instituit. Tum Ptolemæus
 relictâ Syriâ properavit in Ægyptum, sperans ex im-
 proviso occupaturum se præsidium vacuum; sed opinio-
 ne suâ frustratus est.

Auditis Cleopatra Ptolemæi conatibus, & quòd ei
 tentanti Ægyptum non ex sententiâ successerat, misâ

eò parte exercitus, omnino eum ex eà regione expulit: SELEUC. AN. 211. atque ita rursus ex Ægypto eiectus, apud Gazam hycem exegit. Interim illa Ptolemaidem simul cum præfidiariis expugnat: quò cum venisset Alexander cum muneribus, & fœdus tandem cum Reginâ apud Cælesyriæ urbem Scythopolim renovavit.

Alexander liberatus metu periculi quod à Ptolemæo impendebat, expeditionem in Cælesyriam suscepit, & Gadara obsedit.

Arabes etiam Syriam terrestribus latrociniis infestantur. Alexander autem Gadara post decem mensium obsidionem cepit, & paulò post Amathunte positus est, castro omnium quæ ad Jordanem sita sunt munitissimo. Ptolemæus Gazâ relicta, in Cyprum se recepit, Cleopatra verò in Ægyptum. an. 212. Trog. Prol. lib. 39. Ioseph. ibid.

Alexander, viribus post cladem à Theodoro versùs Amathuntem acceptam reparatis, aggressus maritimas regiones, Raphiam cepit, & Anthedonem armis in potestatem suam redegit. an. 213.

Insensus Gazæis Alexander quòd accivissent Ptolemæum Lathurum contra se in auxilium, urbem eorum oppugnavit, & agrum depopulatus est. Apollodorus eorum dux, in Judæorum castra irrupit, unde cum mille ex suis interfectus repulsus est: nec Gazæi quamvis gravante inopiâ voluerunt cedere, parati quidvis potiùs perferre, quàm ab hoste subigi: & addebat illis animum Aretas Rex Arabum, auxilii spem ostentans; sed priusquam ille veniret, Apollodoro perempto civitas capta est. Nam Lysimachus ipsius frater invidens ei, quòd tam gratus esset apud populum, occiso eo collegit manum militum, atque ita urbem Alexandro tradidit. an. 214. Yy ij

SELEUC. Pacatus primò Gazam ingressus est, deinde immi-
an. 215. sit in oppidanos militem, permisâ saviendi licentiâ,
cum insigni perfidiâ, crudelitate & sacrilegio, jugula-
tis plerisque civibus, & diruprà insuper urbe, reversus
est Jerosolyma, anno postquam castra ad Gazam ad-
moverat.

Athen. l. 4. Heracleon Beræus, licèt ab Antiocho Epiphane
ad honores provectus fuisset, bene meritum de se prin-
cipem regnò tantùm non expulit, sed insidiis occidit,
Ant. Iud. l. 13. c. 21.
Prol. l. 39. ex Josepho: post ejus mortem in Syriâ occupasse im-
perium, refert Trogus. De illius militibus sic narrat
lib. 4. c. 13. Posidonius apud Athenæum: Is in solo illos decum-
bere jubebat, sub dio ferè mille, cùm cœnam exhi-
beret; edulia præbebantur, ingens panis, & caro; po-
tus verò, aliquando merum, sæpius aquâ frigidâ di-
lutum vinum.

Ant. lib. 13. c. 21. Interfectum Epiphanem scribit Josephus anno æta-
tis suæ quinto & quadragesimo, regni verò nono su-
pra vigesimum. Ex nummis illum Regis nomen an-
no Seleucidarum 187. accepisse demonstravimus, quibus
additis 29. efficiunt an. 216. quod respondet anno quarto
Gr. Euseb. pag. 227. Olympiadis CLXX. quo mortuus dicitur in Porphyrii
Fragmento. Duas duxit uxores, & quidem sorores,
Tryphænam & Cleopatram Selenem: ex primâ quin-
que filios suscepit, Seleucum, Antiochum & Philip-
pum gemellos, Demetrium, & Antiochum cognomi-
natum Dionysum.

NUMMI
ANTIOCHI EPIPHANIS.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput radiatum & diadematum, in cuius aversâ parte fulmen alatum, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ.

Antiochi Epiphanis cum naso adunco effigies, ejusque in nummo epigraphe, ad eum nummum revocant. Fulmen in Antiocho Philopatore ad Seleucienses ad ostia Orontis situs spectat: an primis regni Epiphanis annis cusus sit nummus, pronuntiare non facile est, deficientibus in eo litteris numeralibus. Ala fulmini ad celeritatem ejus indicandam additur.

EX THESAURŌ REGIŌ.

Caput diadematum, in cuius aversâ parte tripod cum
Yy iij

tribus lauri ramis, & epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ.

Tripus ad Apollinem spectat, à quo originem duxisse gloriari Seleucum primum Syriae regni fundatorem diximus: aut Antiochus VIII. ex ejus stirpe procreatus, in Seleuci memoriam in nummo illum percussit, aut Antiochenses, in cujus suburbio celeberrimum erat Apollinis templum, in ejus honorem signarunt. Lauri rami in tripodis vertice apponuntur, quòd laurus arbor in memoriam Daphnes Apollini sit sacrata.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte duo vasa seu amphoræ dictæ diotæ, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ.

Hunc nummum Rhosi, seu Rhossi, urbis Syriae littoralis, Seleucia ad Orontis ostia proximæ, signatum opinamur, conjecturamque firmat Plinius, qui fictile Rhosicum & quidem nitidissimum Romam exportari memorat. Vasa in nummo percussa, canthari videntur esse fictiles, quorum supellectile in conviviis & cœnis in maximo usu apud Syriae Reges fuisse narrat Rex Juba apud Athenæum. Antiochus Epiphanes noctuam in plurimis supra vulgatis nummis amphoræ diotæ insistentem, principio regni sui in memoriam Athenarum, ubi fictilia vasa primum inventa fuisse dicuntur, percussit: cum iis delectaretur, Rhosi officinam constituisse videtur; cujus rei memores Rhosici, in ejus honorem vasa hæc in nummis suis percussere.

EX MUSÆO NOSTRO:

Caput diadematum: in aversâ parte duplex cornucopia cum tenuis & epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ.

Cornucopiæ in superioribus aliorum Regum nummis ad abundantix & fertilitatis signum revocavimus; si quis verò alicujus urbis peculiare symbolum esse dixerit, ei libenter assentimur.

Nummi Antiochi Epiphanis ex ære & argento obvii sunt, præsertim verò ærei.

SELEUC.
an. 216.

SELEUCUS VI.

SELEUCUS VI. Antiochi & Tryphænæ filius natu maximus, post mortem patris, ipsi in parte Syriæ quam occupabat, successit; legitimus totius imperii hæres diadema, contra Antiochum Philopatorem patrum, regni usurpatorem præliaturus, assumpsit.

*Clem. Alex.
in Protrept.*

Antiochus Philopator cùm egeret pecuniâ, Antiochiæ Jovis auream statuam, quæ erat magnitudinis quindecim cubitorum, fundi jussit, & ex aliâ viliori materiâ

materiâ statuat illi similem, laminis inauratam rursus reponi. SELE
an. 216.

Seleucus collectis undique copiis, patrisque Epiphanis militibus adjutus, Philopatori bellum intulit. Ille ex Antiochiâ ducto exercitu, cum eo congressus, prælio victus est; & cum ab equo in hostium castra abriperetur, jamjam capiendus, seipsum interemit. an. 217.
Porphyr. in
Gr. Euseb. Illum in prælio à Seleuco captum, & neci traditum, narrat Josephus: cum filiis Antiochi Epiphanis bello congressum refert Trogus.

Antiochus Philopator regnavit annos octodecim ex Porphyrio, quod nummis convenit: nam unum protulimus anno Seleucidarum 199. signatum. Sic mors ejus anno 217. rectè adsignatur, si incæpti numerantur; si verò integri, in annum sequentem rejicienda est. Jejuna omnino est ulrimorum Syriæ Regum historia. Unicum filium è Cleopatrà Ptolemæi Physconis filiâ nomine Antiochum reliquit, qui in Syriæ parte etiam regnavit. Georg Sync.
pag. 292.

Ille Rex venatione, & quidem intempestivâ, ut pater Antiochus Evergetes, delectabatur; luxui & crapulæ initio regni deditus, mimis & histrionibus oblectabatur: operam quoque neurospasticæ dedit, maximumque studium posuit in movendis per semetipsum animalibus quinque cubitorum magnitudine, auro argentoque tectis, atque in aliis hujusce machinamentis. Cæterùm bellicis machinis ac testudinibus, quas helepoles vocant, quarum apparatus & gloriam principibus afferre, & magno usui solet esse, prorsus carebat. Arcem in urbe Apameâ extruxit. Exc Diod.
p. 385.
Joseph. Ant.
l. 14. c. 5.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte Pallas stans
 dextrâ victoriolam, sinistrâ clypeo insistit, cum
 epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΦΙ-
 ΛΟΠΑΤΟΡΟΣ, & litterâ initiali Α. id est, AN-
 ΤΙΟΧΕΩΝ.

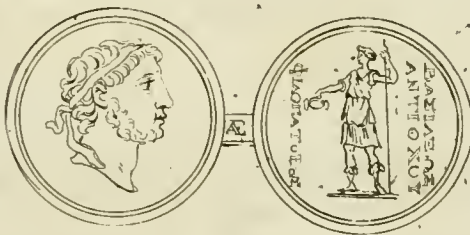
in Tabf. De Antiochi IX. Philopatoris illustri cognomine in supe-
 riori ejus nummo diximus, cur Goltzius vulgarem illius CY-
 ZICI nomenclationem in ejus epigraphe inseruit, ut inter alios
 Antiochos illum planè denotaret: quærenda non sunt in num-
 mis contumeliosa & ludibrii Regum cognomina. Eadem est
 quàm in patris Evergetis nummo Pallas, bellorum præfes, sum-
 mo honore apud Macedones, & à Syris Regibus prorogato cul-
 tu, observata. Littera Α. ad Antiochiam urbem Philopatoris
 partibus semper faventem spectare videtur, quæ nummum ini-
 tio ejus regni percussit, ut effigies lanugine decorata demon-
 strat.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum & radiatum : in aversâ parte Pallas stans, dext. palmam oblongam, sin. hastam & clypeum, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ, & litterâ H. id est, ΗΛΙΟΠΟΛΕΙΤΩΝ.

Philopator in ætate paululùm provectâ exhibetur, coronâ, superiorum Regum more, radiatâ ornatus. In aversâ parte iterùm prodit Pallas, palmæ ramum, victorum mercedem, gens, quam Antiocho gratulantes Heliopolites Libano monti propinqui, in memoriam victoriæ ab ipso contra fratrem relata, in nummo percusserunt. Littera H. Heliopolites ipsos, ut sæpe de initialibus egimus, indicat.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte Bacchus

Zz ij

stans cum cotylo & thyrso, & epigraphe, ΒΑΣΙ-
ΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ, &
litterâ initiali E. id est, ΕΜΙΣΩΝ.

De Baccho & singulari ejus apud Syriae Reges cultu in su-
perioribus nummis, ut de hujus Dei cotylo & thyrso abundè
dictum est. Littera initialis E. Emisam urbem Phœniciaë medi-
terraneam juxta Libani regionem spectat. Hæc inter magnas
l. 14. c. 26. & pulchras illius provinciaë civitates ab Ammiano Marcellino
numeratur.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte Jupiter se-
dens, dext. victoriolam, sin. hastam puram, cum
epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΦΙ-
ΛΟΠΑΤΟΡΟΣ.

Jupiter, frequens est typus in Syriae Regum nummis, dex-
trâ victoriolam, sinistrâ hastam gerens, cum in variis Syriae
urbibus ipse coleretur, ad quam ex iis illum revocare difficile
est.

Seleuco relatâ de Antiocho Philopatore victoriâ, SELEUC. an. 218. App. Syr.
 illoque occiso, unicus supererat hostis, alter scilicet Antiochus, patris interfecti filius, quem aiunt Seleuci infidias evasisse meretricis cujusdam operâ, quæ formæ gratiâ illum adamaverat. Donec verò prodit Seleucus, Antiochiam regni metropolim obsedit & recipit; & ob insignem de hoste victoriam, N I C A T O R I S cognomen, servatâ patris E P I P H A N I S nomenclatione, assumpsit: cujus rei testes sunt nobis nummi ejus superstites Antiochiæ percussi.

NUMMI SELEUCI
 EPIPHANIS NICATORIS.

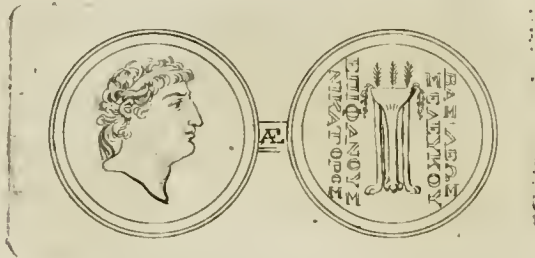

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte stat Apollo dext. spiculum, sin. innixus columnæ, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΝΙΚΑΤΟΡΟΣ, & litterâ A. id est, ANΤΙΟΧΕΩΝ.

Seleucus VI. in memoriam patris, E P I P H A N I S cognomen servavit, & in monumentum relatæ de patris victoriæ, N I C A T O R I S assumpsit: id epigraphæ nummi arguit R E G I S S E

LEUCI EPIPHANIS VICTORIS. Littera initialis A. ad Antiochenfes spectat, ut & Apollo : ipsi enim ob singularem in hunc Deum cultum, illum sæpe in nummis signabant. Hic columnæ innixus conspicitur, ut in typo APOLLINIS MONETÆ
1.1. fol. 728. Imp. Commodi, de quo vide Tristanum.

EX THESAURO REGIO.

Caput diadematum : in aversâ parte tripod cum lauri ramis & epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΝΙΚΑΤΟΡΟΣ.

Ad Seleucum VI. hunc nummum spectare, & effigies & illius epigraphæ demonstrant. Tripus ad Apollinem pertinet : idem typus in Antiochi patris nummis signatus est ab Antiochenfibus. De Apolline, ejus tripode, lauro, & apud ipsos cultu, sæpe diximus.

Cùm pararet Seleucus integrum Syriæ regnum recuperare, novus illi Antiochus, Philopatoris filius, advenit æmulus, qui diadema sibi imposuit.

ANTIOCHUS X. SELEUC. an. 218.

ANTIOCHUS X. Antiochi Philo-
patoris & Cleopatrarum Ptolemæi vulgò
Physconis filiarum unicus filius, annos na-
tus octodecim, pervenit Aradum Phœ-
nicarum urbem, servatus ab insidiis Se-
leuci cognati. Syri pietatis merito ser-
vatum illum fuisse putant, indeque EVSEBIS, id est
Pii, cognomen, ut indicant ejus nummi, tribue-
runt. Ille deficientibus ad se patris militibus, dia-
dema sibi imposuit, patrisque necem ulturus, bel-

*Joseph. Ant.
l. 13. c. 21.*

App. Syr.

SELEUC. lum patrueli Seleuco intulit, quem uno prælio è totâ
an. 218. Syriâ expulit.

Joseph Ant.
l. 13. c. 21.

Seleucus fugâ delatus in Ciliciam, à Mopsueatis
receptus est: cum autem ab eis tributa exigere vellet,
ipsi non ferentes exactionem, unâ cum regiâ & ipsum

Syriac.

& amicos concremaverunt. Appianus in gymnasio
crematum fuisse refert, quod violentus & tyrannicus

Chren.

supra modum fuerit. Eusebius ab Antiocho vivum
fuisse exustum tradit. Porphyrius, cum in urbem fu-
gisset, & percepisset Mopsueatas vivum ipsum voluisse
comburare, manus sibi intulisse narrat.

*in Gr. Eu-
seb. Scalig.*

NUMMUS SELEUCI
EPIPHANIS NICATORIS.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte Pallas ga-
leata stans, dext. victoriolam, sin. hastam & cly-
peum, ad dextrum nummi acrosterium, cum epi-
graphie,

graphie, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑ-
ΝΟΥΣ ΝΙΚΑΤΟΡΟΣ.

Ad victoriam Seleuci contra Antiochum Philopatorem per-
tinet hic nummus. Pallas bellorum præses, cujus auxilio Seleu-
cus illam reportasse existimabat, signata est, dextrâ victorio-
lam gerens. Acrosterium, Sidonis urbis symbolum esse sæ-
pius diximus: ipsa in honorem Seleuci nummum percussisse
videtur. Tristanus, quem secutus est Patinus, similem num-
mum Seleuco Syriæ regni fundatori incautè tribuit: optimè
notavit Spanhemius ad unum ex Seleuci I. successoribus revo-
cari, eò quòd intercedere videretur illud ΕΠΙΦΑΝΙΣ cogno-
mentum.

*Add. ad 10.
2. fol. 27.*

SELEUC.
an. 219.

ANTIOCHUS XI.

Giffart f.

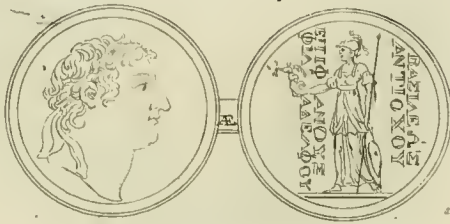
ANTIOCHUS XI. Antiochi Epiphanis & Gryphinæ filius secundus, auditâ Seleuci fratris morte, ut Syriæ regni legitimus hæres diadema assumpsit; sibi que nomen EPIPHANIS in memoriam patris, adjecto PHILADELPHI cognomento, seu in ultionem fratris, seu propter amorem quo cum fratre Philippo gemello iungebatur, adaptavit. Ille coactis subitò copiis, Antiochum Euseben seu Pium, patruelem aggreditur;

in Numm.

*Ioseph. Anti.
l. 13. c. 21.*

sed victus, viram simul amisit atque exercitum. Id ita SELEUC.
 evenisse narrat Porphyrius. Gemelli fratres Antiochus an. 219.
 & Philippus adductis copiis Mopsuestiam vi ceperunt, Gr. Euseb.
 & fraternam mortem ulti, eam diruerunt: superve- pag. 227.
 niens verò Antiochus Eusebes, eos superavit; & An-
 tiochus Philadelphus quidem equo in Orontem è pu-
 gnâ fugiens, in flumine submersus est.

NUMMUS ANTIOCHI
 EPIPHANIS PHILADELPHI.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte Pallas ga-
 leata, dext. victoriolam, sin. hastam & clypeum,
 cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ
 ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ, & litterâ Φ.
 id est, ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ, sub quâ uvæ racemus.

Insignis & perelegans est hic nummus, qui Antiochi XI. ex
 Antiochi Epiphanis filiis secundi, effigiem exhibet: omnes in-
 ter tot Syriæ Antiochi nominis Reges proprium sibi cogno-
 men, & quidem alii ab aliis diversum assumpsere; necessaria
 & ampla illa cognominum, id genus supellex, illud beneficium
 vel commodum adfert, ut confusos aliunde Antiochos distin-
 guere, & illustres eorum appellationes, de quibus silent fermè

authores, ex iisdem deprehendere liceat. Hic Antiochus epigraphen, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ præfert. ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ titulum, ut & frater Seleucus, in patris memoriam retinuit; sed ne cum patre & aliis ejusdem cognominis confunderetur, ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ nomenclationem vindicavit, ob singularem erga fratrem Philippum amorem, cum esset ex uno partu cum ipso editus, & unâ copias contra Antiochum ΡΙΥΜ junxissent.

Littera Φ initialis, id est ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ, Philadelphenses Cælesyriæ in honorem Antiochi Philadelphi cum filiis Antiochi Epiphanis faveret, nummum signasse indicat. Hæc ejus provinciæ urbs illustris, à Ptolemæo Philadelpho condita, in memoriam forsan conditoris, Antiocho ejusdem nominis Philadelpho gratulatur. Uvæ racemus urbis symbolum est, utpote quæ agros vini generosi habet feraces.

PHILIPPUS.

Giffart f.

PHILIPPUS, tertius Antiochi Epi-
phanis & Tryphænæ filius, post mor-
tem Antiochi Philadelphi diadema as-
sumpsit, acceptoque Regis nomine,
EPIPHANIS, in memoriam patris, ut
alii fratres, & PHILADELPHI ob a-
morem erga fratrem cujus erat gemellus, cognomina
sibi imposuit. In parte Syriae, Antiocho Eusebe alte-
ram occupante, regnavit ex Porphyrio anno tertio
Olympiadis CLXXI. id est Seleucidarum 219. uterque

*in Graecis
Euseb.*

Aaa iij

SELEUC. æstimabiles copias habens, ipsi de universo Syriæ re-
 an. 219. gno obtinendo inter se decertarunt, sed mutuis cla-
 dibus fracti, neuter victor extitit.

an. 220 Antiochus Eusebes, Cleopatrx Selenes Antiochi E-
 piphani patris sui paucis abhinc annis viduæ, nu-
 ptias sollicitavit: ipsa patri ejus Philopatori non nu-
 psit, ut narrat Appianus; primo quidem matrimonio
 juncta fuit Ptolemæo fratri Lathuro, ex quo duos fi-
 lios habebat, quando mater ab eo illam eripuit, &
 Antiocho Epiphani tradidit: sed cum Selene præter
 communia hæc nuptiarum vincula, lubens Antiocho
 Eusebi nupsisset, iratus Ptolemæus, novum marito,
 cujus patrem auxiliatus fuerat, & cum quo societatem
 inierat, hostem quæsit, accersitumque è Cnido Ca-
 riæ Demetrium, Antiochi Epiphani quartum filium,
 in Syriæ regni partem validis copiis promovit.

DEMETRIUS III. SELEUCÆ AN. 221.

Giffart f.

DEMETRIUS III. Antiochi Epiphanis & Tryphænæ quartus ex numero filius, à Ptolemæo Lathuro adhuc exule, insulamque Cyprum semper occupante, Cnido Cariæ urbe, in quam se receperat, accitus, Rex Damasci constituitur. Ille tum cum Philippo fratre societate inirà, copias contra Antiochum Euseben conjunxit, quibus hic primò strenuè resistit, sed postea ab iis profligatus, ad Parthos fugere coactus est. Jo-

*Joseph. Ant.
l. 13. c. 21.*

SEEFUC. sephus brevè extinctum ait, sicque rem nàrrat. Vocatur in auxilium Laodices Galadenorum Reginae bellum cum Parthis gerentis, fortiter in prælio dimicans occubuit; quo factò Syriæ regnum remansit penes duos fratres Philippum atque Demetrium.

*Gr. Euseb.
Chronic.
Syriac.*

Corruptus admodum videtur Josephi locus, aut ipse penitus errat. Antiochus enim Eusebes vocatus in auxilium Laodices Galadenorum regionis urbis, cum fratribus dimicavit, superatus, ad Parthos fugere coactus fuit, teste Porphyrio; id confirmat Eusebius, qui ait eum è Parthiâ reversum; & Appianus, qui Antiochum Euseben à Tigrane regno pulsum fuisse narrat: nec verisimile est illum alieno bello immiscere se, cum duos fratres contra se de regno certantes haberet, voluisse. Hujus Parthici belli apud scriptores nulla fit mentio, nec unquam Galadenorum fuit Regina, sed Galadena regio est trans Jordanem, in qua sita est urbs Laodicea.

an. 223. Judæi, qui contra Alexandrum Regem insurrexerant, & crebris præliis intra sexennium cum illo decertaverant, ita ut non minùs quàm quinquaginta millia Judæorum occisa sint: cum illos verò Rex etsi superior ad reconciliationem hortaretur, eorum odia magis accenderat; & cum Rex militibus Syris non uteretur, Judæi ad Demetrium miserunt, qui ab illo auxilia peterent.

an. 224 Demetrius veniens cum exercitu, conjunxit se cum eis qui se acciverant, & circa Sicima castra posuit. Alexander verò cum mercenariorum sex millibus & ducentis insuper, Judæorumque suæ factionis viginti millibus, illi occurrit: habebat autem ille equitum
tria

tria millia, peditum verò quadraginta. Itaque multa utrimque tentata sunt, dum hic mercenarios utpote Græcos ad defectionem sollicitat; ille verò stantes cum Demetrio Judæos: sed quia neuter his artibus quidquam proficiebat, postquam visum est armis decernere, victoria fuit penes Demetrium. Hinc nummus videtur cusus, in quo ipse ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ cognomen accepit. In prælio miles Alexandri conductitius ad unum cæsus est, navatâ prius forti ac fidei operâ: & ex Demetrianis multi desiderati sunt. Cæterum postquam Alexander ad montes perfugisset, miserati ejus fortunam, confluerunt ad eum circiter sex millia, quorum metu Demetrius retrò abiit, sed potiùs ad ultionem contra fratrem Philippum.

SELEUC.
AN. 224

*in Numm.
10, Vallant.*

Antiochus Pius à Parthis reversus, suam Syriæ partem, quam per biennium Philippus occupaverat, recuperavit: & ut hic id damnum refarciret, de regno Demetrii fratris, qui erat in Judæâ, ditioni suæ adjuvando contendit: quo accepto, Demetrius relictâ Judæâ profectus Beræam, Philippum fratrem oppugnavit in eâ, habens secum decem millia peditum & mille equites. Straton verò Berææ tyrannus, & Philippi socius, Zizum principem Arabum excivit, & Mithridatem Sinarem præfectum Parthorum, qui postquam venerunt, cum magno exercitu Demetrii castra oppugnaverunt, & tam siti, quàm missilium telorum multitudine deditioem cum suis facere coëgerunt, abductâque ex eâ regione prædâ maximâ, Demetrium captivum ad Mithridatem Parthorum Regem miserunt: Antiochenses verò, quotquot in castris inventi sunt, gratis dimissos redire Antiochiam passi sunt,

an. 225.

*Porphyr. in
Gr. Euseb.*

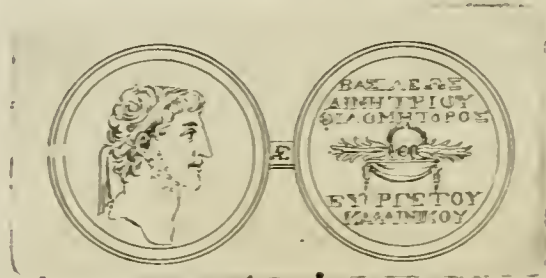
*Ioseph. Ant.
l. 13. c. 21.*

SELEUC. ad quam statim post hanc pugnam profectus est Phil-
an. 226 lippus.

Demetrius anno quinto captus, regnavit in parte
Syrizæ seu Damasci per annos quatuor exactos. Myri-
nam Samiam meretricem habuit omnium fortunarum
suarum participem, excepto diademate. Apud Par-
thum Regem in omni honore habitus est, donec ibi
morbo assumptus decessit.

*Val. Exc.
N. Damasc.
Joseph. ibid*

NUMMUS
DEMETRII PHILOMETORIS
EVERGETIS CALLINICI.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput lanugine ornatum cum diademate: in aversâ
parte fulmen coronatum, sellæ seu aræ impositum,
cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΦΙΛΟΜΗΤΟΡΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ ΚΑΛΛΙ-
ΝΙΚΟΥ.

Tres in serie Seleucidarum Reges Demetrii nomine ab au-
thoribus statuuntur, unus ΣΟΤΕΡ, alter filius ejusdem ΝΙΣΑ-
ΤΟΡ, quibus tertius additur ex Josepho & Appiano, vulgò

PHILIPP. ET DEMETRI III.

ΕΥΘÆRUS appellatus, Antiochi scilicet Epiphaniſis vulgò Grypi filius: ſed ut ΓΡΥΠΟΥ in patre, ſic in filio ΕΥΚΑΙΡΟΥ cognomen non occurrit, utrumque minùs decorum eſt; ſolus noſter nummus illuſtrem illius appellationem exhibet ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΙΛΟΜΗΤΟΡΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ. Hunc vulgavit extypum Spanhemius; ad quem verò Demetrium Regem nummum revocare, planè incertus.

*Differt. 5.
fol. 379.*

Demetrius III. à Ptolemæo Lathuro ad regnum Damafci accitus, Seleuciam ad oſtia Orontis ſitam appuliſſe videtur, cùm ipſi Seleuciennes, quorum fulmen eſſe ſymbolum ſæpius diximus, in ejus honorem hunc nummum tantis nominibus illuſtrem percufferint. Demetrius, ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ ob ſummam erga matrem pietatem vocatus eſt; ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ut ſibi populorum benevolentiam conciliaret; ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ, ob victorias tum contra Antiochum Eufeben cum fratre Philippo, tum contra Alexandrum Judæorum Regem relatas.

SELEUC.
an. 225.

ANTIOCHUS XII.

Joseph. l. 13.
cap. 13

ANTIOCHUS XII. quintus & novissimus Antiochi Epiphaniæ & Tryphænæ filius, auditâ fratris Demetrii captivitate, & Philippi versûs Antiochiam profectio, Damascum, principatum ambiens, pervenit, & ibi rerum potitus, Rex factus est: diademate autem assumpto, EPIPHANES DIONYSUS appellatus est.

an. 226 Cùm exercitum Antiochus Dionysus contra Arabas duxisset, frater ejus Philippus hoc audito Dama-

scum advolat : & cùm operâ Milesii arcis præfecti ur- SELEUC.
 be Damascenorum potitus esset, per ingratitude an. 226.
 non remuneravit eum, quòd vellet videri terrore ur-
 bem, non proditione cepisse, quapropter suspectus
 ei redditus, rursus Damascum amisit : progressum
 enim in circum animi gratiâ Milesius excludit, & ur-
 bem servavit Antiocho. Ille interea auditis de Philip-
 po rumoribus, confestim rediit ex Arabiâ.

Antiochus cum Philippum è ditione suâ profectum an. 227
 reperisset, rebusque suis compositis, eòdem rediens,
 per Judæam transit cum exercitu octo millium pe-
 ditum & equitum octingentorum, cujus invasionem
 Alexander metuens, fossam profundam duxit à Ca-
 parfate, quæ pòstea Antipatris dicta est, usque ad Jop-
 pense mare, quâ solùm patebat accessus ; excitatoque
 muro, & per intervalla castellis ligneis per centum &
 quinquagiuta stadia, præstolabatur Antiochum : at
 ille omnibus his incensis, traduxit hâc exercitum in
 Arabiam. Cùm Arabs primùm cessisset, deinde cum
 decem equitum millibus apparuisset, occurrens ei An-
 tiochus, præliatus est acriter ; jamque de victoriâ cer-
 tus, occisus est, dum alterum suorum cornu laborans
 vult in integrum restituere. Post ejus casum exercitus
 ejus refugit in vicum Cana, ubi maxima ejus pars fa-
 me absumpta est.

Antiochus XII. ultimus filiorum Antiochi Epi-
 phanis, & non ultimus Seleucidarum, ut quidam ex Jo-
 sepho autumant, anno sui regni tertio, ut videtur apud
 authores, occisus est, quem ex plurimis ejus nummis
 & maximè obviis diutius regnasse auguramur.

NUMMI
ANTIOCHI EPIPHANIS
DIONYSI.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput radiatum & diadematum, in cujus aversâ parte Bacchus stans cum cotylo & thyrso, & epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

*Ant. lib. 13.
c. 23.*

Antiochus XII. Antiochi Epiphanis novissimus filius, à Josepho DIONYSUS cognominatus, in hoc nummo exhibetur, sed eleganti adhuc appellatione ΕΠΙΦΑΝΙΣ ornatus, quam ut fratres in patris memoriam accepit, aut eâ potiùs à Damascenis donatus est, insigni eorum erga ipsum benevolentia, quæ tanta fuit, ut qui Liberum patrem seu Dionysum summo cultu venerabantur, Antiochum ΕΠΙΦΑΝΗΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ ut visibilem Bacchum nominaverint, quasi Dionysus illis in præsentis suarum rerum æstu Deus apparuisset: quam verò appellationem tanquam cognomen in ejus nummis consignarunt, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ, & ipsius Bacchi cum cotylo & thyrso in aversâ parte effigiem, ut unus & idem videretur.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, coronâ radiatâ & hederaceâ ornatum, in cujus aversâ parte Elephas facem accensam promuscide gerens, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

Iterum prodit Antiochus Dionysus hederaceâ coronâ ut alter Bacchus insignitus. Hæc autem Libero dedicatur, ut qui potum invenit, malis inde nascentibus succurrit : hederâ enim ex ebrietate capitis dolorem sanare creditur. Elephas in nummo proboscide facem ardentem gestans depingitur ad demonstrandam hujus animalis industriam tot scriptoribus decantatam. An non etiam hæc lumina Baccho sacra spectant? Satyri enim in Bachicâ pompâ à Ptolemæo Philadelpho ordinatâ lampadas gestabant; & ut Elephantis ipsi in eâdem pompâ Bacchi ex Indiâ reditum honorantes prodibant, ipseque Deus Elephantis insidebat : sic illa animalia in illius sacris lumina gestare in Syriâ forsitan edocta sunt, unde morem illum *λυχνοφόρον* Elephantum acceperit Julius Cæsar, de quo Suetonius : *Ascenditque Capitolium ad lumina quadraginta Elephantis dextrâ atque sinistrâ lychnos gestantibus.*

Athen. l. 15.

Spanh. diff. s. fol. 126.

cap. 37.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput radiatum & diadematum: in aversâ parte Panthera, quid teneat dentibus, ignotum, cum epigraphè, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ, & litteris ΣΤΑ.

Ad Bacchum spectat Panthera in nummo signata, quæ huic Deo comes adjungitur, sacraque ei dicitur. Illa Bacchi symbolum vocatur. Philostratus, *παρθενίς τῆ Θεῆ σύμβολον*, in quas proinde conversas Bacchi nutrices vulgò fabulantur: nota etiam ratio ejus rei petita ex naturâ & indole illius animalis, quod vino imprimis deditum narrant; unde mos veteribus ad Bacchi pedes in ejus nummis aut in ejus simulachris Pantheriscum statuere. De litteris ΣΤΑ. utrùm ad urbem, an ad annos Seleucidarum spectent, judicet peritior; in plurimis enim Antiochi Dionysi perspicuè observantur.

Imag. lib. 1.

Spanh. diss.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput radiatum & diadematum: in aversâ parte vas diotum,

diotum, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

Plurima vasa Baccho ab antiquis consecrata sunt, cotylus, carchefium, scyphus, crater, & cantharus: hoc in nummo non videtur esse cotylus unâ tantum parte auritus, nec carchefium *Athen. l. xx. c. 7.* auribus utrinque ad fundum usque descendantibus. Crater vas est amplum, plurimarum amphorarum capax. Seyphus valde latus est, latioreque fundo, Herculi potius, ex Macrobio, *Saturn. 5. c. 12.* quàm Baccho sacer. Cantharum esse arbitramur, à Cantharo figulo nomen habens: vas autem fictile est, auribus utrimque usque ad collum demissis, quo Bacchum usum fuisse narrant. *Athen. ibid.* Illud in nummo Antiochi Dionysi, in ejus ut alterius Dionysi honorem signatur.

De palmæ ramo Apamææ urbis symbolo dictum est.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput radiatum & diadematum, in cujus aversâ parte Apollo nudus stans, dext. telum, sin. innixus tripodi cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

Reges Syriæ à Seleuco I. Seleucidarum imperii fundatore originem ducere gloriantes, Apollinem in ipsius generis memoriam nummis & monumentis publicis sæpe consignabant. Antiochus à Damascenis ΔΙΟΝΥΣΟΥS cognominatus, Apolli-

nem in nummis signavit, seu ut originem denuntiaret, seu ut idem & unus Apollo seu Bacchus videretur : conjuncta enim
Saturn. l. 1. Apollinis & Bacchi numina ex Macrobio liquet, qui Solem &
c. 17. Liberum eundem putat; quod confirmat etiam alicubi Servius
ad Georg. 1. his verbis : *Vnde eundem Solem, eundem Liberum, eundem Apollinem*
Orat. 31. *vocant.* Præterea Dio Chrysoftomus tradit Rhodios, Solem, Apollinem, & Dionysum seu Bacchum, eundem reputare.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput radiatum & diadematum, in cujus aversâ parte galea cum ingenti cornu & appendicibus, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ, & litteris ΤΡΥ. circa galeam.

De galeâ cum cornu in nummo Tryphonis seu Diodoti diximus veteres in bello galeis militaribus præfixa vulgò ad terrorem hostium habuisse animalium cornua. Antiochus Arabas Calesyriam infestantes reprimere festinans, galeam hircino cornu instructam gestavit, qualem se hostibus terribilem foret ostensurus, cujus memoriam hoc in nummo signare voluit: mos enim erat Regum & Heroum *κερατοφόροι* prodire. Sic in nummis Antigonus Macedoniae Rex, Tutor vocatus, cornibus hircinis; ut placet Villapandio, & ut Philippus Persei pater, quem in nummo Marciae gentis F. Ursinus incautè tribuit, de quo nobis est ad amicum dissertatio, cornibus hircinis ornatus uterque exhi-

betur. Sic prodibat Pyrrhus Epirotarum Rex, quem etiam hircina cornua in galeâ gestasse apud Plutarchum legitur.

in Pyrrho.

Litteræ ΤΡΥ. id est *τρυφαλή* aut *τρυφάλεια*, galea, quæ in nummo signata est, vel *τεύρων*, id est galeatus, ut supra in Diodoto diximus, qui Tryphonis nomen assumpsit, quasi sibi regnum armatus quæsiuisset. *Τρύρων* à quodam nomine primitivo exoleto videtur dictus, unde nomen productivum *τρυφαλή* & *τρυφάλεια*, ut testamentum à verbo testis.

Philippus, solus è filiis Antiochi Epiphanis super-
stes, bellum acerrimè cum Antiocho Pio renovat,
uterque de Syriâ decertaturus : Damasceni verò qui
nullum auxilium ab iis expectabant, cùm Ptolemæum
Mennæi cujusdam filium, Chalcidis ad montem Li-
banum Dynastam, gravem urbi vicinum, odio pro-
sequerentur, ut se ab illo liberarent, Aretam Arabiæ
Regem ad Cælesyriæ regnum appellarunt.

*SELEUC.
an. 228.*

*Joseph Ant.
l. 13. c. 23.*

Syri etiam cùm inexplicabili bello, primò mutuis
fratrum odiis, & mox filiis inimicitiis parentum suc-
cedentibus, Reges & regnum Syriæ consumptum ani-
madverterent, ad externa populus auxilia concurrir,
peregrinosque sibi Reges circumspicere cœpit. Itaque
cùm pars Mithridatem Ponticum, pars Ptolemæum
ab Ægypto arcessendum censeret, occurreretque quòd
Mithridates implicitus bello Romano esset, Ptole-
mæus quoque semper hostis fuisset Syriæ; omnes in
Tigranem Regem Armeniæ consensere, instructum
præter domesticas vires, & Parthicâ societate, & Mi-
thridatis affinitate.

Iustin. l. 40.

SELEUC.
an. 229

TIGRANES.

Strab. l. 11.

TIGRANES, Tigranis filius, Armeniae Rex, originem ab Artaxiâ uno è præcipuis Antiochi M. ducibus trahebat, qui ab ipso Armeniae majori præfectus, provinciam illam armis subegit, & inde proprium regnum sibi & successoribus constituit: ipse obses Parthis ante multum temporis datus, ab iisdem anno Seleucidarum 217. in paternum Armeniae regnum restitutus fuit. Cleopatram Mithridatis Ponti Regis filiam anno 223.

uxorem duxit; & postea à focero ad societatem Ro- SELEUC.
 mani belli quod meditabatur, pellectus, pace tandem an. 229
 inîtâ, in regnum Syriæ accitus, copias quas pro Mi-
 thridate collegerat, in Syriam transtulit.

Pauca narrantur de Tigranis in Syriâ gestis; Appianus App. Syr.
 ait: Tigranes subjugatis circumvicinis gentibus, quæ
 priùs proprios Regulos habuerant, Regem Regum se
 existimans, Seleucidas infestavit detrectantes ejus im-
 perium, Antiochum Pium vicit, qui ipsius violen-
 tiam cùm non posset sustinere, latuit. Omnes cis Eu-
 phratis Syrorum gentes Ægyptum usque perdo-
 muit; simulque occupavit Ciliciam, & ipsam Seleuci-
 dis parere solitam. Plutarchus inquit: Rex Regum in Lucullo
 Tigranes Syriam obtinet ac Palæstinam, Reges Seleu-
 cidas subtolliit, eorum filias ac conjuges sedibus ab-
 tractas abducit. Prolog. Trogi Pompeii: Extinctâ lib. 40.
 regali Antiochorum domo, Tigranes Armenius Sy-
 riam occupavit. Omnibus Magadates Regis sui no-
 mine eum exercitu præfuit per annos quatuordecim
 ex Appiano, per octodecim ex Justino. App. Syr.
lib. 40.

Altum est de Philippo silentium, verisimile est in
 hoc contra Tigranem bello, postquam annos decem
 regnasset, interfectum fuisse. Audiendus enim non est
 Eusebius, qui illum ait à Gabinio captum anno ter-
 tio Olympiad. CLXXI. in annum Seleucidarum 215.
 incidentem: Gabinus anno tantùm 229. cum Sullâ
 contra Mithridatem in Asiam transit; adde quod Ro-
 mani nullum tunc temporis cum Syriæ Regibus bel-
 lum, unde Philippum capere possent, gesserunt.

NUMMVS
PHILIPPI EPIPHANIS
PHILADELPHI.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, in cujus aversâ parte Jupiter sedens, dextrâ victoriolam, sinistrâ hastam, cum epigraphè, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ, & litteris AN. id est, ANΤΙΟΧΕΩΝ.

Ex nummis Philippi obvius discimus illum ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ & ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ cognomina sibi vindicasse, & non ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ, ut vulgavit Goltzius. ΕΡΙΦΑΝΙΣ quidem, ut moris fuisse tum temporis videtur, aut in memoriam patris, PHILADELPHI autem ob amorem erga Antiochum fratrem cognominatum pariter Epiphanem Philadelphum, cujus erat gemellus. De Jove sedente sæpius dictum est. Nummus ab Antiochensibus signatus est, cum Philippus Antiochum Pium profligasset, & ad Parthos fugere coëgisset, Antiochiâ ab ipso occupatâ.

Omnes nummi Philippi à nobis observati , tetradrachmales sunt argentei , cum Jovis sedentis typo signati.

Hoc porrò tempore Aretas adeptus regnum Cæle- SELEUC.
 syriæ, Damasci expeditionem suscipit adversus Judæos, an. 229
 & devicto apud Adina Alexandro eorum Rege, certis Joseph. Ant.
 conditionibus reduxit suos unde venerat. l. 13. c. 23.

Alexander pace cum Aretâ Arabum Rege factâ, ad- an. 230.
 versus vicinos Syriæ subditos exercitum ducit, Diam 231.
 urbem oppugnat, & vi cepit : ad Essam vel Gerasam 232.
 inde duxit, ubi erant Zenonis res pretiosissimæ ; & pri-
 mùm triplici muro locum circumdedit, dein expu-
 gnato oppido ad Caulanam duxit & Seleuciam, &
 subactis his quoque, redegit in suam potestatem val-
 lem quæ Antiochi dicitur, & castellum Gamala : ter-
 tio demùm anno reduxit exercitum.

Per hæc tempora Judæi Syrorum, & Idumæo-
 rum, & Phœnicum urbes tenebant ; horum ad mare
 Stratonisturrim, Apolloniam, Joppen, Jamniam, Azotum,
 Gazam, Anthedona, Raphiam, Rhinocoruram ;
 in mediterraneis per Idumæam regionem Adora &
 Marissam, totamque Samariam, & montes Carmelum
 & Itabyrium, ad hæc Scythopolim, Gadara, Gaula-
 nitidem, Seleuciam, Gabala ; & Moabiticas urbes, E-
 sebonem, Medabam, Lempam, Oronas, Telithonem,
 Zaram, Aulonem Cilicium, Pellam : hanc ultimam
 diruerunt, quòd incolæ recusarent Judaïcos ritus re-
 cipere : possidebant & alia Syriæ non obscura oppida,
 quæ imperio suo noviter adjecerant. Multæ etiam aliæ
 urbes Seleucidis subjectæ, à tyrannis propriis erant
 occupatæ.

SELEUC. Alexander belli requiem, morbi habuit principi-
 an. 233. pium, ex remulentiâ morbo contracto, & triennio
 234. integro quartanâ laborans, nec tamen abstinens à ca-
 235. strensibus officiis, tandem haustis viribus, fato con-
 cessit in Gerasenorum finibus, obsidens Ragata ca-
 stellum ultra Jordanem situm, quod Alexandria Regi-
 na expugnavit.

Antiochus Pius interea seu in Ciliciæ angulo, seu in Commagene, semper latuit; & ubi, & quando mortuus sit, incertum est: paucis tamen abhinc annis ex Ciceronis infrâ verbis decessisse auspicamur, antequam ejus filii Romam iverint pro Ægypti regno: nam sine stirpe regiâ Ptolemæus Alexander è fatis concesserat, & Auletes nothus erat, qui tamen usurpatam Ægyptum ingentibus pecuniis, quibus amicitiam Populi Romani mercatus est, sibi asseruit. Antiochus reliquit duos filios, Antiochum & Seleucum.

NUMMI
 ANTIOCHI EVSEBIS.

EX MUSEO NOSTRO.

Caput lanugine ornatum cum diademate: in aversâ parte

parte Victoria gradiens, dextrâ coronam, sinistrâ palmam, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥΣ.

Antiochus in Syria Regum serie decimus, Antiochi noni Philopatoris cognominati, vulgò Cyziceni, & Cleopatra Ægyptiæ fororis Tryphana jussu peremptæ filius fuit, quem, ait Appianus, Seleuci patruelis insidias evasisse putant Syri, pietatis merito, ideoque PIVM cognominarunt: servatus est autem à meretrice, ad amatus formæ gratiâ. Sed proculdubio pietate insigni in parentem PIUS cognominatus est. Lanugine decoratus est, ut qui octo-decim annos natus regnum suscepit.

Victoria in nummo signata videtur in memoriam illius quam in patruelem Seleucum IV. Epiphanem Nicatorem nuncupatum retulit, quem uno prælio è totâ Syriâ expulit.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum: in aversâ parte Jupiter sedens, dextrâ victoriolam, sinistrâ hastam, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ.

Antiochus X. hoc in nummo argenteo tetradrachmo PHILOPATORIS cognomen EVSEBI adjunxit ob singularem erga Antiochum IX. carissimum parentem pietatem, quem à Seleuco Epiphane Nicatore captum & casum refert Josephus.

Ddd

Ant. lib. 13.
c. 21.

Jupiter sedens cum victoriolâ & hastâ, frequens est in Seleucidarum nummis typus, de quo sapius dictum est.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum, & barba lanugine ornata : in aversâ parte duo pilei cum appendicibus, galeris seu pileis ornati, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥ Σ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ.

Caesius.

Epigraphæ nummum ad Antiochum Euseben revocat. Stellæ galeris seu pileis impositæ ad Castorem & Pollucem spectant : ipsi ab antiquis fratres pileati dicebantur, à *pileatis nova fratribus pila*. Castor & Pollux *Δώστωρι* fratres, Jovis ex Ledâ filii, ut adoleverunt, mare piratis liberarunt, & ob id Dii maris habiti sunt, quos in tempestate nautæ solent implorare. Tandem cum Castor diem suum obiisset, Pollux qui erat immortalis, fratris desiderio à Jove petiisse fertur, ut immortalitatem suam cum fratre posset partiri; quare alterni mori traduntur, & reviviscere, quod ideo fingitur, quia horum stellæ, quæ Geminorum signa dicuntur, ita se habent, ut occidente unâ, oriatur altera.

Servius.

A Tripolitanis Phœnicæ littoralis, quorum symbolum in nummis Dioscurorum pilei exhibentur, signatus est nummus, quando Antiochus Eusebes Aradum pervenit, ut inquit Josephus. Tripolis verò ut Aradi colonia, & quidem proxima, Eusebis partes videtur secuta. Capita Castoris & Pollucis, seu eorum pilei astris ornati, in nummis Imperatorum Romanorum cum epigraphæ ΤΡΙΠΟΛΙΤΩΝ frequenter percipiuntur. Tripolitani ad mare siti Castorem & Pollucem ut Deos servatores

colabant, in quorum honorem templum ædificasse docent nummi Elagabali & ejus matris Solimadis, in quo Castor & Pollux stantes & hastati, ut solent depingi, observantur.

seuadiis

Post mortem Antiochi Pii, ejus filii cum non possent ob diuturnum bellum Mithridatis in paternum regnum quod occupabat Armenius ejus gener Tigranes, per Romanos restitui, ipsos de Ægypto obtinendo sollicitarunt, ut refert Cicero. Reges, ait, Syriae Regis Antiochi filii pueri Romam venerunt, non propter Syriae regnum; nam id sine controversiâ obtinebant, ut à patre & à majoribus acceperant; sed regnum Ægypti ad se & ad Selenem matrem suam pertinere arbitrantur: ibique biennium ferè comitatu regio atque ornatu moram traxerunt.

SELEUC.
an. 240

l. 4 in Verr.

Cum biennium Antiochus, qui vulgò Asiaticus, quod in Asiâ educatus fuerat, cognominabatur, Romæ commoratus fuisset, & per Senatum quæ de regno Ægypti postulaverat, obtinere non potuisset, in patriam rediit; & iter per Siliciam facere volens, Syracusas venit, ibique in domo Q. Mutii Rufi diversatus. Candelabrum ille secum attulerat è gemmis clarissimis opere mirabili confectum, in Capitolio ponendum: sed quia nondum erat perfectum, statuit id secum in Syriam reportare, & cum Jovis simulachrum dedicaretur, cum cæteris rebus illud quoque donarium per legatos in Capitolium remittere: sed & hoc candelabrum, & non pauca etiam pocula aurea gemmis distincta, & trullam vinariam ex unâ gemmâ prægrandi excavatam Verres Siciliae prætor per fraudem illi abstulit, & sua reposcentem, de provinciâ ante

an. 241.

Cic. orat. 6.
in Verr.

SELEUC. noctem discedere jussit, comperisse se dicens ex ejus
an. 243. regno piratas esse venturos.

Selene ubi accepit profligatum planè Michridatem, & in Armeniam ad generum Tigranem fugisse, Romanos in eam descensuros putavit, & sic Regem Syriæ rebus vacare non posse, urbes & populos sollicitavit, incolisque author fuit ut Tigranem excluderent: erat autem iis intolerandum ejus imperium. Tigranes accepto defectionis nuntio, cum quinquaginta militum millibus descendit in Syriam; Ptolemaidem profectus, eam obsedit: ad eum Alexandra Judæorum Regina legatos misit, Ptolemaide tandem expugnatâ, rebusque Phœnices compositis, Tigranes exercitum in Commagenam duxit, Selenemque belli authorem in Mesopotamiæ castello Seleuciâ aliquandiu obsessam interemit.

Joseph. Ant.
l. 13. c. 24.

NUMMUS
REGINÆ SELENES.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput muliebri diadematum, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΣΗΛΗΝΗΣ: in aversâ parte aquila

insistens fulmini, cum inscriptione, ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

Eximiae raritatis & elegantiae prodit nummus Selenes : illa Ptolemæi vulgò Physconis Ægypti Regis & Cleopatraz ejus neptis & uxoris filia natu minima, Cleopatra quidem vocata, sed ob senioremem ejusdem nominis sororem, Antiocho vulgò Cyziceno nuptam ; quæ Appianum induxit forsan in errorem de ejus cum ipso matrimonio. SELENE, id est Luna cognominata, Lathuro fratri, cum ex voluntate matris Cleopatra senior ab ipso dimissa esset, in uxorem data est; sed post aliquot annos cum ille in exilium pulsus esset, ei erepta, licet duos haberet ex fratre filios, paucis abhinc annis ad Antiochum VIII. Epiphanem cognominatum, cum ingentibus contra Antiochum vulgò Cyzicenum auxiliis, ei nuptura missa est : mortuo verò Antiocho VIII. vulgò Grypo nuncupato, non Antiocho vulgò Cyziceno, ut lapsus est Appianus, sed ejus filio Antiocho X. Pio vocato nupsit, ex quo duos filios habuit Antiochum XIII. vulgò Asiaticum, & Seleucum vulgò Cybiosactem, quem Berenice Auletis filia ad Ægypti regnum vocatum, deinde occidit.

Nummus quidem in Syriâ non est percussus, sed dum Sele-
ne in Ægypto cum Lathuro fratre & marito Regina vocabatur, ut epigraphe ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ cum aquilâ Ægypti Regum symbolo arguit; rarissimam tamen ejus effigiem vulgare, antiquitatis studiosis non ingratum fore putavimus. ΣΗΛΗΝΗ verbum in nummo constanter legitur, quod per dialectum H pro E scriptum est. Luna communi linguâ Σελώνη vocatur, derivaturque à verbo σέλας, id est lumen seu fulgur. Illa dicta est Ὠδὴ τὸ σέλας, teste Hesychio, ut & Latinis Luna à lucendo: Dialectus Attica, Ionica & Æolica mutant E in H.

Lucullus qui Mithridatem profligaverat, Appium ^{SELENE.}
Claudium ad Tigranem, qui illum exposceret, lega- ^{an. 243.}
tum misit; cumque Antiochiam pervenisset, ibi ope- ^{App. Syr.}
riri iussus est. Interea Tigranes expugnatâ Seleuciâ in

SFLUC. urbem rediit, & cùm Appius legatus palam dixisset
 an.243. se venisse ut Mithridatem Luculli triumphis adduceret, alioqui Tigrani bellum se indicere, Tigranes responsum dedit Appio universonum se criminationem hominum meriturum, si uxoris patrem hosti traderet: se igitur non deserturum Mithridatem, & Romanis, si bellum inferrent, restitutum. Ex quo responso Ephesi accepto, Lucullus bellum cum Tigra-
 ne gerendum decrevit.

an.244 Tigranes compositis Syriae rebus in Armeniam reversus est, Tigranocertae commoratus. Lucullus in Pontum iterum contendit, & Sornatio ad ordinandam gubernandamque provinciam cum sex hominum millibus relicto, expeditionem contra Tigranem suscepit, versusque Armeniam atque Euphratem iter intendit. Tigrani nemo de Luculli in Armeniam ingressu quidquam referre audebat, nisi Mithrobarzanes monuisset, qui illicò missus est in Lucillum cum mandatis ut eum ad se vivum attraheret, caeterosque obtereret; sed Mithrobarzane occiso, copiisque ejus deletis, Tigranes Tigranocertam reliquit, & undique copias contraxit.

Magadates, qui Tigranis nomine per annos quatuordecim Syriae praefectus fuerat, exercitum in Regis auxilium inde abduxit, & sic Syria ab Armenis vacua, à Seleucidis iterum occupata est: nam interim Antiochus Pii filius non invitis Syris in regnum se se insinuavit.

NUMMI
REGIS TIGRANIS.

EX MUSÆO ABB. DE CAMPS.

Caput tiarâ & diademate ornatum, in aversâ parte figura muliebris insidens scopulis, dextrâ palmæ rammum, pede dextro fluvium adnatantem calcat, cum epigraphe, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΙΓΡΑΝΟΥΣ.

Nummus Tigranis Armeniæ Regem à Syris in eorum regnum accitum exhibet: ille solo Regis nomine donatur, nec titulis *Αὐτοκράτορος* & *Επιβάσις* à Goltzio vulgaris, & nunquam à nobis observatis, hîc exponitur. Diadema Armenio more tiaram circuit, quod capitis insigne *Cydarim* vocat Plutarchus, de fort. Alexand. l. li. 26. Dissert. 5. qualem Tigranes ipse ad Pompeii M. pedes projecisse Dio meminit. Aves tiaræ insculptas, falcones suspicatur Cl. Spanhemius, sed constanter pro aquilis dignoscuntur. An illæ duarum Armeniarum, quibus imperabat Rex, symbolum, ut Sol Antiochiæ insigne, in quâ signatus est nummus, perhibetur, quasi Armeniarum & Syriæ regnorum insignia tiaræ insculpta Tigranes gestaret.

De muliere in aversâ parte sedente, infrâ dicendum.
Nummi Tigranis eximia sunt raritatis.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput tiarâ cum appendicibus & diademate insigne,
idem quàm superioris nummi typus, cum epigra-
phe, ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΙΓΡΑ-
ΝΟΥΣ.

Tigranes hoc in rarissimo nummulo augustam illam REGUM
REGEM, jamdudum ab Arsacidis usurpatam appellationem
vindicat, quam multis jam debellatis Regibus usurpaverat. Cy-
daris ejus non aquilis, ut in superiori nummo, sed Sole tan-
tùm Antiochenfium symbolo insignitur: Antiochiâ enim per-
cussus est nummus. Figura muliebris capite turrato insidens ru-
pibus, genius est urbis; id multi Antiochiâ urbis nummi cum
ANTIOXEΩΝ epigraphe confirmant. Mulier dextrâ palmæ
ramum gerens, frequens Syriâ seu Antiochiâ symbolum est.
Turrata signatur, ut solenne magnarum urbium ornamentum:
sedet in rupibus, situm urbis partim in clivo indicans. Figura
virilis medio corpore non Euphratem aut Tigrim, ut vult Spar-
hemius, sed Orontem ex Libano monte profluentem, Antio-
chiamque interluentem arguit.

ANTIOCHUS XIII.

ANTIOCHUS XIII. SELEUC. AN. 244

ANTIOCHUS in serie Seleucidarum XIII. & ultimus Syriæ Rex, Antiochi Pii & Cleopatrar Selenes filius, vulgò ASIATICUS cognominatus fuit, quòd in Asiâ, Tigraue Syriam occupante, educatus fuisset: deinde mortuâ matre COMMAGENUS videtur dictus, quòd in illâ regione potiùs delitesceret quàm regnasset; seu quòd Syriâ amisâ, Regis nomine servato, in hâc parvulâ provinciâ deinde regnaverit: sed regno avito recuperato,
Ece

SELEUC. ut à superioribus Antiochi nominis Regibus distin-
 an.244 gueretur, ANTI OCHUS CALLINICUS vocatus est,
 ut qui insignem, regnum recipiendo, victoriam retu-
 lisset.

Cùm Tigranes collegisset ducenta & quinquaginta
 App. Syr. millia peditum, & equitum quinquaginta, contra Lu-
 in Lucullo. cullum Tigranocertam obsidentem exercitum duxit,
 & pugnâ ibi commissâ pridie Nonas Octobris ex Plu-
 Memnon. eunte, ex Phlegone, qui in Seleucidarum anno ducen-
 6. 59. tesimo quadragesimo quarto incidit, tota Tigra-
 nis acies profligata est, & Lucullus Tigranocertam
 occupavit; quo tempore ad Romanum Imperato-
 Plutarch. in rem totius penè Orientis supplices venêre legati.
 Lucullo. Antiochus ut & alii Reges per legatos paciscentes,
 Diad. l. 35. in ejus fidem receptus est, nec Lucullus ei avitam
 App. Syr. possessionem invidit, sed Regem Syriæ illum appel-
 Justin. l. 40. lavit.

an. 245 Cùm Lucullus Tigranem non esset infecutus, ei
 otium non solùm evadendi, sed etiam invalescendi
 concessit: nam post Artaxatam occupatam, ille An-
 tiochiâ Mygdonicam in Mesopotamiâ obsideret, Ti-
 granes in Armeniam reversus, pleraque loca celeri-
 tate recepit. Mithridates in Ponto M. Fabium à Lu-
 cullo in iis locis relictum vicit, & antequam ipse ad-
 venisset, C. Triarium prælio superavit. Lucullus exer-
 citum seditione fluctuantem reperit, ita ut nec Mi-
 thridatem nec Tigranem persequi posset: jamque A-
 cilius Glabrio Consul, Lucullo successor datus, &
 Marcius Ciliciæ Proconsul pronuntiarant incusari à Se-
 natu Lucullum, quòd bellum diutiùs protraheret.

Antiocheni disceptationem aliquam cum Arabi- SEL. P. 130. C.
 bus moverant. P. Clodius à Q. Marcio Ciliciæ Pro- an. 245.
 consule rei navali præfectus, à piratis captus, sed ab D. o. lib. 35.
 illis dimissus, Antiochiam se contulit, ut illos auxilio
 juvaret; sed cùm nonnullos ad seditionem concitaret,
 parùm abfuit quin periret.

Cùm Bithyniæ & Ciliciæ provinciæ cum belli con- an. 246
 tra Mithridatem & Tigranem administratione Pom- P. ut vult in
 peio decretæ fuissent, ille provinciam ingressus deter- Pompeio
 rendæ Luculli authoritatis gratiâ, nihil ex illius actis -17. Mithr.
 innotum reliquit: Lucullus Romam rediit, ille versùs Dio 121. 4.
 Mithridatem progressus est, quem victum fugavit:
 exercitum deinde duxit in Armeniam majorem con-
 tra Tigranem, qui noluit bellum gerere, sed ad eum
 ne caduceatore quidem præmissis profectus est, per-
 missurus ejus arbitrio omne suum jus. Pompeius præ-
 teritorum ei dedit veniam, provinciis bello quæsitis
 illi ademptis; deinde Mithridatem infecutus, Alba- an. 247
 nos vicit & Iberos, in hisque regionibus hyberna-
 vit.

Pompeius pace populis Caspium intra ac Colchi- an. 248
 cum mare incolentibus datâ, in Armeniam minorem Plutarch. in
 divertit: Afranium legatum contra Phraatem qui Gor- Pomp.
 dyenam incurfabat, & infestabat Tigranis subditos,
 & Gabinium versùs Euphratem & Tigrim misit: ipse
 Amisum profectus est, adversantesque sibi etiamnum
 regionis partes recepit, hyberna Aspidi egit, & quasi
 omnibus confectis, provincias ordinavit, & dona
 contulit.

Pompeium tenebat cupiditas Syriæ recipiendæ: su- an. 249
 perato igitur monte Tauro bellum Antiocho intu- Itacm ibid.

SELEUC. lit. Antiochus qui tanto exercitui resistere par non
 an. 249 erat, primò quidem fugiendi in Parthos consilium
App. Misbr. cepit, deinde mutatâ sententiâ, Pompeii clementiam
Iustin. l. 40 experiri maluit: acceperat eum esse mitem ac placidum; (magna enim erat apud gentes Pompeii fides) se igitur ipsius ditioni totum permisit. Pompeius Antiochiam ingressus, nullâ illius ratione habitâ, regni Syriæ Antiochum nunquam de Populo Romano malè meritum privavit. Ipse præsens Rex ab illo patrum regnum conabatur impetrare precibus, sed poscenti respondit, ne volenti quidem Syriæ daturum se Regem, qui per annos quibus Tigranes Syriam tenuit, latuerit: victo autem Tigra-
Strab. l. 16. ne à Romanis, alieni operis præmia postulet; igitur ut habenti regnum non ademerit, ita quo cesserit Tigrani non daturum quod tueri nesciat, ne rursus Syriam Judæorum & Arabum latrociniis infestam reddat. Atque ita Syriam in provinciæ formam redegit, Commagenæ provinciam in regnum Antiocho reliquit, eique postea commisit Seleuciam Mesopotamiæ castellum, & quidquid ex incur-
 surfu in Mesopotamiâ ceperat, eumque in amicitiam Populi Romani recepit.

Eutrop. l. 6. Antiochensibus obsides reddidit, & ab iis pecunias
Porphyr. in accipiens Pompeius, civitatem fecit *ἀυτονομον*, & suo
Gr. Euseb. jure uti permisit; multa etiam ipsis indulgens, publici confessus locum collapsum restituit, honore illis habito quòd ab Atheniensibus originem suam deducerent: aliquantum agrorum Daphnensibus dedit, quo lucus quem consecravit, ibi spatiosior fieret, delectatus amœnitate loci, & aquarum abundantia. Seleuciam quoque Pieriam, vicinam Antiochiæ civita-

tem inexpugnabilem, libertate donavit, eò quòd Regem Tigranem non recepisset. Tripoleos tyrannum Dionysium securi percussi iussit. Theuprosopi castellum, Botris & Gigarti arcem evertit; & Byblum ex-currens, tyranno securi percusso, eam liberavit.

SELEUC.
an. 249
Strab. l. 16.

Strab. l. 16.

Ineunte vere Pompeius copiis ex hybernis revocatis, versùs Damascenum profectus est, obiter arcem Apamæ, quam Antiochus Philopator munierat, exploravit. Ptolemæi quoque Minnæi ditionem consideravit, viri noxii non minùs quàm fuerat Dionysius Tripolitanus, affinitate ei conjunctus: mille talentis iste redemit se à supplicio, quæ Pompeius erogavit in stipendia militum. Excidit etiam castellum Lysiada, cujus tyrannus erat Syllas Judæus. Transiens deinde per Heliopolim & Chalcidem, superatoque medio monte in Cælesyriam veniens, à Pellâ Damascum se contulit: ibi Judæos audivit, & eorum principes Hyrcanum & Aristobulum, quos dimisit placidè, promittens se venturum in eorum ditionem, quamprimum res Arabum inspexisset.

an. 250.

Ioseph. Ant.
l. 14. c. 5.

Plutarch. in
Pomp.
Ioseph. Bell.
Jud. l. 1.

In Aretam Arabiæ Regem duxit: tunc ille metu percussus, scripsit Pompeio se imperata ejus facturum. Ex Arabiâ in Judæam reversus, Aristobulo capto, Templum & ejus arcem post obsidionem expugnavit anno secundo Olympiadis CLXXIX. Seleucidarum ducentesimo quinquagesimo. Hyrcano pontificatum reddidit ut & principatum, sed diadema eum ferre vetuit. Judæos Populo Romano fecit tributarios: urbes verò quas subjugaverant in Cælesyriâ illis ademptas, iussit proprio parere Præsidi: eos contraxit intra veteres terminos. Gadaram paulò antè subver-

SELEUC. sam, in gratiam liberti sui Demetrii instauravit. Re-
 an.250. liquas mediterraneas urbes, Hippon, Scythopolim,
 Pellam, Dion, Samariam, Marissam, Azotum, Jam-
 niam, Arethufam suis restituit habitatoribus, præter
 eas quæ in bellis erant dirutæ: similiter & maritimas,
 Gazam, Joppen, Doram, & Stratonis turrim, liberas
 esse iussit, easque omnes provinciæ Syriæ conjunxit.
 Hujus autem & Judææ, cunctorumque administratio-
 nem ad Ægypti usque fines & flumen Euphratem,
 cum duabus legionibus Romanis, Æmilio Scauro
 Quæstori suo permisit, postquam regnatum est in
 Chron. Syriâ, ex Eusebio, per ducentos & quinquaginta an-
 nos.

NUMMUS
 ANTIOCHI EPIPHANIS
 PHILOPATORIS CALLINICI.

EX MUSÆO NOSTRO.

Caput diadematum : in aversâ parte figura muliebris tunicata, & modio ornata, dextrâ palmam, sinistrâ cornucopiæ, cum epigraphæ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ, id est, REGIS ANTIOCHI EPIPHANIS PHILOPATORIS CALLINICI.

Ad Antiochum XIII. Antiochi Pii & Selenes filium, ultimum Syriæ Regem pertinet nummus : ipse vulgò Asiaticus nominatus est, quòd in Asia educatus, & Commagenus dictus, quòd ex Commagene in Syriæ regnum se se insinuaverit, aut ex Syriæ ad Commagenes regnum fuerit redactus. Plerique duos & quidem distinctos Antiochos existimant ; sed ex historiâ nostrâ unum & eundem esse variis cognominibus appellatum compertum est. Illius cognomina Asiatici & Commageni in nummis haud quærenda sunt, hos illustres & insignes ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ, ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ & ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ titulos in nullo alio hujus nominis Antiocho vulgò

gatos observamus. Antiochus vulgarem apud Syros Reges & ambitiosam EPIPHANIS nomenclationem præfert, quasi Syris post intolerandum Armeniorum imperium avitæ ditionis assertor illuxisset. PHILOPATORIS cognomen ob pietatem erga parentem Antiochum Pium, seu in memoriam avi sui Antiochi Philopatoris, cujus etiam cognomen pater conservaverat, assumpsit. CALLINICI denique titulum, ut qui insignem retulit victoriam, dum paternum avitum recuperat regnum, usurpavit.

Figura muliebris genius est Antiochiæ urbis, cum palmæ ramo ejus symbolo: modium gerit in capite, frugum omnium insigne, ut altera Isis, quod confirmat cornucopiæ, cunctarum rerum abundantiam Antiochi veri & legitimi Regis reditu futuram demonstrans.

Nummus Antiochi Callinici mihi ab amicissimo nostro Spornio D. M. dono datus, eximiæ raritatis & elegantiæ est habendus.

INDEX GEOGRAPHICUS.

A

- A** *BAS*, Arabia civitas. 252
Abila, urbs Cælesyriæ mediter-
 ranea. 89. 109
Abydus, urbs Phrygiæ seu Mysiæ, in
 orâ contra Seston. 107
Acarmania, regio Epiri in Austrum
 vergens, 61. 122
Accaron, urbs Palæstinæ in Philisti-
 norum finibus. 249
Achaia, urbs Syriæ Appiano, item
 Parthiæ. 24
Achaia, Peloponnesi regio inter Co-
 rinthum & Patros, sinui Corinthia-
 cho exposita. 154
Acrabatena, regio Idumææ. 203
Abida eadem est ac *Addus*, civitas in
 monte sita in medio tribus Ephraïm.
 391
Adora vel *Dora*, urbs ad radices mon-
 tium Seir prope tribum Juda ad oc-
 calum. 713
Adramitæum, urbs Troadis ad montis
 Idæ radices. 180
Ægina, urbs insulæ cognominis Græ-
 ciæ. 107
Ægyptus, regio Asiæ in super. & infe-
 riorem divisâ. 12
Ænoparas, fluvius per campum An-
 tiochenum labens. 262
- Ænos*, urbs Thraciæ, mora Ægæi. 107
 136
Africa, una ex quatuor urbis partibus.
 12
Agrianes, populi Pæoniæ inter Ænum
 & Rhodopen montes. 90
Albania, reg. Asiæ mari Caspio ad or-
 tum incumbens, Iberiæ ad occ.
 463
Alexandrescata, urbs Scythiæ Appia-
 no. 24
Alexandria, urbs Ægypti marit. opus
 Alexandri M. 14. 83
Alexandria Troas, urbs Phrygiæ min.
 119
Alexandropolis, urbs Indiæ, Appiano.
 24
Amanus, mons Syriæ illam à Ciliciâ
 discludens. 27
Amathitis, reg. in extremis Cananæ
 finibus. 277
Amathus, castrum Cælesyriæ munitis-
 simum. 355
Amathusii, populi insulæ Cypri. 6
Amisus, urbs Paphlagoniæ marit. 403
Ammonitis, reg. trans Jordanem, cujus
 metropolis Rabath. 175
Amphipolis, urbs Macedoniæ medit.
 in Thraciæ confinio. 181
Amphipolis, urbs Syriæ. 24
Anania, urbs Latii in monte. 216
Ancyra, urbs Galatiæ primaria. 57

- Andriace*, urbs Liciæ marit. 111
Andros, urbs insulæ cognominis ejusdem in mari Ægæo. 12
Anemurium, urbs Ciliciæ littoralis. 110
Antbedon, urbs Phœniciaë marit. 355
Antigonia, urbs Syriaë excisa. 17
Antilibanus, mons Phœniciaë. 71
Antiochia ad Daphnem, urbs Syriaë metropolis à Seleuco Nicatore condita. 23. & al.
Antiochia, urbs Palæstinaë ad Calliroen lacum sita. 197
Antiochia, in Ptolemaidis regione urbs. 199
Antiochia, urbs Margianaë regionis. 44
Antiochia, urbs Mygdoniaë reg. quæ & Nisibis. 74
Apamea, urbs Phrygiaë magna in Marisyæ fluvii ostiis. 44 118
Apamea, urbs Syriaë ad Orontem inter Antiochiam & Emesam. 71
Apamea, urbs Mediaë Appiano. 24
Apherima, urbs & Toparchia in tribu Ephraïm. 265
Aphrodisias, urbs Cariaë ap. Meandrum flu. 7
Aphrodisias, urbs Ciliciæ. 7
Aphrodisium, urbs Phrygiaë majoris Memnoni. 32
Apollonia, urbs Macedoniaë marit. 122
Apollonia, urbs Syriaë ad radices Callii montis. 24
Apollonia, urbs Assyriaë. 75
Arabia, triplex Asiaë regio, felix, petrea & deserta. 12. 111
Arachosia, reg. Asiaë maj. Indiaë finitima. 104
Aratus, insula Phœniciaë apud Orthosiam urbem ponte juncta continenti. 57. 87. 240
Arithusa, urbs Syriaë non procul ab Apameâ. 24. 406
Argos, urbs triplex Peloponnesi, Epiri, & Thellalia. 32
Aria, reg. Asiaë inter Parthiam & Bactros. 15
Arius, fluv. Asiaë inter Indos & Bactros. 101
Armenia, duplex reg. Asiaë maj. & minor. 397. 405
Artaxa, urbs Armeniaë maj. ad Araxen flu. 402
Ascalon, urbs Palæstinaë marit. una ex quinque Philistinorum. 248
Asia, una ex quatuor orbis partibus. 12
Aspendus, urbs Pamphyliaë mediet. prope Eurymedontem flu. 151. 350
Asphar, lacus in tribu Juda inter Gaboon & Janoe. 226
Aspis, urbs in Ponto Asiaë minoris. 403
Assyria, quæ & *Adiabene* reg. Asiaë maj. Mesopotamiaë attigua. 301
Astacus, urbs Syriaë, Appiano. 24
Asabyrium, urbs Phœniciaë mediet. 88
Ashamanes, populi Epiri inter Arcaniam & Ætoliam. 126
Athene, urbs Græciaë notissima, Atticaë metropolis. 18 28. 118 & al.
Airoparia, reg. Mediaë Borealis mari Caspio exposita. 78
Attica, reg. Achaiaë, seu Helladis. 20
Aulone Cilicius inter Moabiticas à Josepho enumerata. 391
Axius, Fluv. Orons in Syriaâ. 261
Azotus, urbs Palæstinaë una ex quinque Philistinorum. 189

B

- B** *ABYLON*, urbs Babyloniaë reg. maxima ad Euphratem flu. 3. 48. & al.
Babylonia, reg. circa Babylonem, sæpe hoc vocabulo regnum Assyriorum intelligitur. 2. & al.

Bactriana, reg. Asiæ inter Ariam & Margianam. 14 49
Baan, reg. Idumææ Josepho. 203
Barabtra, voaagines inter Ægyptum & Palæstinam. 90
Bargylia, urbs Cariæ ad Bargyllum montem. 107. 115
Bascama, locus Galaatidis reg. in tribu Gad. 280
Batanea, urbs Cælesyriæ. 109
Beræa, in nummis *Berrhaa*, urbs Syriæ inter Antiochiam & Ierapolim. 23 377
Berytus, urbs Phœniciaë littoralis. 83. 87
Bethbassis, urbs in deserto in tribu Benjamin. 230
Bethella, urbs in tribu Benjamin. 227
Bethoron, urbs in tribu Benjamin. 224
Bethzacharias, urbs Palæstinæ in districtionibus Juda. 211
Bethzeitha, locus ad Jordanem in dimidia tribu Manasse. 190
Bithynia, reg. Asiæ min. ad Euxinum mare cum Ponto. & ad Propontidem contra Thraciam sita. 32. 41
Boëtia, reg. Achæiæ seu Helladis notissima. 24
Bosor, civitas in tribu Ruben, juxta desertum hujus nominis. 204
Botrus, urbs Phœniciaë marit. inter Tripolim & Byblum. 87. 405
Botzia, vicus Syriæ. 17
Branchida, quod & *Didyme*, locus Apollini sacer in Milesiâ reg. in Ionæ con finio. 8
Brochchos, castellum Phœniciaë. 71. 83
Brundisium, urbs Calabriaë ad mare Adriaticum sita, via Appia eò usque perducta. 122
Byblus, urbs Phœniciaë marit. inter Tripolim & Boritum.
Bysantium, urbs Thraciæ Europæ ma-

xima ad Bosphorum.

47. 85

C

CADES, urbs in tribu Esur. 276

Caddusii, populi circa Caspium mare. 90

Calamus, urbs Phœniciaë circa Trierem. 87

Callinopolis, urbs Mesopotamiæ. 55

callinicus Am-mare.

Calliope, urbs Parthiæ, Appiano. 24

Callipolis, urbs Syriæ, App. 23

Calycadnus, prom. & urbs Ciliciaë marit. 146

Cambrace, urbs Hyrcaniæ, Polybio. 101

Cana, vicus Cælesyriæ. 381

Canopys, urbs Ægypti ap. ostium Nili. 179

Capharsalama, urbs, alius campus ubi Antipatris, in dimidiâ tribu Manasse. 223

Cappadocia, reg. Asiæ min. mari Euxino exposita. 15

Caprus, fluv. Assyriis ab Arbelis tanto spatio distans, quanto Lycus. 75

Cardaces, populi Asiæ min. Polyb. 90

Caria, reg. Asiæ min. inter Lydiam & Ioniæ. 25

Carmania, reg. Asiæ inter Persidem & Indiam. 90

Carmelus, mons in Tribu Issachar, ad mare. 391

Carnaim, ead. quæ *Astaroth*, urbs Galaatidis reg. 204

Carpasate, quæ postea *Antipatris*, urbs in dimidiâ tribu Manasse. 381

Carrhae, urbs Mesopotamiæ. 8

Caribago, urbs Africaë clarissima littor. 115

Caspian, urbs Syriæ non longè à Jannâ. 208

- Casiana*, plur. num. urbs Syriæ ex iis quæ à Triphone captæ sunt. 283
- Casius*, mons Syriæ inter Ciliciam, & Phœniciam attingens. 17
- Casius*, mons Palæstinæ, in Ægypti confinio. 90
- Caspium* mare seu *Hircanum*, in Asia majori à reliquis omnino separatum. 403
- Cassandria*, urbs Macedoniæ marit. 25
- Cataonia*, regio Asiæ min. supra Ciliciam, Cappadociæ confinis. 26
- Caucasus*, mons editissimus in Septentrionali Asiæ parte Indiam dirimens à Scythiâ. 104
- Caunus*, urbs Cælesyriæ medit. 88
- Caunus*, urbs Cariæ marit. apud ostia Calbis. 12
- Caycus*, fluv. Æolidis ex Mysiâ ortus in mare Ægæum exiens. 130
- Celene*, urbs Phrygiæ majoris ad ostia Marisæ. 130
- Cenchrea*, pagus & navale Corinthiorum. 6
- Cerymna*, urbs Cyprî insulæ. 6
- Chalcis*, urbs Cælesyriæ ad montem Libanum. 387
- Chalcis*, urbs Ætolici ad Evenum fluv. 120
- Chalonitis*, reg. Assyriæ. 77
- Charax*, oppidum Persici sinus. 148
- Charis*, urbs Parthiæ, Appiano. 205
- Chebron*, urbs Idumææ. 205
- Chersonesus*, Syriæ peninsula. 29
- Chios*, Insula maris Ægæi cum urbe cognom. 125
- Chusæ*, populi Josepho, vide Cissii.
- Cilicia*, reg. Asiæ min. inter Pamphylia & Syriam. 44. 18
- Citium*, urbs insulæ Cyprî. 6
- Cnidus*, urbs Cariæ in peninsula. 284
- Colchicum*, mare id est Euxinum *Colchis* autem regio est Asiæ ad oram maris Euxini orientalem. 403
- Cælesyria*, reg. quæ propriè Libano & Antilibano terminatur. 54
- Colophon*, urbs Ioniæ marit. 134
- Coracesion*, urbs Pamphylia littoralis. 110
- Corinthus*, urbs Peloponnesi ad Isthmum. 13
- Corypedium*, urbs Phrygiæ min. Seleuci & Lysimachi prælio celebris. 30
- Corycus*, urbs Ciliciæ marit. 110
- Corylenus*, urbs Mysiæ inter Adramyttæum & Thyatiram. 131
- Cos*, insula maris Carpathii Cariæ adjacent. 12
- Cotton*, urbs Mysiæ Coryleno proxima. 131
- Cranon*, urbs Thessaliæ in Macedoniæ conf. 122
- Cretenses*, populi insulæ maris medit. 90
- Ctesiphon*, opp. Assyriæ in Tigridis alterâ ripâ, è regione Seleuciæ. 71
- Cuma*, urbs Æolidis marit. 129
- Cynocephala*, montes Thessaliæ ad quas Philippus Maced. Rex à Romanis profligatus est. 111
- Cyprus*, insula maris medit. 6
- Cypsela*, urbs Thraciæ medit. juxta Melam fluv. 113
- Cyros*, ins. maris Ægæi, inter Sporades. 310
- Chyrrus*, urbs Syriæ medit. 260
- Cyssi*, populi iid. quam Sufiani à Cysia matre Memnonis sic dicti. 90
- Cyssi*, portus Erythræorum. 125
- Cyzicus*, urbs Mysiæ ad Propontidem. 84

D

- D** *AAE* seu *Daba*, populi Scythiæ è genere Nomadum. 89
- Damascus*, urbs Cælesyriæ medit. 11. 84. & al.
- Dardannum*, urbs Troadis littor. 138

- Dathema*, Castrum seu munitio in reg. Galaatide. 203
Delos & Delus, insula maris Ægæi, in qua Apollinis templum & oraculum. 46. 124. 156
Delphi, urbs Phocidis in Achaïa ad Parnassum montem oraculo Apollinis clarissima. 122
Dessai, vicus Judææ Jerosolymis proxima. 222
Demetrius, urbs Thessaliæ marit. 120
Dia, Josepho urbs Palæstinæ, forsan *Dium* Ptolemæo Cælesyriæ inter Pellam & Philadelphiam. 391
Doch, castellum in tribu Ephraim. 297
Dora, vel *Adora* urbs Idumææ ad radices montium Seïr. 279
Dora, urbs Phœniciaë litt. ad montis Carmeli radices. 88. 293
Drangiana, reg. Asiæ inter Arachosiam & Carmaniam. 104
Dura, urbs Mesopotamiæ seu Babyl. prov. 73. 75

E

- E**CBATANA, urbs Mediæ primaria. 33. 99. 191
Edeffa, olim *Antiochia* Osrhoenorum, urbs Syriæ ad lævam Euphratis ripam. 23
Elatea, urbs Thessaliæ. 124
Elaa, urbs Æolidis marit. 129
Eleusine, pagus Ægypti à 4. mill. Alexandriæ. 175
Eleusis, oppidum Atticæ maritimum. 20
Eleutherus, fluv. Phœnicis inter Bala-neas & Orthosiam excurrans. 250
Elymais, urbs seu reg. Persidis. 191
Emisa, urbs Syriæ ad Orontem flu. 324. 363
Emmans, civitas in tribu Juda. 181
Ephesus, urbs Ionix maritima. 15. 31. 21

- Ephron*, civitas in tribu Juda extra Jordanem. 204
Epiphania, olim *Amat*, vel *Emath*, urbs Syriæ ad Orontem fl. sic ab Antiocho. I V. vocata. 202
Epirus, regio inter mare Ionium & Thess. 121
Erymanthus, flu. inter Arachosiam & Draugianam. 104
Erythraa, urbs Ionix marit. 125
Esbon, urbs Amorrhæorum regia, postea in terminis tribus Ruben & Gad. 391
Euleus, fl. Susianæ reg. Susam urbem præterluens. 148
Euphrates, flu. Mesopot. 2
Euromus, urbs Cariæ, Polybio. 117
Europus, urbs Syriæ ad Euphratem 73
Eurymedon, fluv. Pamphyliaë, à Tauri montis jugo defluens.

F

- F**OSSA regia, locus Mesopot. ad Tygrim flu. 75

G

- G**ABALA, urbs Galilææ mediet. in tribu Aser. 391
Gadara, vide *Gazera*, urbs Cælesyriæ ad Gennasaram lacum. 109. 189
Galaatidis, regio trans Jordanem Galaad monti proxima. 89
Galata, Tectosages. 76
Galatia, reg. Asiæ min. quæ & Gallogræcia. 181
Galgala, urbs Palæstinæ in tribu Neptali. 225
Galilæa, reg. Palæstinæ. 203
Gamala, urbs cum arce supra montem in tribu Manasse ultra Jordanem 391
Gasbon, urbs Galaatidis reg. 201
Gaulanensis, reg. circa Gaulanam in dimidia tribu Manasse. 391

Gaza, urbs Phœniciaë littoralis. 7. 90.
95. al.

Gazera, vide in *Gadara*.

Gedor, urbs in tribu Juda. 294

Gephron, oppidum Cœlesyriaë. 88

Gerasa, seu *Essu*, urbs in dimidia tribu
Manasse ultra Jordanem. 391. Cœ-
lesyriaë.

Gerra, oppidum Syriaë. 71

Gartum, munitio seu præsidium Cœ-
lesyriaë, infra Libanum montem.

405

Gordiena, reg. Armeniaë maj. in Me-
sopotamiaë confinio. 403

Græcia, reg. Europaë ampla in plures
provincias divisa. 333

Gnidus, vide *Cnidus*.

H

HADASA, urbs Palæstinaë in tri-
bu Ephraïm. 224

Halicarnassus, urbs Cariaë marit. 12

Halys, flu. Lydiaë seu Paphlagoniaë.
146

Hecatompolis, urbs Parthiaë. 24. 99

Heliopolis, urbs Cœlesyriaë ad Liba-
num M. 19

Hellespontus, reg. Asiaë min. pars My-
sia mari exposita. 31

Hephestias, oppid. inf. Lemni maris
Ægæi. 34

Heraclea, urbs Ponti. 15. 31. 34

Heraclea, urbs Phrycotidis littor. 123

Heraclea, urbs Cariaë litt. ad Lath-
mon dicta ad montem hujus nomi-
nis. 12

Herea, urbs Syriaë, Appiano. 24

Hiericus, urbs Judæa inter Hierosoly-
mam & Jordanem. 227

Hippon, urbs Cœlesyriaë apud Dion-
i, non procul à lacu Gennesara dimi-
dia tribu Manasse. 406

Hypasis, flu. Indiaë citerioris in Indum.

influens, Alexandria M. terminus.

49

Hypata, urbs Thessaliaë ad radices
montis Oetæ. 122

Hyperbatis, urbs Hyrcaniaë reg. 101

Hyrcania, reg. Asiaë maj. Caspio mari
adjacens. 99

Hyrcanis, urbs Lydiaë, ubi sunt Hyr-
cani campi. 138

I

JAMNIA, urbs Phœniciaë marit.
189. 205

Iassus, urbs Cariaë marit. 107

Iberia, reg. Asiaë inter Colchidem ad
occasum & Iberiam ad ortum. 403

Idumæa, ipsa est *Edom* terra. reg. Pa-
læstinaë inter Arabiam & Ægyptum.

Ierosolyma, in multis locis.

Ilium, urbs Phrygiaë min. 120. 138

India, reg. Asiaë amplissima. 14

Indus, Indiaë flu. maximus ex Paropa-
mello monte Tauri parte excelssissi-
ma oriens. 14

Ionia reg. Asiaë min. marit. 48

Iopolis, urbs Syriaë in Sylphio monte.
17

Ioppe, urbs Phœniciaë & Palæstinaë.
165

Jordanis, fluv. sub Libano monte ge-
mino fonte oriens ap. Cæsaream ur-
bem. 88

Ipsus, urbs Phrygiaë clade Antigoni
celebris. 16

Isamus, flu. Indiaë, Strab. 49

Itabyrium, mons Galilæaë, ipse mons
Thabor. 391

Italia, reg. Europaë clarissima. 114

Judea, reg. Asiaë minima, plur. loc.

L

LABUTA, mons Parthiæ in Hyrcaniam vergens. 99
Lacedamon, urbs Peloponnesi ad Eurotam flu. 20. 119
Ladera, insula maris Ægæi ante Miletum. 106
Laisa, civitas quæ & *Dan*, & postea *Cæsarea* Philippi urbs Palæstinæ ap. ortum Jordanis. 225
Lamia, urbs Thessaliæ marit. 120
Lampsacus, urbs Mysiæ ad Hellespontum ad ostia flu. Granici. 111. 119
Lapyrus, urbs Cypri marit. 6
Laodicea, urbs Cælesyriæ ad Libanum mont. 28. 38. 376
Laodicea, urbs Syriæ marit. 262
Laodicea, urbs Mediæ Appiano. 34
Laodicea, urbs Lydiæ ad Lycum fluv. 34
Laodicea, urbs Phrygiæ maj. Polyb. 80
Larissa, urbs Syriæ ad Orontem fluv. inter Apameam & Epiphaniam. 24
 285
Larissa, urbs Thessaliæ medit. ad Peneum flu. 121
Lemnos, inf. maris Ægæi. 34
Lempa, urbs Moabitica de qua Josephus. 391
Liba, urbs Mesopot. 74
Libanus, mons Syriæ. 71. 363
Limnaea, urbs Thraciæ Cherronesi. 122
Lycæonia, reg. Asiæ min. inter Isauriam & Armeniam. 8c. 146
Lycia, reg. Asiæ min. inter Cariam & Pamphyliam. 217
Lycus, fluvius Assyriæ Tigrim ingreditens. 74. 301
Lycus, flu. Phœnicæ Polyb. 87
Lydæa, urbs Judææ, quæ postea *Diof-*

polis in tribu Ephraïm. 265
Lydia, reg. Asiæ min. inter Ioniam & Phrygiam min. 80. 25
Lymira, urbs Lyciæ medit. ad Lymirum fl. 111
Lysias, castellum, seu urbs Syriæ sita ultra lacum, qui juxta Apameam est. 405
Lysimachia, urbs Cherronesi Thraciæ Isthmum. 33. 112
Lyperus, mons Bithyniæ. 41

M

MACEDONIA, reg. Europæ ampla inter Ionium ad occasum & Ægæum mare ad ortum perstructa. 2
Madyus, urbs Cherronesi Thraciæ metropolis. 112
Mæander, fluv. Asiæ min. in Phrygiæ maj. ex Aulocrene fonte oriens. 144
Magath, urbs Galaatidis reg. 204
Magnesia, urbs Lydiæ ad Sipylum mont. 55. 125. 138
Magnesia, urbs Cariæ apud Mæandrum flu. 142
Malenses, populi insulæ Cypri
Mallus, urbs Ciliciæ marit. 87. 249. 319
Mallon, urbs Syrorum expugnata à Juda Machabæo. 204
Maresa, vide *Marissa*. 209
Maronea, urbs Thraciæ marit. ad ostia Hebri. 107. 136
Maronea, urbs Syriæ ab Antiocho 30. mil. in ort. 23
Margiana, reg. Asiæ inter Hyrcaniam & Bactrianam. 43
Marissa, quæ etiam *Atissa*, urbs Idumææ. 205. 313
Marsyas, flu. Phrygiæ maj. non procul à Mæandro oriens. 44

Marſyas, convallis inter Lybanum & Antilibanum. 83
Mafaloth, urbs Palæſtinæ in tribu Nephtali. 225
Mafpha, civitas tribus Benjamin. 188
Medaba, urbs Arab. Petrææ. 312.
 391
Medeon, urbs Acarnaniæ, Livio. 122
Media, reg. Aſiæ maxima inter Armeniam & Parthiam. 9. 23
Megalopolis, urbs Arcadiæ in Peloponneſo. 154
Megara, urbs Syriæ in reg. Apamena. 283
Megifteſ, portus Liciæ. 133
Memphiſ, urbs Ægypti olim regia ad Nilum. 83. 172
Mefopotamia, reg. Aſiæ Euphrate & Tigri comprehenſa. 55. 287
Miletus, urbs Ioniæ vel Cariæ apud Mæandri oſtia. 25
Moab, urbs Arabiæ Petrææ trans Jordanem. 175
Modin, urbs Palæſtinæ in tribu Dan in monte. 211
Mopſueſtia, urbs Ciliciæ medietatis. 363. 71
Moibo, vicus Arabiæ ubi occiſus eſt Alexander. 253
Murus Camelorum, caſtellum Ægypti. 3
Myndus, urbs marit. 12
Myoneſus, urbs Ioniæ marit. inter Teium & Lebedum. 134
Myrina, urbs Æolidis marit. 34
Myſia, reg. Aſiæ min duplex, maj. & quæ & Hellespontica, & minor Olympia dicitur. 181

N

NABATHÆI, Arabes qui & ZABADÆI. 204
Naucratiſ, urbs & nomus Ægypti medietatis. 170

Naupactus, urbs Ætoliæ & reg. caput. 122
Nepheſis, urbs & prom. Ciliciæ marit. 110
Nicephorium, urbs Meſopotamiæ Appiano. 24
Nicopolis, urbs Armeniæ, Cappadociæ finitima à Seleuco Nicatore condita. 24
Nilus, flu. ingens Ægypti notiſſimus. 3. & al.
Noſium, urbs Ioniæ à vetere Colophone 2. mill. diſtans. 134
Nomades, populi Aſiæ maj. juxta Caſpium mare. 103

O

ODOLLA, urbs Palæſtinæ in tribu Juda. 209
Oeta, mons Theſſaliæ in Doridis conſinio. 42
Oricus, mons Aſſyriæ. 75
Orona, civitas Moabitarum, in tribu Ruben, quam Joſephus Arabiæ attribuit. 39
Orontes, flu. Syriæ maximus ex Libano monte profluens. 17. & al.
Oropus, urbs Syriæ, Appiano. 24
Orthoſiaſ, urbs Phœniciæ marit. 294
Oſtia, urbs Latii ad oſtia Tiberis. 217

P

PALÆSTINA, reg. Aſiæ inter Syriam ad Septentr. & Ægyptum ad Auſtrum. 389
Pamphylia, reg. Aſiæ min. inter Lyciam & Ciliciam. 6
Panormus, urbs Sami inf. 128
Panormus, locus agri Mileſii in Ioniâ. 134
Parthia, reg. Aſiæ inter Mediam & Ariam. 14 287
Parata,

- Patara*, urbs Lyciæ littor. 7. 111.
133
- Pedasa*, oppidum Cariæ mediter. 107
- Pella*, urbs Macedoniæ med. 2
- Pella*, urbs Cælesyriæ trans Jordanem. 24
- Pellinaum*, oppidum Thessaliæ. 122
- Pelusium*, urbs Ægypti ap. Pelusiacum ostium. 48. 83
- Peraa*, regio parva Rhodiorum ditionis. 107
- Peraa*, Toparchia seu urbs in tribu Gad. 235
- Perga*, urbs Pamphyliaë marit. ad ostia Cestri flu. 145
- Pergamus*, urbs Troadis seu Mysiæ medit. ad Caycum flu. 30. 118.
130
- Perinthus*, urbs Syriæ, App. 23
- Persepolis*, urbs reg. Perûdis ad Rhogamanem flu. 191.
- Persia*, reg. Asiæ inter Lusianam & Carmaniam. 9
- Persicum*, urbs Cariæ, Diodoro. 12
- Phanas*, portus Chiorum. 125
- Pharaton*, urbs in tribu Ephraïm, in monte. 227
- Phaselis*, urbs Pamphyliaë marit. 12.
131
- Phera*, urbs Thessaliæ, gem. ad dist. 8. stad. 122
- Pherea*, urbs Æolidis, Mytilenorum colonia. 131
- Philadelphia*, urbs Cælesyriæ medit. 372
- Philoteria*, urbs Cælesyriæ ad lacum Tiberiadis. 88
- Phocæa*, urbs Æolidis marit. 125. 129
- Phocis*, reg. Achaïæ inter Bœotiam & Ætoliam. 122
- Phœnicia*, reg. Syriæ marit. 57. al loc.
- Phrygia*, reg. Asiæ min. gemina, maj. & minor, prima tota medit. 62. 5.
61. altera versus Hellepontum. 6.
41
- Pisidia*, reg. Asiæ min. Pamphyliaë finitima. 80. 117
- Platanus*, urbs Phœniciaë medit. 86
- Porphyreon*, urbs Phœniciaë marit. ad Carmeli montis radices. 86
- Posidium*, malè *Posidonium*, urbs Syriæ littor. 334
- Proerna*, urbs Pheotidis apud Thermopylas. 122
- Ptolemais*, urbs Phœniciaë marit. 203
353

R

- R** *ABBATAMANA*, urbs Arabiæ montanæ. 80
- Ragata*, castellum trans Jordanem. 391
- Ramatha*, urbs Judææ in Tribu Ephraïm in monte. 265
- Raphia*, urbs Phœniciaë marit. 91.
117. 355
- Raphon*, loci nomen in primo Mach. . 204
- Rhaga*, urbs Mediæ in ora maris Caspii. 24
- Rhateum*, urbs Troadis marit. ad prom. cognom. 138
- Rhiconorura*, urbs in Ægypti & Palæstinæ conf. in ora marit. 91. 174.
391
- Rhodus*, ins. maris Carpathii, Cariæ adjacens. 245
- Roma*, urbs Italiaë, caput orbis terræ. 217
- Rhossus*, urbs Syriæ marit. ad sin. Issicum. 18. 338

S

- S** *SALAMIN*, urbs Cypri in orâ orientali. 13
- Salmonis* campi versus Heracleam. 15
- Samaria*, reg. Palæstinæ inter Ju-

- dæam & Galilæam.* 89. 109. & al.
Samæga, urbs Syriæ Palæstinæ. 212
Samos, inf. maris Icarii, Ioniz adjacentis. 128
Samofata, urbs ad Euphratem fluv. Commagenes metrop. 325
Sardis, urbs Lydiæ Metrop. ad Timolum montem. 25. 30. 97. & al.
Sarpedon, urbs & promont. Ciliciæ. 146
Sarus, flu. Ciliciæ in Armenia minoris paulò supra Comanum urbem. 114
Scarphia, opp. Locrorum Epicnemidiorum in Achaia apud ostia Boagrii flu. 124
Scorufa, urbs Thessaliæ medit. 122
Schyra, Nomades pop. inter Sarmatiam & Scythiam alteram. 103
Schyropolis, urbs Syriæ Decapolitana, aliàs Bethzan. 88. 204
Secoana, castellum reg. Apameæ in Syria. 269
Selencia, urbs Syriæ marit. 17. 54. & al.
Selencia, urbs Euphratem versus. 404
Selencia, urbs Mesop. ad Tigrim. 23. 72. & al.
Selga, urbs Pamphyliz medit. 118
Selinus, urbs Ciliciæ marit. ad ostia Selinuntis Flu. 110
Selymbria, urbs Thraciæ ad Propontidem. 113
Sicilia, inf. Ital. omnium maris mediterranei maxima. 395
Sicyma, urbs Samariæ metrop. 312
Sicyon, urbs Peloponnesi. 13
Sida, urbs Pamphyliz marit. 131
Sidon, urbs Phœniciæ marit. 15. 88. 109. & al.
Silphus, mons Syriæ. 17
Smvrna, urbs Ioniz marit. 44. 109. & al.
Sogdiana, reg. Asiæ inter Margianam & Sacas. 14
Solis, urbs Ciliciæ marit. postea Pompeopolis dicta. 110. 144
Sotera, urbs Parthiæ, App. 24
Sparta, urbs Laconicæ, vide *Lacedæmon*. 20
Sperchium, urbs Thessaliæ ad ostia Sperchii fluvii. 122
Susa, urbs reg. Susianæ metropol. ad Eulæum. fl. 5. 34
Susiana, reg. Asiæ inter Assyriam & Persidem. 5. 9
Sycaminum, urbs Phœniciæ marit. 353
Syracusa, urbs Siciliæ ampliss. 395
Syria, reg. Asiæ maxima. 18. & al.
Syringe, urbs Hyrcaniæ, Polybio. 101

T

- T** *ABÆ*, urbs Persidis in Paretacene. 191
Taga, urbs Parthiæ. 99
Taguria, urbs Bactrianæ reg. 101
Tapyri, pop. Parthiæ, Hyrcanis proximi. 14
Tarentum, urbs Magnæ Græciæ, non Calabria. 40
Tarsus, urbs Ciliciæ ad Cydnum flu. 26
Taurus, mons Asiæ maximus, à Lycia usque ad extremos Seres perductus. 26. 15
Techus, urbs Palæstinæ in tribu Juda. 226
Tegea, urbs Peloponnesi in Arcadia. 198
Tegea, urbs Syriæ, App. 24
Telithon, urbs Moabitica, de qua Joseph. 391
Thaymacia, urbs Thessaliæ gemina. 122
Thannata, urbs Judææ, in tribu Juda, quæ postea cessit tribui Dan. 27

<i>Thassus</i> , inf. Thraciæ in mari Ægæo. 223	<i>Tripolis</i> , urbs Pœnicis marit. 218. 351
<i>Theuprofopon</i> , sive Θεοῦ πρόσωπον, faci- ciem Dei significat, castellum seu urbs Phœniciaë marit. 405	<i>Turris</i> , quæ postea <i>Cæsarea</i> dicta est, urbs Phœniciaë marit. 352
<i>Thracia</i> , reg. Europæ maxima inter Mœsiam & Macedoniam. 12	<i>Tyrus</i> , urbs Phœniciaë lit. 115
<i>Thyatira</i> , urbs Lydiæ ad Lycum flu. 131	X
<i>Thyria</i> , al. <i>Thyrion</i> . opp. Acarnaniaë. 122	XANTHUS , urbs Lyciæ cum flu. cogn. qui urbem interluit. 12. 111
<i>Tigranocerta</i> , urbs Armeniæ maj. ad Nicephorium flu. apud Masium montem. 398	Z
<i>Tigris</i> , flumen Mesopotamiam ter- minans eamque ab Assyria & Susia- na dirimens 4. & al.	ZAGRUS , mons Mediæ. 77
<i>Trallis</i> , urbs Lydiæ inter Magnesium & Mæandrum flu. 142	<i>Zara</i> , urbs Moabitica in tribu Ruben. 391
<i>Trieris</i> , urbs Phœniciaë circa Berytum & Byblum. 87	<i>Zariaſpa</i> , opp. Baſtrianaë. 103
	<i>Zephyrium</i> , urbs Ciliciaë marit. 110
	<i>Zeugma</i> , urbs. 70
	<i>Zipætum</i> , urbs Bithyniæ ad Lyperum montem. 41

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

- A** *BSALON* Judæorum legatus
ad Antiochum V. 107
- Achai* amicitiam cum Seleuco IV.
renovant. 154
- Achæus* Andromachi F. Seleuci II.
seu Callinici dux, ejus uxores
~~59.~~ comitatur Seleucum
III. cognatum in bello contra
Attalum Pergami Regem. 66.
ejus mortem ulciscitur. *ibid.* An-
tiocho imperium conservat. *ibid.* ab
Antiocho provinciæ cis Taurum
perficitur. 68. Attalum inter fines
paterni regni redigit. 69. Deficit
ab Antiocho, diadema sibi impo-
nit. 80. Pisidiam depopulatur. *ibid.*
ab Antiocho bello impetitur. 96.
Sardes tandem se recipit. 97. Boli-
dis prodicione in Antiochi M. deve-
nit. 98. membris mutilatur, & utri-
usque corpus ejus insutum in cru-
cem attollitur. *ibid.*
- M. Acilius Glabrio* Cos. contra An-
tiochum M. proficiscitur. 120.
Brundisio Apolloniam appellit.
112. Ad Philippum Macedoniæ
Regem Limneam venit. *ibid.* La-
rissæ de summa belli consultat. *ibid.*
Antiochum ad Thermopilas debel-
- lat. 124^s
- M. Acilius Glabrio*, Lucullo in bel-
lo Mithridatico successor datus.
402
- Adar* Hebræorum mensis Februario
respondens. 224
- Ædes* Æsculapii. 149
- Ædes* liberæ legatis Romæ datæ.
164
- Ægyptii* Ptolemæum Lagi Regem
proclamant. 13
- P. Ælius* unus è Decemviris Roma-
norum ad Antiochum M. legatus.
117
- M. Æmilius Lepidus* legatus ad
Antiochum Magn. & ad Philippum
Macedoniæ, ad Ptolemæum Epi-
phanem tutorio nomine missus 106
- M. Æmilius Lepidus* castrorum in
prælio ad Sipylum præfectus. 141
- M. Æmilius Rhegulus* Romano-
rum contra Ant. M. Navarchus. 130
- L. Æmilius Scaurus* cum 30. navi-
bus ad Hellepontum trajiciendum
missus. 135
- M. Æmilius Scaurus* Pompeii quæ-
stor. 406
- Æra* Antiochenisium. 10. Chaldæo-
rum. *ibidem.* Judæorum. *ibid.* Se-
leucidarum. *ibid.*
- Æropus* Ptolemæi Epiphaniis dux.
109

Aeropus Alexandri II. vulgò Zebinnæ dux. 329
Africanus Pompeii M. legatus. 403
Agathoclea psaltria, Ptolemæi Philopatoris amasia. 105
Agathocles Lyfimachi F. Lyfandram Ptolomæi Lagi filiam uxorem ducit. 18. Demetrium Poliorcetem in Asia infequitur. 25. in carcere patris iuffu necatur. 30
Agathocles Macedo, Perfidis Satrapa. 48
Agathocles Rhodius rerum moderator apud Ptol. Philopatorem. 84. Tutor filio Epiphani commiffus. 105. interficitur. *ibid.*
Agema ex Regiis Prætorianis. 92
Alcimus fit Judæorum Pontifex ab Antiocho V. 214. Pontificatum fibi confirmari à Demetrio Sotere contendit. 221. ad eum iterum proficifcitur. 222. tertio ad eundem redit. 224. cum deftrui murum Atrii interioris iuffiffet, repentinâ morte fublatus eft. 228
Alcithus Achæzorum ad Antiochum IV. legatus. 170
Alexander Acarnan ab Antiochi M. confiliis. 129
Alexander Callandri F. 24
Alexander Lyfimachi ex Odriffiade F. 30
Alexander M. ad Perficam expeditio- nem proficifcitur. 1. ex India redit. 2. ejus mors. 3. ejus filii mater & frater extinâti. 13
ALEXANDER I. Rex Syriæ, Antiochi Dei Epiphani F. nothus Romam venit cum Heraclide. 233. in patriam revertitur. 254. mittit ad Jonatham de focietate. 235. cum Demetrio congregitur & fugatur. 236. bellum renovat & vincit. *ibid.* Syriæ regnum occupat. 245. uxo-

rem ducit Cleopatram Philometoris filiam. 247 par minime regno illud Ammonio cõmittit. *ib.* in ganeo & ludici dies confumit. *ibid.* audito Demetri Nicatoris adventu è Phœnice Antiochiam venit *ibidem.* In Ciliciam contra rebelles proficifcitur. 251. contra Demetrium ducit. 252. Ad Ænoparam fluv. vincitur. *ibid.* ejus caput ad Philometorem mittitur. *ibid.*
ALEXANDER II. vulgò Zebinna vocatus, mittitur à Ptol. Philometore contra Demetrium 316. Antiochiæ recipitur. *ibid.* corpus Antiochi. VII. cû lacrymis recipit. 317. lenis ac mansuetus omnibus videtur 318. novæ illi continuo à Ptolemæo fuppeditantur copix. *ibidem* prælio tandem Demetrium profligat. 321. illo Tyri occifo folus regnat. *ib.* Antiochus VIII. novus illi æmulus. 321. Fœdus feiit cum Hircano. 329. duces fuos rebelles Laodicæ expugnat. *ibid.* iifdem ignofcit. *ibid.* ab Antiocho VIII bello appetitur. 330. cum illo acie dimicare recufans in Græciam fpoliatis thefauris & templis fugere conftituit. 333. Pofidium venit Antiochiâ pulfus. *ibid.* occiditur. 334. variæ de ejus morte fententiæ. *ibid.* annos regnavit fex. *ibid.*
Alexander Perfidis Satrapa ab Antiocho M. conftitutus. 68. à Rege deficit. 69. ejus mors. *ibid.*
Alexander Polysperchontis. F. 6
Alexander Pyrrhi Epirotarum Regis F. 61
Alexander Roxanes F. 12
Alexander Jannæus dictus, Hircani F. Ariftobulo fratri fuccedit. 352. Ptolemæidem obfedit. *ibid.* obfifionem folvit. 353. cum Ptolem.

G g iij

- Lathyro init societatem, sed nuntio clam ad Cleopatram in Ægyptum missò dissolvitur. *ibid.* à Ptol. Lathyro magna clade profligatur. 354. ad Cleopatram Ptolemaidem obsidentem cum muneribus venit. 355. fœdere cum ipsa inito in Cœlesyriam profectus, Gadaram capit. *ib.* clade à Theodoro acceptâ, Gazam obsedit. *ibid.* eam proditione occupat. 356. cùm intra sexennium cum Judæis bellum gessisset, pacem etsi victor illis offert. 376. cum Demetrio ab iis accersito decertat & fugatur. 377. Antiochum XII. in Arabiam transiturum longâ follâ impedire frustra conatur. 381. cum Areta in Judæam exercitum ducente pace initâ adversus vicinos Syriæ subditos convertit. 391. post multas urbes Cœlesyriæ occupatas triennio febre quartana borans moritur. 392
- Alexandra* Aristobuli uxor, deinde Alexandro Jannæo nupsit, marito mortuo Ragata castellum expugnat. 392. ad Tigranem legatos cum muneribus mittit. 396
- Alexandrini* legatos Romam mittunt de tutore Ptolemæo Epiphani obtinendo. 106
- Alexandrini* Ptolemæum vulgò Phylconem Regem proclamant. 169
- Alexis*, Apamææ arcis præfectus. 74
- Amæstion* armiger ducis regiæ. 57
- Amicitia* inter Antiochum M. & Sophagafenum Indiæ Regem renovata. 104. inter Seleucum I V. & Achæos renovata. 154
- Amilcar* Hannibalis pater. 119
- Aminander* Athamanum Rex. 121
- Ammonius* regni sub Alexandro Theopatore administr. 247. pro Aradiis stat contra Marathenses. 249
- Amor* à modestis occultatur. 20
- Amphimachus* Mesopotamiæ Satrapa. 4
- Amyntas* Alexandri M. avus. 35
- Anchora* naturalis Seleucidarum in femore nota. 1. securitatis signum. 2. annulus Seleuci Nicatoris signatorius. *ibid.*
- Andreas* Archiater Ptolem. Philopatoris. 91
- Andriscus* Persei filium mentitus, Philippum se appellans, ad Demetrium Soterem venit, 236. ab eo Romam mittitur. 236
- Andromachus* Achæi pater, Seleuci Callinici socer, ejus dux Antiochum Hieracem profligat. 59. captus in bello tandem à Ptolemæo Evergete Rhodiis concessus. *ibid.*
- Andromachus* Aspendius Ptolemæi Philopat. dux. 93. Cœlesyriæ præfectus. 96
- Andronicus* Macedo Ephesi pro Antiocho M. præfectus. 129
- Andronicus* Antiochiæ præfectus sub Antiocho IV. 167. à Menelao Judæorum Pontifice subornatus Oniam interficit. *ibidem.* jussu regis eod. loco occiditur. 168
- Andronicus* Samaritæ præfectus sub Ant. IV. 172
- Androsthenes* Cyzicenus in India ad devehendam Sophagafeni Regis gazam ab Antiocho M. relictus. 104
- Antigenes* Argyraspidum dux. 4
- Antigonus* Cocles cognominatus, ab Antipatro designatur exercitus regii Imperator. 4. imperium Asiæ affectat. *ibid.* Eumenem sibi conciliare studet. *ibid.* Cassandrum ad se venientem suscipit. *ibid.* Mesopotamiam petit. *ibidem.* Seleucum & Pythonem sibi conciliat. 5. Præ-

ter spem potitur Eumene. *ibid.* honorificè excipitur à Seleuco. *ibid.* rationes preventuum à Seleuco exigit. *ibidem.* Pythonem occidit. *ibid.* in Ciliciam venit. 6. in Syriam movet. *ibid.* certior factus de recuperata per Seleucum Babylonia Demetrium mittit in eam Satrapiam 11. pacem facit cum Ptolomæo Seleuco & Lyfimacho. 12. bellum cum Ptolomæo renovat. *ibid.* diadema sumit. 13. expeditionem in Ægyptum suscipit. 14. re infecta Syriam repetit. *ibid.* de Lyfimachi in Asiam transitu audito, in eum contendit. 15. Demetrium accersit. *ibid.* in prælio contra Reges occumbit. 16

Antigonus Ggnatas cognominatus, Demetrii F. Antigoni I. nepos Bœotios cædit. 24. captivitatem patris graviter fert, & ad Seleucum supplicat. 28. patris funus curat. 29. à Ptolomæo Cerauno profligatus pacem cum eo init. 40. cum Antiocho Sotere pro Macedonia decertat. 41. pace cum eo initâ Macedoniam & Philani uxorem Antiochi F. accipit. 42. auxilia Græcis mittit contra Gallos. *ibid.*

Antigonus Hyrcani Pontificis F. 350

Antiochenfes Seleucum I. ut Heroa coluerunt. 34. recipiunt Philippum contra Lyfiam. 213. Alexandrum I. contra Demetrium Soterem. 232. Demetrium Nicatorem contra Alexandrum I. Alexandrum II. contra Demetrium Nicatorem. 316. Antiochum Philopatorem contra Antiochum VIII. 347

Antiochenfes capti in urbe Berza

gratis dimittuntur. 377. cum Arabibus disceptant. 403. ab Atheniensibus originem trahere se jactant. 404. ipsis obsides redduntur à Pompeio. *ibid.*

Antiochia quartâ parte ab Antiocho IV. augetur. 193. maxima parte incendio consumitur. 268. ejus campi Apollini dicati. 23. *ἀντιόχεια* recipit à Pompeio. 404

Antiochia Syriæ metropolis urbium seditiosissima, contra Antiochum V. rebellis, 214. contra Demetrium Soterem. 232. contra Demetrium Alexandrum I. 251. contra Nicatorem. 267. deficit iterum à Demetrio 313. expugnatur ab Antiocho VIII. 349

Antiochia urbes sexdecim à Seleuco Nicatore denominatæ. 23

Antiochis. Antiochi M. filia Ariarthis Cappadociæ Regis uxor. 117. ejus ossa filio à Lyfiâ reddita.

Antiochis pellex Antiochi, IV. 167

Antiochus dux Philippi Macedoniæ R. pater Seleuci Nicatoris. 1

ANTIOCHUS I. Seleuci Nicatoris F. prælio interfuit ad Ipsum 16. patris uxorem Stratonicen deperit. 20. Asiæ imperium à patre accipit. 32. succedit patri defuncto. 39. patris cineres Seleuciæ condit. 40. cum Ptol. Cerauno pacem init. *ibidem.* Pyrrho adversus Romanos pecuniam commodat. *ibid.* expeditionem in ulteriora Tauri montis mittit. *ibid.* in Bithyniam ducere statuit. 41. de Macedoniæ regno cum Antigono II. decertat. *ibid.* Pacem cum eo init, Macedoniâ & filiâ in uxorem concessâ. 42. contra Gallos exercitum ducit *ibid.* eos profligat. 43. Ægyptum invadere molitur. *ibidem.* Ephesi moritur. 44 à

Lemni incolis consecratur. *ibid.*
ANTIOCHUS II. DEUS cognominatus, patri Antiocho succedit. 47. Timarchum Mileti Tyrannum expellit. *ibid.* bellum Byzantinis inferre decernit. *ibid.* contra Ptolemæum Philadelphum bellum gerit. 48. Judæis jus civitatis in Ionia concedit. *ibidem.* Pacem init. cum Ptolemæo, Berenice ejus filiâ in uxorem acceptâ. *ibidem.* Laodicen uxorem priorem revocat, ejus infidiis occiditur. 49. à Smyrnenſibus consecratur. 50

ANTIOCHUS III. MAGNUS vocatus, Seleuci F. Seleuco fratri succedit. 68. Achæo citra Taurum provinciam commendat. *ibidem.* contra Molonem & fratrem Alexandrum defectores copias mittit. 69. Laodicen Mithridatis Cappadociæ R. filiam uxorem ducit. 70. contra Molonem movet. 73. castris Molonis potitur. 77. res Mediæ componit. 78. Artabazanem perterret. *ibid.* nuntios ad Achæum mittit. 81. Seleuciam expugnat. 82. Ptolemaidem & Tyrum proditione occupat. 83. multas Syriæ urbes aggreditur. *ibidem.* Damascum capit. 84. contra Ptol. Philopatorem ducit. 86. ejus duces profligat. 88. Arabes sibi adjungit. 89. vere ineunte bellum renovat. 90. fugatur ad Raphiam. 94. legatos mittit de pace ad Ptolemæum. 96. contra Achæum proficiscitur. *ibidem.* cum Attalo Pergami R. societatem init. *ibidem.* Sardibus inclusum Achæum obsidet. 97. eum capit proditione & occidit. 98. contra Arsacem expeditionem suscipit. 99. Parthiam ingreditur, Hecatompylon venit. *ibid.* descendit in Hyrcania-

niam. 100. pacem init cum Arsace. 101. cum Bactrianis decertat. 102. sauciatur in ore. 103. Euthydemum Bactrianorum R. in amicitiam recipit. *ibidem.* Indorum fines ingreditur, cum Sophogasenſo fœdus renovat. 104. superiorum regionum Satrapas imperio adjicit. *ibid.* è Carmania redit. 105. cum Philippo Macedonia R. societatem init. *ibid.* Cælesyriam invadit. 106. adventu Romanorum legatorum Antiochiam revertitur. 108. Attaliditionem occupat. *ibidem.* ab eâ Romanorum precibus recedit. 109. Contra Scopâ movet. *ib.* eum profligat & Phœniciam recipit. 110. cum classe profectus per oram Ciliciæ & Cariæ terrorem urbibus circumfert. *ibidem.* Ephesi hiemat. 111. Asiæ civitates in antiquam imperii formulam redigere conatur. 112. trajicit in Hellespontum, Lysimachiam capit. *ibid.* falso rumore de Ptolemæi morte audito Cyprum navigat, naufragium passus Antiochiam petit. 114. vere Ephesum venit. 115. de bello Romanis inferendo decernit. 117. Ab Ætolis accitus in Græciam cum copiis venit. 120. Totâ Eubœâ potitur. *ibid.* Ætolos convocat. 121. de Thessalia consultat. *ibid.* amore Chalcedensis puellæ quam uxorem ducit, capitur. *ibidem.* intra Thermopylarum saltum se recipit; ibique ab Acilio Cos. victus. 124. in Asiam transmittit. *ibidem.* in Phrygia hibernat. 127. in Gallogræciam auxilia comparanda mittit. 127. de pace ad Æmilium ablegat. 130. ejus classis profligatur 132. ad Prusiam de societate frustra scribit. 134. classis ejus iterum profligatur.

135. præsidia deducit è Chersone-
 fo. *ibid.* legatos mittit ad Scipiones.
 136. Ariarathis generi auxilia ac-
 cersit. *ibid.* P. Cornelii Scipionis
 filium bello captum patri reddit.
 138. ad Sipyllum intruit aciem.
 139. prælio victus Sardim fugit. 141.
 Syriam petit. 142. legatos mittit &
 conditiones pacis accipit. 143. ejus
 mors & elogium. 148
ANTIOCHUS IV. à Seleuco IV. fra-
 tre obses liberatus. 157. ejus mor-
 tem Athenis cognoscit. 158. ei in re-
 gno succedit & Deus Epiphanes co-
 gnominatur, ibi insolitam Regibus
 vitæ rationem instituit. *ibid.* Ægy-
 pti Regis tutelam ambit. 165. Ty-
 rum venit, inde Joppen, postea Jero-
 solymam. *ibid.* de Cælesyria am-
 bigit. 166. Ptolomæi Philometoris
 duces inter Cassium montem & Pe-
 lusium profligat. 167. contra rebel-
 les in Ciliciam proficiscitur. *ibidem.*
 Tyrum iterum venit. 168. Ægy-
 ptum occupare tentat. *ibid.* Ægy-
 ptios fugat, Pelusio & Ægypto qua-
 si universâ potitur. *ibid.* Ptol. Phi-
 lometorem capit. *ibid.* bellum con-
 tra ejus fratrem Physconem gerit.
 169. ad Pelusium navali prælio vi-
 ctor. 170. Alexandriam frustra ob-
 sidet. 171. Philometorem Memphi
 relinquit. *ibid.* Jerosolymam venit,
 expugnat & diripit. 172. Pace mitâ
 inter Ptolemæos fratres Ægyptum
 iterum petit. 174. occurrit Popilio
 Rom. legato. 175. Ægyptû deserere
 cogitur. *ibid.* in Judæos sævit ite-
 rum. *ibid.* in provincias superiores
 adit. 186. Artaxiam Armeniorum
 Reg. capit. *ibid.* 187. Dianæ tem-
 plum diripere conatus profligatur.
 190. ob cladem suorum in Judæa
 Ecbatanam præceps venit. 191. è

rheda decidit 9. in oppido Tabis sub-
 sistit. *ibid.* se Judæum facturum pro-
 mittit & templum Dei conditurum
 si sanitatem recuperet. 192. mori-
 tur. *ibid.*

ANTIOCHUS V: Antiochi IV. F.
 patri in regno succedit. 202. cum
 ingenti exercitu Judæam ingredi-
 tur. 211. Bethzuranos recipit & Je-
 rosolymam obsidet. 212. pacem Ju-
 dæis denuntiat. 213. Jerosolymam
 ingreditur. *ibid.* Antiochiam repe-
 tens Menelaum Pontificem occidi
 jubet. 214. Antiochiam obsidet, vi-
 eam capit. *ibid.* occiditur. 218

ANTIOCHUS VI. Alexandri Theo-
 patoris F. ad Emalchuelem Ara-
 bem à patre depositus à Diodoto ac-
 citur ad regnum patris recuperan-
 dum. 266. diadema assumit, & cum
 Demetrio Nicatore configit. 269.
 victor Antiochiam ingreditur. *ibid.*
 legatos ad Jonatham de societate
 mittit. 274. à tutore per medicos
 interficitur. 280

ANTIOCHUS VII. Evergetes dictus,
 Demetrii fratris in Parthiam pro-
 fectione oberrabat. 290. Rhodû pe-
 tit. *ib.* Simoni Judæorum Pontifici de
 societate scribit. *ibid.* accersitus à
 Cleopatra Seleuciam venit. 292.
 Rex Syriæ proclamatur & eam du-
 cit uxorem. *ibid.* bellum Tryphoni
 denunciat, eumque è superiore Sy-
 ria primo prælio ejicit. 293. illum
 Doræ obsedit. *ibid.* alienatur à Si-
 mone, & ab eo tributum poscit. *ibid.*
 Tryphonem Orthosiada fugien-
 tem persequitur. 294. Apameam
 expugnat, & Tryphonem interficit.
 295. civitates rebelles recuperat.
 297. Joannem Judæorum Pontifi-
 cem bello aggreditur. 298. Jeroso-
 lymam obsedit. *ibid.* Judæis ob Sce-

- no pegix festum inducias concedit. *ib.* eis dat pacem, & ab iis P r u s ob religionem vocatur. 299. legatos & munera ad Scipionem Afr. mittit. *ibid.* contra Parthos propter captum fratrem movet. 300. ejus exercitus luxus. *ibidem.* Judæorum Pontificem socium sibi adjungit. 301. Indatem Parthorum ducem ad Lycum fluv. in Assyria profligat. *ibid.* Babylonem occupat, & tribus præliis Parthos fundit. *ibid.* civitates ab eo deficiunt. 302. auxilium suis laturus occiditur. *ibid.*
- ANTIUCHUS VIII. Epiphanes dictus, Demetrii Nicatoris F. à matre Cleopatra Syriæ rex vocatur. 327. Tryphænam Ptol. Physconis filiam uxorem ducit. 332. contra Alexandrum II. bellum movet, profligat & occidit. 334. insidiis matris appetitur. 337. veneno mater quam ipsi paraverat. extinguitur. *ibid.* Epiphanes cognominatur. 339. ad Daphnem celeberrimus agit conventus. 343. Antiocho fratri uterino insidias struit. *ibidem.* inferre Judæis bellum statuit. 345. copias contra fratris adventum servat. *ibidem.* cum ipso congreditur, & victor Antiochiam expugnat. 348. uxorem à fororis parricidio revocare frustra conatur. 349. ab Antiocho fratre profligatur, & regno expellitur. 350. Aspendum fugit. *ibid.* in Syriam revertitur eamque pace cum fratre inîtâ obtinet. 351. cum Antiocho fratre bellum renovat. 352. cum Cleopatra socru affinitatem inît, & Selenem uxoris sororem cum ingentibus auxiliis in uxorem accipit. 354. Heracleonis Beræi insidiis occiditur. 356
- ANTIUCHUS IX. Philopator vocatus, Antiochi Evergetis F. Cyzicum metu fratris uterini Antiochi secedit. 344. Antiochiæ cum copiis recipitur. 346. Cleopatram Physconis filiam primogenitam à Lathyro dimissam ducit uxorem. 347. cum fratre Antiocho congressus profligatur. 349. ejus uxor Antiochia capta sororis jussu occiditur. 350. bellum renovat & prælio victor fratrem regno expellit. *ibidem.* diviso cum eo imperio pace inîtâ Cælosyria potitur. 351. à Samaritis accessus à Judæis debellatur. *ibid.* à Ptolemæo Lathyro contra Judæos recipit. *ibid.* Ad luxum & crapulas se convertit venationi addictus. 352. bello à fratre appetitur. *ibid.* bellum renovat. *ibid.* cum Ptol. Lathyro societatem inît. 354. Antiocho fratre mortuo à Seleuco nepote bello appetitur. 360. statuam Jovis auream cum pecuniâ egeret Antiochiæ fundi jubet. *ibid.* in prælio contra Seleucum interimitur. 361.
- ANTIUCHUS X. Philopatoris F. Aradum venit & diadema assumit. 367. Seleucum patruem aggressus uno prælio è tota Syria expellitur. 368. Antiochum XI. & Philippum ad Mopsuestiam profligat. 371. Antiocho XI. in aquis submerso cum Philippo de universo Syriæ regno contendit. 374 Selenè ducit uxorem. *ib.* à Philippo & Demetrio III. oppugnatus strenuè resistit, tandem profligatus ad Parthos fugit. 375. à Parthis reversus suam Syriæ partem recuperat. 377. cum Philippo bellum renovat. 387. Tigra in Syriam accito latet in Cilicia aut Commagene. 392. morbo interit. *ibid.*
- ANTIUCHUS XI. Epiphanis F. se-

- cundus, audita Seleuci fratris morte diadema assumit. 370. cum Antiocho XI. patruele congressus profugatur, & in Oronte aquis submergitur. 371
- ANTIOCHUS XII.** quintus & ultimus Antiochi VIII. filius, Damasci regnum occupat. 380. contra Arabes ducit exercitum. *ibidem.* eo absente Damascum proditione invahit Philippus 381. quo audito Antiochus ex Arabia revertitur. *ibid.* compositis rebus in Arabiam iterum profectus, in prælio occiditur.
- ANTIOCHUS XIII.** Antiochi X. seu Pii F. post mortem patris cum fratre Romam venit pro regno Ægypti. 395. à Verre Sicilia prætoris expoliatur Syraculis. *ibidem.* in Syria regnum permittente Lucullo sese insinuat Syris non invitis. 398. Callinici cognomen sibi vindicat. 402. bello à Pompeio appetitur. 403. se ejus fidei permittit. 404. Syria regno nunquam de Romanis male meritis, privatur. *ibid.*
- Antiochus* cognominatus *Hicran*, Seleuci II. frater, ab ipso in auxilium contra Ptolemæum vocatus. 56. fratri bellum infert. 57. à Gallis se redimit. 58. ab Eumene victus bellum cum Seleuco fratre renovat. 59. ab eo victus in Mesopotamiã fugit, ubi iterum magna clade profusus fugit in Cappadociam ad Ariarathem. 60. deinde ad Ptolemæum se recipit. *ibid.* ex ejus carcere fuga elapsus à latronibus interficitur. 61
- Antiochus* Ciliciæ præfectus à Ptol. Evergete relictus. 54
- Antiochus* Antiochi M. F. primogenitus, copiarum patris præfectus. 109. Laodicen sororem ducit uxorem. 115. ludos ad Daphnem celebrat, & Hannibalem recipit. *ibid.* à patre in Syriam ad ejus custodiam mittitur. 117. moritur. 118
- Antipater* curator Aridæi electus senio confectus moritur. 4
- Antipater* Cassandri F. & gener Lyfimachi. 24
- Antipater* Antiochi M. nepos. 90. lævo cornu in prælio ad Sipyllum præfectus. 139. legatus de pace ad Romanos.
- Antipater* Alexandri II. dux rebellis. 329
- Apamae* urbes, tres à Seleuco in memoriam uxoris denominatæ. 23
- Apame* Artabasi filia, uxor Seleuci Nicatoris, mater Antiochii Soteris. 18. 39
- Apame* Antiochi Soteris & Stratonices filia, Magæ Cyrenarum Regi nupta. 43
- Apameni* deficiunt à Demetrio Nicatoris. 313
- Apaturium* Galatus Seleucum. III. insidiis excidit. 68
- Apelles* Antiochi IV. dux occisus. 180
- Aphrodisius* procurator Phrygiæ pro Seleuco Nicatoris. 32
- Apocleti*, sanctius apud Ætolos concilium. 120
- Apollo* Sarpedonius. 251
- Apollodorus* Susianæ reg. præfectus. 78.
- Apollodorus* Gazæ urbis præfectus. 355
- Apollonides* Demetrii Poliorcetis quondam familiaris ad eum à Seleuco Nicatoris missus. 27
- Apollonides* Clazomenius ad Antioch. IV. legatus. 170
- Apollonius* unus ex Ant. M. purpuratis. 132

- Apollonius* Thrasæ F. Cælesyriæ & Phœniciz præfectus. 156
- Apollonius* Mnestæi F. Antiochi IV. ad Romanos legatus. 164. ad Ptol. Philometorem. 165. tributorum Regis collectioni præfectus. 176. Jerosolymam venit & eam diripit. *ibid.* Samarizæ dux contra Judam ducit. 186
- Apollonius* Clazomenius ad Ant. IV. legatus. 170
- Apollonius* Demetrii Romæ familiaris. 216
- Apollonius* Gennæi F. Antiochi V. dux. 208
- Apollonius* Davus pro Alex. I. Cælesyriæ præfectus. 247. Demetrio II. se adjungit. *ibidem.* contra Judæos movet. *ibidem.*
- Apollonius* Antiochi VIII. parasitus. 340
- Apollophanes*, Antiochi M. Medicus, ejus gesta. 79
- Apollophanes* Antiochi V. dux, gazâ occupatâ occisus. 207
- Apparitio* equitum in pugna. 206
- Arabes* Antiocho M. sese adjungunt. 89
- Arabes* Judæos aggrediuntur. 208. victi pacem à Juda postulant. *ibid.* Syriam incursionibus infestant. 355
- Aradii* jure Asyli à Seleuco Callinico donati. 57
- Aradiorum* sacrilegium. 249
- Archelaus* Demetrii Poliorcetis dux ad arcem Babylonis expugnandam relinquitur. 11
- Archias* Cypri præfectus proditione convictus se suspendit. 232
- Ardyis* Antiochi M. F. 110
- Ardyis* vir bellicosus. 76
- Arctas* Arabum Rex à Gazæis in auxilium vocatur. 355. à Damascenis ad regnum Cælesyriæ nominatus. 387. expeditionem contra Judæos suscipit & eorum Regem profligat. 391. cum eis pacem facit. *ibidem.*
- Ariarathes* V. Cappadociæ Rex, Antiochidem uxorem Antiochi M. filiam ducit. 117.
- Ariarathes* VI. Cappadociæ Rex ad Ant. V. legatos mittit matris & sororis ossa petiturus. 215. Demetrii sororis nuptias respuit. 228. regno pulsus Romam venit 230. regnare cum Oropherne fratre jubetur. 231
- Aridaus* Alexandri M. frater. 3
- Aristæus* Achæorum prætor. 154
- Aristarchus* Berenices Antiochi II. uxoris medicus. 53
- Aristarchus* Phocæntium ad Seleucum Antiochi M. filium legatus. 153
- Aristides* Græcorum ad Ant. IV. legatus. 170
- Aristobulus* Hyrcani Pontificis filius. 350
- Aristobulus* Alex. Jannæi F. Ab eo captus Romam ducitur. *ibidem.* ad Pompeium cum Hyrcano venit. 405
- Aristodemus* Milesius à Demetrio victoriæ nuntius ad patrem Antigonium missus. 13. Antigoni postea dux. 42
- Aristogiton* Atheniensium libertatis vindex. 33
- Ariston* regni sub Ant. IV. administrator. 162
- Ariston* Tyrius ab Hannibale Carthaginem missus. 116
- Armeniorum* imperium Syris intolendum. 396
- Arsabes* in Armenia Antiochum Hieracem excipit. 59
- Arsaces* I. Parthorum Rex genus à Persarum regibus ducit. 48. imperium arripit sub Antiocho II.

49. Hyrcaniam occupat. Seleucum Callinicum prælio vincit. 60. Parthicum regnum format. 61
Arfaces II. bello ab Antiocho M. appetitur. 99. in Hyrcaniam se recipit. *ibid.* contra eum sine damno congregitur. 101. cum illo pacem init. *ibidem.*
Arfaces III. Demetrium Nicatorem in bello captum in Hyrcaniam mittit. 296
Arsinoe Ptolemæi Lagi F. Lyfimachi uxor. 29. ejus stratagema. 31
Arsinoe Ptol. Evergetis F. Philopatoris soror, fratrem in bello contra Ant. M. comitatur. 99
Artabazanus Atropatorum Rex bello ab Ant. M. appetitur. 78. pacem cum eo init. 79
Artabazus socer Seleuci Nicatoris. 1
Artabazus Sardium pro Achæo præfectus. 97. 98
Artaxias Ant. M. dux, rebellat, Armeniamque occupat. 159. fœdere à Romanis cum Eumene & Pharnace comprehenditur. *ibid.* bello ab Ant. IV. impetitus capitur. 187. moritur. *ibid.* ejus progenies usque ad Tigranem extenditur. 388
Artemon homo plebeius Antiocho II. simillimus. 49
Arthemisius Macedonum mensis, Maio respondens. 17
Arx Jerosolymitana ab Ant. IV. munita. 210. ab Hyrcano Pontifice tandem capta. *ibid.*
Arx Apamææ ab Antiocho IX. extructa. 361
Ascalonita æram ab obtentione *win-ruptias* dinumerant. 353
Asiaticus cognomen ludibrii Antiochi XIII. 401
Asidae sive *Hafidae*, Pii vocati Judæi, quibusdam Pharisæi. 186
Aspasiannus Medus Ant. M. dux. 90
Aspendius unde Antiochus VIII. vocatus. 350
Asylus Aradiis à Seleuco Callinico concessus. 57.
Asylus Tyro urbi ab Antiocho VII. concessus. 321. apud Daphnem Antiochiæ suburbium. 167
Attergatis fanum à Judâ incensum. 209
Athenæus author, de Regibus Syriæ scripsit. 340
Athenæus Ant. VII. dux, Regis defertor, fame perit. 301
Athenobius Ant. VII. dux, ad Simonem missus, contra eum exercitum movet. 293
Attalus Eumeni patrueli successor Rex Pergami. 66. ab Achæo redactus in angustias. 80. cum Ant. M. societatem init. 96. cum Romanis contra Philippum fœdus ferit. 107. legatos Romam contra Antiochum M. mittit. 108
Attalus II. pugnat in acie ad Sipylum montem. 141. regnum & cognatam uxorem accipit. 232. Ariarthem cognatum in regnum restituit.
A. Attilius Prætor urbanus. 164
Attilius Regulus, Consul Romæ. 49
Avaritia Romanorum inexplebilis. 161
L. Aurelius Romanorum legatus ad Ant. V. 210
Aurelius Cotta Tribunus militum. 144
Autonomia Seleuciensium ad mare. 352. Ascalonitarum. 353
Azarias dux Hebræorum. 203

B

BABYLONII veteri erga Seleucum I. benevolentia affecti. 7
Bacchides Mesopotamiæ præfectus
 H h h iij

pro Antiocho IV. contra Judæos dux. 189. Jerosolymam venit, deinde redit ad Regem. 226. contra Jonatham missus eum insequitur, sed non ausus flumen trajicere Jerosolymam petit. 226. mortuo Alcimo iterum ad Regem redit. 228. Tertio in Judæam ducit. 229. Jonathæ legatos de pace recipit, nec unquam Judæam repetit. 230

Cæ. Babius Tampilus prætor, Pellium oppugnat. 122

Bels Templum Babyloni proximum. 23

Bellum inter fratres Antiochos VIII. & IX. pertinacius quàm antea renovatur. 354

Berenice Philadelphi filia, Antiochi II. uxor. 48. filium parit. 50. cum parvulo marito occiso necanda datur à Seleuco II. 54.

Bethsurani deficiunt ad Antiochum V. 212

Bibliotheca Atheniensium à Xerxe capta, à Seleuco ipsis restituta. 38

Bolis, Achæi proditor. 98

Bosphorum Cimmerium mari Caspio jungere voluit Seleucus. 34

Bravo Dianæ signum rapit Laodicensibus. 34

Brennus Gallorum dux in Græciam irrupit. 42. profligatur. *ibidem*.

C

C*æranus* legatus Smyrnæorum ad Ant. IV. 114

Callias Atheniensium ad Ant. IV. legatus. 170

Callimander Ant. IX. dux à Judæis occisus. 351

Callinicepolis urbs in Mesopotamia à Seleuco II. condita. 60

Callinicus cognomen illustre Seleuci II. 52. Demetrii III. 378. Ant. XIII. 402

Calvisius arguitur. 274

Cambyfes Persarum Rex. 54

Candelabrum è gemmis opere mirabili confectum. 305

Canis domesticus Lyfimachi corpus diù protegit. 31

Carthagines Romam contra Ant. IV. legatos mittunt. 120

Cassander, unus ex Alexandri M. ducibus ad Antigonum se recipit. 4. se Regem proclamat. 13. pacem cum Demetrio init. 15. copias sub Pleistarcho fratre contra Antigonum in Asiam mittit. *ibid.*

Cassander Phocænsium ad Seleucum Ant. M. F. legatus. 153

Cendebeus pro Ant. VII. reg. maritimæ præfectus. 294. movet contra Judæos, eorumque regiones vastat. *ibidem*.

Censores Romæ vasa ab Ant. IV. data recipiunt, & in templis ea reponunt. 164

Ceraunus cognomen Seleuci III. 65

Chareas Ptol. Philopatoris præfectus ad Ant. M. deficit. 88. Gazaræ præfectus. 206. occiditur. 207

Chamaleon Heracleensium ad Seleucum Nicatorem legatus. 52

Chariclitus Rhodius urbis Navarchus. 132

Chyrestes ab Antiocho M. deficiunt. 74

Cineas rerum Ægypti administrator. 169

Civitates Syriæ ab Alex. I. 318. à Tryphone deficiunt. 287

Clanvius Nero ad Ant. M. & Philippum legatus. 106

A. Claudius ad Tigranem à Lucullo missus. 397. Ephesum repetit ad Lucillum. 398

- Cleonius* Alex. II. dux rebellis. 329
Cleopatra Syria Ant. M. F. Ptolemæo Epiphani nupta. 117. moritur. 165
Cleopatra Epiphani filia Philometorem fratrem cum Evergete fratre conciliat. 173. Demetrium II. generum in auxilium vocat. 312. in Syriam ad eum cum opibus profugit. 313
Cleopatra Philometoris filia Alexandro nupta. 246. deinde Demetrio. 250. tandem cognato Antiocho VII. ex iis quatuor filios & quidem Reges habuit, veneno quod paraverat filio extincta. 337
Cleopatra Philometoris altera filia, Physconis patris uxor. 347. Cleopatram F. Lathyro filio adimit, eidemq; Selenem adjungit. *ib.* Lathyrum regno pellit. 353. auditâ ejus in Syriâ expeditione & potentiâ, cum Alexandro Judæorum Rege & Anthiocho Epiphane societatem init. 354. Alexandrum F. in regnum revocat, cum eo Phœniciam appellit. *ibid.* Lathyrum Ægyptum occupare conantem expellit. 355. & ipso in Cyprum reduce, Ægyptum repetit. *ibid.*
Cleopatra Physconis filia primogenita, Lathyro fratri adempta Antiocho. I X. nubit. 347. in Templo Antiochiâ jussu sororis Tryphæniæ occiditur. 349
Cleopatra Physconis tertia filia Selene vocata. *Vide* in Selene.
Cleopatra Michridatis Eupatoris Regis Ponti F. uxor Tygranis Armeniæ Regis. 388
Cleopetemus Eubiæ Ant. M. uxoris pater. 121
Cleostratus Atheniensis ad Ant. I V. legatus. 170
P. Clodius Antiochiâ fere occisus. 403
Cœlesyria cum Phœniciâ in dotem Cleopatrarum ab Ant. M. data. 154. ejus pleræque urbes à Judæis occupatæ, iis ademptæ. 405
Cœlesyri ad venerationem Regum Ægypti proclives. 95
Colossus Apollinis à Xerxe sublatus, à Seleuco in Branchidis repositus. 34
Comanus rerum Ægypti sub Ptolemy Physcone administrat. 169
Combabus Stratonices amorem veritus se mutilat, ejus historia. 19
Commagena Antiocho X I I I. in regnum à Romanis relicta. 404
Commagenus cognomen ludibrii Ant. X I I I. 401
Consilium Scipionis Antiocho M. datum. 138
Conventus ad Daphnem celeberrimi ab Ant. V I I I. facti. 343
Corona aurea Romanis à Regibus dari solita. 171
Corona aureorum decies mille Romanis à Demetrio missa. 228
L. Cornelius Lentulus Romanorum ad res Græciâ inquirendas legatus. 217
L. Cornelius Scipio bellum contra Ant. M. suscipit Æniorum Marianitarumque fines transgreditur. 136. Hellepontum trajicit. 138. Antiochum M. ad Sipyllum debellat. 141. post prælium Sardes concedit. 142. hiemat Ephesi. 143. pacis condiciones Regi præscribit. *ibidem.*
P. Cornelius Scipio Afric. Lucii fratris legatus contra Ant. M. proficiscitur. 130. 133. Salius moratur ob sacrificium. 136. æger deseritur Eleam, & ab Antiocho M. filium bello captum recipit. 138. consilia Regi in gratiam præbet. *ibidem.*

- Sardes cum fratre post prælium concedit. 142
Corus dextrum Ant. M. in pugna ad Sipylum vincit, sed sinistrum delatum est, exercitusque totus profligatus. 94
Corpus Antiochi VII. à Phraate ad sepulturam remittitur. 317
Craterus Eunuchus, educator Ant. IX. 344
Cyrus Persarum Rex. 10
Cyrus funditores appellati. 75
Cyzicenus cognomen ludibrii Antiochi IX. 346

D

- D**AGONIS templum Azoti. 248
Damasceni Aretam Arabiæ Regem ad regnum Damasci appellant. 381
Damocritus Ætolorum ad Nabin legatus. 117
Damon Ptol. Philadelphi ad Romanos legatus. 166
Damoxenus Ptol. Epiphanis dux. 109
Daphne suburbium Antiochiæ. 147. jure Asyli donata. *ibidem.*
Darius Persarum Rex. 18
Dea Stratonice. 55
Decem legati missi à Romanis ad res Asiæ ordinandas. 144
C. Decimus Romanorum ad Ant. IV. legatus. 173
Demaratus Atheniensium ad Ant. IV. legatus. 170
Demetrius Antigoni Coclitis F. à Ptolemæo profligatur. 7. Babylonem à patre mittitur; 11. reversus Halycarnassum obsessam liberat. 12. in Cilicia Ptolemæi duces superat. *ibid.* in Græciam patris jussu navigat. 13. Ptolemæum in Cypro naumachia superat. *ibid.* diadema sumit, *ibid.* cum patre in Æ-

- gyptum expeditionem suscipit. 14. in Græciam navigat, 15. accersitur à patre, cum Cassandropacem init. *ibidem.* contra Reges ad Ipsum decertat. 16. patre occiso victus Ephemum Athenas fugit. *ibidem.* Stratonicem filiam Seleuco petenti dat uxorem. 18. recuperat Ciliciam. 20. Athenas obsidet & expugnat. *ibid.* Spartanos aggreditur. *ibid.* inhiat regno Macedoniæ & perempto Cassandri filio rex renunciatur. 24. imperium paternum recuperare molitur. 25. Macedoniam amittit, pacem cum Pyrrho init. 26. in Asiam navigat, Lysimacho Lydiam adimere conatur. *ibid.* ad Seleucum litteras dat quibus sortem suam lamentatur. 26. in captivitate decidit. 27. in Cherfoneo Syriæ moritur. 29
Demetrius II. Antigoni Gonatæ Macedoniæ Regis F. 61
Demetrius Euthydemii Bactrianorum Regis F. 104
DEMETRIUS I. Syriæ Rex X. nascitur. 154. obses Romæ. 209. reditum in Syriam à Senatu frustra postulat. *ibidem.* iterum Curiam pro reditu ingreditur. 216. fugam meditatus, Diodorum in Syriam præmittit. *ibidem.* nave fugit. 217. primo in Lyciam, deinde Tripolim pervenit. 218. Antiochiam contendit & Antiochum V. patruelem occidi jubet. *ibid.* paternum regnum occupat. 220. exercitum contra Judæos comparat. 221. Nicanorem in Judæam mandat. 222. Bacchidem mittit & Alcimum. 225. Romam legatos, Leptinem & Isocratem. 227. Orophernem supplicem recipit. 229. Ariarathi bellum infert & reducit Orophernem. *ibidem.*

ibid. tertio Bacchidem in Judæam mittit. *ibid.* legatos de Ariarathe ad Romanos allegat. 131 iterum bellum Ariarathi pro Oropherne infert, in quo fugatur. 132. Archiæ 50. talenta offert ut sibi Cyprum tradat. *ibid.* luxui & voluptatibus indulget. *ibid.* bello ab Alexandro appetitur. 133. filios metu belli exitus Cnidum mittit. 134. de societate Jonatham frustra sollicitat. *ib.* in prælio occiditur. 136

DEMETRIUS II. Syriæ Rex, Demetrii I. F. è Creta in Ciliciam contra Alexandrum Theopatorem ducit. 247. oblatam Philometoris amicitiam & filiam in uxorem libenter amplectitur. 251. Syriæ regnum paternum recuperat. 264. movet contra Jonatham. 265. pacem cum eo init. *ibid.* milites veteranos ac domesticos dimittit. 266. ad tyrannicam crudelitatem prorumpit. *ibid.* contra Antiochenfes à Judæis auxilium postulat. 267. eos fugat, debellat & castigat. *ibid.* ingratum se præbet erga Judæos. 268. prælio ab Antiocho Nicephoro fugatur. 269. Laodicææ luxui indulget. 275. per legatos bellum gerit. 276. ipsi contra Judæos frustra ducunt. 277. Simonis legatos cum donis recipit. 284. pacem cum eo init, & multa Judæis privilegia concedit. *ibid.* vocatus à Satrapis superiorum provinciarum congregat milites. 687. Arsacem aggreditur. 288. à Parthis capitur. 289. è Parthia fugiens è fuga retrahitur. 297. fugam iterum frustra tentat. 300. in Syriam dimittitur. 303. regnum recuperat. 304. crudeliter iterum erga subditos se gerit. 311. in Ægyptum accersitus, mo-

vet, & Pclusium oppugnat. 313. auditâ civitatum suarum defectione in Syriam recedit. *ibidem.* contra Alexandrum II. decertat. 321. vincitur, & profugit ad uxorem. *ib.* Tyrum progreditur ubi occiditur. *ibidem.* de ejus morte diversæ sententiæ. *ibidem.*

DEMETRIUS III. Antiochi VIII. filius quartus, à Ptol. Lathyro è Cnido Cariæ ad Damasci regnum accersitur. 374. cum Philippo fratre corpus contra Antiochum X. conjungit. 375. fugato Antiocho Syriæ regnum penes fratres remanet. 376. à Judæis contra Alexandrum eorum Regē accersitur, eum profligat. 377. relictâ Judæâ contra Philippum fratrem ducit. *ibid.* oppugnatus in castris capitur. *ibid.* apud Mithridatem Parthorum Regem captivus moritur. 378

Demetrius Gadarensis, Pompeii M. libertus. 406

Democles Archon Athenarum. 42

Democritus unus è principibus Ætolie. 108

Demophon Ant. V. dux. 208

Diana signum Laodicensibus à Seleuco I. redditum. 34

Dicaarchus Ætolorum ad Ant. M. legatus. 117

Diganes, magistratus apud Seleucienfes Mesopotamiæ. 78

Diocles Parapotamiæ ad Euphratem præfectus. 87

Diodorus Demetrii I. educator. 218

Diodotus Præfectus Antiochiæ sub Alex. I. Syriæ Rege, forsan ipse qui postea Tryphon. 247

Diodotus Alexandri I. dux infensus Demetrio II. ad Emalchuelem Arabum venit, Antiochumque Ale-

- xandri Regis filium poscit ad regnum ei restituendum. 266. cum puero ex Arabia reversus Apamæam patriam suam venit. 269. Demetrio prælio profligato Antiochiam occupat. 274. tutor pupillo eligitur. *ibid.* Cilicibus ut piratæ fiant author. 275. ipse & per legatos Demetrium expellit è regno. 276. & 277. venit Schytopolim, & insidiis Jonatham capit. 278. mittit ad ejus fratrem Simonem legatos de remittendo Jonathâ. 279. cum cum filiis occidit. 280. Antiochiam repetit, ubi pupillum medicorum fraude interficit. *ibid.* regnum recenter adeptus Tryphonis nomen accipit. 283. legatos Romam mittit. 284. capto Demetrio nihil movet. 288. bello appetitus ab Antiocho Evergete fugatur. 293. Dora se recipit. *ibidem.* navi fugit Orthosiada. 294. Orthosiade Apameam se recipit. *ibid.* occiditur. 295
- Diocles* Arabiæ Dynasta. 252
- Diogenes* Susianæ Provinciæ Præfectus. 71
- Diogenes* Mediæ prov. præfectus, forsân id. 78
- Diogenes* dux Antiochi III. forsân id. 100
- Diogenes* Orophernis ad Romanos legatus. 231
- Diogenes* Epicureus ab Ant. VIII. occisus. 340
- Diognetus* Ant. M. Navarchus. 70. 81
- Diomedon* Seleuciæ Præfectus. 73
- Dinon* Damasci pro Ptol. Philopatore Præf. 97
- Dionysius* Lyfimachæus Antiochi Hieracis dux. 59
- Dionysius* ab Epistolis Ant. IV. illius amicus. 182
- Dionysius* Tripoleos urbis Phœniciæ tyrannus securi percussus. 405
- Dionysius* cognomen Antiochi XII. 380
- Diophanes* copiarum Achæorum ad Eumenem Præf. 131
- Diophantus* Macedo pater Heraidis Androgynæ. 237
- Diphylus* Babylonix arcis pro Antigono custos. 8
- Disceptatio* Antiochensium cum Arabibus. 403
- Cn. Domitius* Romanorum Tribunus. 139
- Domus* Romæ Antiocho IV. publicè ædificata. 160
- Dorcadum* tali ab Ant. IV. dono dati. 163
- Dorymenes* Ætolus Ptol. Philopatoris dux. 83
- Dora* urbs Phœniciæ libertate donata. 406
- Dositheus* Judæorum copiarum dux. 208
- Drachma* dimidia Sicli pars. 236
- Drachmarum* 10000. Syriæ Regibus pro templo Jerosolymitano redditus. 236
- Drochimates* Getarum Rex. 24
- Dromichates* Antiochi M. dux, Thracibus Præf. 113

E

- E** *BULLIDAS* Chalcidensis re-
petitur à Romanis. 143
- Echecrates* Thessallus Ptol. Philopatoris dux. 92
- Eleazar* Simonis Justi F. Judæorum Pontifex. 48
- Eleazar* legem Judæorum violare recusans tormentis afficitur. 179
- Eleazar* Judæ Machabæi frater Ele-

phantis à se occisi pondere opprimitur.	212	<i>Eudemus</i> Milesiorum ad Ant. IV. legatus.	170
<i>Eleorum</i> ad Ant. M. legati.	121	<i>Evergetes</i> cognomen Ptolemæi III.	54. Antiochi VII. 292. Demetrii III.
<i>Elephanti</i> Lybici odorem nec barrierum Indicorum ferunt.	93	<i>Eulans</i> rerum administer pro Ptolem. Philopatore.	165
<i>Elephanti</i> quingenti Sandrocotto Indiæ Regi Seleuco dati. 15. Romanorum jussu ex pacis conditione in Syria occiduntur.	210	<i>Eumenes</i> Cardianus, unus ex Alexandri ducibus, post ejus mortem capite damnatus ab Antigono debellatus est 4. Antigonus ejus amicitiam quærit. <i>ibid.</i> adversuseum pro liberis Alexandri M. bellum reparat. <i>ibid.</i> Asiam petit & Charris hibernat. <i>ibid.</i> opem à Seleuco frustra petit. <i>ibid.</i> cum Antigono prælium init. 5. etsi victor Argyraspidum perfidiâ traditur Antigono. <i>ibid.</i>	378
<i>Emalchuel</i> Arabiæ Regulus.	266	<i>Eumenes</i> I. in Pergami regno successor patruo Philetæro. 58. Antiochum Hieracem & Gallos profligat.	
<i>Enthaus</i> malè Antiochus I. à Calvisio appellatur.	274	<i>Eumenes</i> II. Attalo patri succedit, Antiochi M. filiam sibi oblatam non accipit. 117. cornu Ant. M. profligat. 140. suspectos habet Romanos. 160. Romæ à Græcorum legatis accusatur. 185. Laodicen Ariarathis sororem duxit; & Ariarathem cognatum in regno recuperando adjuvat.	229
<i>Epicrates</i> Ant. IX. dux, urbes Judæis prodit.	351	<i>Eupator</i> cognomen Antiochi V.	205
<i>Epigenes</i> Seleuci III. copiarum dux. 66. idem Ant. M. dux. 68. vocatus in consilium contra defectores. 69. rectè opinatur in consilio. 74. circumvenitur ab Hermia. 74. in fons occiditur.	16	<i>Eupolemus</i> Joannis F. Judæorum ad Romanos legatus.	224
<i>Epiphanes</i> cognomen Antiochi IV. Antiochi VI. 281. Antiochi VIII. 340. Seleuci VI. 365. Antiochi XI. 370. Antiochi XII. 380. Philippi.	373	<i>Euridix</i> uxor Ptolemæi Lagi filii.	18
<i>Epirotarum</i> ad Ant. M. legati.	121	<i>Euridix</i> uxor & soror Ptol. Philopatoris.	105
<i>Epula</i> ad Daphnem celeberrimæ ab Ant. VIII. factæ.	343	<i>Eurilochus</i> Ant. M. dux.	90
<i>Erasistratus</i> Seleuci Nicatoris Medicus. 20. Antiochi Soteris morbum patri aperit. 21. ejus à consiliis.	33	<i>Eusebes</i> cognomen Antiochi X.	367
<i>Error</i> Josephi authoris.	350. 376	<i>Euthidernus</i> Græcos in Bactriana provincia ad rebellionem sollicitat. 49. ab Antiocho M. cum Arface bello appetitur. 101. in amicitiam Antiochi cum Regis titulo recipitur.	103
<i>Esdris</i> Judæ Machabæi dux.	209		
<i>Etesia</i> venti.	131. 132		
<i>Evager</i> Persiæ pro Antigono Satrapa.	9		
<i>Enbia</i> virgo Chalcidensis, uxor Ant. M.	121		
<i>Encarnus</i> cognomen Iudibrii Demetrii III.	377		
<i>Eucles</i> Rhodius Cleopatram ætatis 7. Ant. M. filiam Ptol. Epiphani.	117		
<i>Eudamus</i> Rhodiorum Navarchus.	129		

Exercitus Ant. M. contra Ptol. Philopatore[m] 72000. ped. 6000. eq. 120. eleph. numerus. 90
Exercitus ordo Ant. M. contra Romanos ad montem Sipylum. 139

F

M. FABIVS Luculli legatus à Mithridate victus. 402
Q. Fabius Labeo Romanorum Navarchus. 147
Fanum Castoris & Pollucis. 81. Venetis Stratoniceidis Smyrnæ. 55. Dagon. 248
Fanum Jovis Antiochiæ. 333
Festum Scenopegiæ. 298
Festum Mardochei. 224
Fibula aurea Jonathæ concessa. 275
Fides Pompeii magna apud gentes. 404.
Fides oraculis adhibenda. 408
Filia Demetrii, Nicatoris uxor Phraatis. 203
Filii Seleuco I. fuere alii quàm Antiochus Soter, sed anonymi. 22
Q. Flaminius Consul Romanus. III. 114. 115. & al.
T. Flaminius ad Seleucum IV. Romanorum legatus. 155
Fortuna casus inopinati. 98
Fulmen Seleuciæ tanquam numen consecratum. 17
Fœdus inter Romanos & Ant. M. initum. 145

G

A. GABINIUS Pompeii legatus. 403
Gadara, urbs Phœnicæ libertate donata, & instaurata à Pompeio M. 406
Galli seu *Gallograci* cum Antiocho Hierace copias jungunt. 57. in eum

arma vertunt. 58

Gallimander Demetrii Nicatoris fuxgæ comes. 297

Gaza urbs rebellis, expugnatur. 286. libertate donatur. 406

Gazai Demetrio Nicatori fideles oppugnantur à Jonatha. 276. à Ptolemæo Lathyro auxilium contra Alex. Jannæum petunt. 353. Aretam Arabum Regem in auxilium vocant. 355

Gemelli fratres Ant. X. & Philippus. 370

Gennaus Antiochiæ sub Seleuco III. Præf. à Berenice saxo occisus. 53

Gorgias Ant. IV. dux, Idumææ Præfectus, contra Judam missus. 187. fugat Josephum & Azariam Judæorum duces. 205. Judæos frequenter debellat. *ibid.* à Juda fugatur. 209

Gryphina vide *Tryphana*

Grypus nomen ludibrii Ant. VIII. 339

H

HANNIBAL in Syriam ad Ant. M. fugit. 115. ejus contra Romanos bellum gerendi sententia. 116. suspectus fit Antiocho. 118. non adhibetur in consilium. 119. in gratiam Antiochi redit. 120. post prælium ad Thermopylas magni est nominis apud Regem. 124. in Syriam ad comparandam classem missus. 127. cum classe à Rhodiis profligatur. 132. à Romanis petitur in pace cum Antiocho inicitâ. 143. ad Prusiam in Bithyniam refugit. 155

Harmodius Atheniensium libertatis vindex. 33

Hafidai vide *Afidai*.

Hebrææ fœminæ pro religione supplicio affectæ. 179

<i>Hegemonides</i> à Ptolemaïde ad Gerrenos Præf. 215	<i>Hierax</i> sub Alex. I. Antiochiæ Præfectus. 247
<i>Hegesianax</i> Ant. M. ad Q. Flaminium legatus. 113	<i>Hieronymus</i> Ant. V. dux. 208
<i>Helias</i> Alex. I. dux, ejusque proditor. 252	<i>Hippolochus</i> Thessalus Ptol Philopatoris dux ad Antiochum M. deficit. 88
<i>Heliodorus</i> Seleuci III. ab ærario Præfectus, ab Angelis in templo Jerosolymitano percussus. 157. opprimat insidiis Regem. 158. ab Achæo Seleuci cognato occiditur. 161	<i>Hircanus</i> cognomen Joanni Judæorum Pontifici Hircaniâ subactâ impositum. 301
<i>Hephastion</i> Præfectus alæ domesticorum Alex. M. equitum. 3	<i>Hæteri</i> Regis socii. 76
<i>Heracleon</i> Beræus Antiochum VIII. insidiis occidit. 356	<i>C. Hostilius</i> Romanorum ad Ant. IV. legatus. 173
<i>Heraclides</i> Byzantius Ant. M. ad Scipiones legatus. 136. ab Ant. IV. ærario præficitur. 161. ad Romanos legatus mittitur. 166. iterum Romam legatus. 171. ex ærario ejicitur à Demetrio Sotere. 221. Romam venit cum Alexand. I. Senatum ingreditur. 233. Ephesum venit, & pro Alexandro copias colligit. 234. cum eo Ptolemaïdem occupat. <i>ibidem.</i>	<i>Hircanus</i> Tobizæ nepos. 157. sibi manus infert. 163
<i>Heraclitus</i> Præfectus Heracleæ pro Lyfimacho. 31	<i>Hircanus</i> Simonis Pontificis fil. vide Joannes.
<i>Herais</i> è filia mutato sexu in virum transit. 252	<i>Hircanus</i> Alex. Jannæi F. Judæorum Pontifex à Pompeio relictus, sed diademate sublato. 405
<i>Herculis</i> sacrificium Tyri celebratum. 164	
<i>Hermias</i> rerum curam gerit sub Seleuco III. 66. sub Ant. III. 68. Epigenem eximium ducem perfidiæ insinuat. 69. Apollophanis medici consilio tandem trucidatur. 79	I
<i>Hermocles</i> Rhodius insignis statuarius. 19	J ASON Oniæ frater Pontificatum Judæorum ambit. 163. Jerosolymam urbem occupat. 171
<i>Hermogenes</i> Apendius Patroclis Antiochi I. ducis legatus. 4	<i>Jason</i> Eleazari F. Judæorum ad Romanos legatus. 224
<i>Hermogenes</i> Ant. M. dux. 81	<i>Jadion</i> unus ex Antiochiæ Principibus. 53
<i>Hierax</i> cognomen Antiochi Seleuci II. fratris. 56	<i>Jacesius</i> Milesius ad Ant. IV. legatus. 170
	<i>Idumai</i> admittunt circumcissionem. 313
	<i>Jerosolyma</i> , multis locis. Sacra declaratur. 235 à Pompeio capitur & fit tributaria. 405
	<i>Jamnienses</i> flagitium in Judæos perpetrant. 208
	<i>Indates</i> Parthorum dux profligatus. 301
	<i>Inducia</i> inter Ant. M. & Ptol. Philopatorem ad 4. menses factæ. 85. iterum ad annum inter eos initæ. 96

- Joannes* Judæorum ad Ant. V. legatus. 207
- Joannes* Simonis Judæorum Pontificis F. patri nuntiat Cendebæi adventum. 294. ipsum à patre missus profligat. *ibidem.* ab Antiocho VII. bello adoritur. 298. Jerosolymis obsidetur. *ibid.* legatos de pace ad Regem mittit. 299. in expeditione Parthica Antiochum comitatur. 301. Hyrcanus devictâ Hyrcaniâ cognominatur. *ibidem.* auditâ Antiochi VII. morte ad urbes Syriæ exercitum ducit & Medabam obsidet. 312. Idumææ urbes capit Adora & Marissam. 313. fœdus init cum Alex. II. 329. res in Syria roborat. 335. utrumque Antiochum despiciens Samariam ducit. 350. post annum eam expugnat. 351.
- Jonathas* Judæ frater Mathatiæ F. ad Galaatidas liberandos ducit exercitum. 201. dux post mortem fratris eligitur. 226. cum Bacchide congressurus, impar ripam fluminis trajicit. *ib.* quiete stat per duos annos. 229. contra eum mittitur Bacchides. *ibid.* Jonathas metu fecedit Bethbasim ubi à Bacchide obsiditur. 230. cognita voluntate Bacchidis legatos ad eum de pace mittit. *ibid.* societatem init cum Alexandro I. 235. Demetrii societatem respuit. 236. ab Alexandro post occisum Demetrium ad ejus nuptias vocatus assidet ei pro tribunali. 246. movet contra Apollonium Demetrii II. ducem. 247. Joppen occupat, cum Apollonio congreditur, Azotum capit, & Dagonis templum cõburit. 248. occurri cum donis Philometori Syriam ingredienti. 250. oppugnat arcem Jerosoly-
- mitanam. 265. vocatus ad Demetrium venit. *ibid.* confirmatur ab eo in Pontificatu. *ib.* ad Demetrium legatos mittit de arcis tollendo præsidio. 267. illi contra Antiochenfes rebelles fert auxilium. *ibid.* Jonathæ ingratus apparet Demetrius. 268. ille legatos mittit ad Antiochum VI. 275. copias colligit contra Demetrium, & civitates ad defectiorem sollicitat. *ib.* Gazæos & Bethzuram oppugnat, victoriamque reportat de Demetrianis. 276. obviam venit Diodoto ad Schytopolim, & nimis credulus ejus insidiis capitur. 278. occiditur cum filiis, *ibid.*
- Jonathas* Absalomi à Simone Joppen missus. 279
- Joppe* Judæorum navale. 279. libertate donatur. 406
- Joppita* in Judæos flagitium perperant. 208
- Josephus* autor deceptus. 350. 376
- Josephus* Zachariæ F. Judæorum copiarum dux. 203
- Jovis* aurea statua magnitudinis xv cubitorum. 360
- Ira* non solet cælari. 20
- Isidorus* ab Ammonio ad Marathenses missus. 249
- Isocrates* grammaticus linguam non continet. 215. ob id Romam ducitur. 227
- Jovis* capitolini templum. 193
- Indei* se Antiocho M. dant ultro. 110. in civium Antiochenorum numerum relati. 164. per tormenta coguntur abjurare Judaismum. 179. legatos Romam de societate mittunt. 224. post sexennii bellum cum Alexandro eorum rege pacem abnuunt. 376. à Demetrio III. auxilium petunt, *ibidem.* tributarii à

Pompeo facti. 405
Judas Mathathix F. Machabæus cognominatus. Judæorum princeps electus. 181. Judæam vastat. 185. Apollonium Samariæ præfectum profligat & interficit. 186. deinde Seronem Cælesyriæ præfectum fundit. *ibid.* Maspham exercitum ducit. 188. castra Syrorum adortus eos fugat. *ibidem.* Timothæum & Bacchidem prosternit. 189. ex Lyfiæ exercitu 5000 occidit. 190. Jerosolymam & templum recipit. *ibidem.* Bethzuram munit. *ibidem.* Acrabatenam invadit, Brannitas & Ammonitas depopulatur. 203. Timotheum ducem superat. 204. Idumæos vastat ac depopulatur. 206. iterum profligat Timotheum. *ibidem.* obsedit Gadaram & expugnat. *ibidem.* pacem init. *ibid.* rupta pace Joppitarum portum succendit, Calpin capit & Caracen. 208. Timotheum rursus ad Raphon profligat. *ibid.* oppugnat arcis Jerosolymitanæ prædium. 210. obviam exit exercitui Antiochi Eupatoris 211. Jerosolymam se recipit. 212. obsidetur ab Antiocho V. *ibidem.* cum eo pacem init. 213. accusatur apud Demetrium Soterem. 221. Bacchides contra eum missus Judæam vastat. *ib.* Nicanor mittitur ut acciperet eum. 222. Judæ cum Nicanore congressus. 223. pax initur. *ibidem.* Judas rupta pace Nicanorem ad Capharsalama profligat & occidit. 224. Bacchides iterum mittitur contra Judam. 225. cum eo decertans Judas cecidit. *ib.* sepelitur in Modin. *ibid.*
Regum Syriæ Regum à Judæis an. Sel. 170. sublatum. 284
Lynonis templum à Stratonice constru-

ctum. 19
Juppiter Botziaus à vico Syriæ Botzia dictus. 17
Juppiter Casius à Casio Syriæ monte dictus. *ibidem.*
Juppiter Elymæus. 148
Juppiter Fulminator. 17
Juramentum Seleuci I. per omnes regios deos. 21
Ius Asyli Smyrnæ à Seleuco II. concessum. 44

L

LACHARES Athenarum Tyrannus. 20
Lagoras Cretensis dux Ptol. Philopatoris. 83. deinde à partibus Antiochi III. Sardim scalis occupat. 97
Laodiceæ urbes sex à matre à Seleuco denominatæ. 283
Laodice mater Seleuci Nicatoris ex concubitu Apollinis facta gravida. 1
Laodice Antiochi Soteris filia. 44. Antiochi II. fratrem & maritum occidit. 49. Seleucum II. filium contra Berenicem incitat.
Laodice Andromachi soror, Seleuci II. uxor. 60
Laodice Mithridatis V. Cappadociæ Regis filia, Ant. M. uxor. 70
Laodice Mithridatis V. Cappadociæ Regis filia, uxor Achæi. 98
Laodice Antiochi M. filia, primò Antiocho fratri primo genito uxor. 115. deinde Seleuci IV. ejusdem fratris nupsit. 158
Laodice Seleuci IV. filia Perseo Macedoniæ Regi nupta. 156
Laodice Antiochi IV. filia Romam ab Heraclide ducta. 233. Alexandri Theopatoris jussu occisa. 247.

- Lasthenes* Cretensis Demetrio II. copias colligit. 247
- Legati* Philippi & Attali Regum ad Romanos. 106
- Ætolorum* ad Antiochum M. 119
- Seleuci IV. ad Achæos. 154
- Ptol. Physconis & Cleopatram ad Romanos. 172
- Ptol. Philometoris ad Antiochum IV. 174
- Prusiæ Macedoniæ Regis ad Romanos. 185
- Antiochi V. ad Romanos. 214
- Judæorum ad Romanos. Tryphonis ad Romanos. 284
- Legatorum* munus à Romanis centum millia æris. 164
- Leges* pacis Antiocho M. à Romanis concessæ. 144
- Lemni* Atheniense coloniarum templum Seleuco extruunt. 34
- Lenæus* rerum curator pro Ptol. Philometore. 165
- Leonidas* copiarum dux pro Antigono. 12
- Leontius* Seleuciæ præfectus pro Ptol. Philometore. 82
- Leptines* Syrus Cn. Octavium Romanorum legatum confodit. 214. Romanam ducitur quasi mente captus. 228.
- Liberi* sacra Jerosolymis celebrantur. 179
- Livere* Romanorum missæ ad Demetrium I. in Judæorum gratiam. 225
- C. Livius* Salinator Romanorum Navarchus. 128. Romanis in Asiam transitum classe facilem reddit. 128. Prætor ad Prusiam legatus. 134
- Lucretius* Romanorum ad Ant. V. legatus. 210
- Lucus* Daphnensibus à Pompeio datus. 404
- Lucullus* Rom. dux profligato Michridate mittit in Syriam, qui eum à Tigra-
ne reposcit. 397. responso accepto bellum contra Regem decernit. 398. eum vincit & Tigranocertam occupat. 402. non insequutus regnum ejus vastat & urbes capit. *ibid.* Antiocho XIII. regnum Syriæ permittit. *ibid.* à bello Mithridatico revocatus Romanam petit. 403
- Ludi* à Paulo Æmilio Amphipoli danti. 181
- Ludi* ad Daphnem ab Ant. IV. celebrati. 181
- Ludicri* ordinatio. 183
- Lysandra* Ptol. Lagi filia, Agathoclis Lyfimachi filii uxor. 30. ad Seleucum I. post cædem mariti fugit cum filiis. *ibid.*
- Lysias* Antiochi M. ad T. Flaminium legatus. 113. ad Romanos ab eo missus. 116
- Lysias* ab Antiocho IV. regni sit administrator. 587. contra Judæos mittit. 588. cognita suorum clade consternatus animo novum parat exercitum. 189. ipse Judæam ingreditur, sed multis ex suis desideratis Antiochum redit. 190. Phœnicia & Cælesyriæ ab Antiocho sit præfectus. 205. in Judæam cum 80000. militibus redit. 207. à Juda fugatur. *ibid.* pacem cum Judæis init. *ibid.* Ptolemaide tumultum sedat. 214. corpus Cn. Octavii magnificè sepeliendum curat. *ibidem.* Romanam legatos de cæde ejus excusanda mittit.
- Lyfimachus* Alexandri M. dux, diadema sibi imponit. 13. Arsinoem Ptolemæi Lagi F. uxorem ducit. 18. à Drochimete Getarû Rege capitur. 24.

24. pacem inicit cum Demetrio Polyorcete. *ib.* Macedoniam populatur. *ibidem.* de occidendo Demetrio Seleucum sollicitat. 28. Agathoclem filium in carcere jugulat. 29. à Seleuco bello appetitur. 30. contra eum primus in Asiam trajicit. *ibidem.* in prælio occiditur. 31
Lysimachus Gallus Antiochi magni dux. 90
Lysimachus frater Apollodori Gazæ præfecti. 355. fratrem occidit, & urbem Alexandro Judæorum Regi tradit. *ibid.*
Lysimachus Judæorum Pontificis vicarius. 167

M

MACEDONES arcis Jerosolymitanæ præsidium tenent. 210
Magas Cyrenarum Rex Ptol. Philadelphii frater uterinus. 43
Malaco Heraeliensis *Lysimachum* pilo trajicit. 31
Magatades Tigranis præfectus, Syriæ pro eo imperat. 389. copias Syriæ in ejus auxilium abducit. 398
Magnetes ad Sipyllum jure Asyli donantur à Seleuco II. 55
Magnus, cognomen Ant. III. 68
Mallora rebellant in Cilicia. 167
Mancipia 90. Judæorum talento uno dari à Syris promittuntur. 188
Manlius Vulso Cos. Romæ. 49
Cn. Manlius Vulso Cos. Ephesum venit, & contra Galatas ducit. 144. Elephantos ab Antiocho M. acceptos donat Eumeni Pergami Regi. 147
L. Manlius Cnei frater ad Antiochum M. legatus. 147
T. Manlius ad Antiochum V. lega-

tus. 207
Maratheni Demetrio II. fideles. 319
L. Marcus Ciliciæ Proconsul. 402
Maris ingens exundatio. 286
Marisseni Judæorum coloni. 350
Masissa Numidarum Rex ad Romanos mittit legatos contra Antiochum M. 120
Matthathias Judæorum Sacerdos cum filiis Modin secedit. 179. legem violare recusat. *ibid.* Apellem Antiochi IV. ducem occidit. 180. princeps Judæorum eligitur. 181. Sabbatis pugnare docet. *ibid.* moritur. *ibid.*
Matthathias Absolomi F. Jonathæ dux. 276
Matthias missus à Nicanore ad Judæos. 222
Medici occidunt Antiochum V I. 280
Megasthenes historicus, Seleuci I. à consiliis. 33. ejus ad Sandrocottum Indiæ Regem legatus. *ibid.*
Meleager Antiochi IV. ad Romanos legatus. 166. iterum missus. 171
Q. Memmius Romanorum ad Ant. V. legatus. 207
Menebrates Seleuci I. dux. 31
Menedemus Alabandensis, Antiochi M. dux. 87
Menelaus Ptolemæi Lagi frater. 13
Menelaus Pontificatum loco Jasonis obtinet. 166. in arcem Jerosolymitanam confugit. 171. Antiochum V. in Judæam comitatur. 211. ejus jussu præceps è turri agitur. 214
Menechyllus Alabandensis fugæ Demetrii I. particeps. 216
Menippus Antiochi IV. ad Senatam legatus. 216
Menochares à Demetrio I. Sempr. Graccho obviam missus. 227. ejus ad Romanos legatus. 228.

Menocles Ptol. Epiphanis dux. 109
Μενελάου particeps principatus seu
 prorex. 246
Milesius Damasci arcis præfectus.
 381
Milites capto Demetrio II. deficientur
 ad ejus uxorem. 187
Milites Tryphonis maris fluctibus ab-
 sorpti. 286
Miltiades Demetrii I. ad Romanos
 legationis princeps. 231
Minion Antiochi M. à consiliis. 118.
 mediæ aciei ad Magnesium Sipyli
 præfectus. 139
Mithridates V. Ponti Rex ab Antio-
 cho II. Phrygiam pro uxoris dote
 accipit. 61
Mithridates Antiochi M. filius. 110
Mithridates V I I. Rex Ponti bello
 cum Romanis implicitus. 337. Ti-
 granem generum ad societatem
 contra eos sollicitat. 339. ab iis
 profligatus ad Tigranem fugit. 396.
 repetitur frustra à socero per Lu-
 cullum. 398. M. Fabium & C.
 Triarium Luculli legatos in Ponto
 profligat 402. ipse à Pompeio vi-
 ctus fugatur. 403
Mithridates Sinæres Parthorum dux.
 377
Mithrobarzanes Tigranis dux ab eo
 contra Lucullum missus, copiis pro-
 fligatis occiditur. 398
Mnasimachus Acarnanian repetitur à
 Romanis. 143
Mnesiptolemus Historiographus, Ant.
 M. carus. 148
Q. Minutius Thermus, legatus. 147
Molo Mediæ Satrapa ab Ant. M.
 constituitur. 68. ab eo deficit. 69.
 regiis ducibus obviam venit cum
 armis. 70. eos profligat. 71. Xæ-
 netam & ejus exercitum fundit.
 73. Antiochi copias noctu aggredi

frustra meditatur 76. composita acie
 decertat. 77. victus sibi mortem in-
 fert. *ibidem.* ejus corpus in crucem
 tollitur. *ibidem.*
Mopsuæata Seleucum V I. in regiâ
 cremant. 368
Mortales præsentis fortunæ facile se
 accommodant. 95
Mos Ægypti Regum Memphi re-
 gnare accipere. 147
Musem Ant. M. ad L. Corn. Scipio-
 nem Col. caduceator. 142
Mysicus ex ephebis Ant. M. 93. ejus
 tandem dux. *ibid.*
Mysta, vide *Pysta* Seleuci II. amasia,
 57

N

N
NABIS Lacedæmoniorum Ty-
 rannus. 117
Navis tredecim ordinum. 18
Neolaus frater Molonis Mediæ Satra-
 pæ. 77
Nepseus Averfor. 286
Neurospastica, quid. 361
Nicander Ætolorum ad Ant. M. lega-
 tus. 117
Nicander Archipirata ab Ant. M.
 partibus. 128
Nicanor Mediæ præfectus ab Antigo-
 ni partibus. 9. à Seleuco profliga-
 tur.
Nicanor unus ex Seleuci III. purpu-
 ratis ipsum insidiis occidit. 66
Nicanor Patrocli F. Ant. IV. dux,
 contra Judæos movet. 187. Judæo-
 rum mancipia 90 uno talento da-
 re se promittit ante pugnam. 188 à
 Juda profligatus, incognitus Antio-
 chiam fugit. 189
Nicanor Cypriarches Ant. V. dux.
 208. elephantorum præpositus,
 contra Judæos dux. 222. pugnat.

cum Juda ad Capharsalama victus
petit Ierosolymam. 223. cum Juda
colloquitur. *ibid.* confliigit cum eo
& occiditur. 224
Nicarchus Ant. M. dux. 87
Nicator cognomen Seleuci I. 10. De-
metrii II. 264. Seleuci VI. 365
Nicatorium templum Seleuco I. ex-
tractum ab Antiocho Sotere. 40
Nicephorus cognomen Antiochi VI.
281
Nicolaus *Ætolus*, Ptol. Philopatoris
dux. 83. 86
Nicolaus, *Ætolus* Antiochi M. dux.
100
Nicomedes Zypætiis F. Bithyniæ Rex
auxilia ab Heracliensibus petit. 41.
cum Gallis societatem inicit. 42. re-
gnum à fratre occupatum recupe-
rat. *ibidem.* Antigoni Gonatæ con-
tra Antiochum I. partes sequitur.
43
Nicomedes Cous Ant. M. dux. 99.
Nisan mensis Martius Hebræorum.
10
Numenius Judæorum ad Romanos le-
gatus. 288

O

Cn. OCTAVIUS pro regno
Syræ administrando
Romanorum legationis princeps.
210. Laodicæ à Leptine confodi-
tur. 214. statua Romæ in ejus me-
moriâ erecta. 215
Odrisias Lyfimachi uxor & Alexandri
mater. 30
Officia publica Romæ venalia. 161
Olympias Pyrrhi Epirotarum Regis
filia, Alexandri fratris uxor. 61
Omen felicitatis Seleuci I. 3
Onias Judæorum Pontifex tributum
Ptol. Evergeti solvere recusat. 56

Onias Simonis II. F. Judæorum Pon-
tifex.
Onias Judæorum Pontifex. 156. An-
tiochiæ Andronici jussu interfici-
tur. 167
Oraculum Apollinis. 44. Delphi. 46.
in Branchidis Seleuco I. datum. 8.
Apollinis Sarpedonis in Cilicia. 25
Orophernes Ariarathis Cappadociæ
Regum supposititiis F. 229. ab A-
riarathe fratre pulsus confugit ad
Demetrium Soterem. *ibid.* ejus au-
xilio Ariarathem è regno pellit.
ibid. legatos contra fratrem ad Ro-
manos mittit. 231. à Romanis cum
fratre regnare jubetur. *ibid.* bello
à fratre iterum expulsus rursus ad
Demetrium confugit. *ibidem.* Vi-
ctus cum Demetrio Antiochiam re-
dit. 232. contra Demetrium con-
spirat. *ibidem.* Seleuciæ in carcere
custoditur. *ibid.*
Obsides ab Antiocho M. Romanis da-
ti. 143

P

P*PAMPHYLIDAS* Rhodio-
rum Navarchus. 131
Panatolus Ptol. Philopatoris dux de-
ficit ad Ant. M. Tyro ei tradita.
82. Ant. M. ab hostibus oppressum
sustinet. 102
C. Papius Prætor urbanus. 176
Parmenion Lampfacenorum legatus.
174
Pasiades Achæorum ad Ant. IV. le-
gatus. 170
Pater optimus acclamatur Seleucus I.
22
Patrocles pro Seleuco I. Babylonis
præses. 11
Patrocles Antiochi Soteris dux. 40. in
præliocæsus. 41

- Pausanias* Demetrium Poliorcetem in
custodiam ducit. 27
- Pausistratus* Rhodiorum Navarchus.
127
- Pax* inita inter Ant. M. & Arsacem.
101
- Pax* inita inter Romanos & Philip-
pum Macedoniæ Regem. 111
- Pax* inita inter Romanos & Ant. M.
143
- Pax* inita inter Aretam Arabiæ Re-
gem & Alexandrum Jannæum Ju-
dææ Regem. 391
- Pax* rupta inter Ant. V. & Judæos.
208. rupta deinde
- Pentecoste* celebratur Jerosolymis.
209
- Perigenes* Ptol. Philopatoris Navar-
chus. 86
- Perdiccas* post Alexandri M. mortem
regni procurator provincias distri-
buit. 3. Ptolemæum aggressus in
Ægypto, trucidatur in tentorio. *ibi-
dem.*
- Perilaus* Antigoni Coclitis dux. 7
- Peritius* Macedonum mensis Februa-
rio respondens. 301
- Perseus* Philippi Macedoniæ Regis
F. regnum occupat. 155. Laodicen
Seleuci IV. filiam uxorem ducit.
156. legatos ad Ant. IV. mittit.
174. debellatus & captus à Roma-
nis. 175
- Pharnaces* Rex Ponti. 155
- Phila* uxor Demetrii Poliorcetis. 18
- Phila* uxor Antigoni Gonatæ. 19
- Philadelphus* cognomen Demetrii Ni-
catoris, Ant. XI. 370. Philippi.
373
- Philetarus* Eunuchus Lyfimachi Ga-
zæ custos Pergamum occupat. 30.
Seleuci Nicatoris corpus auro à
Ptolemæo redimit. 33. illud cre-
mat. *ibidem.* cineres ad Antiochum
Soterem ejus F. mittit. 40
- Philetarus* Cretensis Antiochi Hiera-
cis dux. 59
- Philippus* Magister elephantorum. 92.
medicæ aciei ad Magnesiæ Sipyli
pro Ant. M. præfectus. 139
- Philippus* Phryx Jerosolymæ præfe-
ctus pro Ant. IV. 172. auxilium
petit à Ptolemæo Cælesyriæ præfe-
cto. 187
- Philippus* Ant. IV. collactaneus ab
eo annulum & diadema pro filio re-
cipit, & Syriæ regni fit administer.
192. corpus Ant. IV. Antiochiam
delaturus in Ægyptum adit. 206.
in Mediam ad copias colligendas
contra Lyliam proficiscitur. *ibidem.*
è Perside redit cum copiis. 213. An-
tiochiam occupat. 214. captus sup-
plicio afficitur. 215
- Philippus* quidam Macedo Berenicis
maritus, & Magæ Cyrenorum Re-
gis pater. 43
- Philippus* Demetrii F. Macedoniæ
Rex societatem inicit cum Antiocho
M. 105. cum Rhodiis ad Chium
insulam & ad Caderam decertat.
106. Cariam appellit, Miletum in-
greditur. *ib.* revertitur in Macedo-
niam. 107. Chersonesi urbes occu-
pat, & Abydenos expugnat. *ibidem.*
Macedoniam petit. 108. debellatur
à Romanis ad Cynocephalas. 111.
pacem cum iis inicit. *ibid.* pro Roma-
nis contra Antiochum M. decertat.
122. Lymneam oppugnat. *ibidem.*
- P**HILIPPUS Syriæ Rex XXIV.
Antiochi VIII. F. diadema assu-
mit. 373. cum Antiocho X. de uni-
verso Syriæ regno decertat. 374.
cum Demetrio fratre contra illum
conjungit. 375. victum ad Par-
thos fugere cogunt. *ibid.* de regno
Demetrii occupando contendit.

377. capto per Parthos fratre Antiochiam petit. 378. Damascum contra Antiochum XII. fratrem occupat. 381. sed ingratus urbe privatur. *ibidem.* cum Antiocho X. bella renovat. 387. moritur. 389
Philippus Rex Macedoniæ, pater Alexandri M. 1
Philistæi, vulgò Allophyli, id est alienigenæ, Judæorum hostes infensissimi. 176
Philometor cognomen Ptolemæi VI. 347 Demetrii III. 378
Philon Chalcidensis postulatur à Romanis. 143
Philopator cognomen Antiochi IX. 346. Ptolemæi IV. Ant. XIII. 407
Phraates Arsacis filium Parthorum Rex. 297. Demetrium è fuga retractum objurgat illum è carcere ad occupandum Syriæ regnum mittit. 301. Antiochum VII. occidit. 302. exequias ejus facit. *ibid.* Demetrii filiam ducit uxorem. 312. corpus Antiochi VII. in Syriam remittit. 317. contra Scythas ducit. 312
Phraates III. Gordienam infestat. 403
Phocidas Ægyptiæ phalangis præfectus. 92
Phocritus curator Heracleæ urbis creatus. 31
Phœnicobalani ab Ant. IV. in donum dati. 163
Phthia Demetrii II. Macedoniæ Regis uxor. 2. Alexandri & Olympiadis Epirotarum Regum filia. 61
Physcon cognomen ludibrii Ptolemæi Epiphaniis II.
Pius cognomen Ant. V. à Judæis datum. 299
Plistarchus Cassandri frater. 15. Cilicia ab Antigono erepta à Regibus donatur. 19
Poculum Selenci Nicatoris, poculum servatoris appellatum. 34
Pogon cognomen ludibrii Seleuci II. 52
Polyarchus Seleuco I. se adjungit. 8
Polybius author, Romæ consilium fugæ Demetrio Soteri præbet. 216
Polyclitus Seleuci I. legatus. 6. Antigoni duces terra marique proffigat. 7
Polyesperchon curator Regum electus 4
Polyxenidas Rhodius exul, Ant. M. Navarchus. 100. 121. à Romanis & eorum sociis fugatur. 127. astu & insidiis Pausistratum Rhodiorum Navarchum proffigat. 128. à Romanis iterum debellatur. 135; audità Ant. M. ad Magnesiæ clade classem reliquit, & per terram Syriam petit. 142
Pompeius Lucullo succedit in bello contra Mithridatem. 403. victum fugat. *ibidem.* movet in Armeniam contra Tigranem. *ibid.* obvius ei venit Tigranes. *ibid.* Pompeius ei dat pacem. *ibid.* insequitur Mithridatem, Albanos vincit & Iberos. *ibid.* vere in Armeniam minorem divertit, Anisum venit. *ibid.* provincias ordinat, bellum Antiocho XIII. infert. *ibidem.* Antiochus se ejus fidei permittit. 404. ei Syriæ regnum recusat. *ibidem.* Damascum venit. 405. Hyrcanum & Aristobulum Judæos fratres audit & placidè dimittit. *ibidem.* in Aretam Arabum Regem movet. *ibid.* reversus Aristobulum capit, & Jerosolymam expugnat. *ibid.* Judæam tributariam Romanis facit. *ibid.* Syriam Æmilio Scauro regendam relinquit. 406

- C. Popilius Lænas* legationis ad Ant. IV. princeps. 173. tabellas porrigit Regi, & eum circulo circumscribit. 175. Cyprum navigat corpus Antiochi dimissurus. 176. Romam redit. *ibid.*
- M. Porcius Cato* Consularis M. Atilii Col. legatus. 123
- Posidonius* ap. Athenæum author, scripsit de Syriæ Regibus. 340
- Posidonius* missus à Nicanore ad Judæos. 222
- Procles* Seleuco I. familiaris. 26
- Pralium* ad Ancyram inter Seleucum II. & Antiochum fratrem. 57. ad Ipsum inter Antigonum & Reges. 16. ad Corupedium inter Seleucum & Lyfimachum. 30. ad Gazam inter Ptolemæum Lagi & Demetrium Poliorcetem. 7. inter Gallos & Ptolemæum Ceraunum. 45. ad Sardes inter Eumenem & Antiochum Hieracem. 58. inter Antiochum M. & Molonem rebellem. 77. ad Raphiam inter Ant. M. & Ptol. Philopatorem. 93. ad Raphiam inter Ant. M. & Scopam Pt. Epiphanis ducem. 109. ad Cyncephalas inter Romanos & Philippum III. ad Thermopylas inter Romanos & Ant. M. 123. ad Magnesiam Sipyli inter Romanos & Ant. M. 139. ad Capharsalama inter Ant. V. & Judæos. 223. inter Demetrium Soterem & Alex. Theopatorem. 236. ad Ænoparam inter Alex. I. & Ptolemæum Philopatorem. 252. circa Damascum inter Demetrium II. & Alex. II. 231. inter Alex. II. & Ant. VIII. 334. inter Antioch. VIII. & Ant. IX. 349. repetitur. 350. inter Antiochum IX. & Seleucum VI. 381. inter Seleucum VI. & Antiochum X. 368. inter Ant. X. & Ant. XI. in Cilicia. 371. inter Ant. X. & Philippum. 374. inter Ant. X. & Philippum cum Demetrio. 375. inter Demetrium III. & Alexandrum R. Judæorum. 377. ad Tigranocertam inter Romanos & Tigranem. 402. inter Pompeium & Mithridatem. 403
- Prasio* Rhodiorum ad Ant. IV. legationis princeps. 171
- Prodigia* de futura Seleuci I. felicitate. 2
- Prodigium* neglectum. 302
- Prusias* Bithyniæ Rex, Prusiæ Cynici F. 45. Gallos ab Attalo in auxilium vocatos delet. 96. Philippi Macedoniæ Regis gener. 105. cum Romanis contra Ant. M. societatem init. 134
- Prytanæum* Cyzici, id est penetrabile urbis ubi Prytanæ munus. 193
- Ptolemæus* Lagi F. Selenci Nicatoris comes. 2. à Perdicca bello impetitur, in quo ille occiditur. 3. Seleucum ab Antigono fugientem humaniter suscipit. 5. legatos ad Antigonum mittit. 6. Demetrium in Phœnicia ad Gazam vincit. 7. Seleuco copias ad Babyloniam recuperandam præbet. *ibid.* bellum cum Antigono renovat, Halycarnassum obsidet. 12. plurimas Ciliciæ, Lyciæ & Cariciæ urbes expugnat. *ibidem.* in Græciam navigat. 13. pace cum Cassandro initâ Cyprum appellit. *ibidem.* navali prælio superatus recedit. *ibidem.* diadema sumit. *ibid.* Ægyptum munit contra Antigonum. 14. cum aliis regibus commune bellum adversus Antigonum censet. *ibidem.* Cælesyriam occupat, & falso rumori credens obsidione Sidonis solutâ redit in Ægyptum,

15. filias Lyſimacho & Agathocli
ejus filio uxores tradit. 18. Cyprium
occupat. 20. Græciam ingenti clas-
ſe contra Demetrium ſollicitat. 25.
Ptolemæum Philadelphum mino-
rem filium Ægypti regem pronun-
tiat. 27

Ptolemæus Ceraunus Ptolemæi Lagi
F. ad Seleucum profugus. 29. be-
nefactorem Seleucum occidit. 32.
regno Macedoniæ potitur. 33. adu-
latur Antiocho Seleuci F. 40.
Antigonum Gonatam proſligat.
ibidem. cum Antiocho pacem init.
ibid. Pyrrho filiam uxorem tradit.
ibidem. à Gallis captus, occiditur.

41

Ptolemæus Philadelphus copias auxi-
liatrices fratri Cerauno in Græciam
mittit. 41. in Antiochi Soteris di-
tionem copias etiam mittit. 43

Ptolemæus Evergetes in ultionem ſoro-
ris Berenices Syriam ingreditur &
quasi totum imperium occupat. 54.
à Seleuco bello appetitus eum pro-
ſligat. 56. cum eo pacem init. *ibi-
dem.*

Ptolemæus Philopator Evergetis F. 71.
ſocietatem init cum Achæo. 80 ab
Antiocho M. bello appetitur. 83.
legatos de pace ad eum mittit. 84.
contra Antiochum movet. 89. præ-
lio eum proſligat. 92. Cæleſyriæ
urbes recipit. 95. inducias cum An-
tiocho facit. 96. moritur. 105

Ptolemæus Epiphanes patri Philopato-
ri ſuccedit. 105. ab Antiocho M.
bello appetitur. 106. Cleopatram
ejus filiam uxorem ducit. 117. lega-
tos Romam contra ſocerum mittit.
120. Seleuco IV. molitur inſidias.
155.

Ptolemæus Philometor Evergetis F.
161. ejus tutelam Ant. IV. propin-

quitatis jure ſibi vindicat. 165. con-
tra Antiochum bellum parat. 166.
ejus duces cum eo agentes victi
ſunt. 167. occurrit avunculo Ægy-
ptum petenti. 168 ob res malè ge-
ſtas in exilium pulſus, in manus
Antiochi venit. 169. ab eo redu-
cendi ſpecie Memphi relinquitur.
172. per ſororem cum fratre & A-
lexandrinis pacem init. 173. de qua
legatos ad Antiochum mittit. 174.
ipſe contra eum movet & Alexan-
driam obſedit. 175. liberatur ab ob-
ſidione Popilii Romanorum legati
adventu. *ibid.* inſenſus Demetrio
I. Alexandro copias contra eum
ſuppeditat. 236. illi filiam Cleo-
patram collocat. 246. per ſpeciem
juvandi generi contra Demetrium
II. Syriam cum ingentibus copiis
ingreditur. 250. ab eo alienatus fi-
liam Demetrio ejus hoſti dat ux-
orem, & prælio cum eo decertat. 252.
in pugna fauciatuſ moritur. 253

Ptolemæus Evergetes II. ſeu *Phyſcon*,
ſecundus Epiphanis F. capto Phi-
lometore fratre Rex renunciatur.
169. legatos de pace ad Antiochum
IV. mittit. 170. ad Romanos de
auxilio. 171. cum fratre ſeniore pa-
cem facit, & uterque regnat. 172.
inviſus ſuis ob crudelitatem Cy-
prum profugit. 312 Ægyptum cum
mercenario milite repetit. *ibid.* in-
ſenſus Demetrio II. quòd contra ſe
in auxilium Cleopatrx veniſſet,
contra eum immittit Alexandrum
Zabinam pro Rege ab Alexandri-
nis poſtulatam. 313. ei copias conti-
nuò ſuppeditat. 318. reconciliatã
ſibi ſorore Alexandri regnum de-
ſtruere inſtituit. 331. filiam Try-
phænam Antiocho nepoti uxorem
& ingentes contra Alexandrum II.

- copias mittit. 332
Ptolemaus Lathyrus Physconis F. primogenitus, patri succedens, uxorem Cleopatram repudiat jubente matre, & minorem sororem Selenem ducit. 347. suppetias fert Antiocho Philopatori. 351. regno pulsus à matre, Cypri moratur. 353. à Ptolemaidensibus in auxilium vocatur. *ibidem*. cum Alexandro Judæorum Rege fœdus init & fert. *ibid.* oppugnat Ptolemaidem, & cum Antiocho I X. societate initâ, pervastat Judæam. 354. Ægyptum occupaturus, iterum ejectus Gazæ hiemat. 355. vere Gazâ relictâ in Cyprum se recipit. *ibid.* iratus quòd Antiochus X. Selenem uxorem ex qua duos habebat filios duxisset Demetrium III. contra eum Damasci Regem constituit. 374
Ptolemaus Alexander, Alexandri fratris Lathyrus F. sine stirpe mortuus. 392
Ptolemaus Anletes Lathyrus F. nothus Ægypti regnum ingentibus pecuniis mercatur. 392. hostis Syriæ putatur in electione Regis. 387
Ptolemaus Alexandri F. Pyrrhi nepos. 61
Ptolemaus Macer Dorymenis F. Cypri Præf ad Ant. IV. deficit, quem Cælesyriæ præponit. 167. copias contra Judæos Philippo Jerosolymæ præfecto mittit. 187. veneno sibi mortem infert. 205
Ptolemaus Mennei F. Chalcidis dynasta. 387. mille talentis vitam sibi redimit. 405
Ptolemaidenses auxilium à Ptolemæo Lathuro petunt. 352
Pugnavalis inter Demetrium Poliorcetem & Ptolemæum Lagi. 13. inter Ptolemæum Ceraunum & Antigonum Gonatam. 40. inter duces Ant. M. & Ptolemæi Philopatoris. 88. inter Romanos & Ant. M. 126. ad Corycum inter eosd. 127. Polyxenidæ & Pausistratum. 128. Rhodiorum & Hannibalem. 132
Pyrrhus Epirotarum Rex Macedoniam invadit supra Demetrium Poliorcetem. 25. pacem cum eo facit. *ibid.* uxorem ducit Ptolemæi Cerauni filiam. 40. Tarentinis adversus Romanos fert suppetias. *ibidem*.
Pyrrhus Alexandri F. Pyrrhi nepos. 61
Pyta Seleuci Callinici amasia. 57
Pythiadas dux Ant. M. 71
Pythodorus Lampfacenorum legatus. 114
Python Mediæ Satrapa. 3. Antigonum copiis adjuvat. 4. ejus mors. 5

Q

QUÆSTORÈS Syriæ stipendium recipiunt. 164
 Quinquennalis Agon Tyri celebratus. *ibidem*.

R

RHABILUS Arabiæ Dynasta. 252
Rhodi societatem ineunt cum Attalo Pergami Rege. 106. eorum immunitas in Syriæ regno. 61
Rhodocus Judæus transfuga. 212
Rhodoguna Arsacis filia, Demetrii uxor. 297
Rhodon Phocænsium ad Seleucum Antiochi M. filium legatus. 153
Romani causam belli adversus Philippum Macedoniæ R. quærent 106. Hellepontum prima vice trajiciunt.

ciunt. 136. Antiochum M. ejus-
que exercitum contemnunt. 19
Roxana Alex. M. uxor. 12

S

SABAT, undecimus Judæorum
mensis. 297
Salus sacerdotii genus. 136. quoloco
solennitatis ipsi sunt deprehensi, dis-
cedere non possunt. *ibid.*
Samaritæ Antiochum IX. vocant in
auxilium. 350
Samaritarum ad Ant. IV. legatio.
177
Samiades Heraidis Androgynæ nu-
psit. 352
Sandrocottus Indiæ Rex sexcentis mi-
litum millibus instructus. 14. cum
Seleuco Nicatore societatem init.
15
Sanctatis symbolum in tessera. 43
Sarpedon Demetrii II. dux 286. à
Tryphonianis superatur. *ibid.*
Sarapia Seleuco I. duæ & septuaginta.
33
P. Scipio Africanus, vide *Cornelius*, in
Hispania legatos & munera Antio-
chi VII. recipit. 299
Q. Metellus Scipio Pompei focer, Sy-
riæ Præses. 345
Scopas Ætolus Ptol. Epiphaniis dux.
108. Cælesyriæ urbes capit. *ibid.*
profligatur ab Antiocho M. 110
Scybarum congregatio. 221
Scribonius Prætor, legatorum gentium
& Regum introductor. 115
Seditio Chyrrestorum militum. 74.
seditio exercitus Achæi. 80
Selene tertia Ptol. Physconis filia La-
thyro fratri in uxorem à matre data.
347. ab eadem illi crepta, mittitur
pro uxore Antiocho Epiphani 354.
post ejus mortem Antiocho Pionu-

bit. 374. ad se Ægypti regnum per-
tinere existimans, filios Roman
mittit. 395. Syriæ populos ad de-
fectionem contra Tigranem solli-
citat. 396. Seleuciæ capta occidi-
tur. *ibidem.*
Seleucia Mesopotamiæ datur Ant.
XIII. 404
Seleucia ad ostia Orontis sita libertate
à Pompeio donatur. 405
Seleucia urbes novem à Seleuco I. de-
nominatæ. 23
Seleucienses Mesopotamiæ mille talentis
ab Ant. M. mulctantur. 77
Seleucienses Syriæ ad ostia Orontis siti
Alexandro II. urbis ingressum re-
cusant, Antiochum IX. contra An-
tiochum fratrem recipiunt. 347.
συνεργιστῶν adipiscuntur. 352
SELEUCUS I. Antiochi & Laodices
F. I. ejus origo. *ibid.* cum Alex M.
ad Persicam expeditionem proficif-
citur. 2. summus castrorum tribu-
nus. 3. Babylonix fit Satrapa 4. ad-
versatur Eumeni. *ibid.* Antigonom
adjuvat. 5. rationem proventuum
Antigono reddere recusat. *ibidem.*
monitus à Demetrio in Ægyptum
se confert ad Ptolemæum. *ibidem.*
Ptolemæum Lysimachum & Cas-
sandrum Antigono reddit inimicos.
6. in Cypro bellum gerit pro Pto-
lemæo. *ibidem.* Ptolemæum in Sy-
riam comitatur contra Demetrium.
7. recuperat Babyioniam. 8. Nica-
nozem Mediæ Satrapam superat.
9. Nicator cognominatur. 10. Su-
sianam & Mediam ditioni adjicit.
11. diadema sibi imponit. 13. pluri-
mas provincias subigit. 14. Sandro-
cotto Indiæ Regi bellum infert. *ibi-
dem.* cum eo pacem facit. 15. com-
mune bellum contra Antigonom
suscipiendum censet *ib.* Antigonom.

- vineit ad Ipfum. 16. Antiochia ad Orontem condit. 17. Stratonicen Demetrii filiam ducit uxorem. 18. eandem filio fuo Antiocho donat uxorem. 22. plurimas urbes condit. 23. in eas Judæos transfert. *ibidem*. conspirat cum aliis Regibus contra Demetrium. 25. ejus fortis misertus non audet tamen eum recipere, sed custodiri Seleuciz jubet. 27. Ptolemæum Ceraunum profugum recipit. 29. ad bellum contra Lyfimachum follicitatus contra eum movet. 30. prælio cum eo decertat, & Lyfimachus occiditur. 31. Afiam filio commendat in Europam tranfiturus. 32. à Ptolemæo Cerauno occiditur. *ibidem*. ejus elogium. *ibidem*.
- SELEUCUS II.** Callinicus dictus, Antiocho II. patri fuccedit. 52. Berenicen novercam & puerulum fratrem occidit jubet. 53. vincitur à Ptolemæo Evergete. 56. auxilium à fratre petit. *ibidem*. pacem inquit cum Ptolemæo. *ibidem*. victus à fratre Antiocho pro mortuo habetur. 57. Antiochiam fugit. *ib.* contra fratrem movet eumque fugat. 58. illum rurfus profligat in Mefopotamia. 59. contra defeftores in orientem proficifcitur. 60. vincitur & redit in Syriam. *ib.* iterum contra Arfacem movet & capitur. 61. obit. *ib.*
- SELEUCUS III.** Ceraunus dictus, Seleuco III. patri fuccedit. 65. contra Attalum movet. 66. veneno in Phrygia tollitur. *ibidem*.
- SELEUCUS IV.** Antiochi III. F. 112. in Æolide hiemat. 127. Phoccam recipit. 129. ditionem Eumenis depopulatur & Pergamum obfidet. 130. in pugni ad Sipylum ab Antiocho patri dextro cornu præfeftus. 139. P. Cor. Scipionis filium dum è Græcia navigat, capit. 153. patri Antiocho fuccedit. *ibidem*. amicitiam cum Achæis renovat. 154. fuppeditat de redditibus ad ministeria facrificiorum templi Jerofolymitani. *ibidem*. Pharnaci Regis Ponti opitulari paratus. 155. obfidem Demetrium filium pro Antiocho fratre Romam mittit. 157. moritur oppreffus infidiis Heliodori. 158. Laodicen forem uxorem duxit. *ibid.*
- SELEUCUS V.** Demetrii F. diademate invita matre Cleopatra accepto, ab ea occiditur.
- SELEUCUS VI.** Antiochi VIII. F. patri fuccedit in Syriæ regni parte quam ille occupabat. 360. Antiochum IX. patruum debellat & occidit. 361. Antiochiâ occupatâ fe Nicatorem appellat. 365. ab Antiocho Pio prælio è tota Syria pulfus Mopsueftiz vivus concrematur. 308
- P. Sempronius** Tuditanus, unus Romanorum ad Antiochum M. & Philippum Reges à Senatu miffus. 106
- Ti. Sempronius** Gracchus Romanorum ad Antiochum IV. legatus, 185. idem ad res Græciæ infpiciendas miffus 217.
- Senatus** ad Ant. M. legatos pro Attalo mittit. 109
- Septem** fratres Judæi carnem fuillam edere recufant. 179
- Seron** Cælefyriæ dux à Juda profligatur. 186
- Servilius** Glaucia ad res Græciæ infpiciendas miffus. 217
- Siclus** argenteus femiunciam pendit. 236. ejus æftimatio. *ibid.*
- Sideus** cognomen ludibrii Antiochi

VII.	303	<i>Solomona</i> mater septem fratrum constantissima. 179
<i>Signum</i> victoriæ aureum in Jovis templo Antiochiæ.	334	<i>Sophagasenus</i> Indorum Rex societatem cum Antiocho M. renovat. 104.
<i>Simon</i> Benjamin templi Jerosolymitani præpositus.	156	<i>Sornatinus</i> ad ordinandam Armeniam à Lucullo relictus. 398
<i>Simon</i> Judæorum Pontifex Mathathiæ F. Judæ & Jonathæ frater, ad liberandos Galilæos à Juda fratre mititur. 203. ab Antiocho V I. à tractu Tyri usque ad fines Ægypti præponitur. 275. relinquitur ad præsidium Judææ. <i>ibidem.</i> Joppen contendit quæ se Demetrio II. tradere volebat. <i>ibid.</i> Jonatha fratre capto Judæorum dux renunciatur. 279. obsides & pecuniam pro fratre ad Diodotum mittit. <i>ib.</i> accepto cælis Jonathæ nuntio recipit ejus ossa, & sepelit Modin. 280. legatos ad Demetrium II. mittit. 284. pacem cum eo init. <i>ibid.</i> Gazam rebellem expugnat. 286. arcem Jerosolymam recipit. 287. legatos Romam de societate mittit. 288. Antiochi VII. societatem admittit. 291. ei Doram expugnanti copias mittit. 293. abalienatur ab illo. <i>ibid.</i> nunciatur Simoni quæ à Cendebæo Antiochi duce gesta sunt in Judæa. 204. filios in Cendebæum mittit, qui possigunt eum. 297. ipse insidiis Ptolemæi generi occiditur. <i>ibidem.</i>	<i>Sospater</i> Judæorum dux. 208 <i>Sosiphanes</i> Antiochi IV. ad Romanos legatus. 166. Romam iterum missus. 171 <i>Sosthenes</i> Macedoniæ Rex ab exercitu appellatus, 41. Gallos reprimat. <i>ib.</i> occiditur. <i>ibid.</i> <i>Sostratus</i> arcis Jerosolymitanæ pro Ant. IV. custos. 167. fit Cypri præfectus. <i>ibid.</i> <i>Sosybius</i> Ptol. Philopatoris à consiliis 84. 98 <i>Soter</i> cognomen Antiochi I. 42. Demetrii I. 223 <i>Stasiacus</i> Malensium in Cypro Rex. 6 <i>Stipendium</i> Syriæ Regum seriùs Romanis præstitum. 164 <i>Stirps</i> Seleuci Philopatoris malè ob superbiam & sævitiam audiebat. 321 <i>Stola</i> majestatis insigne. 57 <i>Stratagema</i> suppositi pueruli, 53. Seleuci Callinici ad fugiendum ut & Mystæ ejus amasiæ. 57. Tryphonis ad se salvandum. 294 <i>Straton</i> Beræ Tyrannus. 377 <i>Stratonice</i> Demetrii Poliorcetis filia Seleuco Nicatori nubit. 18. ejus morbus. 19. Heliopolim ad templum construendum petit. <i>ibidem.</i> à Seleuco Antiocho Soteri in uxorem traditur. 22. filiam nomine Philam enixa. 19. à Smyrnensibus consecrata, dea cognominatur. 44 <i>Stratonice</i> Antiochi II. filia, Ariarathis IV. Cappadociæ Regis uxor. 50	
<i>Simulachrum</i> Jovis aureum in templo Antiochiæ.	334	
<i>Smyrna</i> Asylum à Seleuco Callinico facta.	55	
<i>Societas</i> Romanorum cum Antiocho IV. renovata.	164	
<i>Socius</i> & amicus P. Romani appellatur. Ant. IV.	175	
<i>Socrates</i> Ptol. Philopatoris dux.	92	
<i>Solis</i> Ciliciæ urbis cives, ab Argis oriundi.	144	

P. Sulpitio Cos. bellum contra Philippum demandatur. 107. unus è decemviris pro rebus Ant. M. componendis. 117
Sylas Judæus Lyfiadis Tyrannus. 405
Syniris exul, Achæum ad defectionem sollicitat. 80
Syri Tygranem Armenię Regem, Syriæ Regem eligunt. 387. ab eodedeficiunt. 396
Syria ab Armenis vacua. 398. in provinciam redacta. 404. ejus regnum per 249. aut 250. annos perduravit. 406

T

TALENTA Argenti trecenta annua à Judæis Syriæ Regibus soluta. 186
Talenta 15000 Euboica ab Antiocho M. Romanis soluta. 143. Polybio Attica sunt. 157. Seleuco 2000. pro morte Demetrii à Lyfimacho oblata. 28
Talentum 80. Romanis ponderibus pendet. 147. Poëtis oblatum à Strattonice. 20
Tarsenses in Cilicia rebellant. 167
Telias Ant. M. ad Euthydemum legatus. 103
Telemnastus Cretensis Persæi Macedonia Regis ad Ant. M. legatus. 174
Telesarchus Ant. I. dux. 42
Templum Jerosolymitanum Jovi Olympio dicatur. 178. à Juda Machabæo purgatur. 190
Templum Garizimum Jovi Hellanico dicatum. 178
Templum Beli seu Jovis Elymæi. 148
L. Terentius decemvir ad ordinandas res Græciæ. 111
Terra *mois* Antiochiæ. 301. Rhodi quodejectus est solis colossus. 61
Tessera Judæ Machabæi. 189
Theas Ætolia legationis ad Ant. M. princeps. 119
Theatrum Tegeæ è marmore ab Ant. IV. institutum. 193
Themison equitatus Ant. M. præfectus. 43. Antiochi IV. à consiliis. 162.
Theodorus exercitum Alexandri Judæorum Regis profligat. 355
Theodotus Antigoni Coclitis Navarchus. 7
Theodotus custos thesaurorum Lyfimachi Sardinum præfectus. 30
Theodotus Rhodius Antiochi I. equitatus præfectus. 43
Theodotus Bactrianæ Satrapa à Regibus Syriæ deficit. 49. regnum sibi asserit. 38
Theodotus Hemiolus contra Molonem Ant. M. dux. 69. Cælesyriæ fauces contra Ptol. Philopatorem ab Antiocho jussus. 81
Theodorus Ætolus Ptol. Philopatoris dux. 71. ab eo deficit ad Antiochum M. Ptolemaide ei tradita. 82. à Ptolomæo occidendo aberrat. 91
Theodorus à Nicanore Demetrii I. duce ad Judæos missus. 222
Theopator cognomen Alexandri I. 245
Theriaca Ant. M. adversus omnia venena. 148
Theris Græcorum ad Ant. IV. legatus. 170
Tigranes Armenius Rex, à Syris Rex Syriæ electus. 387. originem ab Artaxia qui regnum Armeniæ constituerat, ducit. 388. Cleopatram Mitridatis VII. filiam uxorem capit. *ibid.* à socero in societatem contra Romanos pellectus. 189. inita cum iis pace copias in Syriam transfert. *ibid.* ejus regnum

invadit. <i>ibid.</i> Magadatem illi præficat <i>ibid.</i> audita Syrorum defectione in Syriam cum 50000 militibus descendit. 396. Ptolemaide obfessa & expugnata in Commagenam movet, & Selene quæ defectionem excicaverat occisâ, Antiochum petit. 397. focerum à Lucullo postulatam dare constanter recusat. 398. in Armeniam reversus copias undique colligit. <i>ibid.</i> ad Tygranoceratam à Romanis vincitur. 402. cum Lucullus in Mesopotamiam movisset, in Armeniam reversus pleraque loca celeriter recipit. <i>ibid.</i> contra Pompeium bellum gerere noluit. 403, ab eo pacem certis conditionibus accipit. <i>ibid.</i>	date victus. 402 <i>Tristitia</i> non solet celari. 20 <i>Trulla</i> vinaria ex una gemma prægrandi excavata. 395 <i>Tryphæna</i> Ptol. Physconis filia, Antiochi VIII. uxor. 349. Cleopatram sororem Antiochiæ captam ad occidendam quærit. <i>ibid.</i> ipsa deinde ab Antiocho cognato capta sororis manibus parentat. 350 <i>Tryphon</i> nomen Diodoti post regnum Syriæ occupatum 296 <i>Thychon</i> provinciæ ad rubrum mare Præfectus sub Ant. M. 78 <i>Tydaus</i> Elæus insignis statuarius. 28 <i>Tymon</i> Lydiæ præfectus. 142 <i>Tyrri</i> Demetrio II. fideles. 319 <i>Turris</i> Stratonis libertate à Pompeio donata. 406
<i>Timarchus</i> Mileti Tyrannus. 47 <i>Timarchus</i> Babylonis fit Satrapa ab Ant. IV. 161. occiditur jussu Demetrii Soteris. 221 <i>Timotheus</i> Ptol. Philometoris ad Romanos legatus. 166 <i>Timotheus</i> Ant. V. præfectus. 203 <i>Timotheus</i> Antiochi V. dux. 208 contra Judæos decertans profligatur, 206. captus vivus dimittitur. <i>ibid.</i> iterum à Judæis superatur. 207. Gazaris captis occultatus occiditur. <i>ibid.</i>	V V ECTIGALIA Cælesyriæ, Phœnicia, Judææ & Samariæ inter Reges Syriæ & Ægypti divisa. 154 <i>Venus</i> Stratonice. 44 <i>Verres</i> , Siciliæ Prætor, Ant. XIII. munera quæ Romam attulerat. subripit. 395 <i>Victoria</i> aureum signum in Jovis templo Antiochiæ. 334 <i>P. Villius</i> è decemviris à Senatu missus ad ordinandas res Græciæ. 111. ad Ant. M. legatus. 117 <i>Urbes</i> Asiæ Ant. M. vectigales, sunt liberæ & immunes. 144
<i>Timotheus</i> Orophernis Cappadociæ Regis ad Romanos legatus. 31 <i>Timotheus</i> Demetrii I. amicus pecuniam ab Oropherne recipit. 232 <i>Tiridases</i> Arfacis frater. 48 <i>Tiris</i> Ant. M. dux, Thracibus præfectus. 113 <i>Tisri</i> mensis September Hebræorum. 10 <i>Tlepolemus</i> Ptolemei Epiphaniis tutor 105. Ptol. Physconis ad Ant. IV. legatus. 170 <i>C. Triarius</i> Luculli legatus à Mithri-	X X ANTHICUS Macedonum mensis Martio & Aprili respondens. 17 <i>Xantippus</i> provinciarum trans Eu-

- phratem à Ptol. Evergete factus. 54
Xanthus provinc. trans Euphratem pro Ptol. Evergete præfectus. 54
Xenetas Achæus Ant. M. dux contra Molonem rebellem. 71. Tigrim trajicit. 72. à Molone profligatur & occiditur. 73
Xerxes Rex Persarum. 33
Xistophori. 76
- Z
- Z** *ABDIEL*, al. *Zabellus*, Arabiz dynasta. 252
Zabliphilus Arabs pro Ant. M. militat contra Ptol. Philopatorem. 90
Zabina mancipium sonat. 313
Zachans dux Judæorum. 206
Zeno Tyrannus res suas prætiosas Gerazæ detinet. 397
Zenon Sardinum præfectus. 142
Zenxis dux Ant. M. 171. Lydiæ præfectus. 107. mediæ aciei ad Sipyllum præest cum Antipatro & Philippo. 139. legatus ad L. Corn. Scipionem de pace pro Antiocho III. 142
Zebes Gortynius Antiochi III. dux. 90
Zipates Bithyniæ regulus. 32. Antiochi Soteris copias delet. 41
Zipates Junior Zipætis F. & Nicomedis frater. 42
Zizus Princeps Arabum. 377
Zoilus turris Statonis turris & Gazzæ Tyrannus. 352. ad Ptolemæum venit contra Alex. Jannæum petens auxilium 333. ab ipso deinde capitur. *ibid.*

INDEX IN NUMISMATA.

A

- A** littera initialis Antiochiam denotat. 260. 366
- Achæus* capite pelle leonina ornatus. 151
- Æra* Aradorum. 345
- Æra* Seleucidarum in nummis Antiochi III. 150. Seleuci IV. 159. Ant. IV. 197. Demetrii I. 240. 241. 242. 243. Alexandri I. 254. 256. 263. Demetrii II. 270. 271. 285. 289. 314. 319. 322. Antiochi VII. 304. 306. 307. 308. 309. 310. Alexandri II. 317. 320. Antiochi VIII. 328. 331. 333. 335. 338. 339. 341. 342. 343. 344. Antiochi IX. 348
- Acrostelium* Sydoniorum Symbolum. 159. 242. 286. 289. 343. 369
- Adonis* nupsit Veneri. 273
- Ala*, fortitudinis symbolum. 37
- Ala*, fulmini ad ejus celeritatem addita. 357
- Ala* Regum capitibus ad terrorem admotæ. 45
- Alexander* M. Jovis filium se prædicans. 36. Palladem summopere venerabatur. 258
- ALEXANDER** I. Syriæ Rex, Theopator cognominatus. 254. Alexandri M. nomen & res gestas vult imitari. 258. exuviis leonis capite ornato signatur. 259. galeâ armatus. *ibidem*. coronâ radiatâ redimitus. 258
- ALEXANDER** II. radiatâ coronâ insignis. 324. hederaceâ redimitur. 329
- Amalthea* capræ cornu. 325
- Amphora* diota. 358
- Anchora* nota Seleucidarum naturalis. 271
- Annales* veteres ex nummis illustrantur & emendantur. 255
- Antigonus*, vulgò Tutor dictus, cum cornibus hircinis in ejus nummis. 386
- ANTIOCHUS** I. cum Soteris cognomine in nummis non reperitur. 45. cum diademate & ala sub aurem signatur. *ibidem*.
- ANTIOCHUS** II. cum Dei appellatione non prodit in nummis. 51
- ANTIOCHUS** III. cum Magni nomenclatione in nummis non inscribitur. 149
- ANTIOCHUS** IV. primus cognomen

- in nummis usurpavit. 193
ANTI OCHUS V. Eupator dictus. 219
ANTI OCHUS VI. Dei Epiphanis Nicerphori cognomen sibi vindicat. 281
ANTI OCHUS VII. Evergetis titulum ambivit. 305
ANTI OCHUS VIII. Epiphanis appellacionem quæsiuit. 339
ANTI OCHUS IX. Philopator vocatus est. 348
ANTI OCHUS X. Eusebes sive Pius cognominatus. 393
ANTI OCHUS XI. Philadelphi nomine ab aliis discernitur. 271
ANTI OCHUS XII. Dionysus est appellatus. 282
ANTI OCHUS XIII. Callinici cognomen assumpsit. 407
Antiochia ad Callirhoen. 199
Antiochia ad Daphnem. 198
Antiochia ad Ptolemaidem. 202
ΑΠ. literæ initiales Apamenses significant. 324
Apollo Jovis & Latonis. fil. eodem partu cum Diana editus. 45. ad originem Seleuci Nicatoris signatus in nummis, spectat. 51. 215. Apollo & Sol unus & idem. 341. Apollo & Bacchus unus & idem. 385
Apollo vestitu muliebri. 241. 243
Apollo sedens. 45. 50. 67. 149. 194. 196. 256
Apollo stans innixus arcu. 63. 259. 315. columnæ. 366. tripode. 63
Apollo stat spiculum vibrans. 195
Aquila nutrix Ptolemæi Lagi. 257. innixa fulmini stemma Regum Ægypti. 257. in nummis Alexandri I. in gratiam Cleopatrz uxoris Philometoris filiz. 256. 263. item Demetrii II. 270. 285. 289. 318. 319. 321. item Antiochi VII. 304. 308. in nummis Antiochi VIII. in gratiam Tryphzuz Ægypti Regis filiz. 341
Aquila in nummis, fortitudinis aut imperii symbolum. 152
Aquila coronæ insistent. 151
Aquila Tiaræ Tigranis insculptæ Armeniarum symbolum. 399
Apamea urbs Syriæ ad Axium id est Orontem fl. sita. 261
Apamensium nummis. 235
Aphri vinctem colunt cælestem. 273
Aradiorum nummi. 342. 344
Aradus urbs Phœniciz, Asylum. 344
~~*Arca Antiochiensis in Tyro*~~
Arinoe Ptol. Philadelphi uxor, Dea vocata. 337
Astarte Sidoniorum Dea. 272. 273
Aspor stella seu Venus. 272
Asylus *Apollinis*, *Antiochiæ*. 198.
Aradiis à Seleuco Callinico concessus. 134. *Tyriis* ab Antiocho VII. 305. 307. 308. 319. 322
Athenienses fictilium vasorum inventores. 336
Αὐτοκράτωρ in Tryphonis nummo. 296
Axium fl. pro Oronte dictus. 261

B

- BACCHUS** & Apollo, unus & idem. 385. ejus apud Syros insignis cultus. 364. stans cum thyrsos & cotylo. 317. 320. 364.
Bάλας vel *Βάμνος* non reperitur in nummis. 254
Barba decoratus Parthorum more Demetrius II. 313
Berenice Ptolemæi Lagi uxor Dea vocata. 347
Bos ad Seleuci Nicatoris factum addudit. 37.

C

- CALLINICUS** Seleuci II. cognomen non reperitur in nummis.

nummis. 62. Demetrii III. nomen. 379. Antiochi XIII. appellatio. 407
Caduceus, pacis symbolum. 240
Cantharus, vas Baccho sacrum. 321. 385
Capita jugata Alexandri I. & Cleopatraz ejus uxoris. 255. Antiochi VIII. & matris. 328. 336
Capisa Dioscurorum apud Tripolitanos. 336
Caput Jovis. 38
Caracteres Phœnicii. 197. 200. 273. 308. 332
Carchesium, vas Baccho sacrum. 385
Cassis seu galea, capitis ornamentum. 260
Cerannus cognomen Seleuci III. non reperitur in nummis. 67
Cyrrhi Syriæ urbis nummis. 261
Clava Herculis Tyrriorum in nummis symbolum. 256. 263. 270. 304. 308
Cleopatra cum Alexandro marito. 255. cum Antiocho VIII. filio. 328. præponitur filii inscriptioni. 331. 333. 334. *Θεα* titulo inscribitur. 337
Concilii Calchedonensis in actis Tyrriorum epocha. 305
Coppa litera numeralis. 335. 338. 339. 341. 343. 344. 348
Coronâ radiatâ primus usus est Antiochus IV. 195. 198. 199. 210. deinde Demetrius I. 239. Alexander I. 259. Alexander II. 324. Antiochus VIII. 337. 339. 341. 343. Antiochus IX. 363. Antioch. XII. 382. 383. 384. 385. 386
Coronâ hederaceâ insignitur Alexander II. 383. cur Baccho tributa. 330
Corona tripodi imposita. 62
Corona sub unguibus aquilæ in nummo Achæi. 151

Cornu galeis adfixum. 296. 386
Cornucopia ab Archeloi capite ab Hercule revulsam. 243. abundantia & fertilitatis symbolum. 345. 359. . 241. Antiochiæ in Ptolemaidis regione sita insigne. 296. 340. 343
Corylus, vas Baccho sacrum. 321. 364. 385
Crater, vas Baccho sacrum. 385
Crescens luna, urbis cujusdam symbolum. 331
Cyzicenus cognomen Antiochi IX. ludibrii in ejus nummis non reperitur. 362
Cydaris Armeniorum Regum insigne. 399

D

Δ Litera initialis ad Damascenos spectat. 314 323. 330
Damasceni nummum in Ant. XII. honorem signant. 382
Damascum à Baccho excoriatus, unde Damasco urbi nomen. 330
Daphne Pelæi fl. F. in laurum mutata. 262
Delphinus Neptuno cur tributus. *ibidem*.
 DEMETRIUS I. Soter in nummis cognominatur. 238. 239. 241. 242. 243
 DEMETRIUS II. Nicator in nummis vocatur. 271. 314. 315
 DEMETRIUS III. inscribitur Philometor Evergetes & Callinicus. 378
Demetrius Nicator prolixâ barbâ Parthorum more ornatur. 313
Deus, vesana Regum Syriæ nomenclatio. 194. in Antiocho IV. 195. Demetrio I. 238. Demetrio II. 271. 315. Antiocho VI. 281
Θεα id est Deæ appellatio in nummis

Cleopatraz cum Antiocho VIII. filio. 337
Diadema Tigranis tiaram circuit. 399
Dionysus cognomen Antiochi XII. 382
Dionysus nomen Bacchi. *ibid.*
Dioscuri fratres, Jovis & Ledæ filii. 394

E

E Littera ad Emesam Syriæ urbem spectat. 324. 364
Elephantorum currus. 38
Elephas lychniphorus. 383
Epiphanes cognomen Antiochi I V. 194. 195. Antiochi VI. 281. Antiochi VIII. 339. 343. 344. 357. 358. 359. Seleuci VI. 365. 366. 369. Antiochi XI. 371. Antiochi XII. 382. 383. 384. 385. 386. Philippi. 390. Antiochi XIII. 407
Epocha Tyrionum. 305. vide *Asylus*.
Equus in Seleuci II. nummis. 63 bellicosum populum indicat. 64
Evergeses cognomen Alexandri I. 254. 255. 256. Antiochi VII. 306 309. Demetrii III. 378
Eusebes cognomen Antiochi X. 393
Eusebii auctoris in epocha Tyrionum error. 305
Exuvie leonis caput adornantes. 35. 37. 259

F

Jo. **F**ABER. Commentar. in Fulv. Ursinum. 149. 243. 328
Fax ardens elephantis promuscide implicita. 383
Fictilia vasa Athenis primùm inventa. 358

Figura fluvii Orontis. 399. 400
Fulmen, Seleucienſium inſigne. 348. 357. 379. ſummi imperii ſymbolum. 196

G

GALEA in nummis. 295. 386
Geminorum ſigna. 394
Genus urbis Antiochia ſedens in rupibus. 399. 400. ſtans. 408
Hub. Goltzſus in Theſauro. 36. 240. 243. 256. 259. 306. 317. 362. 390. 399

H

H Pro E ponitur Ionicè, Atticè & Æolicè. 397
H. litteræ initialis ad Heliopolitanos Syriæ ſpectat. 363
Hasta inverſa, quietis ſymbolum. 36
Hastaroth Dea, eadem quæ Aſtarte. 273
Hedera Baccho dicata. 383. dolorem ex ebrietate ſanat. *ibidem.*
Hercules Tyrius primus navigare docuit. 257. ejus templum Tyri. *ibidem.*
Herculis ab origine Reges Syriæ deſcendere profitebantur. 35
Hiſtoria antiqua nummis illuſtrata. 381

I

JACULUM, Apollinis arma. 45
Jævis ſimulachrum in templo Apollinis Daphnæi. 198
Isis modio inſignita. 330
Judæi Liberi ſacra celebrare coacti. 320
Juppiter ſedens in Seleuco I. 36. Ant. V. 218. Alexandri II. 254. 255.

258. 261. 262. Demetrii II. 314.
 Antiochi VI. 281. Antiocho
 IX. 364. Philippi. 300. Antio-
 chi X. 393.
Juppiter stans in Antiochi IV. num-
 mis. 195. 198. 199. 200. Alexan-
 dri I. 260. Antiochi VIII. 342.
 344
Juppiter tutelare urbis numen. 258
Juppiter sub fulminis symbolo. 348
Juppiter pro anno à Scaligero putatus.
 342
Juppiter in Judææ urbium nummis si-
 gnatus. 199

L

LACUS bituminis ferax. 199
Ladon vetus Orontis fluvii no-
 men. 262
Laodicea urbs Syriæ ad mare. 262
Laurus Apollini sacra in memoriam
 Daphnes. 62. 358
Leonis exuvix. 36. 37. 259
Lychniphorus elephas. 383
Litteræ numerales, vide *Æra Seleuci-*
darum universo ordine Phœnicium
 more scribuntur. 159
Litteræ Phœnicix, vide *Caractères*
Phœnicii.
Littera φ. ad Philadelphenses spe-
 ctat. 372
Lottus Ægyptia, abundantix symbo-
 lum. 306. 307. 331
Lumina in Bacchi sacris. 383
Luna à lucendo dicta. 397

M

M. Litera initialis Marathēnos
 Phœnicix populos indicat.
 319
Macedonia Reges genus ab Hercule
 derivare se jactabant. 35. 256

Machabæorum libri illustrati plurimis
 locis, eorum chronologia compro-
 bata. 255. 263. 270. 285. 304
Mercurius in nummo Demetrii I.
 240
Minerva tutelaris Dea. 258. bello-
 rum præses. 308. Athenis tem-
 plum habet. 336. *Cyrrhestis* appel-
 lata. 361. Minerva in nummis. 257.
 309. 324. 362. 363. 368. 371
Minos Rex Cretæ. 197
Mitra Persis Venus. 273
Mons Cassius. 348
Mulier turrata insidens scopulis An-
 tiochiensium symbolum. 400
Mulier cum modio in capite stans,
 Antiochiensium insigne. 407

N

NEPTUNUS sedens cum del-
 phino. 262
Neptunus tutulatus stans cum triden-
 te. 333
Nicator cognomen Seleuci Nicatoris.
 36. Demetrii II. 271. 314. 315.
 Seleuci VI. 365. 366. 369
Necphorus cognomen Antiochi VI.
 281
Noctua ales Minervæ sacra. 260. A-
 theniensium nummorum symbo-
 lum. 335. ad pedes Jovis. 261. in-
 sidens amphoræ diotæ. 335. 338
Nonnius Goltzii commentator. 250
Nummi ferrati. 330
Nummi aurei rarissimi. 51
Nummus aureus Antiochi III. sus-
 pectus. 150
Nutrices Bacchi in Pantheras con-
 versæ. 384

O

OPHITES, nomen olim Oron-
tis.
Orontes diversis nominibus appellatus.
262. ipsius figura in nummis. 400
Osiridis maritus *Ididis*. 330

P

PALLAS bellorum præses, vide
Minerva. 258
Palma victoriæ præmium. 257
Palme ramus in nummis Apamen-
sium. 225. 385. Antiochen-
sium. 400. 408. Laodicensium. 296
Panthera Baccho sacra. 384
Car. Patinus. 36. 306. 369
Pellis leonina in num. Seleuci I. 35.
37. Achæi. 151. Alexandri I. 259
Φ. littera initialis Philadelphenses
spectat. 372
Philadelphus in nummis Demetrii II.
271. cognomen Antiochi XI. 372
Philippi. 390
Philippus Persei pater cornibus hir-
cinis ornatus. 386
PHILIPPUS Rex Syriæ. 390
Philometor cognomen Demetrii III.
379
Philopator cognomen Demetrii. 238.
Antiochi IX. 362. Ant. XIII.
407
Phœbus idem cum Apolline. 45
Phœnicia lingua in nummis signata.
201
Pilei Dioscurorum, Tripolis urbis
Phœnicæ symbolum. 296. 336
Pollux Castoris frater immortalis.
394
Pompa Bacchi ex India redeuntis. 383
Pyrhus cum hircinis cornibus in ga-
lea. 387

R

REGES Syriæ primis tempori-
bus cognomina in nummis
non signabant. 62
Rhodii Solem, Apollinem & Diony-
sum seu Bacchum unum reputa-
bant. 386
Rhossus urbs Syriæ, fictilium vasorum
officina. 358

S

SATTRI in pompa Ptolemæi
Philadelphii. 383
Seyphus, vas Herculi sacrum. 321.
item Baccho. 385. ejus descriptio.
ibidem.
Selene mater Antiochi XIII. 397.
unde dicta. *ibid*.
SELEUCUS I. cognominatus Nicator,
in nummis cum hac appellatione
non reperitur. 36. ejus nummi. 35.
& 37
SELEUCUS II. dictus Callinicus, cum
hoc cognomine in nummis haud in-
scribitur. 62. ejus nummi. 63
SELEUCUS III. Ceraunus appella-
tus, cum hoc titulo in nummis
haud invenitur. 67. ejus nummus.
ibidem.
SELEUCUS IV. ab aliis Philopator,
ab aliis Soter vocatus, neutro no-
mine in nummis insignitus, cum li-
teris numeralibus dignoscitur. 159
SELEUCUS VI. Epiphanes Nicator
in nummis nominatur. 365. ejus
nummi. 366. 368
Selencus, vulgò Cybiosactes, Antiochi
XIII. frater, nupsit Berenici. 397
Selenciensis ad ostia Orontis siti num-
mum Antiocho VIII, dedicant.
357. item Ant. IX. 348

Sid. vox Phœnicia venationem sonat.
242. 306.
Sidon, urbs antiquissima & Phœnicie
primaria. 242. ejus nummi. 159.
242. 286. 289. 343. 369
Sol & Bacchus idem & unus. 241.
Sol urbis Antiochiæ insigne 399
Soier cognomen Antiochi I. in num-
mis non reperitur. 45. cognomen
Demetrii I. 238. 239. 241. 243
Ezech. *Spanhemius*. 36. 37. 51. 201.
255. 306. 369. 399. 410.
Spica Samofatenfium insigne. 325
Stella Aradorum symbolum. 63. 64
Stella galeris impostæ Castorem &
Pollucem denotant. 394
Stratonice à Smyrnæis consecrata. 337

T

TEMO in nummis, urbis mariti-
mæ symbolum est. 291
Templum Apollinis apud Daphnem
Antiochiæ suburbium celeberrim-
um. 358. Herculis Tyri superbif-
simum. 257. Castoris & Pollucis,
apud Trypolitanoſ Syriæ. 395. Mi-
nervæ apud Cyrrheſtes. 260. Ilij,
Palladis magnificentiffimum. 258
Theopator cognomen Alexand. I. 254.
255. 256
Θεός in nummis Antiochi IV. 194.
vide *Deus*.
Thyrſus Bacchi haſta. 317. 320. 364
Tiara Armeniorum regum inſula. 399
Tigranes Rex Armeniæ, ejus nummi.
339. Regum Rex appellatus. 400
Tridens peculiare Neptuni ſceptrum.

333. ipſi à Cyclopiſus datus. 262
Trypolitani Dioſcuros venerantur. 306.
eorum nummus. 394
Tripus in nummis. 62. ad Apollinem
ſpectat. 338. 366
Triremis Sidoniorum ſymbolum. 159.
272. 273. 308. Tyrriorum etiam in-
ſigne. 150. 151. 197. 240. 272
Triſtanus in nummi. Comm. 36. 325.
369
Tryphana Ptolemæi vulgò Phyſconis
filia. 341
Tryphonis cognominis explicatio 296
Turrita corona, magnarum urbium
ornamentum. 400
Tyrii primi navigare cœperunt. 197.
eos docuit Hercules 257. primi tri-
remium inventores. *ibid.* Carthagi-
nem condiderunt. 197. Antiocho
III. nummos ſignarunt. 150. Antio-
cho IV. 197. Demetrio. I. 240.
Demetrio II. 272
Typhon antiquum Orontis fluvii no-
men. 22

V

VASA fictilia Rhofi Syriæ ur-
bis in magno pretio. 358
Velum in capite divinitatis ſymbolum.
255
Venus Sidoniorum Dea Tyro conce-
pta. 273
Fulv. *Urſinus*. 386
Victoria in nummis Demetrii I. 239.
Antiochi VII. 306. Antiochi VIII.
& Cleopatrx. 336. Antiochi X. 393
Vva racemus Philadelphæuſium ſym-
bolum. 372

FINIS.

ERRATA TYPOGRAPHICA.

- Pag. 4. vers. 24. lege sexcenti.*
P. 6. v. 25. l. Malienstum.
P. 6. v. 25. l. pristinam.
P. 10. v. 16. ante Christum 312.
P. 18. v. 10. post Justinus, adde nar-
rant.
P. 26. v. 28. Cataonia.
P. 47. v. 5. exilium. ibidem v. 9. pro
cognomine ipsi, l. cognominis
ipse.
P. 48. v. 12. pro Andromachi, l. An-
tiochi Soteris.
P. 49. v. 16. Hypafim.
Ibid. v. 22. Laodicen.
P. 52. v. 4. parricidio.
Ibid. v. 5. cœpit.
P. 60. v. 17. pro filia, l. foror.
P. 80. v. 6. Pergami.
P. 90. v. 28. Pisidiam.
P. 92. v. 15. quadraginta.
Ibid. v. 20. collactaneus.
P. 93. v. 8. cœpit.
P. 96. v. 23. pro quare, l. gnari.
P. 98. v. 15. SELEUCO II.
P. 102. v. 23. alam.
P. 109. v. 3. communem.
P. 114. v. 23. post esset, adde, cense-
bat.
P. 132. v. 15. Chariclitus.
P. 133. v. 16. Megisten.
P. 134. v. 2. dele a, ante Româ.
P. 158. v. 13. non successit.
P. 159. v. 21. pro Tyri, l. Sidonis.
P. 181. 182. 183. 184. ad marginem,
l. 146.
P. 185. v. 19. Romam.
Ibid. v. 28. post cognoverat, adde, re-
nunciare potuit.
P. 192. v. 21. post notho, adde, ex Bala
ut auunt.
P. 211. v. 12. obtenturum.
P. 214. v. 17. ad marginem, adde, SE-
LEUCID. AN. 151.
P. 215. ad marginem, 151.
P. 216. ad marginem, 151.
P. 228. v. 8. à prophetis.
Ibid. v. 10. non potuerit.
Ibid. v. 24. Menochares.
P. 232. v. 16. περιπίπρον.
P. 235. v. 22. aurum coronarium.
P. 237. v. Funcius.
P. 240. v. 13. ΔΝΡ.
P. 243. v. 11. regno etsi à Tyranno
vexato.
P. 247. v. 16. Ciliciam.
P. 252. v. 6. Oenoparam.
P. 254. v. 3. veredariorum.
P. 259. v. 9. pro redimebant, l. ange-
bant.
P. 261. v. 3. pro 174. leg. 164. ut
etiam v. 6.
Ibid. v. 7. Cyrrestes, & v. 8. Cyr-
rhus.
P. 267. v. 12. que.
P. 273. v. 4. Sidoniorum.
P. 277. v. 11. pro decepta clade, l.
de accepta clade.
P. 280. v. 5. Diodotus.
P. 289. v. 11. pro anteriore nummo,
l. posteriori parte.
Ibid. v. 14. Sidoniorum.
P. 296. v. 18. pro caput, l. cornu.
P. 301. v. 13. Assyria.
Ibid. v. 24. cœpit.
P. 302. v. 26. pro Grotius. l. Oro-
sius.
P. 310. v. 6. pro seu Corsica, l. insu-
la maris Ægæi.
P. 312. v. 30. pro inter, l. instar.
Ibid. v. 31. adde extractum.
P. 313. v. 9. conversatione.
P. 314. v. 5. l. an. 184.

P. 308. v. 7. attributis.

P. 350. v. 11. l. anno 199.

Ibid. v. 13. pro Lyciæ maritimam, l. Pamphylæ mediterraneam.

P. 362. v. 10. dele cur.

P. 365. v. 5. dele donec verò prodit.

P. 369. v. 1. pro ANTIOXOY, l. ΣΕ-

ΑΕΥΚΟY.

P. 376. v. 8. Laodiceæ.

P. 386. v. 22. Willapando.

P. 391. v. 6. Adida.

P. 395. v. 2. Soenicadis.

Ibid. v. 13. arbitrabantur.

P. 397. ad marginem, l. an. 245.

MONITUM.

IN Apothecis LUD. BILLAINE, (viâ & juxta Ecclesiam Ma-
thurinensium) plurimi sunt libri de Antiquis NUMISMATIBUS,
putà Ant. AUGUSTINI, Ducis CROYACI, CAR. PATINI,
Ful. URSINI, Hub. GOLTZII, HEMELARII Jac. OIZELII,
Jo. VAILLANT, Jo. TRISTANI, Oët DE STRADA, SPAN;
HEMII, & aliorum, quorum Catalogus eruditis communicabitur.

Idem Lud. Billaine sequens opus suis impensis edidit.

FAMILIÆ AUGUSTÆ BYZANTINÆ, seu *Stemmata Imperato-
rum Constantinopolitanorum*, ex Grecis ac Latinis scriptoribus, veteri-
busque monumentis accuratè descripta: quibus accedunt eorundem Augu-
storum Icones aliquot, ex tabellis Grecanicis, ac Codicibus manuscriptis.
Præterea NOMISMATA AUREA, ARGENTEA, ÆREA, à Con-
stantino M. ad Constantinum Dragazen ultimum C.P. Imperat. ex Re-
gù Christianissimi aliorumque Gazophylaciis, per singulas familias dige-
sta, & LX. Tabulis æneis descripta. Auctore CAR. DU FRESNE
Domino DU CANGE, Regi à Consiliis, & Franciæ apud Ambianos
Quæstore. fol. Paris. 1680. magnâ, med. & parvâ chartâ.

SUMMA PRIVILEGII
Regis Christianissimi.

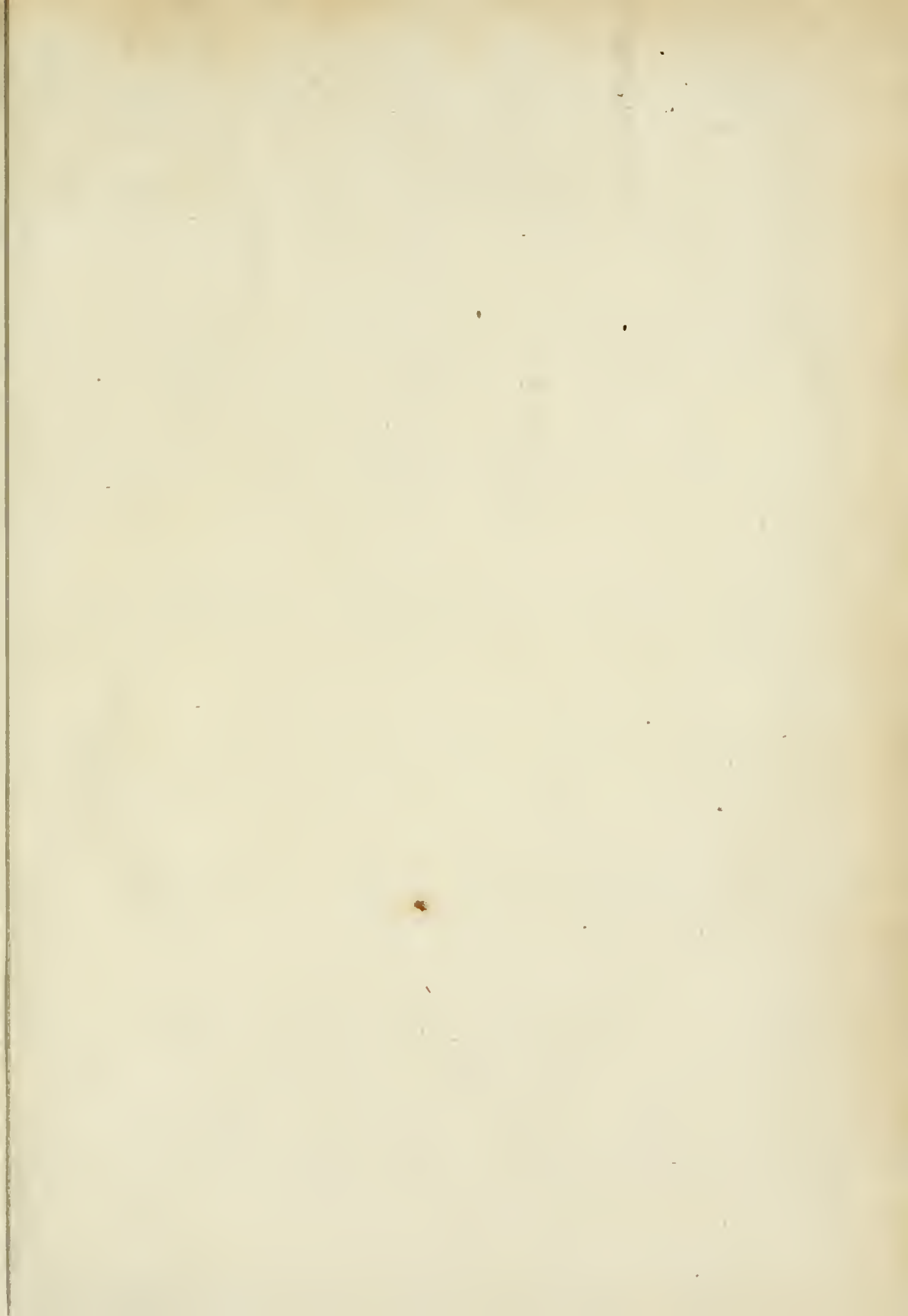
Auctoritate Regiâ sancitum est, ne quis *Imperium Seleucidarum*, sive HISTORIAM REGUM SYRIÆ ad fidem Numismatum accommodatam, per JOANNEM FOY-VAILLANT, intra decem annos à prima Operis editione numerandos imprimat, aut alibi impressam in hoc Regno divendat, præter ejusdem dicti Vaillant voluntatem, aut eorum quibus id juris concesserit; hocque omnibus perinde clarum, notum, indictum habeatur, ac si Regii Diplomatis sententia Operis initio præfigatur, sine postponatur. Qui secus faxit, librorum confiscatione, & pœnis Regio Diplomate declaratis multabitur. Datum Parisiis die XVII. Augusti ann. M. DC. LXXX.

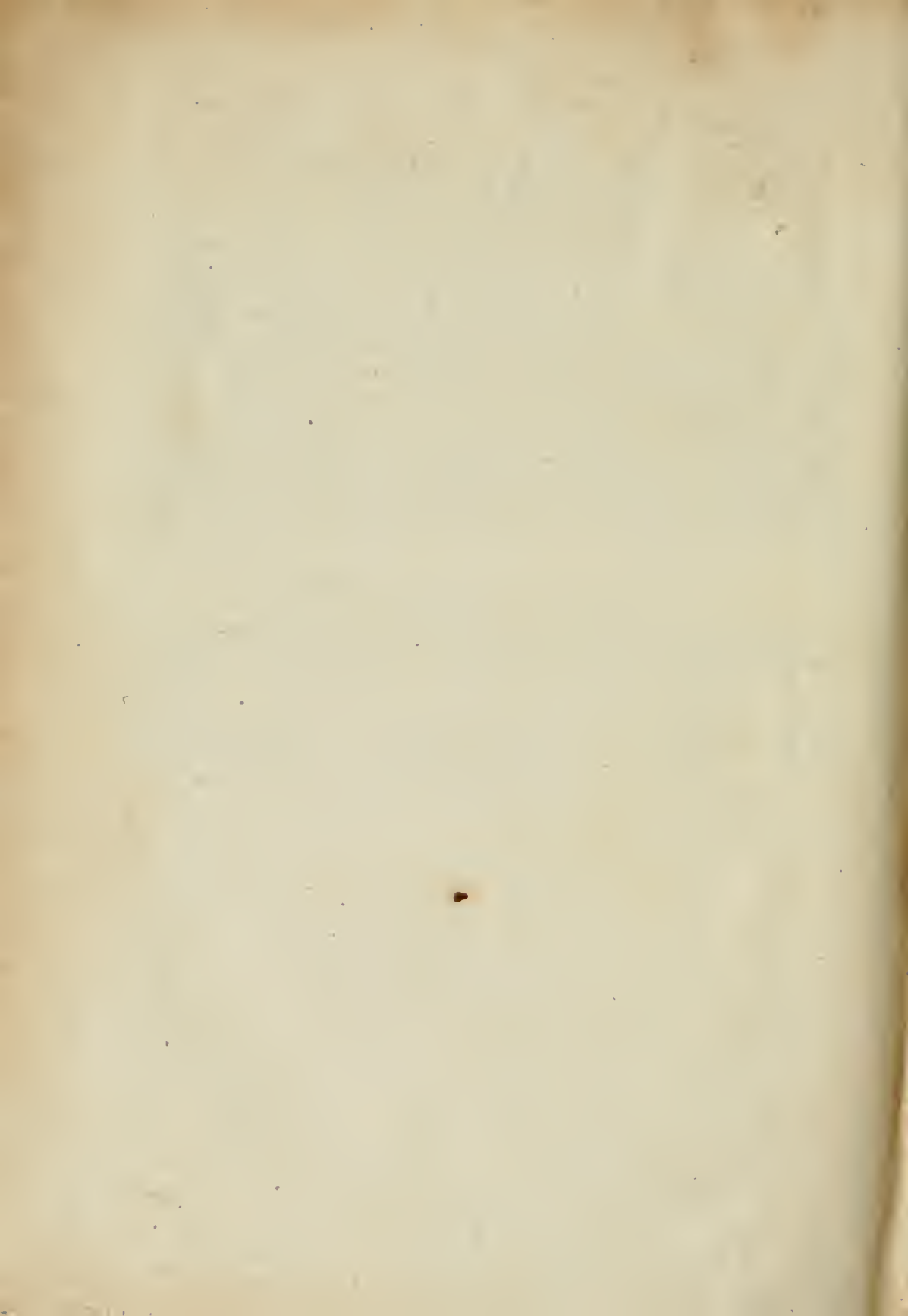
De mandato Regis, signat. DALENCE.

Quod quidem Diploma in Acta Typographorum Parisiensium relatam est die XXIII. Augusti eodem anno à C. ANGOT Syndico.

Idem D. Foy-Vaillant jure suo cessit Ludovico Billaine, Bibliopolæ Parisiensi, die I. Sept. ejusd. anni.

Prima Operis Editio finita est XV. Maii 1681.

D. Kn - p - bijed

SPECIAL 82 B
3114

